ELIZABETH THORNTON

Autoarea bestsellerurilor
POVARA TRECUTULUI, FASCINAȚIE şi PRINȚESA

NEÎNCREDERE

ELIZABETH THORNTON

NEÎNCREDERE

ELIZABETH THORNTON

NEÎNCREDERE

Traducere: MONICA SABIN

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

I.S.B.N.: 973-629-006-9

STRANGERS AT DAWN

1999 by Mary George

The Courier

12 iunie 1804
De la corespondentul nostru special
Winchester County Assizes,
11 iunie 1804

Procesul senzațional al Sarei Carstairs, în vîrstă de douăzeci și unu de ani, acuzată de uciderea cumnatului ei, William Neville, a început astăzi în Winchester County Assizes, comitatul Hampshire.

Corespondentul special de la *The Courier* ne-a declarat că nu își amintește să fi existat un alt proces care să fi stîrnit atîta vîlvă. Într-adevăr, cui nu i-ar trezi curiozitatea o poveste de-a dreptul uimitoare? Inculpata este tînără, frumoasă și urmează să moștenească averea tatălui său cînd împlinește douăzeci și cinci de ani și provine dintr-o familie respectabilă. Victima, al cărei cadavru nu a fost găsit, este fiul lui Sir Ivor Neville, un important susținător al partidului Tory și prieten bun cu prim-ministrul.

Orașul Winchester a fost invadat de cei care vor cu tot dinadinsul să participe

la proces. În mulțime se remarcă filfizonii și fanții veniți de la Londra, precum și doamnele ce fac parte din societatea mondenă. În fața tribunalului, încă de la ora opt dimineața, s-a creat o busculadă cînd s-a anunțat că toate scaunele destinate publicului fuseseră ocupate. În sala de judecată, spectatorii stăteau umăr lîngă umăr. Căldura era insuportabilă. Doar inculpata părea că nu e afectată de căldură și de ceea ce avea să urmeze. Domnișoara Carstairs, flancată în boxa acuzaților de directoarea închisorii și de un ofițer de pază, afișa calm și detașare.

În pledoaria de deschidere, care a durat toată ziua, procurorul Sir Arthur Percy a descris cazul. Pe scurt: în timp ce era căsătorit cu sora inculpatei, domnul Neville a avut o legătură extraconjugală cu domnișoara Carstairs. Aceasta a vrut să pună capăt acestei relații înainte ca logodna ei cu domnul Francis Blamires să fie anunțată. Cînd domnul Neville a amenințat-o că va face publică relația lor, în noaptea de 27 aprilie sau în primele ore ale zilei de 28 aprilie inculpata l-a omorît și a ascuns cadavrul.

Sir Arthur și-a bazat pledoaria pe speculațiile și zvonurile privitoare la dispariția domnului Neville. Voi dovedi, a spus el, că domnul Neville nu avea nici un motiv pentru care să părăsească

localitatea. O persoană cu asemenea poziție socială nu dispare pur și simplu. El a reamintit curții că în West Hampshire există multe locuințe cu pasaje și camere secrete – construite din cauza Războiului Civil – și că datorită dealurilor calcaroase din împrejurimi, un cadavru nu este greu de ascuns. El a afirmat că este posibil să nu se găsească niciodată cadavrul domnului Neville.

Ar fi, a spus el, o eroare judiciară inacceptabilă să lăsăm ucigașii să scape nepedepsiți doar pentru că au reușit, într-un fel sau altul, să scape de rămășițele pământești ale victimelor. Procurorul părea foarte încrezător că dovezile pe care urmează să le prezinte îi vor face pe membrii completului de judecată să ajungă la concluzia că inculpata este vinovată.

Marți va apărea o ediție specială a The Courier, *dedicată în întregime procesului. Relatarea corespondentului nostru la Parlament va apărea, ca de obicei, în ziarul de vineri.*

The Courier ***dorește să anunțe pe această cale că Sir Ivor oferă o recompensă de O Mie de Lire pentru informații ce pot duce la descoperirea corpului neînsuflețit al fiului său.***

1

Max Worthe, proprietarul şi editorul ziarului *Courier*, începuse să o studieze pe femeia din boxa acuzaţilor în urmă cu cinci zile şi, în acest timp, trecuse de la simpla curiozitate la o senzaţie foarte asemănătoare cu fascinaţia. Era tînără, era frumoasă şi era îmbrăcată foarte decent. Purta o rochie de mătase gri cu mîneci lungi, o bonetă cu boruri mari, asortată şi mănuşi gri. Impresia generală era de respectabilitate şi modestie, însă toată lumea din sala de judecată ştia că Sara Carstairs este o ucigaşă.

În ciuda acestui fapt, nimeni nu voia ca ea să ispăşească pedeapsa. Pe parcursul celor cinci zile, curentul de opinie se schimbase în favoarea ei. Max era convins că, dacă ar fi fost o bătăie respingătoare, nimănui nu i-ar fi păsat ce se întîmpla cu ea.

După ce a studiat-o îndelung, Max a ajuns la concluzia că era genul de femeie care place bărbaţilor nu numai datorită frumuseţii, ci şi datorită combinaţiei subtile şi atrăgătoare de inocenţă şi frivolitate. Avea tenul deschis şi trăsăturile fin conturate. Buza de jos era plină şi senzuală. Nu reuşise să-şi dea seama de culoarea ochilor sau a părului, căci ea nu întorcea niciodată capul în direcţia spectatorilor; îşi ferea privirea sau se uita fix la avocatul principal al apărării. Avusese mare grijă să nu îi iasă nici o şuviţă de păr de sub bonetă. Luînd în considerare tenul femeii, Max presupunea că are părul blond şi ochii albaştri. O englezoaică get-beget, după toate aparenţele. Dar cît de înşelătoare pot fi aparenţele!

Singurul amănunt care i-a scăpat în descrierea făcută în

articolul din *Courier* a fost maniera foarte ciudată în care Sara Carstairs se comporta. Procesul dura deja de cinci zile, cinci zile toride, extenuante şi sufocante în sala plină pînă la refuz, dar domnişoara Carstairs părea la fel de neafectată de căldură şi de dovezile prezentate în defavoarea ei. Dădea impresia că verdictul n-o interesa, ca şi cum procesul nu ar fi avut nici o legătură cu persoana ei.

Nu a văzut-o şovăitoare decît o dată, atunci cînd sora ei, văduva victimei, a depus mărturie. Anne Neville nu s-a dovedit a fi un martor bun. A încercat să îi ofere un alibi surorii ei, dar s-a împotmolit, cuprinsă de nervozitate. Nu a reuşit să-şi amintească nici măcar ce zi era, şi cu atît mai puţin ce se petrecuse cu două luni în urmă. A plecat din sala de judecată la braţul unuia din avocaţii apărării şi nu a mai revenit. O dată cu ieşirea ei din sală a dispărut şi licărul de emoţie de pe chipul Sarei Carstairs.

Indiferenţa ei îl irita. Îl făcea să se întrebe ce anume ar fi putut să o facă să iasă din acea stare de neclintire. Îi venea să o prindă de umeri şi să o scuture bine. Ar fi făcut-o să tresară? Ar fi determinat-o să-i arunce o privire plină de ură? S-ar fi zbătut sau ar fi rămas la fel de pasivă? Dar cum ar putea să-i treacă prin cap, lui, Max Worthe, descendent al unei mari şi nobile familii, unde manierele cavalereşti sînt la ele acasă, să bruscheze o reprezentantă a sexului slab?

Poate că nu era indiferentă. Poate era doar sigură de verdict. Desigur, lăudăroşenia lui Sir Arthur şi pledoaria bombastică de deschidere nu duseseră la nici un rezultat. Avocatul principal al apărării, domnul Cole, reuşise să contracareze de o manieră credibilă fiecare argument susţinut de procuratură pe parcursul procesului.

Dar el nu muşcase momeala. Trebuia să fie vinovată de

ceva. Nu era o decizie rațională, bazată pe dovezi, ci una instinctuală și intuitivă în sensul că nimic nu era ceea ce părea a fi, în afara unui singur fapt: știa mai mult despre William Neville decît scrisese în declarația adresată curții.

Spectatorii au început să se foiască, încercînd să se dezmorțească, în momentul în care judecătorul Stoner a purces la formularea concluziilor. Punct cu punct, a trecut în revistă toate dovezile, trăgînd o linie clară între fapt concret și bănuială. Max nu a fost deloc surprins. Cele mai incriminante dovezi erau scrisorile de dragoste trimise către victimă, scrise de mîna Sarei Carstairs. Ele demonstrau fără urmă de îndoială că avusese o relație amoroasă cu William Neville în timp ce acesta fusese căsătorit cu sora ei. Dar judecătorul Stoner nu a luat în considerare scrisorile, afirmînd că lipsa preceptelor morale la o femeie nu este tot una cu crima.

Lui Max i se părea o prostie că, în conformitate cu jurisdicția britanică, inculpatul nu poate fi adus în boxa martorilor. I-ar fi făcut o enormă plăcere să o supună unui interogatoriu contradictoriu, deși era conștient de faptul că întrebarea pe care dorea să i-o adreseze nu ar fi fost acceptată niciodată într-o sală de judecată. Erau adevărate zvonurile care circulau pe seama ei? Cîți amanți mai avusese înaintea lui William Neville? Familia o lăsase de izbeliște, pentru că se temea că o va corupe și pe sora ei mai mică? Și cum putuse o ființă atît de drăgălașă să-i cedeze unuia ca Neville?

Max cunoștea într-o oarecare măsură familia Neville și nu avea o părere bună despre moștenitorul lui Sir Ivor. William Neville era șarmant cînd era treaz, dar cînd se îmbăta, ceea ce se întîmpla destul de des, devenea o cu totul altă persoană. Era certăreț, dur, spurcat la gură și dădea dovada unui caracter discutabil. Singurul aspect care ar fi putut-o atrage pe o femeie

era virilitatea lui. Femeile din familia Carstairs, în opinia lui Max, demonstraseră o lipsă deplorabilă de gust.

Obrajii domnişoarei Carstairs s-au colorat uşor, iar Max şi-a îndreptat atenţia către remarcele de încheiere adresate juriului de şeful completului de judecată, remarce care treziseră emoţia inculpatei. Deci Sara avea şi o latură umană.

– Depravarea sexuală la o femeie, spuse judecătorul Stoner, scrutînd rîndurile de juraţi ca uliul un stol de porumbei, îi dezgustă pe majoritatea oamenilor decenţi. Dar trebuie să lăsaţi deoparte sentimentul de dezgust cînd veţi da verdictul. Acest proces are ca subiect uciderea lui William Neville. Oricare ar fi bănuielile pe care le aveţi în privinţa inculpatei, nu trebuie să luaţi nici o decizie nefondată pe dovezi solide.

Expunerea a continuat în aceeaşi manieră. Max simţea că tensiunea care îl cuprinsese începea să-l părăsească treptat. Practic, judecătorul le spunea membrilor juriului că nu fusese demonstrată vinovăţia în cazul Sarei Carstairs.

Cînd aceştia s-au retras pentru deliberare şi şedinţa a fost întreruptă, spectatorii s-au lansat în comentarii.

– Ce verdict credeţi că se va da, Lord Maxwell?

Întrebarea venea de la Peter Fallon, cel mai tînăr şi talentat reporter de la *Courier* şi angajat al lui Max. Fallon luase notiţe pe tot parcursul procesului, pe baza cărora el şi Max concepuseră articolele pe care le trimiteau la sediul *Courier* din Londra o dată la două zile, prin intermediul unui curier călare. Imediat după anunţarea verdictului, cei doi urma să termine articolul pe care îl pregătîseră pentru ediţia de luni.

Courier nu era singurul ziar reprezentat la proces. Max numărase încă cincisprezece reporteri. Se afla acolo pînă şi Jameson, de la prestigiosul cotidian *Times*. O crimă, în special o crimă de genul acesteia, avînd ca inculpată o femeie tînără, bogată, frumoasă şi pe deasupra implicată într-o relaţie

scandaloasă, asigura cu certitudine dublarea tirajului oricărui ziar.

– Ai auzit ce a spus judecătorul, răspunse Max. Nu am nici un dubiu în privința faptului că Sara Carstairs va pleca de aici o femeie liberă.

Căuta prin mulțime silueta subțire și înaltă a lui Sir Ivor. Cînd l-a văzut, undeva sub balcon, l-a salutat printr-un gest al mîinii. Știa că Sir Ivor nu se va coborî într-atît încît să poarte o discuție cu reprezentanții neimportanți ai presei. Dar Lordul Maxwell Worthe făcea parte din aristocrație, ceea ce îl diferenția în mod evident. Sir Ivor îi cunoștea prea bine originile.

– N-aș băga mîna în foc, a spus Fallon.

– Că? s-a încruntat Max.

– Că domnișoara Carstairs va fi o femeie liberă cînd va părăsi tribunalul. Membrii juriului sînt toți din partea locului. Au auzit toate zvonurile care au circulat pe seama ei, iar unele din ele sînt de-a dreptul scandaloase.

– Cum ar fi?

Fallon a scuturat din umeri.

– Că a avut mai mulți amanți decît fire de păr în cap.

– Chiar dacă ar fi adevărat, a spus Max cu glasul înghețat, nu are nici o legătură cu acest proces.

– Știu. Dar jurații au porniri omenești. Prea omenești.

În timp ce se îndrepta către Sir Ivor, Max se gîndea la această ultimă remarcă.

Peter Fallon zîmbea în sinea lui privindu-l pe Max discutînd cu Sir Ivor. Sir „Prăjină la Nas", cum îl porecliseră reporterii, a reușit să-și îndulcească grimasa acră într-un fel de zîmbet. La început trezise multă compasiune. Pe lîngă faptul că fiul lui dispăruse, celălalt copil, o fetiță, murise de pneumonie cu cîțiva ani înainte. Toate aparențele ar fi trebuit să facă din el un personaj

tragic, dar aerul său de superioritate, trufia şi aroganţa rămăseseră în continuare trăsăturile sale dominante. Semăna mai degrabă cu un înger al războinării decît cu un tată îndurerat.

– Făt-Frumos ştie să se poarte cu el, nu-i aşa?

Fallon recunoscu vorba tărăgănată şi îi zîmbi celui care venise lîngă el. Jameson de la *Times*, un bărbat corpolent şi ridat, avea în jur de patruzeci de ani şi poseda o inteligenţă caustică pe care Fallon o aprecia.

– Făt-Frumos? întrebă Fallon.

– Lordul Maxwell. L-a făcut pe Sir „Prăjină la Nas" să-i mănînce din palmă.

– Ei, ştii tu cum e cu aristocraţii. Vorbesc aceeaşi limbă.

– Desigur. Ştiu prea bine cum stau lucrurile. Cei cu sînge albastru nu se amestecă cu restul lumii.

Fallon rîse.

– Pari invidios.

– Te înşeli, Fallon. Nu sînt invidios. Nu îmi doresc decît ca Făt-Frumos să facă lucrurile pe care ar trebui să le facă.

– Ce anume?

– Să se căsătorească cu o prinţesă, să o ducă la castelul lui şi să trăiască fericiţi pînă la adînci bătrîneţi. Atunci noi, oamenii obşnuiţi, vom primi la rîndul nostru ceea ce ni se cuvine.

Fallon rîse, deşi îşi dădea seama că prin remarcele lui Jameson răzbătea ranchiuna. Cu toate că Lord Maxwell era o persoană prea plăcută şi naturală pentru a stîrni invidia cuiva, Jameson considera că un tînăr de treizeci de ani care intra în viaţă fără să îi lipsească nimic avea pe deasupra şi un noroc ieşit din comun.

Max Worthe era moştenitorul tatălui său, marchizul de Lyndhurst. Exista într-adevăr şi un castel, la numai douăzeci şi cinci de kilometri de Winchester. Un castel, o casă în oraş, o viaţă îmbelşugată, privilegii – ce îşi mai putea dori?

Pe deasupra, soarta îl blagoslovise şi cu o înfăţişare de invidiat. Părul lui blond era tuns scurt, iar maxilarul puternic confera bărbăţie chipului care altfel ar fi fost de o frumuseţe efeminată. Avea cam un metru optzeci şi cinci şi era solid ca granitul. Toată lumea ştia că îl pasiona boxul, iar silueta lui confirma din plin acest lucru.

Cu şase luni în urmă cumpărase ziarul *Courier*, aflat în pragul falimentului. Toţi crezuseră că era o glumă, un capriciu de aristocrat plictisit, şi preziseseră „decesul" ziarului în cîteva luni. Pînă şi Fallon, în vîrstă de douăzeci şi patru de ani, cel mai tînăr reporter al ziarului, fusese sigur că zilele ca angajat la *Courier* îi erau numărate. Începuse să îşi caute o altă slujbă la sfatul celor mai experimentaţi decît el. Lord Maxwell era un novice, susţineau ei. Habar nu avea să conducă un ziar. Este adevărat că edita un periodic, *London Review*, dar în acesta se publicau studii literare şi eseuri semnate de personalităţi. Un ziar era cu totul altceva. Exista o concurenţă acerbă. *Times* era considerat demult cel mai important ziar din Londra, iar majoritatea ziarelor concurente eşuaseră lamentabil.

În ciuda acestor evidenţe, Lord Maxwell nu a luat *Times* drept model. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să scoată raportul activităţii parlamentare de pe prima pagină şi să îl înlocuiască cu articole care să stîrnească interesul publicului larg. Crime, tragedii, dezastre naturale, scandaluri – acestea vindeau ziarele. *Courier* compensase prin tiraj ceea ce pierduse în privinţa reputaţiei.

Peter Fallon nu îi purta pică Lordului Maxwell pentru succesul său. Pe măsură ce creştea contul bancar al ziarului *Courier*, creştea şi contul lui. Îl admira pe Lord Maxwell; îi studia manierele, preferinţele, obiceiurile.

Jameson spuse grijuliu:

– Probabil că mănîncă numai cît o pasăre...

– De fapt bagă în el ca în sac.

Jameson îşi supse burta.

– Ştii, Fallon, dacă mi-aş pune capul la contribuţie, aş găsi nişte chestii care nu îmi plac la Făt-Frumosul tău. Spune-mi mai bine ce părere ai despre domnişoara Carstairs.

Jumătate de oră mai tîrziu sună clopoţelul din sala juraţilor şi spectatorii se aşezară zgomotos la locurile lor. Max conştientiza cît de încordat este. Avea gura uscată, iar inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Se aşteptase ca deliberările juraţilor să dureze mai mult, dar graba cu care dăduseră verdictul îl punea pe gînduri.

După revenirea completului de judecată în sală, Max se întoarse către boxa acuzaţilor. O clipă mai tîrziu, Sara intră şi se aşeză. Nimic din comportamentul ei nu trăda nervozitate. Max îşi zise că ar fi trebuit să fie conştientă că va ajunge la spînzurătoare dacă verdictul nu-i va fi favorabil. Dacă ea nu aprecia gravitatea situaţiei, în schimb o aprecia Max.

Privirea ei era din nou fixată pe unul din avocaţii apărării, asistentul avocatului principal. Schimbară o privire scurtă. Juraţii intrară în sală.

Următoarele cîteva minute au trecut la fel de încet ca orele. Aprodul a strigat rar numele fiecărui jurat. Cînd reprezentantul juraţilor a fost întrebat care este verdictul, spectatorii au amuţit.

– Nevinovată.

Un ropot de aplauze izbucni instantaneu în sala de judecată. Sara Carstairs era înmărmurită, ca şi cum acesta ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Directoarea închisorii o luă de mînă şi începu să plîngă.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce e cu femeia asta? se gîndi Max vizibil iritat. Directoarea închisorii plîngea, spectatorii aplaudau, el însuşi tremura, în vreme ce Sara Carstairs îşi păstra calmul imperturbabil.

Aplauzele încetară doar în momentul în care preşedintele completului porunci arestarea a doi tineri care îşi manifestau entuziasmul de o manieră sălbatică. La terminarea şedinţei, reporterii îşi croiră drum prin mulţime spre ieşire. Voiau să o prindă pe Sara Carstairs pe scări şi să-i ceară un comentariu pentru următoarea ediţie a ziarelor respective. Max nu se grăbea. Peter Fallon ieşise pe uşă printre primii şi, dacă domnişoara Carstairs avea să dea o declaraţie – fapt de care Max se îndoia –, Fallon nu putea să o rateze.

Verdictul nu îi dăduse nici o satisfacţie. Dorise achitarea ei dintr-un singur motiv: pedeapsa capitală i se părea o practică barbară pe care nu ar fi acceptat-o în nici o situaţie. Acum că fusese achitată şi nu mai putea fi judecată din nou pentru uciderea lui William Neville, intenţiona să folosească la maxim toate instrumentele de care dispunea pentru a afla adevărul, indiferent cît ar dura sau cîţi martori ar trebui interogaţi.

Sara era singura care putea să îl ducă la locul unde era ascuns cadavrul lui William. Asta dorea Max. Să ajungă înaintea haitei. Să fie primul care să publice un articol complet. Nu trebuia să prezinte scuze nimănui pentru că era ziarist şi îşi făcea meseria.

Fascinaţia pentru *Courier* îl luase prin surprindere. Se apucase de treabă pentru că îi plăceau provocările şi pentru că lumea spunea că reabilitarea ziarului este imposibilă. Preocupat să le demonstreze că nu au dreptate, fusese prins şi cucerit de meseria trepidantă de jurnalist. Ziarele ce se publicau în acea perioadă, extrem de austere, erau citite doar de o minoritate de oameni cultivaţi. Mama lui îi dăduse un indiciu preţios. Îi spusese că ea nu cumpără niciodată ziare pentru că nu găseşte nimic interesant în ele. Ea voia să citească articole despre viaţa reală şi despre oameni, dar asemenea

articole existau doar în ziarele de proastă calitate interzise în casă de către tatăl lui.

În consecință, fără a-și știrbi demnitatea, schimbase linia ziarului *Courier* astfel încît să-i placă mamei lui, și reușise să-l relanseze.

Acum țintea următoarea provocare, și anume *Manchester Post*.

Cînd ieși din clădire văzu că mulțimea care așteptase răbdătoare verdictul își exprima bucuria. Oamenii țipau, dansau și își aruncau pălăriile în sus. Trecuse doar o săptămînă de cînd își doriseră ca Sara Carstairs să atîrne în spînzurătoare. Tinerețea și frumusețea ei, gîndi Max cu cinism, îi serviseră de minune.

Peter Fallon înaintă cu dificultate prin mulțime spre Max.

– Nimeni nu știe unde este, spuse. Au reușit să oprească trăsura, dar femeia îmbrăcată cu hainele ei nu era domnișoara Carstairs. Ar putea fi oriunde.

Max chicoti.

– Sînt sigur că avocatul asistent a aranjat totul. Și eu aș fi făcut la fel în locul lui. Nu mai fi atît de supărat, Peter. O să apară ea. Și cînd va apărea, mă voi întîlni personal cu ea. Acum hai să ne întoarcem la hotel și să punem articolul la punct. Deși nu avem o declarație din partea ei, Sir Ivor nu s-a scumpit la vorbă. E suficient ca să-i țină pe cititorii noștri cu răsuflarea tăiată – „Tatăl îndurerat" – înțelegi ce vreau să spun.

În ediția următoare, *Courier* a dublat recompensa oferită de Sir Ivor, dar nu s-a prezentat nimeni cu informații relevante. Max nu a avut noroc nici cu Sara. Parcă dispăruse de pe fața pămîntului. Oricît de mult s-a străduit, folosindu-se de mijloacele de care dispunea, n-a reușit să dea de urma ei.

2

Londra, trei ani mai tîrziu

Uneori, cînd privea spre Hyde Park de la fereastra salonului de la etaj, Sara avea impresia că se află undeva la țară. Nu îi plăcea Londra, cu străzile pavate cu piatră cubică, cu clădirile mari de piatră lipite una de alta, ca şi cum locuitorii oraşului ar fi fost hotărîți să nu lase nici un fir de iarbă şi nici o rază de soare să penetreze fortăreața pe care şi-o construiseră. Cu toate acestea privelişte ce i se oferea de la geam era extraordinară.

Era luna iunie şi, la acea oră a dimineții, pe străzi se afla puțină lume: bonele cu copii la plimbare, cîteva trăsuri şi cîțiva călăreți. Reprezentanții claselor privilegiate, care se plimbau în trăsuri deschise, nu apăreau decît pe la cinci după-amiaza, oră după care Sara nu ieşea din casă. Nu putea să uite că la procesul ei din urmă cu cîțiva ani acești fanfaroni veniseră cîrduri-cîrduri la Winchester şi înțesaseră sălile de judecată, stînd lipiți unii de alții precum casele lor din Londra. Privirile lor o cercetaseră de parcă ar fi fost o ciudățenie a naturii prezentată la circ.

Nu dorise niciodată să trăiască la Londra, temîndu-se să nu fie recunoscută, dar situația se schimbase şi ajunsese să se simtă mai în siguranță aici decît în celelalte orăşele de provincie în care se adăpostise după încheierea procesului. Străzile Londrei erau mult mai sigure, pline de polițişti. O fortăreață era tot ce avea ea nevoie în perioada aceea.

Privirea îi poposi asupra unui băiețel ce ieşea în fugă de sub un pîlc de platani stufoşi. Nu avea mai mult de patru sau

cinci ani şi bucuria cu care bătea mingea era sesizabilă de la fereastra ei. Un domn care probabil era tatăl băiatului, venea în urma lui. Nu părea să fie prin preajmă nici mama şi nici bona. Sara îşi zise că micuţul era norocos că are un tată dispus să se joace cu el.

Tatăl ei nu prea le acordase timp şi atenţie progeniturilor provenite din cele două căsătorii. Fusese prea ocupat să strîngă avere şi apoi să urce pe scara socială.

„Un titlu pentru tine, Sara, îi spusese el jubilînd cînd ieşea din sala de clasă. Şi de ce nu? Cu bani poţi cumpăra orice. Ai educaţia necesară ca să fii o adevărată lady. Da, un ginere cu titlu nobiliar mi-ar prinde de minune."

Îi găsise un nobil scăpătat cu care să se căsătorească, dar ea refuzase cu îndîrjire. Samuel Carstairs avea să descopere că fiica lui este la fel de încăpăţînată ca el.

S-ar răsuci în mormînt dacă ar vedea unde a ajuns.

Se înfioră, ca şi cum cineva ar fi călcat pe mormîntul *ei*, şi plecă de la fereastră. Începu să se plimbe prin cameră. Era o fată slăbuţă, de înălţime medie, ale cărei mişcări calme, lente nu trădau nici o clipă chinurile prin care trecea. Ochii ei negri, mari, buclele castanii strînse cu severitate într-un coc, osatura fină şi tenul surprinzător de alb îi confereau un aer dramatic. Dramatismul era însă bine temperat de felul Sarei de a se îmbrăca. Cu rochia simplă ce se încheia cu nasturi la gît şi la manşete şi cu boneta de dantelă pe cap putea să treacă oricînd drept guvernantă – exact efectul pe care ea dorea să-l creeze. Căpătase pe nedrept o reputaţie de depravată şi era hotărîtă să nu mai fie catalogată astfel niciodată.

Zîmbi cu amărăciune. Avea mai multe motive de îngrijorare decît falsa acuzaţie de depravare. Acuzaţia de crimă îi schimbase complet viaţa. O obligase să-şi schimbe numele, o îndepărtase de familie şi o purta dintr-un loc în altul ori de cîte ori i se părea că trecutul o ajunge din urmă.

Şi totul pentru nimic, pentru *nimic*. Trecutul se răzbuna pe ea.

Cînd auzi sunetul slab al mînerului metalic de la uşă, se întoarse. Trecură cîteva clipe, după care îşi făcu apariţia menajera şi prietena ei, o femeie solidă, în jur de cincizeci de ani.

– Au venit băieţii, spuse ea.

Sara zîmbi cu gîndul la cuvîntul ales de domnişoara Beattie. Fraţii ei mai mici, de fapt fraţii vitregi, erau bărbaţi în toată firea, studenţi la universitate. Pentru domnişoara Beattie, care se afla în slujba familiei de la naşterea Sarei, Simon şi Martin Streatham erau şi aveau să fie întotdeauna „băieţii", la fel cum ea şi Anne erau „fetele", iar Lucy, cea mai tînără Streatham, era „bebeluşul" familiei.

Domnişoara Beattie avusese grijă de toţi copiii de la Longfield, casa impunătoare a lui Samuel Carstairs, aflată în vecinătatea satului Stoneleigh. După ce au crescut toţi copiii, domnişoara Beattie s-a retras într-o căsuţă din Salisbury. După proces, cînd Sara a hotărît că este mai bine pentru familie ca ea să plece, domnişoara Beattie s-a oferit să o însoţească.

Era fericită că Bea trecuse peste toate obiecţiile ei. Sara simţi că o podidesc lacrimi de afecţiune. Ducea o viaţă singuratică, mult mai izolată decît şi-ar fi putut închipui vreodată, dar domnişoara Beattie nu spusese niciodată cu voce tare că regretă gestul făcut. Sara nu avea cuvinte să-i mulţumească pentru loialitate.

– Cheamă-i înăuntru, Bea.

Cei doi tineri gentlemeni tăbărîră literalmente pe Sara. Îmbrăţişări, pupături, mai întîi unul, apoi celălalt, complimente şi declaraţii de afecţiune. Ramura Streatham era mult mai expansivă decît ramura Carstairs, atitudine cu care ea şi Anne se obişnuiseră. Tatăl lor se recăsătorise cînd Sara avea nouă ani, iar mama lor vitregă adusese în familie doi băieţi zvăpăiaţi

care nu învățaseră încă bine să umble și un înger de fetiță ce avea să se transforme într-o adolescentă greu de strunit.

– Stați jos, amîndoi.

Bucuria se mai risipi cînd Sara își aminti motivul pentru care îi chemase pe cei doi frați. La rîndul lor ei știau că Sara deținea zecile de note de plată acumulate de ei în ultimele luni, note pe care sperau că ea le va achita. În acea zi se reglau conturile. Din punctul de vedere al Sarei, mai grav decît datoriile acumulate era faptul că fuseseră exmatriculați pentru restul semestrului din pricina comportamentului lor sălbatic. „Suspendați" fusese cuvîntul folosit de avocatul din Stoneleigh în scrisoarea pe care i-o trimisese, o variantă mai politicoasă a cuvîntului „exmatriculați".

Simon Streatham zîmbi dezarmant și se trînti într-un fotoliu. Avea optsprezece ani, cu un an mai mult decît fratele său Martin.

– Citesc în ochii tăi că domnișorul Primrose a vorbit cu tine înainte să-ți explicăm noi ce s-a întîmplat. N-ai de ce să fii ofuscată, surioară. Nu există student care să nu fie exmatriculat la un moment dat. Nu înseamnă nimic. O să ne întoarcem la Oxford semestrul următor.

Odinioară șarmul lui Simon ar fi dezarmat-o, dar trecuse mult de atunci. Experiența ei în privința bărbaților șarmanți, deși limitată, o învățase o lecție aspră. Diavolul poate să apară și sub înfățișarea lui Făt-Frumos.

Sara se așeză pe un scaun cu spătar drept.

– Drew Primrose, spuse ea cu răceală, este unul dintre cei mai buni avocați, Simon, și trebuie să-i acorzi respectul cuvenit.

– E ca o muiere bătrînă! Ei, știu că nu e cu mult mai bătrîn decît tine, dar pe bune, Sara, e la fel de moralist ca o fată bătrînă. Nu pot să-mi închipui că a fost vreodată tînăr. Unii oameni sînt așa, n-ai ce să le faci. Habar n-au să se distreze. Cred că s-a născut bătrîn.

Ceva din expresia ei îl făcu pe Simon să amuțească.

– Amîndoi aveți de învățat o mulțime de la Drew, spuse ea, dacă ați lăsa deoparte prejudecățile. Este corect, responsabil și s-a descurcat de minune ținînd cont de faptul că nu are prea multe relații și nici nu dispune de prea mulți bani.

Se opri cînd Simon își înăbuși un căscat cu dosul palmei. Inspiră profund, după care continuă:

– Crezi că Drew se tăvălește pe jos de plăcere că este tutorele vostru? O face pentru mine, fiindcă tutorele desemnat de tata s-a cam spălat pe mîini în ceea ce vă privește. Drew nu are nici o obligație față de voi și, din punct de vedere legal, nici eu. Facem ceea ce facem pentru binele vostru.

Nu adăugă, deși era tentată s-o facă, faptul că și mama lor renunțase la responsabilitate. Constance era șmecheră. În calitate de văduvă a lui Samuel Carstairs avea banii necesari pentru a acoperi datoriile băieților. Dar Sara era moștenitoarea, iar Constance se pricepea la cacealmale mult mai bine decît ea.

Martin începu să vorbească și spuse multe din lucrurile care îi treceau și Sarei adesea prin minte:

– Nu e corect că tata ți-a lăsat totul ție, că tu poți dispune de toți banii. E umilitor. Ar fi trebuit să creeze un fond special pentru noi, ca să nu trebuiasă să venim la tine de fiecare dată cu mîna întinsă. Desigur, noi nu sîntem decît fiii vitregi, iar tu ai fost întotdeauna favorita, dar n-a procedat frumos. În fond, el este singurul tată pe care l-am avut.

Martin o îngrijora aproape la fel de mult ca și Simon. Era înalt, deșirat, brunet, chipeș ca și fratele lui, dar îi lipsea șarmul acestuia. Cînd îl contrazicea cineva, devenea la fel de enervant ca un copil capricios.

Nu avea rost să le spună că tatăl ei pusese bani deoparte pentru ca ei să beneficieze de cea mai bună educație și că la moartea lui Constance aveau să moștenească o avere substan-

țială. Își voiau banii *acum* ca să poată trăi ca niște mici lorzi.

Însă Martin avea dreptate: cea mai mare parte a averii îi fusese lăsată în administrare pînă la vîrsta de douăzeci și cinci de ani, cînd devenea a ei de drept. Martin greșea considerînd că ea fusese favorita. Tatăl ei hotărîse astfel deoarece considerase că era singura capabilă să ducă un lucru la bun sfîrșit.

Cîteodată îl ura pentru că o pusese într-o asemenea situație. Murise cînd ea avea douăzeci de ani, din cauza unui accident vascular cerebral care îl ținuise la pat timp de un an. Deși foarte tînără, baierele pungii cu bani a familiei trecuseră în mîinile ei. Pe lîngă faptul că era o adevărată povară pentru ea, o mai făcea și să pară o scorpie în ochii familiei.

Voia să scape de ei, să le dea cît le dorea inima, doar să nu-i mai vadă. Erau o șleahtă de plîngăreți și de leneși. Nu mai putea suporta văicărelile lui Constance care voia să meargă la Londra acum că Lucy împlinise șaisprezece și nici presiunile fraților ei care credeau că vor intra în rîndul celor bogați și leneși și nu vor fi nevoiți să muncească toată viața lor. Se săturase și de reveriile lui Anne care părea fermecată de noul vicar de la Stoneleigh.

Nu putea să-l învinovățească pe tatăl ei că își făcuse griji degeaba în privința membrilor familiei sale. Ea însăși nu înceta să-și facă griji. Dar nu putea să nu se întrebe de ce considerase el că ea, Sara, era suficient de puternică și înțeleaptă pentru a se ocupa de afacerile familiei cînd nu reușea să se ocupe nici măcar de ale ei. Desigur, tatăl ei nu avusese cum să prevadă haosul creat în familie de William Neville... faptul că nu mai avea cum să-i apere.

Simon stătea în picioare lîngă măsuță și turna cherry în pahare.

– Ce trebuie să înțelegi tu, surioară, spuse el pe un ton decent, este că ne e extrem de greu să ținem pasul cu ceilalți studenți. Cred că n-ai vrea să fim priviți ca niște ciudați, nu-i așa?

În mintea Sarei se iscă un vîrtej de gînduri şi ea acceptă automat paharul de sherry ce i se oferise.

– În ceea ce priveşte suspendarea, ridică din umeri Simon, a fost o chestiune de onoare... de onoarea unei doamne. Înţelegi ce vreau să spun.

Sara îl privi tăios.

– Sper că nu e vorba de vreun duel.

– Nu, nu! Doar o bătaie cu pumnii.

Martin intră vesel în vorbă:

– Aş numi-o mai degrabă o *caftealâ*, o adevărată chelfăneală. Ghinionul a făcut ca pumnul lui Simon să aterizeze în nasul directorului, altfel nimeni nu ar fi făcut atîta caz şi n-am fi fost suspendaţi. Spune-i, Simon.

– Nu ştiam că bătrînul Lewis e în spatele meu, începu el zîmbind. Am simţit o mînă pe umăr şi i-am tras una înainte...

Vocea lui Simon se pierdu cînd o văzu pe Sara ridicîndu-se.

Îşi privi fraţii cu răceală.

– V-aţi încăierat din pricina unei insulte aduse unei tîrfe? Aşa vă învaţă la Oxford?

Chipul lui Simon se înroşi brusc.

Martin îşi ţuguie buzele.

– Uite ce e, Sara, nu a fost deloc aşa. De fapt...

– Taci din gură, Martin, mîrîi Simon printre dinţi în timp ce o privea tandru pe Sara. Există anumite cuvinte pe care un gentleman nu le pomeneşte într-o companie selectă, în special în compania surorii sale, şi tîrfă este unul dintre ele.

Enervată, Sara se duse spre masă şi luă un pachet pătrat, de dimensiuni considerabile, al cărui conţinut îl goli.

– Se pot spune multe despre caracterul unui om după chitanţele pe care le adună. Şi ştii ce-mi spun chitanţele astea despre tine, Simon?

– Dumnezeule preamilostiv, iar ne face morală, răspunse el indiferent.

Ea ignoră împunsătura:

– Jocuri de noroc, femei uşoare, băutură – pe scurt, caracterul tău. Eşti un trîntor, Simon. Unii ar putea să te numească chiar parazit.

La auzul rîsului înfundat al lui Martin, Sara se întoarse către el:

– Nici tu nu eşti mai breaz. Te ţii de coada lui Simon. Nu-ţi dai seama ce noroc ai. Eşti primul bărbat din familia noastră care merge la universitate, şi nu la oricare, ci la Oxford. Tata a încercat să-ţi ofere toate avantajele de care el nu a avut parte niciodată. Voia să deveniţi nişte domni, domni adevăraţi, nu...

Sara privi dezgustată pantalonii portocalii şi jachetele strîmte ale fraţilor ei şi cizmele de care atîrnau nişte ciucuri aurii ridîcoli.

– ... nu manechinii croitorului. Cu banii de pe chitanţele de la croitorul vostru aş putea să mă îmbrac zece ani.

Martin spuse:

– Corintienii (persoane care iubesc luxul, sportivii amatori bogaţi, în special amatorii de iahting) se îmbracă aşa. Iar la Oxford dacă te îmbraci din altă parte decît de la Weston poţi la fel de bine să-ţi tai gîtul.

– Corintienii! exclamă Sara disprețuitor. Pe vremea mea se chemau filfizoni.

Simon interveni:

– Stai puţin, Sara. E mai mult decît atît. Corintienii sînt atleţi. Sînt cei mai buni sportivi din Anglia.

– Sînt nişte leneşi! strigă Sara. Aristocraţi plictisiţi. Poate că ar fi bine să vă amintiţi că nu facem parte din aceeaşi categorie ca şi ei. Noi nu avem sînge albastru. Tot ce avem se datorează sacrificiului şi muncii grele a altcuiva.

– Oricum n-am vrut să merg la Oxford, mormăi Martin. Toți cei de acolo sînt niște...

– Las-o baltă, Martin! Sara îi urăște pe plîngăreți la fel de mult ca și mine.

Replica disprețuitoare a lui Simon îl stîrni pe Martin.

– Ia nu mă lua de sus! Nu eu am început bătaia și nu din cauza mea am fost suspendați amîndoi. Nu eu am acumulat datorii. Ți-am spus că Sarei nu-i va plăcea, dar nu m-ai ascultat. Părerea mea nu contează. Dacă ne lasă baltă, ce-o să ajungem? Dacă nu ne plătim datoriile de la jocuri, o să o luăm pe coajă. Și totul din cauza ta.

Simon îi aruncă o privire plină de ură.

– Ești un...

– *Liniște!*

Sara fu la fel de surprinsă ca și frații ei de tonul categoric pe care-l folosise.

– Liniște! repetă coborînd vocea. Vă voi spune ce se va alege de voi.

Își lăsă brațul jos, apoi rosti cu glas sigur:

– Îi voi spune lui Drew să vă plătească datoriile. O voi face pentru ultima oară. Pentru că mă voi căsători.

Făcu o scurtă pauză pentru a savura uimirea ce se citea pe chipurile celor doi frați, apoi continuă:

– Știți foarte bine că din momentul în care o femeie se căsătorește, controlul asupra averii ei trece în mîinile soțului, așa că lucrurile se vor schimba radical.

După ce sunetele ultimului crescendo al sonatei lui Scarlatti se stinseră, Sara își întinse degetele și se ridică brusc de la pian. Domnișoara Beattie o privea. Știa că Sara își poate ascunde sentimentele față de toată lumea în afară de ea. Cînd era supărată, cînta întotdeauna Scarlatti.

– Scarlatti? întrebă ea. Cum așa?

Sara zîmbi jenată, ca un copil prins că face o poznă.

– Simon a spus că sînt exact ca tata.

Domnișoara Beattie se aplecă asupra lucrului de mînă și începu să numere ochiurile.

– Și de ce a spus asta?

– Pentru că am făcut ceea ce am spus că nu voi face. Le-am ținut predici, Bea. Ba mai mult, i-am amenințat. Le-am spus că soțul meu va prelua controlul asupra averii.

– Și te-au crezut?

Sara luă lumînarea de pe pian și începu să aprindă cu ea celelalte lumînări din cameră.

– Ei cred că m-am îndrăgostit nebunește de cineva și că, orbită de iubire, sînt dispusă să pun în pericol partea lor din moștenirea de la tata. De pareă aș fi bătută în cap! Nu ai auzit ce scandal au făcut cînd au plecat?

Strînse din buze și continuă:

– Se vor consulta cu un avocat pentru a vedea dacă există vreo modalitate de a mă opri.

Domnișoara Beattie o întrebă precaut:

– Cu cine le-ai spus că te vei căsători?

Sara rîse.

– Nu le-am spus. Le-am comunicat doar că vor afla la momentul potrivit. Nu mă privi așa, Bea. Simon și Martin sînt incorigibili. Le-am tras o sperietură de zile mari, dar le va trece. Întotdeauna le trece.

– Poate, spuse domnișoara Beattie cu un licăr de speranță în voce, poate că nu se va întîmpla nimic. Crezi că vei găsi un bărbat care să accepte să te ia de soție în condițiile impuse de tine?

– Un lucru am învățat de la tata: cu bani se cumpără orice.

Sara începu să scotocească prin sertare și pe sub perne căutînd ceva.

– Dar de ce să iei asupra ta povara unui soț? Ai de așteptat mai puțin de un an, după care poți să dispui de avere în orice fel dorești.

– Știi de ce.

Mai purtaseră această discuție și domnișoara Beattie se abținu să reia pomelnicul de argumente construite special pentru a demola schema complicată pe care Sara intenționa să o pună în aplicare. Sara își dorea moștenirea *acum*, nu luna viitoare sau anul viitor și singura modalitate de a o obține era, în condițiile stipulate în testamentul tatălui ei, să se căsătorească înainte de împlinirea a douăzeci și cinci de ani. De fapt Sara nu își dorea o căsnicie, ci un contract de afaceri. O dată încheiată ceremonia de căsătorie și achitat serviciul respectivului soț, nu mai voia să aibă de-a face cu el.

Motivele pe care le expusese în favoarea acestei acțiuni i se păreau irelevante domnișoarei Beattie. Sara susținea că ajunsese la capătul răbdării. Voia să-și vadă de viața ei. Mai mult, dacă i se întîmpla ceva, Anne avea să moștenească totul, iar dacă William Neville apărea vreodată, cine știe ce s-ar alege de familie, deoarece în calitate de soț al lui Anne el ar deține controlul averii. Dacă ea s-ar căsători, s-ar asigura că viitorul soț semnează un precontract de căsătorie bătut în cuie prin care averea tatălui ei să se împartă egal între cei cinci copii ai lui înainte ca ea să-și pună verigheta pe deget.

Dacă Sara ar fi prezentat aceste argumente cu trei ani înainte, imediat după proces, domnișoara Beattie le-ar fi acceptat cu mai multă ușurință. *Dar de ce acum?* se întreba ea. Ceva se întîmplase. Ceva o supărase pe Sara și ea nu-și dădea seama ce anume.

Privi pe sub sprîncene și murmură ceva în barbă. Avea grijă de Sara de cînd prima doamnă Carstairs o angajase ca bonă. Sara nu i-ar fi mărturisit decît ei problemele pe care le avea, dar felul ei de a fi o împiedica să facă acest lucru. Era o

persoană foarte introvertită şi nu îi plăcea să împărtăşească şi altora trăirile ei. Arareori lăsa să se vadă ce gîndeşte. Majoritatea persoanelor care intrau în contact cu ea o considera rece, deşi Sara era la polul opus. A fi copilul cel mai mare al lui Samuel Carstairs se dovedise un rol dificil. Ea fusese singura care avusese curajul să i se împotrivească. Dacă celorlalţi copii le fusese mai uşor asta se datora faptului că ea îi ocrotise pe toţi.

Dar cine avea s-o ocrotească pe ea? În nici un caz un soţ doar cu numele.

– Bea, unde este?

Domnişoara Beattie scăpă un ochi şi privi furioasă cuvertura de dantelă pentru patul unei surori a ei din Folkstone la care lucra. Fără să ridice capul, întrebă cu naivitate:

– Unde este ce, draga mea?

– Ediţia de azi a ziarului *Courier,* răspunse Sara domol.

Domnişoara Beattie era pe punctul de a se preface că nu ştie despre ce este vorba, dar tonul hotărît al Sarei îi sugeră clar că e mai bine să spună adevărul.

– Chiar nu înţeleg de ce vrei să citeşti porcăriile alea, spuse ea mohorîtă.

– Ba da, înţelegi. Unde este, Bea?

Domnişoara Beattie oftă. Sigur că ştia. În acea zi se împlineau trei ani de la achitarea sa în procesul în care fusese acuzată de uciderea lui William Neville şi, ca în fiecare an, *Courier* publica un rezumat al întîmplărilor. Devenise o tradiţie, ca şi mărirea recompensei oferite de Sir Ivor pentru informaţii ce ar duce la descoperirea locului unde se află William Neville, viu sau mort.

Resemnată, domnişoara Beattie se aplecă spre săculeţul de lucru de la picioare, scoase ziarul bine împăturit şi i-l întinse Sarei.

– Cît a ajuns recompensa?

– Cinci mii de lire.

Sara ridică din sprîncene.

– Aşa deci.

Luă ziarul şi se duse să îl citească la lumina lumînării de pe masă. Expresia feţei rămase neutră, dar Sara nu putea să o păcălească pe domnişoara Beattie. Doar dacă ar fi fost o stană de piatră n-ar fi afectat-o ceea ce scria în ziar. Toată povestea era redată pînă la detaliile cele mai sinistre. Numele Sarei apărea o dată la două rînduri. Aluziile – că Sara fusese o ticăloasă calculată şi egoistă, achitată din simplul motiv că nu se găsise cadavrul lui William Neville – erau dezgustătoare. Înspăimîntătoare era însă intenţia celor de la *Courier* de a continua propriile investigaţii pînă cînd avea să se facă dreptate. Sara era de părere că nu dreptatea o căutau cei de la *Courier,* ci era o vendetă personală.

Ea murmură mai mult pentru sine:

– Cine a scris acest articol mă urăşte şi nu vrea să lase publicul să-mi uite numele. Dar cine este? „Corespondent special" nu-mi spune nimic.

Cînd făcu o pauză, domnişoara Beattie spuse:

– Nu văd de ce te interesează cine este. Oricum e un ticălos şi sper să ardă în focurile iadului.

Sara împături ziarul şi spuse pe un ton sec:

– Nu mă va mai urmări dacă va fi găsit cadavrul lui William.

– Sau dacă William şi-ar face apariţia, adăugă domnişoara Beattie.

Pe Sara o străbătu un fior.

– Nu ştiu ce mă sperie mai mult: gîndul că acel corespondent de la *Courier* e pe urmele mele zi şi noapte sau gîndul că William ar putea să-şi facă apariţia. Acum înţelegi de ce sînt

hotărîtă să împart fondul? Vreau să-mi văd de viața mea, să o iau de la început altundeva. Ne-am tot bălăbănit dintr-o parte în alta, Bea. De îndată ce aranjăm lucrurile, pornim către Bath.

– Bath, repetă domnișoara Beattie.

Sara îi mai explicase. În lunile de vară, lumea bună îl urma pe prințul de Wales la Brighton. Existau prea puține șanse ca Sara să fie recunoscută la Bath. Și dacă nu găseau pe nimeni care să accepte tîrgul, aveau să meargă la Cheltenham.

O oră mai tîrziu, domnișoara Beattie se pregătea de culcare, zicîndu-și că n-o fi dracu' chiar atît de negru. Această călătorie la Bath putea reprezenta un pas înainte. Pentru prima oară de la proces, Sara era dispusă să facă noi cunoștințe. Fiind o persoană foarte credincioasă, domnișoara Beattie nu înțelegea de ce Atotputernicul nu voia să dea peste cap schema nebunească a Sarei, readucînd astfel totul la normal. Nu trebuia decît un mic efort pentru ca așa-zisul soț să devină și bărbatul pe care Sara îl dorea cu disperare și îl merita cu prisosință.

În timp ce se gîndea cît de bine ar fi ca acest vis să se îndeplinească, și-o imagina pe Sara așa cum și-ar fi dorit ea să fie. Garderoba austeră va fi donată săracilor din parohie și înlocuită cu rochii din mătăsuri elegante și museline strălucitoare care să pună în evidență frumusețea Sarei. Petreceri și baluri, seri la teatru și plimbări prin parcuri și o Sara mereu zîmbitoare.

Fără Scarlatti. Sara nu avea să mai cînte Scarlatti.

Fără boncte de dantelă.

Domnișoara Beattie hotărî ca alesul inimii Sarei să fie prezent în rugăciunile ei de fiecare seară. Ea se ruga tot timpul ca asupra dușmanilor Sarei să se abată confuzia, în special asupra acelui ticălos de corespondent special de ultimă speță care scria pentru *Courier*. Nu că ar fi dorit să i se întîmple vreo nenorocire, dar i-ar fi plăcut să mănînce o mamă de bătaie soră cu moartea.

3

Îl duceau la bordel. Max presupunea că asta era recompensa pentru că luase cea mai mare bătaie din viața lui. Era un gest generos, avînd în vedere că pierduseră sume frumușele cînd pariaseră pe el și nu pe Mighty Jack Cleaver, pugilistul cel mai bun din cinci comitate. Făcuseră o mare greșeală. Ca și el de altfel.

Probabil avusese o clipă de nebunie cînd se lăsase convins să lupte cu el. Cine se credea? Nu era luptător profesionist. Era amator. Se antrenase cu Gentleman Jackson în oraș, dar așa, ca exercițiu. De acum înainte se va limita la crichet.

Gemu cînd trăsura trecu peste o groapă. Acum nu îl mai surprindea faptul că nimeni nu se oferise să lupte cu Mighty Jack Cleaver pentru premiul de o mie de lire acordat de acesta eventualului cîștigător. Era un munte de om, puternic și necruțător.

N-ar trebui să se plîngă. Ar trebui să-i mulțumească îngerului păzitor că încă mai respira. Nu avea nasul spart și nici coastele rupte, dar se simțea ca și cum ar fi fost călcat de o trăsură.

– Ah, Reading, se auzi o voce din colțul trăsurii.

Max deschise ochii încețoșați și privi pe geam. Nu se vedea mai nimic pentru că era noapte. Singurele lumini erau cele ale felinarelor aflate în fața cîtorva case. Părea că toți locuitorii din Reading dormeau în paturile lor, lucru pe care ce și-l dorea și Max.

În nici un caz nu se va duce la bordel în seara aceea și nici în viitorul apropiat. De altfel, amanta îl aștepta la hanul Black Swan și nu avea nici un rost să o facă să-și iasă din fire. Dacă nu apărea, avea să plătească cu vîrf și îndesat. Ar putea chiar să o piardă și ar fi păcat, fiindcă Deirdre era genul lui de femeie: coaptă,

întotdeauna gata de tăvăleală, cu părul negru bogat şi cîrlionţat şi ochii negri ca păcatul. Ochi păcătoşi, mîini păcătoase şi o gură păcătos de senzuală. Max zîmbi în ciuda fălcii care îl durea.

– Un toast pentru Max, strigă John Mitford, urmat de un cor de voci masculine aprobatoare. Pentru un tip pe cinste, pentru prietenul cel mai bun pe care ar putea să şi-l dorească cineva, pentru un luptător adevărat, chiar dacă azi a pierdut, pentru cel mai vrednic dintre corintieni, continuă el pe un ton sentimental.

– Pentru Max, behăiră vocile de beţivani, cel mai vrednic dintre corintieni!

Sticlele de coniac începură din nou să circule din mînă în mînă.

Corintian. La douăzeci şi unu de ani se mîndrise cu calitatea de membru al acestui grup select. Toţi prietenii lui fuseseră corintieni. Se considerau gentlemeni atleţi.

Dar asta în urmă cu mulţi ani. Acum, o dată pe an, renunţau la griji şi responsabilităţi, îmbrăcau hainele frumoase pe care le purtaseră cînd erau mai tineri şi încercau să se convingă că mai erau corintieni. De aceea acceptase provocarea lui Jack Cleaver. Domnia şi prostia se plătesc.

Prietenii lui erau la fel de conştienţi ca şi el că lucrurile se schimbau. Se îndepărtau unii de alţii pe măsură ce interesele li se diversificau şi nu mai aveau timp. Într-un efort de a menţine starea de fapt din tinereţe, se hotărîseră să petreacă în fiecare an o parte din luna iulie la Brighton. „Ultima baricadă a burlacilor" o numeau ei. Fuseseră buni prieteni încă din primii ani de studenţie la Oxford şi nimic, jurau ei, nu avea să-i despartă.

Oxford. Acolo trăiseră zilele de aur ale tinereţii lor.

– Vreau să rostesc un toast, spuse Max îngrozit de vocea lui răguşită.

Poate că şi el băuse prea mult.

– Dumnezeule preamilostiv, bîigui Ash Meynell, filfizonul grupului, privindu-l prin ochelarii lui caraghioşi. Omul ăsta încă mai trăieşte.

Remarca îi dezlănţui pe toţi şi începură să îl tachineze pe Max pe seama performanţei modeste de la meciul din acea zi. Max nu se arătă cîtuşi de puţin supărat; în fond erau prieteni atît de apropiaţi încît schimbul de ironii devenise un fel de artă pentru ei şi nu luau în serios ocările ce şi le aruncau unul altuia.

– Pentru Oxford, spuse ridicînd sticla de coniac.

– Oxford, îngînară ei, după care traseră cîteva înghiţituri zdravene.

Dinspre podeaua trăsurii se auzi un glas grav:

– Vreau să-mi împrospăteze cineva memoria. A terminat vreunul din noi acea ilustră instituţie?

Un cor de „nu"-uri ţinu loc de răspuns.

– Da' ce, trebuia cumva s-o terminăm? întrebă Ash.

Tony Palmer se ridică în capul oaselor.

– Eu trebuia s-o termin, spuse el. Nu mă întrebaţi de ce. Nici tata nu a reuşit să termine, dar sperase că o va face fiul lui. A fost un scandal monstru cînd m-au trimis acasă.

Cuvintele lui Tony atraseră după ele o serie de amintiri despre anii petrecuţi de ei la Oxford, care pînă la urmă se transformară, într-un mod cît se poate de ciudat, în toasturi pentru rege, vînătoarea de vulpi, actriţe şi dansatoare în general şi, în final, la modul serios, pentru „prietenii absenţi".

Din nefericire, trei dintre ei se căsătoriseră şi erau nevoiţi să îndeplinească dorinţele soţiilor lor şi nu pe ale prietenilor. Petrecerile de burlaci de la Brighton le erau cu desăvîrşire interzise. Circula chiar şi un banc pe seama bărbaţilor însuraţi, în care se spunea că singurul lucru pentru care mai sînt buni este guta şi nimeni nu ar dori să facă gută la tinereţe. Niciodată, de fapt.

Max observă clădirea pe care şi-o fixase ca reper, vechea biserică Sfîntul Laurenţiu, şi strigă:

– Birjar, opreşte!

Prietenii lui rămaseră atît de uimiţi de întorsătura pe care o luaseră lucrurile încît Max reuşi să iasă din trăsură înainte ca ei să-şi dea seama ce se petrece. Cînd încercară să protesteze, el ridică mîna cerîndu-le să tacă.

– Domnilor, spuse, deliciile carnale din stabilimentul madamei Capet nu sînt pentru mine. Poate aţi observat că în timpul meciului Jack Cleaver m-a tăbăcit bine de tot. Sincer, încă agonizez şi dacă aş încerca una din acrobaţiile pe care mi le-aţi descris într-un mod atît de colorat, e foarte posibil să nu mă mai scol din pat.

– De fapt vrea să zică, spuse John, că nu mai e în stare.

După ce ecoul rîsetelor se stinse, Max răspunse:

– Nu pot să susţin că vă înşelaţi. Rămîne să ne vedem la Brighton.

– Aşa ai spus şi anul trecut, mîrîi Ash, dar nu ai apărut. Ştii ce cred eu, Max? Cred că eşti pe cale să devii un candidat cu şanse mari la gută. Mama mi-a spus că asta li se întîmplă tuturor corintienilor, mai devreme sau mai tîziu.

Afirmaţia stîrni un val de proteste. Cînd prinse un moment de linişte, Max spuse:

– Ash, ar trebui să mă cunoşti mai bine. Sînt prea precaut ca să capăt gută. O să ajung la Brighton, chiar dacă nu o să stau decît cîteva zile. Am afaceri care mă vor reţine la Exeter o lună sau două şi de aceea nu pot să stau mai mult cu voi.

– Ce afaceri? întrebă o voce confuză.

– Nu ştiai? Max a făcut o ofertă pentru *Exeter Chronicle*, răspunse cineva. Pleacă direct acolo.

Ultima propoziţie le aminti băieţilor afumaţi un cîntec porcos pe care începură să îl răcnească din toate cele cinci piepturi înainte ca trăsura să plece de pe loc.

Max tresări cînd se întoarse către High Street, unde se afla hanul Black Swan, şi se opri o clipă să îşi inventarieze

rănile. Îl durea tot corpul, nasul îi zvîcnea şi îşi simţea falca de pareă l-ar fi lovit cineva cu o cărămidă. Întrebarea cea mai importantă era dacă va face faţă unei nopţi tumultuoase. Una era să îşi amîne prietenii, alta era să o amîne pe Deirdre. Ar putea să facă una din crizele ei celebre dacă se va prezenta cu o scuză jalnică de genul „mă doare capul" sau „sînt meteosensibil".

La dracu'! Nu o invitase să îl însoţească la Exeter, fiindcă ştia că o să-l încurce, însă soţul ei neputincios, Sir William Honeyman, plecase la domeniul din Kent şi Deirdre hotărîse să-i facă o surpriză apărînd la Black Swan. Văzuse pe chipul lui că nu era tocmai fericit să o vadă cînd plecase cu prietenii lui în oraş. Avusese loc o ceartă teribilă şi Max ştia că dacă o amînă va ieşi scandal, iar scandalul era ultimul lucru de care avea chef.

Să o amîne? Începea să se simtă ca un octogenar. Sigur că nu o va amîna. Un bărbat ar trebui să fie mort de-a binelea ca să nu reacţioneze la farmecele lui Deirdre. Va duce totul pînă la capăt, chiar dacă îşi va da sufletul.

Măcar va muri zîmbind.

La Black Swan singura lumină era felinarul aflat în veranda de la intrare. Max trecu pe sub bolta care dădea în curte. Nu exista pericolul să se întîlnească cu cineva, deoarece Reading era un orăşel de provincie ai cărui locuitori se culcau o dată cu găinile şi se trezeau la răsăritul soarelui. Toate hanurile îşi închideau porţile imediat după asfinţit. Cu toate acestea se gîndise la toate detaliile înainte de a ieşi cu prietenii.

Într-unul din colţurile curţii era un măr bătrîn şi deformat, care umbrea cu crengile lui stufoase fereastra camerei lui. Lăsase fereastra deschisă pentru a se putea întoarce la orice oră fără să trezească pe nimeni. Deşi în cazul unui burlac nu era nevoie de precauţii, nu putea să pună în pericol reputaţia lui Deirdre. Cu toate că ea avea o înţelegere cu Sir William şi fiecare îşi vedea

de viaţa lui, preferau să păstreze aparenţele. Nerespectarea acestor aparenţe ar fi dus la ostracizarea ei din punct de vedere social. Aparenţele erau mult mai importante decît realitatea, mai ales pentru o femeie.

La fereastră se zărea o lumină. Deci Deirdre îl aştepta. Oftînd resemnat, strînse din dinţi şi apucă creanga de deasupra capului.

Cartea din poala ei căzu pe covor cu un zgomot înfundat, trezind-o din somn. Sara se sprijini de braţele fotoliului încercînd să se ridice în picioare. Cînd văzu cartea căzută pe podea şi îşi dădu seama că se trezise din cauza acelui zgomot se mai linişti. Respiră adînc. Nu avea de ce să se teamă. Era în dormitorul de la Black Swan, prima escală a călătoriei ei la Bath, şi adormise citind *Cecilia*. Nimeni nu ştia cine este. *Nimeni*.

Se întinse şi cu o mînă ridică volumul legat în piele, pe care îl aşeză pe măsuţa de lîngă fotoliu. Citise romanul lui Fanny Burney de atîtea ori încît aproape că-l învăţase pe de rost. Dar îşi făcea treaba cu el. Îi limpezea mintea şi îi dădea cîteva ore de răgaz. Acum că se trezise de-a binelea, îşi dorea să o fi citit în pat.

În depărtare se auzi un tunet. Venea furtuna. Se întinse pentru a-şi relaxa muşchii încordaţi, apoi îşi ridică părul de pe ceafă încercînd să se răcorească. În ciuda ferestrei pe care o lăsase deschisă, în camera mică era foarte cald şi nu intra nici un pic de aer. Era atît de cald încît cămaşa subţire de noapte i se lipea de piele. Desfăcu nasturii de sidef de la gît pînă la talie, dezvelindu-şi sînii. Continua să-i fie cald. Luă carafa de pe masa de lîngă scaun. Era goală. Oftă şi o puse la loc.

Lumînarea de pe şemineu arsese aproape de tot şi începuse să sfîrîie. Se ridică, dădu să o stingă, apoi ezită. Nu prea erau şanse să adoarmă din nou. Poate ar trebui să aprindă o altă

lumînare şi... şi ce să facă? Să îşi tortureze mintea cu imagini ale cumnatului ei aşa cum îl văzuse ultima oară? Să se întrebe la nesfîrşit dacă William murise sau nu? Să speculeze cum ar reacţiona dacă el ar găsi-o vreodată?

Ştia ce va face William. O va omorî. Astfel Anne va moşteni averea şi el va pune ghearele pe bani. Banii erau tot ce-şi dorea.

Dar ea nu-l va lăsa să mai facă rău nici unui membru al familiei.

Un plan nebunesc, aşa numise Bea călătoria la Bath. Erau momente cînd Sara o aproba, dar situaţiile disperate necesită măsuri disperate, şi ea era înr-adevăr într-o situaţie disperată. Se dăduse de ceasul morţii încercînd să găsească o soluţie mai bună, dar nu reuşise. O dată măritată şi cu contractul prenupţial semnat, William înceta să mai devină o ameninţare.

Dar era o prostie. Ştia că William este mort. *Ştia.* Nu?

Dacă ar exista cineva căruia să-i poată povesti totul... dar nu exista. Şi, apoi, anumite secrete nu pot fi spuse nimănui.

Îşi trecu degetele peste frunte. Mintea i se înceţoşase de atîtea gînduri. De fapt nu avea la ce să se mai gîndească. Hotărîrea fusese luată. *Nu te mai frămînta*, îşi spuse ea. *Lasă deoparte gîndurile negre şi culcă-te.*

Se ridică şi merse la şemineu să stingă lumînarea. Chiar în clipa în care sufla văzu reflectată în oglinda de pe şemineu imaginea unui bărbat care se căţăra pe pervaz.

În acel moment cumplit avu senzaţia că se sufocă. O găsise! *William o găsise!*

– William? şopti ea răguşită.

Nu primi nici un răspuns.

Tremurînd, cu inima zvîcnindu-i în piept, se întoarse pentru a-l privi pe intrus. Nu dură mult pînă ce ochii i se obişnuiră cu întunericul. Nu era chiar beznă. Lumina de la felinarele din curte arunca umbre trecătoare. Bărbatul nu se mai vedea la fereastră.

Auzul Sarei înregistră o respirație. Trase adînc aer în piept cînd vocea străinului sparse liniștea:

– Habar n-aveam că părul tău are nuanțe roșcate. Probabil doamnele pot să își schimbe înfățișarea după cum doresc. Lasă-mă să-mi trag sufletul. Mă simt ca și cum aș fi escaladat Matterhorn-ul.

Nu era vocea lui William! Gîndul o linişti. Nu era William, dar putea fi unul din prietenii lui sau cineva care o cunoștea din vedere. Presupunea că William o atenționa asupra a ceea ce avea să urmeze, a terorii ce se va instaura. Sau poate că voia să demonstreze că, în ciuda tuturor stratagemelor ei, putea să o găsească oricînd.

Frica îi era temperată de furie. Își imagina minciunile pe care William i le turnase prietenului său despre ea: că era o tîrfă, că era dispusă să se culce cu orice bărbat. Ei bine, acest bărbat avea să afle pe pielea lui că William era un mincinos.

Trebuia să fie calmă, să se gîndească cum să procedeze. Dacă ar țipa, s-ar arunca asupra ei într-o fracțiune de secundă. Bea era în camera de vizavi, dar dormea buștean. Ar putea să o audă alți locatari ai hanului, dar dacă ar veni să o salveze bărbatul ar susține că nu era vorba decît de o ceartă domestică și i-ar trimite înapoi în camerele lor. Și cine ar crede-o pe Sara Carstairs dacă i s-ar dezvălui adevărata identitate? Conștientizînd faptul că nu putea cere ajutorul nimănui și că trebuie să se bizuie doar pe forțele proprii, mintea i se limpezi într-o clipă. Nu putea să fugă la ușă pentru că nu știa unde se află bărbatul. Printre lucrurile ei nu se găsea nici un pistol sau cuțit, pe care oricum nu le-ar fi folosit. Unei femei care fusese judecată pentru crimă i-ar fi foarte greu să explice existența unui cadavru în camera ei.

Bărbatul mirosea a băutură tare. Dacă era băut înseamnă că nu mai reacționa rapid. Vătraiul se afla chiar la picioarele ei și, după cum știa, putea deveni o armă mortală.

Nu vătraiul, se gîndi înfiorată. N-ar putea să-l lovească cu vătraiul decît după ce toate celelalte posibilități ar fi epuizate. Atunci carafa de apă. Era doar la cîțiva pași de ea, pe masa de lîngă fotoliu. După ce el va cădea la pămînt, îl va încuia în cameră și va fugi la Bea.

Dar nu era chiar atît de simplu.

Începu să se miște către masă, dar înțepeni cînd îi auzi din nou vocea.

– Îmi pare rău că am ajuns atît de tîrziu, spuse el. Nu credeam că mă aștepți. Mă gîndeam că o să te găsesc în pat.

Deși avea un glas plăcut, cuvintele pe care le rostise îi dădeau fiori. Probabil credea că William aranjase totul și ea urma să-l primească cu brațele deschise. Cu cît mai devreme îi va scoate această idee din cap, cu atît mai bine.

– Vreau să pleci. *Acum.*

Se opri cînd sesiză că vocea îi tremura. Își drese glasul și continuă:

– Dacă mă atingi îți scot ochii.

Liniște. Sara avea impresia că bărbatul o studia la fel cum și ea îl studia pe el. Poate credea că ea are o armă. Poate de aceea nu făcea nici o mișcare. Își zise că ar trebui să facă ceva înainte de a fi prea tîrziu.

– Ce s-a întîmplat cu tine? întrebă el. Parcă ți s-a schimbat și vocea. Probabil că am băut mai mult decît ar fi trebuit.

Cînd umbra lui apăru în fața ei, făcu un pas înapoi și luă carafa de apă.

– Să nu cumva să te apropii, strigă ea.

El nu luă în seamă amenințarea.

– Uite ce e...

Trînti carafa cu toată puterea de care era în stare, dar aceasta se sparse de tăblia patului. În clipa următoare bărbatul o luă în brațe și o așeză pe pat.

Sara își înăbuși un oftat. Picioarele îi erau larg desfăcute, iar greutatea lui o strivea. Încheieturile îi erau prinse ca în niște cătușe și nasturii de metal ai hainei lui mușcau din carnea moale a sînilor ei. Tresări cînd își apropie capul de al ei. Avea o voce răgușită.

– Pari schimbată în noaptea asta și nu-mi dau seama de ce, spuse el rîzînd ușor. Poate ți-am subestimat farmecele. O, Deirdre, nu te împotrivi!

Cînd gura îi pecetlui buzele se așteptă la violență, dar străinul era tandru, și asta o uimi. Sărutul cu aromă de coniac se prelungea și Sara se întreba cine este Deirdre. Apoi își dădu seama că greșise. Se gîndea la William cînd străinul se urcase pe pervaz și imaginația i-o luase razna.

Trupul i se relaxă și Sara făcu o tentativă de a se elibera. Cînd văzu că nu are nici o șansă, recurse la un fel de rezistență pasivă, răspunzînd îmbrățișării lui.

Bărbatul se opri. Deși trăsăturile nu i se distingeau, Sara văzu un șir de dinți albi cînd el zîmbi.

– Nu ești Deirdre, spuse el.

– Nu.

– Cred că știam asta de la început. Am intrat pe altă fereastră, nu-i așa?

Era o nebunie, dar ea nu putu să-și stăpînească un zîmbet. Nu era emisarul lui William; nu era un hoț; nu voia să o violeze. Pur și simplu intrase în altă cameră și în loc de Deirdre dăduse peste ea.

Ar fi trebuit să se supere foarte tare pe el pentru clipele de spaimă pe care i le pricinuise. Ar fi trebuit să-i ceară să se ridice și să plece imediat din cameră, dar eliberarea tensiunii acumulate de săptămîni întregi lăsase un fel de vid în interiorul ei. Îi venea mai degrabă să îi plîngă pe umăr decît să-l dea afară.

– Se pare că amîndoi am făcut o greșeală, spuse ea.

– Îmi vine să cred că n-am greșit venind în camera ta, spuse el pe un ton glumeț. Deirdre e o pacoste cînd se enervează.

N-ar fi ratat dacă ar fi aruncat cu o sticlă în mine. Atunci mi-am dat seama că nu eşti Deirdre.

– Deirdre e soţia ta?

– Nu, Doamne păzeşte!

Sara îi zîmbi din nou.

Îl plăcea, îl plăcea cu adevărat. Nu o ameninţase şi nici nu îşi ieşise din fire cînd încercase să-l lovească cu carafa. Era un bărbat puternic, dar părea blînd ca un mieluşel. Spera ca Deirdre să îşi dea seama cît de norocoasă era. Asemenea bărbaţi nu se găsesc la fiecare colţ de stradă.

Începuseră să se simtă prea bine şi să devină prea intimi. Poate că întunericul o făcea atît de supusă. Acum că nu îi mai era frică de el, îl percepea cu toate simţurile. Şi simţurile îi erau subjugate. Poate că nu l-ar plăcea dacă ar putea să-l vadă mai bine.

Trebuia să pună capăt acestei nebunii. Îl împinse cu ambele mîini şi el îi răspunse prompt, eliberînd-o, dar fără să se dea jos din pat.

Sara se ridică sprijinindu-se pe coate şi spuse pe un ton împăciuitor:

– Haide să uităm această întîmplare. A fost o greşeală şi nimeni nu trebuie să ştie că s-a întîmplat.

– Cu excepţia noastră.

– Da.

Simţea că el îi studiază din nou fiecare gest, fiecare cuvînt, şi spuse grăbită:

– Cred că ar fi mai bine să pleci.

Se lăsă un moment de tăcere apăsătoare, după care el spuse cu blîndeţe:

– Nu vreau să plec şi cred că nici tu nu vrei acest lucru.

Sara se înfioră. O dată şi încă o dată. Încercă să rostească un răspuns, dar eşuă lamentabil. Avea dreptate. Nu voia ca el să plece. Dar era o nebunie. Nici măcar nu îl cunoştea. Cîteva

minute mai devreme se temuse de el. Ce anume provocase schimbarea din sufletul ei?

Nu voia să-l mintă, aşa că îi puse o întrebare:

– Ce te face să crezi că nu vreau să pleci?

– Nimic. Totul. Intuiţia îmi spune şi simt...

– Ce simţi?

El îi mîngîie obrazul cu vîrful degetelor, gest pe care ea – probabil că înnebunise – l-ar fi dorit mai prelung.

– Simt, spuse el cu tandreţe, că doamna are nevoie de un prieten.

Un val de lacrimi o podidi. Plîngea foarte rar şi niciodată în prezenţa cuiva. Reuşea să se stăpînească. Ultima dată plînsese după înmormîntarea tatălui ei, dar în intimitatea propriei camere. Acest bărbat avea însă o capacitate cu totul specială de a-i citi gîndurile. Chiar şi cei care o cunoşteau foarte bine considerau că nu avea nevoie de nimeni. Se străduia din răsputeri să transmită acest mesaj.

Înghiţi în sec înainte de a vorbi, dar tremurul din voce o trăda.

– E un lucru ciudat, ţinînd cont de faptul că nu mă cunoşti deloc.

El se apropie şi Sara simţi mirosul puternic de coniac.

– Chiar ţi se pare că sînt un străin? Sincer.

– Mie... nu.

– Cum îţi par?

Se gîndi bine înainte de a-i da un răspuns.

– Îmi pari familiar. Dar e o prostie, oricum. Sînt sigură că nu ne-am întîlnit niciodată.

Adevărul era că se simţea ca şi cum şi-ar fi regăsit un vechi prieten.

– Şi eu sînt sigur.

Mîinile lui îi cuprinseră faţa cu blîndeţe.

– Cred că m-ai vrăjit. Ce zici? Spune-mi ce simţi.

Sara se simţea ca şi cum ar fi băut prea mult. Ca şi cum îi

fugise pămîntul de sub picioare. Ca şi cum nu mai exista nimic pe lume în afară de acea cămăruţă şi prezenţa liniştitoare a bărbatului de lîngă ea.

Poate din pricina întunericului, a luminilor fantomatice şi a ploii care bătea în geam se refugiaseră în caldul cocon al intimităţii. Nu putea să dureze. Lumina rece a zorilor va distruge totul.

Îl privi intens, încercînd să îi desluşească chipul în lumina slabă. Avea părul blond şi buzele pline, senzuale – atît reuşi să vadă, iar de restul se ocupă imaginaţia ei. Hotărî că are privirea blîndă şi un zîmbet cald care se potrivea cu vocea tandră.

– Vrei să rămîn? Spune-mi!

Buzele lui îi atinseră obrazul.

Era curată nebunie. Nu trebuia să spună da, dar nu putea să spună nu.

Văzînd că ea nu răspunde, o sărută din nou. Acum cînd îşi dăduse seama ce fel de om este, Sara ştia că îl poate opri în orice moment. Se afundă în perne şi el o urmă, acoperind-o cu pieptul lui puternic. Nici măcar acest gest n-o sperie. Buzele lui erau calde şi blînde; se simţea în siguranţă în braţele lui.

El îşi desprinse buzele şi şopti:

– Nu te teme. Nu îţi voi face nici un rău. Vreau doar să te ating puţin. Nu voi merge prea departe.

Sara îl mîngîie pe obraz.

– Nu mi-e frică de tine.

– Ştiu, spuse el chicotind gutural. Cred că mie ar trebui să-mi fie frică.

Sara se gîndea la vorbele lui cînd el o sărută din nou. De data aceasta sărutul lui era fierbinte şi pasional. Buzele ei cedară la insistenţa domoală a buzelor lui. Mîinile care o mîngîiau pe sîni, pe talie şi pe coapse o înfiorară. Sara simţea că fusese luată de torent şi nu se mai putea împotrivi.

Urma să facă dragoste cu ea.

Sara îşi zise că dorea acest lucru. Ea, Sara Carstairs, voia să facă dragoste cu un străin. Nu o mai încercaseră niciodată asemenea sentimente. Ar fi o greşeală să le dea curs. Nu mai era ea. Fusese atît de agitată şi de îngrijorată, iar el se purta atît de blînd. Asta era tot. Avea să savureze forţa acelor braţe ocrotitoare încă o clipă, după care îl va îndepărta.

Brusc, torentul care o purta deveni tumultuos. Sărutările lui erau tot mai fierbinţi, tot mai insistente. Nu o mai învăluia, o devora. Trupul îi fu cuprins de o căldură ce o făcea sensibilă la fiecare atingere a mîinilor lui. Şi ce mîini! Parcă erau fermecate. Ştia exact unde să o atingă ca să o facă să tremure de dorinţă. Începu să respire tot mai des pînă ajunse să gîfîie.

Se cufunda în extaz.

Îi prinse umerii pentru a-l îndepărta, dar nu reuşi decît să se agaţe de el. Ca şi cum acesta ar fi fost un semnal, el îi acoperi trupul cu trupul lui. Simţi apăsarea intimă ce trăda starea de excitaţie care îl cuprinsese. Corpul Sarei se arcui.

Voce îi era răguşită cînd şopti:

– Cred că sînt nebun dacă mă las chinuit în felul ăsta. Habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i aşa?

Sara nu mai era capabilă să asculte. Simţea doar acel trup puternic şi încordat ce se lipea de al ei. Încercă să lupte cu senzaţiile care o copleşeau, dar era prea tîrziu. Din gîtlej îi izbucni un ţipăt gutural, apoi se lipi strîns de el, copleşită de plăcerea ce îi străbătea trupul.

Cînd redeveni raţională, îşi dădu seama că el o săruta în continuare pe gît, pe ochi, pe buze, pe sîni. Apoi se desprinse şi se ridică din pat.

– Cred, spuse el, că ar fi timpul să facem cunoştinţă. Dar mai întîi să aprindem o lumînare.

Vorbele lui disipară pe loc lenea plăcută ce i se instalase în corp.

– Nu! spuse ea ridicîndu-se. Hai să nu stricăm ce a fost frumos. A fost... minunat. Hai să nu disecăm totul la lumina zilei. Haide să ne luăm la revedere. Cred că e mai bine aşa.

Nu mai recunoscu vocea care venea spre ea din întuneric. Catifeaua fusese înlocuită de oţel.

– O aventură de o noapte? Nu prea cred. Tu vrei să fugi. Înţeleg. Dar nu pot să las lucrurile aşa.

Nu mai era vocea vechiului prieten regăsit. Unde era şarmul? Blîndeţea? Sara se sprijini din nou pe coate cînd auzi scăpăratul amnarului. Mieluşelul blînd se dovedea a nu fi chiar atît de blînd, şi, brusc, i se făcu frică.

4

Max aprinse două dintre lumînările de pe şemineu, apoi se întoarse încet să privească femeia care îi traversase viaţa cu viteza unei comete. Odinioară, în copilărie, se adăpostise sub un copac şi acesta fusese lovit de trăsnet. Scăpase ca prin minune. Spera că şi de data asta va scăpa.

Sara strîngea cioburile de sticlă de pe podea. După ce le puse în ligheanul de pe spălător, se întoarse cu faţa către el.

Părul negru ca abanosul îi cădea pe umeri în cascadă. Trăsăturile aminteau chipul unei zeităţi. Ochii care îl pironeau locului erau negri, imenşi şi contrastau cu paloarea feţei.

Deşi în ochi i se citea un fel de panică, îl privea drept în faţă. Îi plăcu francheţea ei. Nu avea de gînd să strige că a fost violată sau să nege răspunderea pentru cele petrecute între ei. Întrebarea era – ce anume se petrecuse între ei?

Max nu găsi răspunsul. Îi era clar un singur lucru: în ruptul

capului nu trebuia să lase această femeie să plece din viața lui.

Sara își dădu seama că i se vedeau sînii. Max observă cu încîntare că, fără istericale și obraji înroșiți, privindu-l în ochi, începu să își încheie nasturii de la corset. Dorința neîmplinită se anunța pentru el un obstacol demn de luat în seamă în calea unei discuții edificatoare.

Îi zîmbi într-un fel menit să pară ocrotitor și înduioșător în același timp.

– Sînt chiar inofensiv, spuse.

Panica din ochii Sarei dispăru.

– Nu prea pari. De fapt, arăți ca și cum ai veni de la război.

Doamne, cît de mult îi plăcea vocea acestei femei – puțin răgușită, dar clară, seducătoare. Își dădu seama că ea făcuse o aluzie la înfățișarea lui și își privi hainele. Cămașa și lavaliera erau pătate cu sînge. O privi și zîmbi:

– M-am bătut. Am pierdut, spuse el ducîndu-și mîna la obraz. Mi s-a spus că pînă dimineața o să mi se învinețească ochiul. Își pipăi falca și nasul. Putea să fie mult mai rău.

– Ești corintian?

Din tonul ei se vedea clar că nu dădea doi bani pe corintieni.

– Da, sînt. De ce?

– Am doi frați care sînt corintieni, sau cel puțin aspiranți, și nu ratează nici o încăierare.

– A fost un meci organizat. E cu totul altceva.

Îl cîntări din ochi, studiind croiala hainelor, pantalonii strîmți și cizmele cu ciucuri aurii.

Max spuse amuzat:

– Dacă ești prea timidă ca să întrebi, croitorul meu se numește Weston, iar cizmarul Schultz.

– Mi-am închipuit, îi răspunse Sara cu răceală.

Probabil îl considera un ușuratic, un filfizon oarecare. Max

nu ştia dacă să rîdă sau să îi spună că este o forţă de temut în lumea presei.

Sara avea să afle în curînd lucrul ăsta.

Încercînd să facă o mişcare care să n-o sperie, făcu un pas spre ea. Sara nu tresări şi nici nu o luă la fugă, ci îşi puse halatul pe ea.

– Te rog, spuse Max, stai jos. Avem multe de discutat.

– Prefer să stau în picioare.

Lui Max îi părea rău că se ajunsese atît de repede la o ciocnire de orgolii.

– Trebuie să insist.

Era pe punctul de a se certa cu el, dar văzîndu-i expresia hotărîtă îşi spuse că nu are rost să i se împotrivească. Se lăsă pe un scaun cu spătarul drept, la o măsuţă de mahon. El se aşeză pe scaunul de vizavi.

Sara îl întrebă nerăbdătoare:

– Ei bine? Ce doreai să-mi spui?

– În primul rînd, răspunse el, haide să lămurim un lucru.

Întinse mîna către mîna ei stîngă, pentru a vedea dacă are verighetă, dar ea şi-o retrase cu un gest brusc. Răspunsul i se citea în ochi.

– Nu eşti căsătorită, spuse el. Nici eu nu sînt căsătorit.

– Şi ce-i cu asta?

– Lucrurile devin mai simple. Numele meu este Max Worthe. Şi, de obicei, nu intru pe ferestrele femeilor necunoscute. Nu sînt un neisprăvit, în ciuda aparenţelor şi a ceea ce s-a petrecut mai devreme în această cameră.

Sara nu roşi. Îşi lăsă doar genele lungi să îi acopere privirea.

– Domnule Worthe, începu ea.

– Te rog, spune-mi Max.

Ea oftă.

– Presupun că asta este o scuză. Dar nu era nevoie de așa ceva.

Își ridică privirea și îl privi drept în ochi.

– Nu înțeleg de ce faci atîta caz. În fond, nu s-a întîmplat nimic deosebit. Sîntem amîndoi adulți și avem discernămînt. Dar s-a terminat. A fost un... spuse ea înghițind în sec... un interludiu plăcut, însă, după cum am spus, s-a sfîrșit și e timpul să punem cruce acestei întîmplări.

Hohotul lui de rîs o făcu să tresară. Se încruntă. Scuturînd din cap, Max spuse:

– Nici nu pot să-ți spun de cîte ori am folosit aceste cuvinte cînd am vrut să pun capăt unei legături, dar în cazul de față ele nu sînt de-ajuns. În primul rînd, nu este o scuză și, în al doilea rînd, nu s-a întîmplat nimic important pentru simplul motiv că nu am vrut eu să se întîmple.

Îi lăsă cîteva clipe ca să fie sigur că înțelesese și observă că pieptul i se ridică și coboară într-un ritm accelerat. Apoi Sara se înroși ușor. Max continuă:

– Îți spun toate astea ca să te conving că sînt un om de cuvînt. Ți-am promis că nu voi merge prea departe și nu am făcut-o.

Ea vru să se ridice, însă expresia de pe chipul lui o țintui în scaun.

– Nu mă voi sfii să-mi exprim recunoștința, dar nu înțeleg ce urmărești. Ce vrei de la mine? întrebă ea inspirînd profund. Te previn că recunoștința mea se oprește aici. Dacă crezi că mă vei convinge să mă culc cu tine, află că te înșeli amarnic.

Acest mic discurs îl încîntă pe Max. Femeia nu era o mironosiță. Nu dădea dovadă de nici un dram de falsă modestie sau indignare prefăcută. Discursul era la fel de direct ca și privirile pe care i le arunca.

– Nu știu nici eu prea bine ce urmăresc, spuse el evitînd adevărul.

De fapt ştia prea bine. O dorea cu o intensitate care îl şoca şi îl încînta în acelaşi timp. Nu mai cunoscuse o asemenea femeie. Dar era un bărbat civilizat. Nu putea să dea glas dorinţei pînă cînd circumstanţele nu se dovedeau favorabile.

– Vreau să spun că îmi doresc să te cunosc mai bine. Mă simt ca şi cum am fi făcut cunoştinţă în salonul mamei mele, spuse el zîmbind dezarmant. Abia apoi vom putea merge mai departe.

Ea se aplecă către el.

– E aproape trei dimineaţa.

– Nu m-am simţit mai treaz în viaţa mea. Poţi începe prin a-mi spune numele tău.

– Şi vei pleca?

– Poate.

– Mă cheamă Sara, spuse ea brusc.

– Şi mai cum?

– Sara Childe.

– Sara, spuse el savurîndu-i numele. Şi cine este William?

Ea se rezemă de spătarul scaunului.

– William?

– I-ai pronunţat numele în timp ce eu intram pe fereastră.

– Aş putea la fel de bine să te întreb cine este Deirdre.

– Deirdre, spuse el cu seriozitate, tocmai a devenit o parte a trecutului meu. N-ar trebui să-ţi baţi capul în privinţa ei.

Sara îl privi dispreţuitor.

– Nu ai pic de milă.

– Ba din contră, protestă Max. Eu şi Deirdre avem o înţelegere care poate fi anulată oricînd. Nu ţi se pare corect?

– Nu-mi pasă ce se întîmplă între voi doi, atîta vreme cît nu anulezi din cauza mea înţelegerea pe care o ai cu amanta ta.

Aha, deci ei nu-i plăceau acest fel de înţelegeri. Păcat, îşi zise el zîmbind.

– Am spus ceva amuzant?

Max redeveni serios.

– Tocmai mi-a trecut prin minte că aş putea fi doborît de gută şi mă întrebam cum aş face să evit acest lucru. Continuă, începuseşi să-mi spui despre William.

– William, spuse ea, face parte din trecutul meu.

– Un fost iubit.

– Nu în sensul la care te gîndeşti.

Cînd ea se refugie din nou în tăcere, Max lăsă să-i scape un oftat prelung şi plin de nerăbdare.

– Uite, spuse el, o să stăm aici toată noaptea dacă nu îmi vei spune ceea ce vreau să aflu. Ai pronunţat numele lui William cînd eu intram pe fereastră, apoi ai încercat să mă dobori cu o lovitură în cap. Asta mă face să cred că îţi este teamă de acest om. Vreau să ştiu de ce.

Ea se încordă şi încercă să cîştige teren.

– Dacă m-ai auzit pronunţînd numele de William, atunci ar fi trebuit să-ţi dai seama că nu eram Deirdre a ta.

Max se strîmbă.

– Ea nu este Deirdre *a mea*. Este căsătorită, şi pe soţul ei îl cheamă William. Nu-ţi mai ţuguia buzele aşa. Nu-ţi stă bine. Deirdre şi soţul ei au o înţelegere. Fiecare îşi vede de viaţa lui.

Sara nu îşi mai ţuguie buzele şi rosti pe un ton neutru:

– Înţeleg.

Max oftă. Îşi zise că această femeie îi va aduce guta sau nu îi va aduce nimic, ceea ce nu îl făcea să se simtă deloc bine. Poate că după ce-o va cunoaşte mai bine, nu îl va mai tulbura în halul ăsta. Mereu se întîmpla aşa. Multe femei îi spuseseră că este un amant capricios, şi nu greşiseră.

– Îmi povesteai despre William, spuse el. De ce îţi este teamă de el?

– Nu îmi este teamă de el.

– Mie mi s-a părut că da.

– William a murit. I-am rostit numele pentru că... pentru că mă gîndeam la el. Atîta tot.

– Oricum, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre el. Nu e doar o curiozitate bolnăvicioasă. Dacă ai probleme, aş vrea să te ajut.

– Eşti...

– Tenace?

Sara scutură din cap şi zîmbi.

– Voiam să spun „foarte amabil".

Zîmbetul ei îl puse în încurcătură. Mai mult chiar, era surprins constatînd că aşteptase acel zîmbet de mult, de foarte mult timp. Era ridicol. Nu o mai văzuse niciodată. Şi totuşi ceva îi spunea că o mai văzuse, dar nu ştia unde anume. Nu se putea concentra.

– Nu e prea mult de povestit, spuse Sara. Odinioară am crezut că sînt îndrăgostită de el. Am descoperit însă că era o persoană necinstită.

Făcu o pauză, apoi răspunse întrebării pe care o citi în ochii lui.

– Da, e vorba de o fată de la ţară. Rămăsese însărcinată. Cu William. El a părăsit-o. Eu am aflat totul şi asta a pus capăt legăturii.

– Dar lui ce i s-a întîmplat?

– S-a căsătorit cu altcineva şi a avut un accident groaznic.

El zîmbi.

– Şi adio şi n-am cuvinte.

– Exact, spuse ea privind fix ceasul. Ţi-aş oferi ceva de băut, dar e tîrziu.

– Ai spus cumva „ceva de băut"? Mulţumesc, nu pot să te refuz.

Buzele ei se strînseră preţ de o fracţiune de secundă, dar

se ridică, se îndreptă către un cufăr masiv de lîngă pat şi scoase o butelcă de argint şi o ceşcuţă mică, tot de argint. Le aşeză pe masă, în faţa lui Max.

– Brandy din plante, spuse ea. Nu e de cea mai bună calitate, dar altceva nu am.

– E perfect, mulţumesc.

Deoarece ea nu schiţă nici un gest că ar avea intenţia să-l servească, Max îşi turnă un deget de brandy şi luă ceşcuţa în mînă. Nu îl interesa brandy-ul, ci faptul că avea ocazia să prelungească discuţia căreia, în mod evident, ea dorea să-i pună capăt. I se părea că doreşte să scape cît mai repede de el. Nu voia să accepte ceea ce se întîmplase între ei. Ca şi el, de altfel. Poate că nu exista nimic. Poate că totul se petrecea doar în mintea lui, o plăsmuire a imaginaţiei. Spera din tot sufletul să fie aşa. Să se poată întoarce la viaţa lui de burlac fără griji şi să o uite. Dar ştia că adevărul era altul.

Cînd îi văzuse silueta, înainte să se cţere pe pervaz, îi trecuse prin cap că poate Deirdre simţea ceva pentru el. Stătea pe vîrfuri, pregătită să sufle în lumînare, şi părea atît de neajutorată, încît îl cuprinseseră remuşcările că îşi pierduse seara cu prietenii. Pînă atunci fusese sigur că Deirdre nu era capabilă de nici un sentiment adevărat în afară de furie. Apoi, cea pe care o credea Deirdre ridicase din umeri, ca şi cum ar fi ajuns la concluzia că greutăţile care o apasă îi depăşesc puterile şi se resemnase stingînd lumînarea.

Îl atrăsese într-un fel cu totul nou. Nu simţise nevoia să facă dragoste cu ea, ci doar să o ia în braţe şi să o aline. Iar după ce descoperise că femeia din braţele lui nu era Deirdre, atracţia pe care o exercita asupra lui i se păruse copleşitoare, cu atît mai mult cu cît în relaţiile cu femeile cinismul nu îl părăsea niciodată.

De data asta femeia fusese cinică. Acum se stăpînea foarte bine şi, Max era sigur de asta, regreta că îl lăsase să se apropie

atît de mult de ea. La naiba, aproape că avuseseră o relație intimă. Nu se putea să facă abstracție de această senzație. Nu se putea să-l privească ca pe o persoană cu care tocmai a făcut cunoștință.

El luă o înghițitură din ceașcă, apoi spuse cu blîndețe:

– Povestește-mi cîte ceva despre tine, Sara. Unde locuiești? Încotro mergi?

– Max... rosti ea aproape implorîndu-l din priviri. Aceste lucruri nu contează. Ar fi trebuit să-ți spun de la început. Urmează să mă mărit. Merg să cunosc familia logodnicului meu. Totul este aranjat.

Sara îi atinse mîneca, apoi își trase repede mîna înapoi.

– Îmi pare rău dacă ți-ai făcut o impresie greșită despre mine.

Privi către pat și o trecu un fior.

– Nu pot să-mi explic ce anume s-a întîmplat între noi și nici nu am să încerc vreodată. Dar...

– Te vei mărita!

Dezamăgirea i se simțea în voce.

Ea dădu din cap.

– Da.

Zgomotul ceșcuței izbită de masa de ceai o făcu să tresară.

– Nu porți verighetă.

– O țin în cufăr.

– Este imposibil să-l iubești!

Sara privi din nou către pat, apoi către mîinile ei încleștate.

– Poate. Dar țin la el foarte mult.

– Amînă-l. Amînă cununia. Cel puțin oferă-ți șansa de a ști ce vrei.

– Știu ce vreau.

Ochii care îl priveau nu trădau nici emoție, nici regrete. Max mai văzuse asemenea priviri doar la oamenii de afaceri în timp ce negociau prețul următoarei achiziții. Îi venea s-o ia de

umeri şi să o scuture, fie şi numai pentru a-i alunga de pe chip acea mască inexpresivă îndărătul căreia se ascundea.

Ea continuă grăbită:

– Documentele privitoare la căsătorie au fost semnate deja. Logodnicul meu s-a dovedit foarte generos. După ce mă mărit, sora şi fraţii mei vor avea o poziţie stabilă din punct de vedere financiar.

Privirile li se întîlniră.

– Mai bine soţie decît amantă, spuse Sara zîmbind uşor. Sau te-am judecat greşit? Poate că eşti un bărbat serios? Poate mă ceri în căsătorie? Îţi permiţi să mă ai, Max? Vorbeşte acum, sau taci pentru totdeauna.

La auzul acestor cuvinte, Max simţi că se sufocă. Nu îi venea să creadă că îl păcălise. El crezuse într-adevăr că este deosebită, dar în realitate era la fel ca toate celelalte femei pe care le cunoscuse, care privesc bărbaţii nu ca pe oameni, ci ca pe credite bancare. Cu cît acestea sînt mai mari, cu atît le creşte stima pentru bărbatul respectiv.

Cînd privirea începu să-i şovăie şi ochii i se plecară, îndoiala luă locul mîniei în sufletul lui Max. Dacă voia să scape de el? Poate era prea dur cu ea. Ca femeie avea mai multe de pierdut decît el dacă dădea glas sentimentelor.

– Sara, spuse el. Uită aceste ambiţii mercantile şi dă-mi o şansă. Acordă-ne puţin timp să ne cunoaştem mai bine. Doar atît îţi cer.

Ea oftă.

– Este întocmai cum am crezut. Nu-ţi permiţi să mă ai, nu-i aşa? Şi nici nu vrei să te căsătoreşti cu mine, greşesc, Max?

– Nu la ambele întrebări, răspunse el nervos.

Se ridică în picioare şi o privi cu vădit dispreţ.

– Nu-mi rămîne decît să te felicit cu ocazia fericitului eveniment ce va avea loc în curînd, zise el.

Sara răspunse, fără să-l privească:

– Mulțumesc.

Nici nu ieși bine pe ușă și acea îndoială care îl măcina se transformă în suspiciune și, în cele din urmă, într-o convingere fermă. Sara găsise un motiv de ceartă pentru a scăpa de el. Nu era logodită. Dacă ar fi fost, i-ar fi spus atunci cînd el îi privise mîna stîngă și văzuse că nu poartă verighetă.

Era o lașă, asta era. Între ei doi se întîmplase ceva extraordinar, dar domnișoara era prea lașă ca să recunoască.

Era tentat să se întoarcă și să-i dea o lecție, dar auzi cheia întorcîndu-se în broască. Știa că nimic din ce i-ar spune nu ar face-o să deschidă ușa.

Lașă, murmură el. Din fericire pentru ea, el avea suficient curaj pentru amîndoi. Nu se terminase.

Următorul gînd care îi trecu prin cap făcu să îi dispară zîmbetul de pe buze. *Deirdre*. Trebuia să facă un lucru deloc plăcut, dar care o dată făcut putea să-și canalizeze toată energia pentru a-și rezolva problemele cu Sara.

Sara aștepta pînă cînd auzi pașii lui Max îndepărtîndu-se pe coridor. Apoi se duse la fereastră. Inima încetă să-i bată nebunește abia cînd fu sigură că fereastra e bine închisă. Se așeză pe scaunul cu spătar drept și își strînse brațele la piept. Tremura. Se simțea slăbită și tulburată. Nu îi venea să creadă că renunțase.

Sara, dă-mi o șansă.

Nu! Nu! Nu! Nu se putea ajunge decît la o catastrofă.

Cînd aprinsese lumînarea și văzuse că era corintian, se gîndise că scăpase ca prin urechile acului. Disprețuia filfizonii, oricum s-ar fi numit ei. Trebuia însă să recunoască faptul că, filfizon sau nu, era un bărbat cu trăsături nobile, elegant și blînd. Deși nu se adeverise chiar tot ce își imaginase ea, avusese dreptate în privința zîmbetului ce trăda bunătate.

Avuse dreptate şi în privinţa tăriei lui.

Tenace, se autoapreciase el, şi nu exagerase. Nu s-ar lăsa pînă nu ar smulge toate secretele de la ea. Max Worthe era un bărbat periculos şi spera să nu îl mai vadă niciodată.

Sara, dă-mi o şansă.

Privi către pat şi o străbătu un fior. Nu putea să-şi explice ceea ce se petrecuse în acel pat, dar era clară existenţa unei lacune în caracterul ei. Era înjositor, era degradant, era... cea mai frumoasă experienţă din viaţa ei.

Din nefericire pentru ea, nu putea să se mintă. Şi adevărul era că Sara se afla în pericol de a pierde totul, *tot* pe ce mizase în viaţă.

Privi îndelung patul, apoi se ridică în picioare şi începu să-şi adune lucrurile. Nu putea să-şi găsească liniştea decît la adăpost de Max Worthe.

În dimineaţa următoare, Max se trezi în zori. Aşa se întîmpla de cîte ori era la ţară. Majoritatea oamenilor sînt de părere că la ţară totul este idilic şi liniştit. Nu şi Max. Ciori şi porumbei, ca să nu mai vorbim despre nesuferitele păsări cîntătoare, îl trezeau de fiecare dată devreme.

Prefera viaţa de la oraş.

În acea dimineaţă nu-l deranja faptul că se trezise atît de devreme. Zorii nu erau decît o lucire palidă la orizont. Înăuntrul hanului nu sesiza nici o mişcare. Nu voia să forţeze lucrurile. Poate i-ar fi jenă să dea ochii cu el după cele întîmplate cu o noapte în urmă. S-ar fi putut să dispară pur şi simplu, lucru pe care el nu putea să-l accepte. Nu avea să o scape din ochi pînă ce nu-l va cunoaşte personal pe presupusul logodnic.

Gîndul că Deirdre nu mai constituia o problemă îi revenea neîncetat în minte. Zîmbi cînd îşi văzu chipul în oglinda de deasupra lavoarului, în timp ce se spăla pe faţă. Cînd intrase în

camera lui noaptea trecută, n-o mai găsise pe Deirdre, dar ea îi lăsase un mesaj cît se poate de elocvent. Îi despachetase lucrurile şi îi tăiase de la cot mînecile hainelor. Pantalonii nu arătau nici ei mai bine. Scăpaseră doar cămăşile şi lenjeria. Era nevoit să poarte aceleaşi haine ca şi ieri.

Nu-şi explica de ce-l apucase rîsul. Nu dormise mai mult de două ore, îmbrăcămintea lui scumpă Weston zăcea pe podea, îl dureau toate oasele şi, pe deasupra, *Exeter Chronicle* avea toate şansele să fie cumpărat de altcineva, căci el nu mai avea timp să se ocupe de afacere.

Peter Fallon îl aştepta în Exeter. Peter era cel care trebuia să facă faţă proprietarilor mînioşi dacă el, Max, nu apărea să semneze contractul. Dar nu se putea abţine. Ceva îl chema. Dacă nu se întorcea, risca să regrete toată viaţa.

Sara.

Oare ce anume o făcea să fie atît de diferită de celelalte femei? Acest gînd nu îi dădea pace în timp ce se bărbierea. Cunoscuse multe femei mai frumoase decît ea, dar nici una nu exercitase asupra lui o asemenea atracţie. Singura femeie care îl obsedase aproape în aceeaşi măsură era Sara Carstairs, dar numai din pricina faptului că scăpase nepedepsită pentru crimă.

Şedea pe pat, trăgîndu-şi cizmele, cînd îşi aminti de Sara Carstairs, de proces şi faptul că nimic nu părea să o afecteze. Atunci îi venise s-o scuture, fie şi numai pentru a provoca o crăpătură în masca pe care o purta.

Cu o noapte în urmă îl încercase aceeaşi dorinţă şi în ceea ce o privea pe Sara.

Alungă acest gînd din minte. Sara Carstairs era o englezoaică tipică, blondă cu ochi albaştri. Asemănarea cu Sara Childe era...

Îşi privea cizmele fără să le vadă în timp ce amintirile îl

năpădeau. Aşteptase mult, foarte mult timp, ca ea să-i zîmbească. I se părea cunoscută. Voia să o scuture, numai şi pentru a provoca o crăpătură în masca pe care o purta. „William se căsătorise cu *altcineva şi suferise un accident îngrozitor*", aşa spusese.

William Neville se căsătorise cu sora ei, şi ea îl omorîse.

William. William Neville.

Nu putea fi adevărat. Sara Carstairs era blondă cu ochi albaştri. Ce-i drept, la proces părul îi fusese acoperit de bonetă şi nu privise niciodată în direcţia publicului, dar avea un ten atît de deschis încît el îşi închipuise că arăta ca o englezoaică tipică.

Aşa şi-o imaginase tot timpul.

Îşi mai aminti ceva despre Sara Carstairs. Era o femeie care atrăgea bărbaţii, nu numai prin frumuseţe, ci şi printr-o combinaţie reuşită de inocenţă şi frivolitate. Acelaşi lucru îl vrăjise şi cu o seară în urmă! Nu ştiuse dacă să-i ceară Sarei să devină amanta lui sau era genul de femeie care n-ar fi acceptat să se culce cu el decît după ce-i punea verigheta în deget.

Sara Childe şi Sara Carstairs erau una şi aceeaşi persoană. Îşi verifică în amănunt teoria, după care trase o înjurătură zdravănă şi zvîrli o cizmă în perete. *Sara Childe şi Sara Carstairs erau una şi aceeaşi persoană!* Cum de nu-şi dăduse seama mai devreme? Trecuseră trei ani de cînd o văzuse ultima oară, dar *imaginea ei i se întipărise în minte. Ar fi jurat că o va recunoaşte*, dar fusese păcălit de tenul ei închis la culoare şi de părul negru.

Se întreba de ce era atît de furios. Sperase să poată scăpa de sub vraja ei, iar acum i se oferea această ocazie. Între el şi Sara Carstairs nu putea să existe nici o relaţie. Femeia avusese nenumăraţi amanţi. Ştia prea bine acest lucru, pentru că întocmise un dosar despre Sara Carstairs, care conţinea suficiente informaţii pentru a scrie o carte. Nu alegea bărbaţii cu care se culca, după cum demonstrase şi noaptea trecută. Ar fi putut s-o aibă dacă ar fi insistat.

Lucrurile care îl atrăseseră noaptea trecută acum îl dezgustau. Crezuse că între ei doi exista ceva special, dar tot ce dorise Sara Carstairs era un bărbat, nu neapărat pe el. S-ar fi mulțumit cu oricine. Și el se abținuse pentru că fusese păcălit de aerul ei inocent.

Nu va mai face niciodată o astfel de greșeală.

Îl mințise. Nu exista nici un logodnic. Era moștenitoare de drept. Sara Carstairs nu avea de ce să se căsătorească din interes financiar. Voise să scape de el și inventase toată povestea ca să-l inducă în eroare.

Probabil că plecase deja. Noaptea trecută el se arătase foarte curios, și asta o speriase. Dar nu îi va fi greu să o urmărească. Pe drum nu puteau să fie prea multe trăsuri la acea oră a dimineții. O va urmări, dar cu un totul alt scop decît cel al unui îndrăgostit. Voia material pentru ziar și era sigur că-l va obține, într-un fel sau altul.

Nu mai trăise niciodată un asemenea sentiment de ură calculată. Mai rămase o vreme în cameră, ca să se calmeze, și apoi ieși.

5

Domnișoara Beattie deschise ziarul la rubrica de matrimoniale și începu să caute anunțul dat de Sara. Nu-i venea să creadă că atîția domni și domnișoare nu își puteau găsi partenerul potrivit pe căile obișnuite. Dar Sara avea dreptate. La „matrimoniale" erau mai multe anunțuri decît la „imobiliare".

Găsi anunțul Sarei și citi:

Doamnă serioasă, prezentabilă, rezervată, dorește să cunoască un domn serios (vîrsta și situația materială nu au importanță), pentru a contracta un mariaj de conveniență. Trimiteți răspuns la Căsuța 41, The Chronicle.

– Nici nu-ți imaginezi, spuse Sara, cîte răspunsuri am primit.

– Cîte?

– Douăzeci și cinci.

Domnișoara Beattie rămase o clipă cu gura căscată, apoi rosti:

– *Cîte?*

– Douăzeci și cinci, rîse Sara. Nici mie nu-mi vine să cred. Credeam că, cu puțin noroc, voi primi unul sau două, spuse ea ridicînd un pachet învelit în hîrtie maro. Dar iată-le. Maggie le-a adus în timp ce tu te îmbrăcai.

Maggie era servitoarea care îi revenise Sarei o dată cu apartamentul mobilat pe care îl închiriase la Bath, la parterul unei case solide, dar modeste, aflată în Queen's Square. Proprietăreasa, doamna Hastings, o văduvă care avea probleme financiare, locuia la etaj.

Sara închiriase camerele și dăduse anunțul înainte de a pleca de la Londra. Ajunsese la Bath cu o seară în urmă, împreună cu domnișoara Beattie. Primul lucru pe care-l făcuse a doua zi dimineața fusese să trimită servitoarea să ia corespondența de la ziar. Ea și domnișoara Beattie se aflau într-o cămăruță luîndu-și micul dejun întîrziat, alcătuit din ceai și pîine prăjită.

Domnișoara Beattie citi anunțul încă o dată.

– Poate că sînt proastă, dar pentru ce anume ar stîrni atît interes anunțul ăsta? Nu spune prea multe.

Sara luă ceainicul de argint, umplu mai întîi ceașca domni-

şoarei Beattie, apoi pe a ei. Pe buze îi apăru un zîmbet cinic.

– Nu ai dreptate, Bea. Spune foarte multe dacă ştii să citeşti printre rînduri. Vrei să-ţi traduc?

– Te rog.

– O tînără cu un cont gras în bancă, şi care nu vrea să i se pună prea multe întrebări indiscrete cu privire la trecutul ei, doreşte să plătească o sumă frumuşică pentru privilegiul de a se căsători cu un domn scăpătat şi demn de încredere, care va fi suficient de bine crescut încît să-şi ia tălpăşiţa de îndată ce se semnează certificatul de căsătorie.

– Cum! exclamă domnişoara Beattie înecîndu-se cu o înghiţitură de ceai. Inventezi.

– Nu inventez deloc. Mai citeşte o dată, Bea. Toate informaţiile se regăsesc în anunţ, deşi trebuie să recunosc că le-am îmbrăcat în cuvinte cît se poate de elegante. Nu e cazul să lezăm sentimentele cele mai nobile ale domnilor...

Domnişoara Beattie citi anunţul din nou şi mormăi:

– Îţi dai seama ce înseamnă asta? Vei pune pe urma ta o armată de vînători de avere şi... şi nişte personaje dubioase îşi vor croi drum pînă la uşa ta.

– O doamnă cu un caracter îndoielnic nu-şi poate permite să emită pretenţii, spuse Sara.

– Sara! Nu mai vorbi aşa! E o chestiune serioasă.

Zîmbetul de pe chipul Sarei dispăru.

– Glumeam, Bea.

Nu adăugă ceea ce gîndea de fapt, şi anume că gluma avea un grăunte de adevăr. Bea nu suporta să audă nici o vorbă rea la adresa Sarei, chiar dacă ea însăşi folosea acele cuvinte.

Sara spuse:

– Oricum, nimeni nu o să-şi croiască drum pînă la uşa mea. Nu sînt atît de proastă. Nu am de gînd să dezvălui cine sînt cu adevărat, sau cel puţin nu încă. Vom proceda după cum

urmează: vom alege doar trei sau patru candidați. Voi găsi o modalitate de a mă întîlni cu ei într-o atmosferă cît mai puțin formală. Abia după ce mă voi hotărî cine este alesul îi voi spune că eu sînt doamna care a dat anunțul.

Domnișoara Beattie căzu pe gînduri cîteva clipe. O privi pe Sara.

– Tu faci să pară totul floare la ureche. Te-ai gîndit că ar putea fi periculos?

– Prostii. Așa procedează toată lumea. Dacă ar fi periculos, nimeni nu și-ar mai căuta soț sau soție prin mica publicitate.

– Dar...

Domnișoara Beattie se opri, știind că deja își epuizase toate argumentele menite a o convinge pe Sara să renunțe la planul ei.

– Ce vrei să spui?

Deși știa că bătea toba la urechea surdului și că mai spusese același lucru de nenumărate ori, domnișoara Beattie nu se putu abține:

– Faci o mutare decisivă. Dacă te vei răzgîndi la anul, sau peste doi ani, sau peste zece ani? Dacă vei întîlni bărbatul perfect?

– Pentru mine bărbatul perfect este cel care va dispărea din viața mea de îndată ce va semna în registrul stării civile. Acum haide să facem ordine pe masă și să trecem la treabă.

Împărțiră scrisorile în două teancuri și începură să le citească. Domnișoara Beattie nu părea să se grăbească, spre deosebire de Sara care le citea repede și pe majoritatea le făcea bucățele și le arunca la gunoi.

Domnișoara Beattie șuieră.

– Ce este? întrebă Sara.

– Ce tupeu are! Vrea să știe cît ești dispusă să plătești pentru privilegiul de a-i purta numele.

Era cît pe-aci să rupă scrisoarea, cînd Sara i-o smulse din mînă.

– Bea! Este exact genul de bărbat pe care îl caut.

Citi repede scrisoarea şi o puse deoparte.

– Ştiu, ştiu, maiorul Haig pare cam mercantil şi prost crescut, dar în condiţiile date aceste defecte devin calităţi, înţelegi?

– Nu, nu înţeleg, răspunse sec domnişoara Beattie. Dacă eşti hotărîtă să te căsătoreşti şi să iei moştenirea, de ce să nu găseşti un bărbat care să te facă fericită?

– Pentru că bărbatul care m-ar face pe mine fericită ar fi prea inteligent pentru a se căsători cu o femeie asupra căreia a planat suspiciunea de omor.

– Dar ai fost achitată la proces.

– Am fost? Atunci de ce trăim aşa cum trăim?

Privirea domnişoarei Beattie deveni şovăitoare. Trăiau aşa pentru că de fiecare dată cînd identitatea Sarei era dezvăluită, oamenii începeau să arate cu degetul către ea, iar prietenii şi cunoştinţele dispăreau ca prin farmec. Nimeni nu putea să uite că Sara fusese cîndva acuzată de omor, mai ales că acel corespondent special al ziarului *Courier* menţinea povestea caldă. Sara avea dreptate. Un bărbat inteligent nu ar dori să aibă de-a face cu ea, pentru că privirile acuzatoare aveau să fie îndreptate în aceeaşi măsură şi asupra lui şi, în cele din urmă, asupra copiilor lor. Nu mai exista nici o speranţă.

Sara oftă încetişor.

– Bea, spuse ea calm, totul va fi bine, vei vedea. O dată scăpată de grija familiei, voi putea începe o viaţă nouă, în altă parte. Nu în Anglia. Ce ne împiedică să plecăm în America?

– America, repetă în şoaptă domnişoara Beattie.

– Nimeni nu mă cunoaşte acolo şi nu va exista nici un *Courier* care să mă urmărească.

– Dar... e prea departe.

– Da. Asta şi e ideea. Dar nu-i momentul să ne gîndim acum la America. Hai să luăm lucrurile pe rînd. Primul pas este găsirea unui bărbat care să-mi ofere ceea ce doresc.

Domnişoara Beattie îşi ridică privirea şi citind buna dispoziţie din ochii Sarei zîmbi în ciuda gîndurilor care o frămîntau.

După jumătate de oră, Sara redusese lista de pretendenţi la trei nume, lăsîndu-şi şi două de rezervă. Cei pe care îi tăiase de pe listă erau ori prea tineri şi se puteau îndrăgosti oricînd –, ori suficient de convinşi de calităţile lor ca s-o facă să uite de mariajul de convenienţă şi s-o convingă să trăiască amîndoi pe banii ei, în chip de amanţi.

– Acum ce facem? întrebă domnişoara Beattie cu amărăciune.

– Acum, răspunse Sara, vom face pe detectivii. Nu te speria. Ne vom face intrarea în societatea din Bath şi vom afla cît mai multe despre – privi lista cu cei trei pretendenţi – domnul Townsend, domnul Bloor şi maiorul Haig. Vom merge la Pump Room, Bea. Dacă ar fi să ne luăm după spusele proprietăresei, acolo se adună lumea bună din Bath. E un ritual zilnic, atît pentru turişti cît şi pentru cei din partea locului. Doamna Hastings ne va facilita intrarea în această societate.

Domnişoara Beattie scose un sunet scurt, în semn de protest.

– Doamna Hastings, spuse ea, este o femeie vulgară. Ştii ce mi-a spus aseară cînd te-ai întors cu spatele? Mi-a făcut cu ochiul şi mi-a spus că se pricepe să găsească bărbaţi femeilor singure şi că, dacă ea nu va reuşi, nimeni altcineva nu va fi în stare. Ce i-ai spus în scrisorile pe care i le-ai trimis?

Sara îşi ascunse zîmbetul în spatele ceştii, luă o înghiţitură de ceai şi spuse:

– Ceea ce am hotărît amîndouă. Că eu sînt angajata ta.

– Cred că i-ai spus mai mult decît atît.

Sara scutură din umeri.

– S-ar putea să-i fi sugerat că eşti singură.

De fapt, Sara fusese încîntată de tonul scrisorilor doamnei Hastings. Îşi dăduse seama care erau preocupările femeii. În mod normal ar fi evitat o asemenea persoană, dar în situaţia de faţă doamna Hastings era mană cerească. Sara îi sugerase că „doamna" îşi căuta un soţ. Astfel, se gîndise ea, îi va fi mult mai uşor să o tragă de limbă pe proprietăreasă cu privire la domnii care îi răspundeau la anunţ.

Domnişoara Beattie termină ceaiul şi puse uşor ceaşca pe masă.

– Deci eu te-am angajat pe tine ca însoţitoare. Chiar ţi se pare necesară această minciună?

– Absolut, şi ştii de ce. Nu vreau să atrag atenţia asupra mea. Nu vreau să fiu recunoscută. Nimeni nu se va interesa despre o însoţitoare plătită.

Acest lucru o irita pe domnişoara Beattie. Şi-o închipuise pe Sara cumpărîndu-şi rochii noi, distrîndu-se, dar continua să se îmbrace ca o guvernantă.

– Bea, nu-mi face greutăţi. Te rog.

Domnişoara Beattie nu putu să reziste acestei rugăminţi.

– Stai liniştită, nu îţi fac greutăţi. Haide să mergem şi să facem ravagii în Bath.

Sara se afla în camera ei şi-şi înnoda panglicile de la bonetă cînd gîndurile îi fugiră de la cei trei pretendenţi la Max. În ultimele zile se gîndise mereu la el, dar abia acum, cînd lucrurile se mai calmaseră şi avea certitudinea că nu se vor mai întîlni niciodată, se simţea în stare să analizeze în mod critic şi obiectiv cele petrecute.

Părea ciudat, aproape rizibil, că el, un corintian şi un

filfizon, o făcuse să își învingă neîncrederea profundă în bărbați. Ba mai mult decît atît, îi provocase niște senzații nemaiîntîlnite.

Pasiune. Cum era posibil ca un bărbat necunoscut să aibă o asemenea influență asupra ei?

Poate că n-ar trebui să fie surprinsă. Era genul de bărbat în privința căruia mamele își avertizează fiicele – bine făcut, șarmant, *cu experiență și o moralitate*...

Nu. Nu avea nici un motiv să se îndoiască de moralitatea lui. Nu era ca William. Era bun și blînd, de aceea reacționase în felul acela. Ar fi putut să o seducă cu ușurință, dar n-a făcut-o.

Acum își dorea să nu fi fost atît de reținut. Ar fi avut măcar o amintire care să-i țină de cald în nopțile ce urmau. Nu regreta apariția lui la fereastră. Orice femeie ar trebui să aibă în trecutul ei un Max Worthe, fie numai pentru a-i aminti că odinioară un bărbat o găsise frumoasă și atrăgătoare. Iar acest bărbat nu glumise.

Privea în gol în timp ce rememora cele petrecute și, treptat, toate senzațiile trăite o invadară. Își aminti cum trupul lui puternic o țintuia de saltea, cum mîinile lui o mîngîiau pe sîni, pe talie și pe coapse; nu o forța, o devora. Senzațiile erau atît de puternice, încît avu impresia că el o atinge în clipa aceea.

– Sara! spuse domnișoara Beattie băgîndu-și capul pe ușă. Ce e? De ce întîrzii?

Sara o privi speriată, apoi își reveni.

– Nu-i nimic, spuse ea cu răsuflarea tăiată, nimic.

Își luă poșeta și ieși grăbită din cameră.

Sara se afla pentru prima oară la Bath – un oraș strălucitor din piatră de Bath, în stil neoclasic. Plăcerea plimbării pe drumul dintre Queen's Square și Pump Room era diminuată de teama că ar putea fi recunoscută.

Trebuia să se obișnuiască. Nu putea să se mute mereu dintr-un oraș în altul. Nu avea de ales. Trebuia să înfrunte

realitatea şi să-l ţină departe de ea pe William. Şi să se mărite cu un bărbat care să-i accepte condiţiile.

Începuse să plouă. Domnişoara Beattie, întotdeauna pregătită, deschise o umbrelă neagră.

– Poate ar fi fost mai bine să luăm o trăsură, spuse ea arătînd spre cupeurile care treceau pe lîngă ele în drum spre centrul oraşului.

– N-am mai văzut niciodată atîtea trăsuri la un loc, spuse Sara. Probabil dealurile sînt prea abrupte pentru birje.

– Sau, spuse domnişoara Beattie, oraşul a încremenit în secolul trecut. Cel puţin asta este impresia mea. Trăsuri. Domni cu pantaloni pînă la genunchi şi cu părul pudrat. Mă simt de parcă aş călători înapoi, în timp.

Sara rîse. Domnişoara Beattie avea dreptate. Majoritatea celor care treceau pe stradă erau, dacă nu bătrîni, cel puţin trecuţi de prima tinereţe. Doamnele adoptaseră moda rochiilor cu talie înaltă, însă domnii purtau haine demodate.

Această constatare îi dădu puţin curaj. Staţiunea Bath era celebră pentru proprietăţile curative ale apelor sale minerale. Asta explica prezenţa atîtor bătrîni şi faptul că nu mai era o staţiune la modă. Pentru genul de oameni care veniseră la procesul ei de la Winchester, era prea plicticoasă.

Ajunseră la Pump Room în mai puţin de cincisprezece minute şi, cînd intrară, constatară că era multă lume. Oamenii se plimbau, şedeau pe bănci sau stăteau în jurul pompei, aşteptînd să guste un pahar de apă minerală de Bath. Murmurul vocilor era dominat de acordurile *Muzicii Apei,* a lui Händel, intonate de un mic grup de instrumentişti aflaţi în capătul opus al încăperii. Muzica reverbera deasupra coloanelor care străjuiau încăperea. Sara fu încîntată de ceea ce vedea.

– Şi acum? întrebă domnişoara Beattie.

Sara scruta mulţimea.

– Doamna Hastings a spus că va fi aici ca să ne dea o mînă de ajutor.

– Şi dacă nu e?

– Vom aştepta ca cineva să ne bage în seamă.

Aproape că ajunseseră la pompă cînd o femeie le tăie calea.

– Dragă domnişoară Beattie! Domnişoară Childe. Mă tot uitam după voi şi... iată-vă.

Doamna Hastings, proprietăreasa, o femeie durdulie, abia trecută de cincizeci de ani, cu un bust provocator şi o abundenţă suspectă de bucle blonde ţiindu-se de sub bonetă, îmbrăcată într-o rochie albastră cu multe pliseuri, încerca din răsputeri să dea impresia că este mai tînără decît în realitate. Din nefericire, efectul era opus celui scontat.

Prin contrast, domnişoara Beattie era un model de simplitate. Rochia ei de un albastru închis cu şalul asortat şi lipsa oricărei bijuterii o făcea să pară mai elegantă decît doamna Hastings.

Domnişoara Beattie intră în rol fără şovăială şi fără pic de stîngăcie.

– Doamnă Hastings, spuse ea cordial, ce drăguţ din partea dumneavoastră că ne-aţi observat. Tocmai discutam cu însoţitoarea mea cît de pierdute ne simţim printre atîţia străini. Nu-i aşa, Sara?

Doamna Hastings le privi complice şi şopti uşor teatral:

– Atunci să facem în aşa fel încît să nu vă mai simţiţi astfel. Cunosc pe toată lumea din Bath şi în scurt timp veţi ajunge şi voi să o cunoaşteţi.

Următoarea jumătate de oră trecu repede, într-un vîrtej de prezentări, doamna Hastings dovedind că nu se lăudase. Interesul Sarei fu stîrnit la auzul a două nume ce figurau pe lista de pretendenţi – domnul Bloor şi domnul Townsend. Amîndoi aveau aproape cincizeci de ani. Primul era roşu la faţă, exuberant şi bine făcut, iar cel de-al doilea părea mai reţinut şi mult mai bine crescut. Dar pentru Sara nu prezentau interes. Calităţile pe care

ca le căuta la viitorul soț ar fi făcut orice femeie cu capul pe umeri să se crucească.

Trebuia să fie un bărbat în care să aibă încredere. Supraviețuise unuia ca William, dar nu credea că ar mai rezista încă o dată.

Spre marea dezamăgire a Sarei, doamna Hastings puse capăt conversației înainte să poată discuta și lucruri serioase. Ea le conduse spre o bancă.

Doamna Hastings aruncă domnișoarei Beattie o privire șireată și scutură din cap.

– Nu sînt buni, domnișoară Beattie, așa că ai face bine să îți alungi speranța din priviri.

– Poftim?

Tonul indignat îi scăpă doamnei Hastings.

– Domnul Bloor și domnul Townsend. Sînt amîndoi săraci lipiți.

– Draga mea doamnă Hastings...

Domnișoara Beattie se opri cînd văzu privirea Sarei. Își drese glasul și continuă pe un alt ton:

– Ei bine, nu pot să spun că îmi place cum arată domnul Bloor. Arată ca un boiernaș de țară și miroase a grajd.

– Ăsta, spuse doamna Hastings, este ultimul lucru care ar trebui să te deranjeze. Bloor își dorește cu disperare un moștenitor, un moștenitor legitim, vreau să spun, și nu cred că... Făcu o pauză și domnișoara Beattie își dădu seama unde bate proprietăreasa.

– În nici un caz! exclamă ea.

Sara îl șterse pe domnul Bloor de pe lista pretendenților.

– Așa mă gîndeam și eu, spuse doamna Hastings pășind greoi. Ce-ar fi să stăm jos? Monturile astea mă omoară.

În timp ce doamna Hastings se așeza pe bancă, domnișoara Beattie își roti ochii exasperată și îi șopti Sarei:

– Femeia asta e imposibilă.

Sara se încruntă în chip de răspuns.

De îndată ce se aşezară pe bancă, domnişoara Beattie spuse:

– Domnul Townsend pare un bărbat distins.

– Da, aşa este, dar dacă se va recăsători, o va face doar pentru bani.

– Deci e văduv?

Doamna Hastings dădu din cap.

– Soţia lui a murit în urmă cu un an. Tocmai a ieşit din perioada de doliu. Nu cunosc toate detaliile, dar ştiu că ea avea o rentă care a sucombat o dată cu ea. Bietul domn Townsend a rămas cu cinci copii şi cu casa ipotecată.

– Mmm, spuse domnişoara Beattie. Poate are noroc. Poate o doamnă bogată se va căsători cu el.

– Chiar crezi? întrebă doamna Hastings curioasă.

– Dar nu voi fi eu aceea, răspunse domnişoara Beattie. Am suficient de multă minte ca să nu mă angajez să cresc cinci copii şi, pe deasupra, nu sînt nici bogată.

Doamna Hastings rîse.

– O, dar ştiu asta! Dacă ai fi fost bogată ai fi închiriat o casă pe Crescent.

Sara profită de o pauză în conversaţie pentru a-şi exprima o nedumerire:

– Pare foarte trist, mă refer la domnul Townsend.

– Ei bine, este, aprobă doamna Hastings. Suferă foarte mult. Dacă nu ar duce lipsă de bani, nici nu i-ar trece prin cap să se recăsătorească. El şi soţia lui, Mary, s-au iubit de copii şi au fost nedespărţiţi, pînă la moartea ei. E foarte trist.

– Foarte, spuse Sara.

În timp ce Sara privea cum tristul domn Townsend părăseşte sala, îşi dădu seama că sentimentul care o încearcă

nu este unul de milă, ci de invidie. Era unul din puținii fericiți care găsiseră dragostea la care alții doar visau.

Privi gînditoare ușa deschisă, oftă și reveni la realitate. Era o femeie nevoită să facă un mariaj de conveniență.

Pe lista cu pretendenți nu mai rămăsese decît un necunoscut, și anume maiorul Haig. Deși scrisoarea lui care trăda aroganță și un orgoliu nemăsurat nu o impresionase, nu însemna că maiorul nu putea fi candidatul ideal.

Era prezentabil, așa scrisese el. Avea părul cărunt (prematur, desigur), dar acesta îi dădea un aer de distincție.

Privirea i se opri asupra unui bărbat care stătea de vorbă cu o doamnă. Era bine îmbrăcat, în maniera conservatoare a generației sale – pantaloni bej, jiletcă albastră, avea părul cărunt și trăsături bine conturate. Prezentabil era cuvîntul care-l caracteriza.

– Doamnă Hastings, spuse Sara, cine este domnul acela cu părul cărunt?

Doamna Hastings își plimbă privirea prin încăpere și, cînd îl văzu expresia feței i se schimbă brusc. Zîmbetul îi păli și ochii își pierdură strălucirea.

– Acela, spuse ea, este maiorul Haig.

Urmă o pauză, după care domnișoara Beattie murmură:

– Maiorul Haig? Unde oi fi auzit eu de numele ăsta?

Doamna Hastings scutură din cap.

– Imposibil, domnișoară Beattie. E periculos. Știu o doamnă... o prietenă... căreia îi pare rău că i-a ascultat sfatul. Ea... a investit într-una din afacerile lui, crezînd că se va căsători cu el. Și-a pierdut toți banii și căsătoria nu a avut loc.

Sara nu se îndoia că doamna Hastings vorbea despre ea însăși, și cuvintele spuneau multe. Într-una din scrisori menționase faptul că era nevoită să închirieze jumătate din casă pentru că pierduse o mare sumă de bani făcînd o investiție nerentabilă. După cum arătau camerele pe care le închiriaseră, probabil că

fusese nevoită să vîndă piese de mobilier şi picturi pentru a-şi acoperi datoriile.

Domnişoara Beattie schimbă subiectul cu mult tact. Discută cu doamna Hastings despre zilele de glorie ale staţiunii, lăsînd-o pe Sara să îl studieze pe maior.

El acaparase conversaţia şi doamna de lîngă el, o femeie cîndva frumoasă, îl privea admirativ. Dar pe maior nu părea să-l intereseze deoarece scruta încăperea în căutarea cuiva.

Probabil simţise că Sara îl studia, pentru că se întoarse şi timp de o clipă privirile li se întîlniră.

Poate o căuta pe doamna care dăduse anunţul în *Chronicle*, îşi zise Sara. Era normal, dar neatenţia lui era o insultă la adresa partenerei de discuţie.

Încercînd să pară cît mai naturală, Sara privi din nou în direcţia lui şi văzu că maiorul se holbează la o doamnă cu un turban verde. Pocni brusc din degete, întrerupîndu-se la jumătatea unei propoziţii, se înclină scurt şi o porni direct către doamna cu turban verde.

Îşi urmărea prada.

Sara se înfioră. Avusese optsprezece ani cînd privirea neliniştită a lui William se coborîse asupra ei şi fusese flatată cînd el o părăsise pe doamna cu care dansa şi se îndreptase direct spre ea.

Deşi domeniile părinţilor lor erau alăturate, ea şi William erau doi străini. El fusese plecat la şcoală, apoi la universitate. În plus, cei din familia Neville nu întreţineau relaţii cu vecinii lor din Stoneleigh.

Se întîlniseră la Winchester.

Ea nu fusese impresionată de faptul că el era moştenitorul lui Sir Ivor Neville. William era un personaj mai romantic şi mai strălucitor decît tot ce văzuse ea pînă atunci, diametral opus vicontelui între două vîrste pe care tatăl ei încercase să i-l cumpere ca soţ.

William era sălbatic, așa zicea lumea. Dar William îi spusese că acum, cînd o cunoscuse pe ea, totul avea să se schimbe. Și ea îl crezuse. Voia să o ia de soție, și ea era cea mai fericită fată din lume.

Singurul care le stătea în cale era Sir Ivor. Tatăl lui era un om mîndru, spusese William. La vremea potrivită avea să-i spună despre Sara. Se întîlnea cu William în secret. Și cînd nu se întîlneau, îi scria. Scrisori lungi, pline de pasiune, care apoi o costaseră scump.

Maiorul îi acorda toată atenția femeii cu turban, iar aceasta era vizibil flatată. Ochii îi străluceau și era toată un zîmbet.

Pradă, se gîndi Sara și se înfioră din nou. Nu putea să acționeze împotriva propriilor instincte. Nu s-ar simți niciodată în siguranță cu cineva care i-ar aminti de William.

Maiorul nu mai prezenta nici un interes.

O dată lămurită în privința pretendenților, ar fi dorit să plece, dar domnișoara Beattie avea alte gînduri. Ar fi de neiertat, spuse ea, să vină la Bath și să nu se bucure de celebra apă minerală. Sara se duse la pompă și luă un pahar cu apă pentru „stăpînă".

Sara știa prea bine că tot ce-și dorea domnișoara Beattie era o discuție între patru ochi cu proprietăreasa. Bea avea ideea absurdă că bărbatul ideal putea apărea în orice moment, ca o mană cerească. Sara era sigură că Bea o va întreba pe doamna Hastings unde se întîlnesc tinerii din Bath, dacă ei mai existau în acel oraș.

Biata Bea nu putea să dea piept cu realitatea.

În timp ce Sara se apropia de banca unde le lăsase pe cele două femei, constată că avusese dreptate. Doamna Hastings nu pierduse timpul. Reușise să îl sperie pe singurul bărbat mai tînăr din sală.

Era cu spatele la ea, dar îmbrăcămintea îi spunea suficiente lucruri despre el. Pantalonii bej strîmți lipiți ca un al doilea rînd de piele pe mușchii de oțel ai coapselor și pulpelor; umerii lați

acoperiți de o haină albastru închis care stătea ca turnată și cizmele cu ciucurii aceia absurzi.

Era un filfizon!

Zîmbetul ei păli înainte ca el să se întoarcă; în mintea ei încolți o bănuială.

Ochii albaștri strălucitori, cu crețuri șăgalnice la colțuri, îi zîmbeau. Își scoase pălăria și în părul lui blond străluci o rază de soare ce intra prin ferestrele mari. Avea un zîmbet obraznic.

Era Max Worthe.

– Domnișoară Childe, spuse el, ce surpriză plăcută. Tocmai le povesteam prietenelor dumneavoastră că noi doi ne-am cunoscut în Reading cînd eu am prestat un mic... ah... serviciu pentru dumneavoastră.

Sara acționă fără să gîndească. Duse paharul la buze și luă o înghițitură de apă.

6

În cele din urmă se întîmplase, constată Max. Masca Sarei Carstairs începea să se fisureze. Era mai mult decît o fisură. Sara sorbea din apa rău mirositoare de Bath de parcă ar fi traversat un deșert.

O plăcea mai mult așa: fistîcită, roșie la față și înfricoșată de ceea ce el ar putea să facă sau să spună în clipa următoare.

Însoțitoarea, domnișoara Beattie, care, aflase Max, fusese promovată la rangul de stăpînă a Sarei, sparse ceea ce începuse să devină o liniște apăsătoare:

– Ați cunoscut-o pe Sara la Reading, domnule Worthe?

– La hanul Black Swan.

– Dar acolo stăteam noi.

– Știu.

Domnișoara Beattie făcu o pauză străduindu-se să priceapă.

– Și i-ați făcut un serviciu? Sara nu mi-a spus nimic despre asta.

Pun pariu că nu ți-a spus nimic.

– A fost un serviciu neînsemnat, spuse Max. N-ar fi trebuit să pomenesc acest lucru. Aș fi preferat să vă povestească domnișoara Childe.

Știa că este nedrept, dar își zicea că Sara o merită. Îl mințise. Fugise de el. Nu mai era atît de furios, dar ea îi rănise mîndria și Max nu vedea de ce n-ar trebui să plătească pentru asta. Pînă la un punct, desigur.

Oricum, se simțea în al nouălea cer.

Sara băuse toată apa din pahar. Acum își dorea să n-o fi băut, ci s-o fi turnat în cizmele caraghioase ale lui Max Worthe.

Domnișoara Beattie și doamna Hastings o priveau nedumerite. Sara făcu un efort ca să n-o ia la goană.

Scutură din umeri neajutorată și spuse:

– N-am vrut să te îngrijorez. De aceea nu am pomenit de cele întîmplate. Vezi tu, am... căzut pe scări, cîteva trepte, și domnul Worthe a fost drăguț și... și... mi-a dat un pahar cu apă, spuse Sara privind paharul gol pe care îl ținea în mînă.

Max i se adresă domnișoarei Beattie:

– Întîmplarea a tulburat-o peste măsură.

– Adevărat, spuse Sara înțepată, dar din fericire mi-am revenit. Îmi cer scuze că am băut paharul cu apă care vă era destinat, domnișoară Beattie, dar mi se făcuse rău de la căldură. Vă voi aduce altul. Domnule Worthe, pot să vă iau de braț?

Max regretă că timiditatea încîntătoare din vocea ei dispăruse. Deținea din nou controlul. Nu-și explica de ce acel control îl fascina, deși dorea din tot sufletul să-l spulbere.

Nu făcuseră decît cîțiva pași cînd Sara îi lăsă brațul.

– Ce cauți aici?

– Mi se pare evident.

Îi aruncă o privire furioasă, apoi privi în altă direcție.

– Nimic nu este prea evident pentru mine.

– Ce altceva m-ar fi atras în văgăuna asta în afară de tine, Sara?

– Deci m-ai urmărit!

– N-am venit să-mi rezolv problemele de sănătate, asta e clar. Era să mă înec cînd am văzut cum dai pe gît paharul ăla. Bineînțeles că te-am urmărit.

Vocea Sarei era rece și tăioasă cînd vorbi:

– Sigur că nu există nimic în Bath care să atragă un bărbat ca tine, corintian și filfizon. Presupun că nu ai nimic mai bun de făcut decît să urmărești femei tinere și inocente.

– Inocente?

De data aceasta, privirea ei nu era fermă.

– Îți piezi timpul, domnule Worthe. De ce nu pleci?

Max zîmbi.

– Ne știi pe noi, corintienii. Avem o grămadă de timp la dispoziție și am face orice să scăpăm de plictiseală.

Reușea să ascundă de minune faptul că fusese deranjat de aprecierea Sarei. Dar cel mai mult îl deranjase faptul că ea, cu trecutul ei dubios, își arogase dreptul de a-l judeca. Era absolut ipocrită.

I-ar fi plăcut să-i spună că știe care este adevărata ei identitate, dar după călătoria obositoare de la Reading, care durase două zile, se mai calmase și ajunsese la concluzia că era mai bine să tacă. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca Sara să dispară din nou.

Cea mai bună tactică era să nu îi dea de înțeles că o recunoscuse. Ceea ce îl deranja cel mai tare era certitudinea că

ar fi urmărit-o chiar dacă nu și-ar fi dat seama cine este. Scurta întîlnire cu domnișoara Carstairs îl dezechilibrase. Știa să lovească mai bine decît Marele Jack Cleaver.

Și o cam luase pe coajă de la Marele Jack Cleaver!

Sarei nu îi plăcu strălucirea bruscă din ochii lui, și nici zîmbetul ușor ironic. Cel mai puțin îi plăcu însă felul în care se juca cu nervii ei.

Se opri într-un loc, unde nu putea fi văzută de domnișoara Beattie și de doamna Hastings. Degetele i se încleștaseră pe pahar. Îl puse cu grijă pe marginea pompei, apoi își ascunse mîinile în pliurile rochiei.

– Domnule Worthe...

– Max. Spune-mi Max. Sună mai prietenos.

– Nu sîntem prieteni.

– Nu. Sîntem mai mult decît atît.

Ea aștepta pînă cînd bătăile inimii i se potoliră și creierul reîncepu să funcționeze. Își puse gîndurile în ordine.

– Vreau să știu ce le-ai spus celor două doamne înainte de venirea mea.

Max își stăpîni pornirea de a o asigura că secretul ei era în siguranță. Voia să o scuture, nu să o desființeze. Părea atît de fragilă.

– M-am prezentat, spuse el, și am întrebat de tine. Asta e tot.

– Dar de unde știai că domnișoara Beattie este stăpîna mea?

– Sara, deja am recunoscut că te-am urmărit de la Reading. Nu mi-a fost greu să aflu cu cine călătorești. Noaptea trecută te-am urmat pînă în fața casei din Queen's Square. După aceea mi-am căutat și eu o cameră.

– De unde ai știut că venim la Pump Room în dimineața asta?

– *Am fost la tine acasă. Servitoarea – Maggie? – mi-a* spus unde vă pot găsi.

N-ar trebui să fiu surprinsă, îşi spuse Sara. Nu era prima dată cînd simţea forţa lui interioară. Deşi părea relaxat şi glumeţ, Max Worthe era un mascul periculos. Nu avea voie să uite acest lucru.

– Sara? Ce spuneam?

Ea ignoră mîna întinsă spre ea.

– Mă urmăreşti de două zile şi două nopţi. Te strecori în spatele meu, pui întrebări despre mine. De ce o faci? De ce?

– Ştii de ce.

Privirile li se întîlniră. Sara tremura. El se încruntă. Pasiunea izbucni între ei ca o explozie. Max era şocat, Sara îngrozită.

– Mă voi mărita, Max. Ţi-am spus deja.

– Nu te cred. Unde este presupusul logodnic?

– Întîrzie, dar va veni. Te rog, Max, nu mă pune într-o situaţie delicată.

Max ridică nepăsător din umeri, deşi simţea că dorinţa nu-l părăsise.

– E un prost că te lasă singură.

Sara îl privi surprinsă.

– Să nu fabulezi pe tema asta. N-am să-ţi fac nici un rău, dar nici n-am să stau deoparte, zise Max.

Sara învăţase să aprecieze capacitatea de a-ţi ţine sentimentele sub control. O femeie care se lasă purtată de sentimente este vulnerabilă, iar ea nu-şi putea permite asta. Încetul cu încetul îşi recăpătă aerul demn.

– Greşeşti dacă crezi că mă vei face să acţionez împotriva voinţei mele, Max.

Zîmbetul lui o puse în încurcătură.

– Ştiu şi eu, Sara. În ultimele minute mi te-ai adresat cu „Max". Important e să ştii cum să controlezi o femeie.

– Şi tu ai o experienţă vastă, presupun.

El rîse, întinse mîna şi primi un pahar cu apă de la îngrijitorul fîntînii.

– Stai cu ochii pe mine, Sara.

Nu mai schimbară nici o vorbă în timp ce se întorceau la cele două femei. Sara simţea că face explozie. Ar fi dorit să-l trimită la plimbare pe Max, dar îi era teamă de o scenă. Îl simţea încordat şi asta o îngrijora. Dacă nu se păzea, avea să devină subiectul tuturor bîrfelor din Bath.

Încercă să pară supărată, dar nu reuşi. Max Worthe ştia să se poarte cu femeile. Şmecheria consta în faptul că le acorda toată atenţia. Nu privea aiurea prin încăpere în timp ce discuta. Părea să se simtă la fel de bine ca şi cele două doamne care făceau obiectul atenţiei lui.

Sara nu se mai amuză cînd văzu că domnişoara Beattie, celibatară convinsă, flirta scandalos. Nu o mai văzuse niciodată aşa – roşie în obraji, fluturînd din gene şi zîmbind pierdută. Bea vorbea mult, şi îi spunea lui Max despre toate locurile pe care urmau să le viziteze – practic invitîndu-l să le urmeze.

Deveneau prea apropiaţi.

Sara încercă să prindă privirea lui Bea, dar aceasta se eschiva. Max Worthe era exact genul de bărbat despre care domnişoara Beattie spera că va apărea pe un cal alb la orizont şi le va salva. Era bine făcut, chipeş şi avea mulţi bani.

Exact bărbatul nepotrivit, conchise Sara.

– Ce vă aduce la Bath, domnule Worthe? îl întrebă domnişoara Beattie la un moment dat.

– Un prieten, răspunse el. Stă prin apropiere, pe malul celălalt al rîului Claverton. Conacul Marston. Ştiţi unde e?

Doamna Hastings dădu din cap.

– Lady Meynell locuieşte acolo. Deci Ash Meynell este prietenul dumitale.

– Exact, confirmă Max.

– O, Doamne, spuse doamna Hastings. Cred că domnul Meynell a plecat la Brighton, ca în fiecare an în această perioadă.

Max se scărpină pe bărbie şi o privi pe Sara.

Ea spuse cu drăgălăşenie:

– Se pare că aţi bătut atîta drum degeaba, domnule Worthe.

– O, ştiu şi eu, răspunse el relaxat. Poate rămîn la Bath să mă bucur de ceea ce oferă oraşul.

– Îmi face plăcere să aud asta, spuse domnişoara Beattie trecînd cu privirea de la Max la Sara. După părerea mea, Bath este o staţiune subestimată. Dacă vă hotărîţi să rămîneţi, domnule Worthe, sînt convinsă că nu veţi fi dezamăgit.

El zîmbi.

– Sper.

Max nu mai întîrzie. Nici nu ieşi bine din Pump Room, că doamnele începură să facă schimb de impresii.

– Pare un tînăr de treabă, observă domnişoara Beattie.

Doamna Hastings chicoti.

– Nu mă îndoiesc de acest fapt, dar dacă seamănă cu prietenul lui – Ash Meynell – mamele din Bath ar face bine să-şi încuie fiicele în casă. Aş putea să-ţi spun multe, dar ai crede că îl vorbesc de rău pe domnul Meynell. De fapt nu este aşa. Tuturora ne place, în ciuda reputaţiei lui. Totuşi, cînd stă în oraş face numai prostii.

Domnişoara Beattie îl privea pe Max care se îndepărta. Doamna Hastings chicoti din nou.

– Pun pariu că inimile tuturor doamnelor încep să bată mai repede cînd apare domnul Worthe. Priviţi în jur şi veţi vedea că nu mă înşel.

Sara şi domnişoara Beattie priviră ascultătoare şi constatară că domnul Worthe atrăsese multe priviri, din partea doamnelor de toate vîrstele.

Doamna Hastings exclamă:

– Maxwell Worthe! Îmi amintesc! Este prietenul cel mai bun al lui Ash Meynell. Lordul Maxwell. E un fustangiu. Să nu-mi spuneți că nu v-am prevenit. Pe amîndouă.

Avertismentul nu era necesar. Sara își dăduse deja seama că Max Worthe aducea numai necazuri.

În următoarele zile, Max făcu în așa fel încît să fie prezent la toate întrunirile la care participa și Sara. Nici nu era greu. Domnișoara Beattie îl plăcea foarte mult și, ori de cîte ori Sara nu era prin apropiere, îl informa despre programul lor.

Cînd se întorsese de la Pump Room în apartamentul lui de la Hotel Christopher nu-l aștepta nici un servitor, nici un valet care să-i perie haina sau să-l ajute să aleagă cu ce să se îmbrace. Renunțase la toate privilegiile de bogătaș cînd alesese viața de om de presă. Un aristocrat care călătorea cu o armată de servitori nu ar fi fost luat în serios, iar acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea Max.

Trimisese un lacheu la Castelul Lyndhurst, reședința familiei, ca să-i aducă un rînd de haine. Lacheul tocmai le despacheta și le punea deoparte. După plecarea acestuia, Max deschise dulapul masiv de mahon și îi trecu în revistă conținutul.

Bine că avea și haine decente.

Se întreba dacă Sara va observa diferența. Ea era convinsă că singurele lui preocupări erau femeile și hainele. Nu îl întrebase nimic despre familie, despre prieteni. Hotărîse că el îi aducea doar necazuri și singura modalitate de a evita acest lucru era să-l țină la distanță.

Înjură printre dinți și se trînti pe pat.

Sara. Singura certitudine erau sentimentele pe care le trezise în el la hanul Black Swan. Faptul că acestea deveneau tot mai

puternice îl îngrijora. Trebuia să fie mai precaut. Dosarul ei de la *Courier* era gros de două degete, iar ce scria în el reprezenta o lectură plăcută.

Sara Carstairs era o femeie cu o moralitate îndoielnică. Avusese o relație cu William Neville chiar sub nasul surorii ei, ceea ce nici nu era greu de realizat avînd în vedere faptul că familia Neville locuia la Longfield, clădire restaurată de Samuel Carstairs în stilul elizabetan original.

Nu negase niciodată că avusese o relație cu cumnatul ei și, chiar dacă ar fi negat, scrisorile pe care i le trimisese acestuia ar fi dovedit contrariul. Mai mult, prietenii lui William declaraseră că el se înfuriase cînd auzise că Sara urmează să se căsătorească. Îi lăsase bînd la taverna King's Head din Stoneleigh, jurînd că o va face să plătească. Apoi nimeni nu mai auzise nimic despre el.

Tatăl lui William dăduse alarma. În dimineața următoare găsise calul lui William rătăcind pe coline. Atunci începuse operațiunea de căutare.

Polițistul venise mai întîi la Sara.

Alibiul ei era neconvingător. Nu fusese la Longfield, ci la cabană, unde petrecuse toată noaptea îngrijind-o pe sora ei. Întîmplarea făcuse ca singurul servitor al lui Anne Neville să fie plecat în vizită la rudele din Winchester.

Sara afirmase sub jurămînt, în declarația care fusese citită în sala de judecată, că William nu venise acasă în acea seară. Sora ei îi confirmase spusele, dar pentru că se afla sub influența laudanumului, nu o credea nimeni.

Max se ridică din pat și se duse la fereastra care dădea spre mănăstire și spre grădinile ce coborau pînă la rîul Avon. Ce naiba putea să caute o femeie ca Sara Carstairs într-un asemenea loc?

Cînd plecase din Reading, către vest, presupusese că o

luase pe drumul spre Stoneleigh, cotind pe la Thatcham. Fusese atît de sigur de asta încît îi trimisese un mesaj lui Peter Fallon să lase totul baltă şi să se întîlnească în Stoneleigh. Peter îl aştepta acolo. Cînd ajunsese la Thatcham, diligenţa nu cotise spre Stoneleigh, ci continuase să meargă spre vest.

Urma să se căsătorească, aşa susţinea.

Poate ar fi crezut-o dacă l-ar fi dat afară din cameră înainte ca atmosfera să se încingă.

William, şoptise ea înfricoşată, cînd el intrase pe fereastră. Apoi îi spusese că William era de domeniul trecutului, că murise.

Credeam că îl iubesc. Era o fată din partea locului. Rămăsese însărcinată cu William. A părăsit-o.

William trăia sau murise? Iată întrebarea care îl obsedase pe Max tot drumul. Dacă William trăia, o judecaseră cu toţii greşit, mai ales el. La proces Sara Carstairs îi făcuse pe toţi să creadă exact ce dorise.

Ochii ei erau închişi la culoare, dar nu căprui cum i se păruseră la Black Swan, ci gri, întunecaţi ca apele reci ale Mării Nordului.

Ce secrete îi ascundea?

Dacă nu o urmărea, acţiona contra profesiei lui de ziarist.

Buzele i se curbară într-un zîmbet care exprima atît nerăbdare cît şi hotărîre. Nu putea să se mintă. Era mai mult decît dorinţa de a scrie un articol de senzaţie. Voia să afle adevărul. Voia să ştie dacă era femeia pe care o cunoscuse la Black Swan sau acea Sara Carstairs care fusese descrisă la proces drept o ucigaşă cu sînge rece.

Se retrase de la fereastră şi începu să se dezbrace. Avea multe lucruri de făcut. Sara şi Bath puteau să mai aştepte. Se va întoarce acolo de unde pornise totul.

7

Conacul, reşedinţa familiei lui Sir Ivor, se afla într-o vale cu vegetaţie bogată, cam la opt kilometri de Stoneleigh, pe drumul către Winchester şi era o adevărată bijuterie de arhitectură englezească. Din cîte îşi amintea Max, fusese construit pe fundaţia unei fortăreţe medievale – un adevărat labirint de camere şi coridoare lungi care păreau să nu ducă nicăieri.

Max aştepta în anticameră în timp ce valetul lui Sir Ivor îi ducea stăpînului cartea de vizită. Spera să poată schimba două vorbe şi cu Lady Neville, dar valetul îi spusese că doamna nu primea musafiri. Max îşi aminti că femeia era un caz tipic de retardată: avea mintea unui copil cu capul în nori într-un trup care îmbătrînea. Mama lui, care era o fiinţă mult mai blîndă decît el, se mira că Lady Neville nu sfîrşise într-un azil de nebuni, ţinînd cont de poziţia soţului ei.

Mamei lui nu îi plăcea Sir Ivor Neville. Într-un fel vecini, se numărau printre familiile de vază din Hampshire şi drumurile li se intersectau inevitabil. Îşi aminti de familia Sarei. Într-un fel putea fi considerată printre familiile de vază din Stoneleigh şi împrejurimi. Erau vecinii cei mai apropiaţi de Sir Ivor, casa lor, Longfield, aflîndu-se doar la patru kilometri depărtare pe şosea. Max se îndoia însă că Sir Ivor s-ar fi putut împrieteni cu Samuel Carstairs. Era prea înfumurat ca să aibă de-a face cu o persoană care îşi cîştigase averea făcînd comerţ. Probabil că îl deranjase foarte tare faptul că fiul şi moştenitorul lui se căsătorise cu Anne Carstairs.

Valetul se întoarse şi îi spuse că Sir Ivor este dispus să-l

primească. La intrarea lui Max în bibliotecă, Sir Ivor se ridică de la birou şi îi întinse mina, făcînd apoi un semn către un fotoliu masiv de lîngă şemineul suficient de mare pentru a încălzi tot castelul.

Sir Ivor era îmbrăcat elegant, cu jiletcă şi pantaloni albaştri. Părul cărunt îi conferea distincţie. Pentru prima dată Max se gîndi la William Neville cu o umbră de simpatie.

Reporterii aflaţi la procesul Sarei îl porecliseră pe Sir Ivor „Prăjină la nas", poreclă cît se poate de sugestivă. Tradiţia şi arborele genealogic erau singurele elemente de care ţinea cont Sir Ivor în relaţiile cu lumea. Era un om mîndru. Probabil lui William îi fusese greu să se conformeze aşteptărilor lui. Poate că se căsătorise cu Anne Carstairs tocmai pentru a-i face în ciudă tatălui său.

– Este o plăcere, spuse Sir Ivor, şi totodată o surpriză. Am înţeles de la tatăl tău că îţi petreci vara la Exeter, unde te ocupi de un ziar sau ceva asemănător.

– Da, aşa plănuisem, dar negocierile au eşuat.

– Deci faci o pauză binemeritată, nu?

– Nu chiar. Nu doresc nimic, adăugă Max cînd Sir Ivor ridică o sticlă de brandy şi o scutură cerîndu-i aprobarea. Îmi place să am mintea limpede cînd lucrez. Dar nu aş refuza o cafea.

Sir Ivor puse la loc sticla, pocni din degete şi se adresă valetului care stătea lîngă uşă:

– Ocupă-te.

De îndată ce rămaseră singuri, se aşeză pe scaunul de la birou.

– Sper că totul merge bine la Castelul Lyndhurst...

Sir Ivor vorbea de parcă ar fi fost prieten la cataramă cu familia lui, fapt care îl irită la culme pe Max. Păstrîndu-şi expresia neutră, el spuse:

– Părinții mei nu se află acolo. Întotdeauna își petrec vara la Derbyshire.

Sir Ivor pocni iarăși din degete.

– Desigur. Le plac drumețiile, nu-i așa?

Max se enervă din nou detectînd o urmă de ironie în spusele lui Sir Ivor, ca și cum drumețiile ar fi un lucru rușinos.

– Le place să se păstreze în formă, spuse el, și să întrețină relațiile pe care le avem în Derbyshire.

Sir Ivor își împreună degetele lungi.

– Bănuiesc că nu ai venit la Hampshire să-ți petreci ziua cu mine.

– Nu, spuse Max. Am venit să vă întreb despre fiul dumneavoastră.

– A cerut cineva recompensa? întrebă repede Sir Ivor.

– Nu.

– Atunci despre ce e vorba?

Nu avea cum să-l ia pe ocolite. Sara îi dăduse niște indicii în noaptea aceea, și voia să afle cît mai mult.

– Puteți să-mi spuneți, dacă știți, despre o fată din partea locului, care a rămas însărcinată cu fiul dumneavoastră?

Max se așteptase la o reacție de furie sau de mînie, însă Sir Ivor se transformă într-o stană de piatră. Se făcu livid și începu să se bîlbîie. Apoi se înroși la față și spuse furios:

– Ce legătură are asta cu moartea lui William?

– Nu negați?

– William nu-mi făcea confidențe.

Sir Ivor se ridică brusc, se duse la bufet și își umplu un pahar. Îl dădu peste cap, apoi își turnă altul. Cînd se așeză pe scaun părea că-și mai revenise.

– Iartă-mă. Nimănui nu-i place să audă lucruri urîte despre propriul copil. Nu știu nimic despre așa ceva. Sper să fii discret.

Dacă mama lui ar auzi, ar muri de supărare. Cine e fata?

– Nu ştiu.

– Dar ţi-ar plăcea să afli, nu-i aşa? În ceea ce mă priveşte, nu cred că este relevant. Nu încerc să-mi scuz fiul dacă asta a fost situaţia. Este regretabil, dar stă în firea lucrurilor.

– Am pomenit de povestea cu fata pentru că s-ar putea ca tatăl sau fratele ei să-l fi omorît pe William.

Sir Ivor scutură din cap.

– Eşti pe o pistă greşită. Sara Carstairs mi-a ucis fiul. Cine ţi-a spus despre fată? întrebă el.

– O sursă de încredere. Atît pot să vă spun.

– O, nu. Sara Carstairs ţi-a spus!

Max se foi în scaun.

– De la ea ai aflat, nu-i aşa? Ai găsit-o, ai întrebat-o şi ea a dat vina pe altcineva.

Max nu confirmă, dar nici nu negă.

– Tot ce vreau este să dezleg acest mister.

– De ce acum? Cazul s-a închis de trei ani. Precis că ai găsit-o pe Sara Carstairs. Altfel nu are logică.

N-am reuşit să nu o amestec pe Sara, gîndi Max. Peter Fallon s-ar fi descurcat mult mai bine.

– Da, am găsit-o, recunoscu el cu jumătate de gură.

– E aici în Stoneleigh? Doamne, o să fie lapidată dacă află localnicii.

– Nu. Nu e aici. Încă se ascunde. Mai mult nu vă spun.

– Înţeleg. Eşti un prost dacă crezi tot ce-ţi bagă pe gît nenorocita aia, rînji Sir Ivor.

Max îşi păstră vocea neutră:

– Nu încerc decît să aflu adevărul, spuse el.

– Mă surprinde faptul că-ţi face confidenţe. Ziarul tău nu s-a arătat prea blînd cu ea.

– Nu ştie că sînt de la *Courier*.

După o scurtă pauză, Sir Ivor izbucni în râs.

– Aha, abia acum înțeleg. Mă îndoiesc că tatăl tău ar fi de acord cu metodele tale, spre deosebire de mine. Știu că nu mai poate fi judecată pentru moartea lui William, spuse cu o voce răgușită, dar dacă te poate duce la locul unde se află rămășițele lui, eu și soția mea îți vom fi veșnic recunoscători.

Își drese glasul.

– Cu ce îți mai pot fi de folos?

Lady Neville se afla în bibliotecă atunci când soțul ei se întoarse după ce îl condusese pe Max. El se încruntă când o văzu în scaunul cu rotile. În ultimul timp folosea tot mai mult scaunul, deși doctorul îi spusese că nu este nevoie. Totul se petrecea în mintea ei, spusese doctorul Laurie, un fel de isterie, rezultatul pierderii unei fiice și apoi a unui fiu, în împrejurări tragice.

Sir Ivor o sărută pe obraz și îi făcu un semn servitorului personal al soției lui.

– Arăți foarte bine astăzi, Jessica.

– Beckett m-a plimbat prin grădină. Cred că aerul proaspăt mi-a priit.

Îi zîmbi larg lui Sir Ivor când acesta îi întinse un pahar de sherry.

– Mulțumesc, dragule.

Lady Neville avea o siluetă fină, aproape fragilă. Trăsăturile îi erau regulate ca acelea ale unei păpuși de porțelan. Avea riduri abia vizibile. O dată cu trecerea anilor, devenise o adeptă tot mai înfocată a pudrei și machiajului în scopul de a-și păstra aerul tineresc. Dacă în părul ei blond nu ar fi fost și fire cărunte, nimeni n-ar fi reușit să-i ghicească vîrsta. Purta o rochie de muselină de culoare galbenă, care, îi spusese Sir Ivor în urmă cu treizeci de ani, îi făcea tenul să strălucească.

– Ar trebui să te plimbi singură prin grădină, spuse Sir Ivor, să nu te lași copleșită de închipuirile tale. Doctorul Lauric spune...

Se opri cînd o văzu întristîndu-se ca un copil căruia i s-a luat jucăria. Odinioară, naivitatea ei copilărească i se păruse atrăgătoare, însă deja de mulți ani îl scotea din sărite.

Nu avea nici un rost să o admonesteze.

– Îmi pare rău, spuse el, știu că te străduiești. Ce voiai să-mi spui?

Complimentul îșI făcu efectul scontat. Zîmbetul reapăru pe buzele ei.

– L-am văzut pe Lord Maxwell Worthe cînd eram în grădina de trandafiri. Ce dorea, Ivor? Era ceva în legătură cu William?

Ar fi putut să nu îi răspundă, dar știa că ea ar fi început să întrebe servitorii, iar bîrfa servitorilor era un lucru pe care el nu îl putea tolera.

– A găsit-o pe Sara Carstairs, spuse el. Femeia se ascunde încă, dar el a găsit-o. Nu știu dacă are vreun rost. De mărturisit n-a mărturisit, și chiar dacă ar face-o tot nu ar mai putea fi judecată. Și nici nu îl va aduce pe William înapoi.

Ea îl privi cu gura căscată.

– Jessica, m-ai auzit?

– Poate îi va spune lordului Maxwell unde a ascuns cadavrul lui William.

El scutură din cap.

– Nici o șansă din partea acelei Sara Carstairs pe care o cunosc și pe care am văzut-o la proces. E o femeie dură. Trebuie să accepți că nu vom afla niciodată ce s-a întîmplat cu William.

Ea dădu din cap, dar buzele îi tremurau și ochii albaștri i se umplură de lacrimi. N-avea rost să încerce să o consoleze, căci lacrimile s-ar fi transformat într-un potop.

Cu lacrimi sau fără, avea ceva important să-i spună:

– Vicarul a fost mai devreme aici.

Lacrimile îi secară.

– Da?

– Mi-a spus că tu şi femeile Carstairs v-aţi împrietenit.

– Femeile Carstairs? Vrei să spui doamna Carstairs şi Anne?

– Da, la ele mă refer, zise Sir Ivor.

Naivitatea ei copilărească se transformă în iritare.

– Noi, doamnele, facem planuri pentru Tîrgul de la Stoneleigh. Ce vrei să fac? Să le ignor? E creştineşte? În plus, nu mă duc la Longfield şi nici nu le invit aici. Ne întîlnim doar la biserică. Mi-ai spus să ies şi eu în lume. Ei bine, asta fac. Te-ai răzgîndit?

– Credeam că ai mai multă minte decît să te înhăitezi cu rudele viperei ăleia.

Ea privi în paharul de sherry.

– Ce ar trebui să fac? Să-mi dau demisia din comitet?

– Nu. Gestul ar stîrni doar bîrfe, şi de ele am avut parte – slavă Domnului. Fii atentă, Jessica. Foarte atentă. Nu le spune nimic, cu atît mai puţin nu le spune despre vizita Lordului Maxwell. Dacă le spui, o vor pune în gardă pe Sara Carstairs şi Lordul Maxwell nu va mai scoate nimic de la ea.

Ea căzu pe gînduri.

– Crezi că Lordul Maxwell va reuşi acolo unde n-a reuşit nimeni?

– Este foarte puţin probabil.

Ea îşi duse arătătorul la buze.

– Buzele îmi sînt pecetluite.

Buzele îi era într-adevăr pecetluite, mai puţin faţă de persoana pe care ea o considera cea mai de încredere, valetul ei

Beckett, care o căra în sus şi în jos pe scări şi avea grijă de ea.

– Sara Carstairs, spuse ea, a ieşit din ascunzătoare. Domnul acela drăguţ de la ziar, Lord Maxwell, a găsit-o. Desigur, ea nu îi spune nimic. Oricum e un pas înainte.

Ea sesiză sclipirea de satisfacţie din ochii valetului şi avu aceeaşi reacţie ca el.

– Ştii ce cred eu, Beckett? Cred că Sara Carstairs se va întoarce în Stoneleigh peste puţin timp. Trebuie să avem răbdare şi vom obţine amîndoi ceea ce dorim.

– Da, doamnă.

– La cît se ridică recompensa din *Courier?*

– Cinci mii de lire, răspunse el.

– Vor fi ale tale, dacă ne jucăm cărţile aşa cum trebuie. Acum du-te. Vreau să mă odihnesc înainte de cină. Te chem dacă am nevoie de ceva.

În intimitatea budoarului nu mai folosea scaunul cu rotile. Sir Ivor intra rar în acea aripă a casei. Dacă ar muri în seara aceea şi Beckett n-ar fi în preajmă, ar trece zile întregi pînă ca cineva să îi observe lipsa. Şi cu atît mai mult soţul ei.

Ochii i se umeziră. Încerca din răsputeri să-i facă pe plac, dar ceea ce-i plăcea lui devenise obositor. Îi spusese că poate să aibă încredere în el, dar nu era aşa. Aflase că pe măsură ce bărbaţii îmbătrînesc, tînjesc după femei tot mai tinere.

Nu făcuse niciodată scandal, pentru că Sir Ivor dispreţuia scandalul. Ştia ce îşi doreşte cel mai mult soţul ei şi voia să-i ofere acest lucru. După aceea va deveni din nou ca un mieluşel.

Lacrimile dispărură cînd se gîndi cît de recunoscător îi va fi. O va răsfăţa şi ea va renunţa la scaunul cu rotile.

Nu-şi putea pune planul în aplicare fără ajutorul lui Beckett, şi binecuvînta ziua în care el apăruse la uşă căutînd un post de valet. Ştiuse din prima clipă că are ceva de ascuns. Era prea bine făcut, prea curajos, prea ambiţios şi nu avea referinţe. Se

interesase şi aflase că fusese dat afară pentru că făcuse dragoste cu fiica stăpînului.

Era un tip dubios, fapt care îl făcea omul cel mai potrivit pentru scopurile ei.

Deschise o uşă şi intră într-o capelă mică. Ferestrele fiind foarte sus, lumina nu ajungea pînă la podea. Se opri la altarul de care erau rezemate două portrete: unul al fiicei ei, Caroline, şi celălalt al lui William.

Luă mai întîi portretul lui Caroline. Biata Caroline. Fusese foarte bolnăvicioasă. O duseseră la cei mai buni doctori, chiar şi la Londra, dar nu putuseră să facă nimic. Murise din cauza unei infecţii respiratorii cînd avea şaisprezece ani. Cel puţin Caroline avea un mormînt în curtea bisericii din Stoneleigh, spre deosebire de William.

Puse la loc portretul lui Caroline şi îl privi pe cel al fiului ei.

– În curînd, spuse ea, te vom găsi. Îţi promit, William. Ştii că mama îşi ţine întotdeauna promisiunile.

Peter Fallon îşi privea patronul păşind nervos prin faţa grilajului. Erau într-un separeu al restaurantului Cat and Fiddle din Stoneleigh, tocmai deschiseseră o sticlă de vin şi aşteptau cina. Max pusese cîteva întrebări de rutină despre cum decursese afacerea din Exeter, dar era evident că îl interesa prea puţin ce se petrecea cu *Exeter Chronicle*. Peter nu era surprins. Sara Carstairs fusese întotdeauna o obsesie pentru Max.

Peter era un bărbat slab, şaten, cu un început de chelie la tîmple, care îl făcea mai bătrîn. Nu era frumos, dar expresia lui emana căldură şi prietenie, fapt care, după cum singur recunoştea, îi servea de minune în meseria pe care o practica. Se îmbrăca cu haine scumpe şi bine croite, alese în aşa fel încît să nu fie nici moderne, nici demodate. Nu era genul de om care

să iasă în evidență în mulțime, acesta fiind alt avantaj pentru profesia sa.

Urmînd instrucțiunile lui Max, petrecuse ziua intervievînd o grămadă de oameni care nu doreau acest lucru. Oboseala îi pierise imediat ce apăruse Max. O prinseseră. Sara Carstairs ieșise din ascunzătoare, și *Courier* o găsise primul.

Jubila.

Era un act de justiție divină. Se cățărase pe fereastra greșită și dăduse de ea.

– Sara Carstairs.

– Acum își spune Sara Childe, zise Max, dar am recunoscut-o.

– Ea nu știe cine ești?

– Știe că mă cheamă Max Worthe, dar habar n-are că sînt de la *Courier*.

Peter fluieră.

– S-ar putea să ai probleme.

Max zîmbi.

– Nici nu știi cîte probleme am deja.

Peter îl privi cu atenție pe Max.

– Nu pari prea fericit.

Max ridică din umeri.

– Încă nu-mi dau seama cum trebuie să procedez.

– Nu înțeleg de ce îți faci griji. Nu mai poate fi judecată încă o dată pentru același cap de acuzare.

– Asta îmi spun și eu.

Max îi povesti apoi lui Peter cum decursese discuția cu Sir Ivor.

– Cînd i-am spus că fiul lui lăsase gravidă o fată de la țară, s-a înroșit tot. Am fost uimit de reacția lui. În fond, toți știau că William nu era un îngeraș.

– Poate că nu, dar părinții cred întotdeauna despre copiii

lor că sînt nevinovați. Sincer să fiu, Max, nu cred că are vreo importanță, dar voi face verificări dacă crezi că e cazul.

– Mulțumesc. Spune-mi ce ai aflat?

Servitoarea intră cu felul întîi – tocană de miel cu găluște. Peter începu să dea raportul. Stoneleigh, spuse el, e mai închis ca o scoică.

– Localnicii, continuă el, nu vor să vorbească despre Sara Carstairs unor persoane care au avut legătură cu procesul. Vezi tu, Max, ultima dată li s-a dat prea mare atenție. Oameni și reporteri din întreaga Anglie s-au înghesuit în acest tîrg de provincie și au întrebat localnicii. Li s-a urcat la cap. Toți aveau cîte ceva de spus despre Sara Carstairs și William Neville, și dacă nu aveau nimic de spus, inventau, ca să nu fie mai prejos. Mă urmărești?

Max spuse încet:

– Cred că da. Vrei să spui că poveștile care au circulat pe seama Sarei sînt exagerate?

– Exact. Iar unele dintre ele n-au nimic de-a face cu realitatea. Păcat, dar să nu uităm că aceste bîrfe nu au avut nici o relevanță în proces. Cu toate acestea, dovezile indirecte atîrnă greu. Eu cred în continuare că e vinovată.

– Continuă. Ce ai mai aflat?

– De exemplu, povestea despre logodnicul ei, Francis Blamires. Se spune că el a rupt logodna cînd au arestat-o pe Sara Carstairs. De fapt lucrurile s-au petrecut exact pe dos.

– Ce s-a întîmplat cu Blamires?

– S-a căsătorit și a plecat. Are o fermă în Kent sau ceva de genul ăsta.

După o clipă, Max spuse:

– Și cum rămîne cu prietenii lui William, cei care au depus mărturie la proces?

– Nu erau din partea locului. Veniseră de la Londra la

invitația lui William. Știi tu, genul de lipitori. William i-a ținut la King's Head pe banii lui. Nimeni nu știe unde sînt acum.

– Dacă Stoneleigh este la fel de închis ca o scoică, atunci de unde ai obținut tu atîtea informații?

– Dacă ți-aș face cunoscute metodele mele, nu ai mai avea nevoie de mine. Și ce m-aș face atunci? Haide, nu te uita așa la mine, Max. N-am făcut nimic ilegal.

– Peter...

Peter rîse.

– Am aflat de la polițist. Am băut o bere cu el la hanul respectiv și i-am spus că aș vrea să mă mut acolo, dar că oamenii mi se par neprietenoși. Atunci a început să îmi povestească de ce sînt atît de scumpi la vorbă cei din Stoneleigh.

– Nu te-a recunoscut nimeni?

– Nu. Procesul a avut loc acum trei ani, și eu mă pricep să trec neobservat. Altfel n-aș putea fi reporter.

– Ce altceva ai mai aflat?

– După proces, vrednicii locuitori din Stoneleigh au crezut că lucrurile vor reveni la normal. Asta se petrecea cînd Sara încă locuia cu ai ei. Dar lucrurile nu au revenit la normal, în principal din cauza recompensei oferită de tatăl lui William. Sute de oameni au venit în sat. Localnicii se ciocneau de necunoscuți care le săpau prin grădini și le scotoceau prin pivnițe. Cînd *Courier* a dublat recompensa, lucrurile au luat o întorsătură urîtă.

Peter se opri din vorbit cînd Max apucă sticla de vin și umplu paharele.

– N-aveai de unde să știi că ăsta va fi rezultatul, spuse Peter cu blîndețe.

Max își ridică privirea.

– Nu, n-aveam de unde. Termină ce ai de spus, de ce au luat lucrurile o întorsătură urîtă?

Peter începuse să regrete că deschisese discuția. Îl cunoștea pe Max suficient de bine pentru a-și da seama că era extrem de furios. Nu pe alții, ci pe el.

– Ei bine? întrebă Max.

– Ei bine, spuse Peter, alegîndu-și cuvintele cu grijă, un grup de golani beți și înarmați au descins la reședința familiei Carstairs și au cerut ca Sara să le arate unde ascunsese cadavrul lui William. Au tras cu puşca prin geamuri. Din fericire, nimeni nu a fost rănit și cînd din casă li s-a ripostat tot cu o împuşcătură, s-au retras. Dar nu s-au mulțumit numai cu asta. Au găsit cabana în care locuiseră Anne și William Neville și i-au dat foc. A doua zi, Sara Carstairs a dispărut.

Peter sorbi zdravăn din pahar. Era tentat să-și tragă singur un picior în fund. Ceea ce începuse ca o glumă se dovedise o greşeală și nu-și dădea seama de ce. Era timpul să îndrepte discuția într-o altă direcție.

– Știi ce cred eu, Max? Cred că se îndreaptă către Stoneleigh.

– Mi se pare puțin probabil după tot ce mi-ai spus.

– Dar asta s-a întîmplat acum cîțiva ani, chiar după proces. Acum lucrurile stau altfel. Localnicilor le este ruşine de felul în care s-au purtat atunci. O vor accepta, sau o vor tolera, cel puțin atîta vreme cît vînătorii de senzații tari se vor ține departe.

– Sir Ivor spune cu totul altceva. Susține că localnicii o vor lapida.

– O, nu. Poate asta își doreşte el.

– De ce s-ar întoarce acasă?

– Poate că s-a săturat să trăiască sub o identitate falsă.

– Atunci de ce călătorește sub numele de Childe?

Peter oftă prelung.

– Habar n-am. Oricum flerul îmi spune că se va întoarce acasă. A venit de la Londra la Bath, pentru cîteva săptămîni. Poate

aşteaptă să vadă dacă nu o urmăreşte nimeni. Sau, cine ştie, aşteaptă pe cineva – un soţ, un amant –, multe se pot întîmpla în trei ani. Cu toate acestea nasul îmi spune că va veni acasă. Distanţa între Stoneleigh şi Bath este de o zi de mers cu trăsura. O va face fără grabă şi cu grijă, dar pînă la urmă se va întoarce acasă.

Max privi fix lichidul roşiatic din pahar.

– Eşti convins că e vinovată?

– Nimic nu mă poate face să mă răzgîndesc în această privinţă. Ce i s-a întîmplat după proces e de neconceput. Îmi pare foarte rău. De altfel William Neville era un porc. Asta nu schimbă lucrurile. Sara Carstairs a avut o relaţie cu el. Nu a negat-o niciodată. Şi...

Max ridică o mînă.

– Termină, Peter. Nu sînt prost. Nu mă las păcălit de vicleniile ei femeieşti. Vreau să ştiu doar un singur lucru: William Neville trăieşte sau nu?

– Şi dacă ne va conduce la cadavrul lui?

Max îşi perie mîneca cu mîna.

– Atunci vom şti că e vinovată şi vom publica articolul în *Courier*. Ar fi mai bine să plec pe lumină, spuse el privindu-şi ceasul. Poate ajung al Salisbury înainte de lăsarea întunericului.

– Te întorci imediat la Bath?

– Desigur.

– Ce vrei să fac?

– Să stai aici şi să o aştepţi pe domnişoara Carstairs. Ce acoperire foloseşti?

– Mmm? A, că sînt în convalescenţă după o infecţie respiratorie şi doctorii mi-au recomandat aerul proaspăt de ţară. Tu unde vei fi?

Max sorbi ultima înghiţitură din pahar înainte de a răspunde:

– Dacă vezi o umbră în urma Sarei Carstairs, să ştii că sînt eu.

8

Sara își studie imaginea în oglindă. Așa cum îi stă bine unei domnișoare de companie, purta o rochie din crep gri cu talie înaltă și mîneci lungi. Părul îi era ascuns de o bonetă dantelată. Își atinsese scopul. Arăta mult mai bătrînă decît era, o femeie sensibilă, serioasă, care știa exact ce are de făcut.

Era neliniștită, foarte neliniștită, deoarece în seara aceea intenționa să-i dezvăluie candidatului cu cele mai mari șanse, domnul Townsend, că ea dăduse anunțul în *The Chronicle*. Probabil că omul îi va pune întrebări la care ea nu dorea să răspundă. Trebuia să-i spună cine era de fapt. Numele de pe certificatul ei de căsătorie trebuia să fie al ei, pentru a fi valabil în eventualitatea unui proces. Ca de altfel și contractul de căsătorie. Îl păstra făcut sul în poșetă, un document despre care avocații ei din Londra o asiguraseră că era la fel de valabil ca orice contract de afaceri.

Se întreba ce va înțelege domnul Townsend din toate astea. Bărbatul răspunsese la anunțul său, își aminti ea. Doar un om disperat ar fi mers atît de departe. Avea toate șansele ca el să-i accepte oferta.

Pe parcursul ultimelor zile avuseseră cîteva conversații și de fiecare dată îi plăcuse tot mai mult. El vorbea mai ales despre copiii săi și doar ocazional despre soția sa. Era un bărbat drăguț, iar dacă l-ar fi avut drept tată sau unchi ar fi fost cea mai fericită fată din lume.

Ceilalți care răspunseseră la anunțul său nu o impresionaseră cîtuși de puțin. Practic o ignoraseră pentru că era doar o domnișoară de companie, un servitor plătit, pentru care nu

merita să-ți bați capul. Știa că trebuia să fie recunoscătoare că mica ei farsă dăduse roade. Ca o simplă servitoare, ea trecea în planul al doilea în timp ce domnișoara Beattie era în centrul atenției. Aceasta era prezentă chiar și în timpul conversațiilor cu domnul Townsend. Nimeni nu-și dăduse seama cine era. Nimeni nu o privise ca pe o persoană ce stă pe propriile-i picioare.

Cu excepția lui Max Worthe. Lord Maxwell, se corectă ea. Lipsea de două zile și nu se aștepta să-l mai vadă vreodată. Corintian sau nu, îl plăcuse, îl plăcuse cu adevărat. Îi plăcuseră chiar și cizmele lui cu ciucuri și cravata lui spilcuită cu nodul acela frumos. Spunea niște lucruri deplasate pentru care l-ar fi admonestat orice doamnă. O tachina, iar asta era o experiență nouă pentru ea. Poate că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi putut să o învețe și pe ea să tachineze.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel. Lucrurile astea se întîmplau mereu. Aristocrați sărăntoci se căsătoreau cu moștenitoare ale căror tați făcuseră avere din comerț. Aproape că i se întîmplase și ei. Dar Sara Carstairs, pe care toată lumea o credea o ucigașă, nu putea fi considerată o partidă. Dar nici Max. El îi spusese că titlul lui era formal de noblețe. Ar fi dorit să afle mai mult, dar renunțase să insiste, de teamă că, dacă ea și Max ar fi devenit prea apropiați, despărțirea ar fi fost greu de suportat, cel puțin pentru ea.

Cu cît știau mai puțin unul despre altul, cu atît era mai bine. Avea de gînd să-l închidă pe Max în cel mai îndepărtat și întunecat colț al minții ei și să-și amintească cu plăcere despre el din cînd în cînd. Asta era tot ce putea fi Max, o amintire plăcută. Fără să existe păreri de rău.

Domnișoara Beattie o aștepta în holul de la intrare. Era foarte elegantă cu rochia bleumarin și pălăria asortată. Biata Bea fusese

destul de abătută de cînd Max dispăruse. Nu putea fi convinsă că Max nu reprezenta decît o complicație periculoasă.

– Gata? întrebă încetișor domnișoara Beattie.

– Gata. Unde este doamna Hastings?

– A luat-o înainte cu domnișoara Perry și cu doamna Harman.

– Hai să mergem.

Se duseră la Sydney Gardens, la un concert unde, după lăsarea întunericului, urmăriră un foc de artificii.

Intenționa să se strecoare la Sydney Hotel și să încheie tîrgul cu domnul Townsend.

Max parcurse drumul pînă la Bath în timp record și îi recompensă cu generozitate pe birjarii trăsurii pe care o închiriase pentru că se ținuseră de cuvînt. Prima grijă cînd intră în hotelul său fu să-i ceară proprietarului să-i pună la dispoziție un valet. Se săturase să străbată Anglia în lung și-n lat în trăsuri de închiriat cu arcurile rupte, și să aștepte la coadă pentru servitori. Iar dacă asta însemna că era o persoană nedemocrată, se va obișnui cu ideea.

Proprietarul observă aerul arogant al nobilului, ochii albaștri, reci și zîmbetul care nu era chiar un zîmbet.

Ăsta era necazul cu cei de rangul lui, îi spuse el soției sale în timp ce pregătea personal baia pentru oaspete. Se purtau amabil, iar în secunda următoare îți întorceau spatele. Și nu puteai face nimic deoarece ei erau la cîrmă. Dacă le răspundeai obraznic, le povesteau tuturor prietenilor lor și, după aceea, nimeni nu-ți mai călca pragul.

Valetul repartizat lui Max era fiul și moștenitorul lor. Cum acesta avea un motiv întemeiat pentru a-i îndeplini dorințele, peste mai puțin de o oră, Max era îmbăiat, schimbat și tonifiat cu unul dintre cele mai gustoase sandvișuri cu friptură de vițel pe care-l mîncase vreodată.

Toate acestea îi mai domoliră nervozitatea şi îi zgîndăriră conştiinţa. Nu fusese crescut să comande servitorilor. Îşi împăcă conştiinţa lăsînd în urma sa un bacşiş generos, apoi plecă în căutarea proprietarului şi soţiei sale pe care îi complimentă pentru excelentul lor local.

Părăsi hotelul zîmbind, dar pe măsură ce înaintă pe High Street, zîmbetul începu să-i dispară. Se gîndea la întîlnirea cu Peter Fallon, care se soldase cu multe motive de îngrijorare.

Poate că aşteaptă pe cineva – un soţ, un iubit –, cine ştie ce a făcut în ultimii trei ani?

O să mă căsătoresc, Max.

Nu o crezuse, dar după discuţia cu Peter vedea lucrurile într-o altă lumină. Ea nu venise la Bath pentru a-şi îngriji sănătatea. Dacă avea de gînd să se întoarcă la Stoneleigh, ce mai căuta pe aici?

O să mă căsătoresc, Max.

Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît îndoielile lui se accentuau.

În faţa sa, cu lumini aprinse la fiecare fereastră, se afla Hotelul Sydney, şi, dincolo de el, Sydney Gardens. Înainte de a pleca din Bath, domnişoara Beattie îl informase că Sara avea să fie acolo pentru a urmări focul de artificii. Cu alte cuvinte, îl invitase.

După ce-şi plăti intrarea, se opri lîngă poartă. Era trecut de zece şi suficient de întuneric pentru ca focurile de artificii să înceapă. Totuşi, orchestra continua să cînte. Oamenii mişunau, admirînd frumoasele lumini care împodobeau fîntînile şi aleile.

Ăsta era Bath în cele mai furtunoase zile ale sale, gîndi Max, şi zîmbi.

Descoperi grupul, pe pajiştea pe care cînta orchestra. Sara nu se vedea. Domnişoara Beattie şi doamna Hastings stăteau pe una dintre numeroasele bănci care fuseseră pregătite pentru spectatori.

Prima îl văzu doamna Hastings, şi, cu o exclamaţie de bucurie, îi făcu semn cu mîna. Chipul domnişoarei Beattie exprima surpriza.

– Credeam că ai plecat definitiv din Bath, spuse domnişoara Beattie în timp ce el îi săruta mîna.

– Nu ţi-am spus că mă întorc într-o zi sau două?

– Da, dar... Zîmbi neajutorată. Există oameni care una spun şi alta fac.

Max cercetă chipul domnişoarei Beattie. Părea încordată, şi, în acelaşi timp, sincer bucuroasă că îl vedea, acum, că surprinderea trecuse.

Doamna Hastings îi atrase privirea.

– Lord Maxwell, dac-am fi ştiut că te întorci la timp pentru sărbătoarea din această seară, te-am fi invitat la mica noastră petrecere de după focurile de artificii. Surîse încurcată. Nu cred că ai fi interesat să însoţeşti patru-cinci doamne la o mică gustare la Hotel Sydney. Îşi duse repede mîna la gură. Iartă-mă, domnişoară Beattie. Am uitat că dumneata ai făcut invitaţia.

Zîmbetul domnişoarei Beattie era puţin amar.

– Bineînţeles că eşti invitat, Lord Maxwell, dar nu ne vom simţi jignite dacă ne vei refuza. Sînt sigură că un tînăr are lucruri mai bune de făcut decît să se întreţină cu un grup de doamne mai în vîrstă.

– O, nu, probabil că v-aş încurca. Apoi întrebă cu nevinovăţie: Va veni şi domnişoara Childe?

Întrebarea sa păru să o pună în încurcătură pe domnişoara Beattie.

– Sara?

Privi în jur ca şi cînd s-ar fi aşteptat ca Sara să răsară deodată din mulţime. Lui Max i se păru că oftatul ei suna a resemnare, dar cînd îl privi, în ochii ei nu era resemnare, ci speranţă.

– Bineînțeles că Sara va fi acolo, spuse ea. De fapt, acum se află acolo, în salonul particular pe care l-am rezervat în hotel, și are grijă ca totul să fie perfect la mica noastră gustare. Știi, ea nu se dă în vînt după artificii, așa că s-a oferit să se ocupe de asta.

Aflînd ceea ce voia să știe, Max făcu cîteva remarce de conveniență despre orchestră și grădini, apoi se îndepărtă.

În timp ce se îndrepta către Hotel Sydney, avu senzația vagă că binecuvîntarea domnișoarei Beattie îl însoțea.

La recepție întrebă de salonul particular rezervat pe numele domnișoarei Beattie. Cinci minute mai tîrziu, deschise ușa, iar imaginea din fața ochilor îl făcu să-și piardă calmul.

Sara se afla în brațele unui bărbat, iar acel bărbat o săruta pe frunte. Max deschise larg ușa care se izbi de perete. Cuplul se despărți cu un aer vinovat.

– Max! strigă Sara.

Max năvăli în cameră. Privirea lui contrasta cu zîmbetul de pe buze.

– Domnul Townsend, nu-i așa? Făcu o reverență elegantă, căreia domnul Townsend îi răspunse printr-o înclinare a capului. Am fost trimis de domnișoara Beattie, vorbi Max tărăgănat, pentru a o supraveghea pe supraveghetoare, iar asta mă pune într-o poziție delicată. Regula e să nu mă amestec, dar, vă dați seama cum stau lucrurile.

Domnul Townsend spuse pe un ton arțăgos:

– Domnule, sper că recunoști un sărut inocent atunci cînd îl vezi.

– Desigur, răspunse el la fel de tărăgănat, știam că e inocent, dumneata, domnule Townsend, fiind suficient de în vîrstă pentru a-i fi tată acestei doamne. Făcu o pauză. Erați pe picior de plecare?

Domnul Townsend se înroși, ceea ce o scoase din sărite

pe Sara. Îi întoarse ostentativ spatele lui Max şi-i întinse domnului Townsend mîna. Zîmbindu-i, îi spuse cu căldură:

– Noapte bună, domnule Townsend, şi vă mulţumesc pentru... pentru tot. Se întoarse către Max.

– Iar acum, domnilor, vă rog să mă iertaţi, am puţină treabă.

– Pot să te ajut? întrebă Max.

– Nu, nu poţi!

– Atunci voi aştepta în linişte sosirea domnişoarei Beattie. Asta se aşteaptă să fac. Noapte bună, domnule Townsend.

Domnul Townsend privi către Max, deschise gura ca şi cînd ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgîndi şi se înclină curtenitor după care părăsi încăperea.

Ignorîndu-l pe Max, Sara începu să aşeze nervoasă tacîmurile şi şerveţelele pe masă. Max se duse la tejghea, ridică capacul unui vas de argint şi luă o bucată mare de castravete umplută cu mere rase şi curmale. Cînd o termină, începu alta.

Sara nu mai putu suporta liniştea, se opri din treabă şi se uită fix în ochii lui Max.

– Nu cred că domnişoara Beattie te-a trimis aici să mă supraveghezi.

– Ei bine, acceptă Max, ea nu a folosit exact aceste cuvinte, dar mi-am dat seama că-şi făcea griji pentru tine. Aşa că atunci cînd mi-a spus unde eşti, mi-am asumat responsabilitatea de a te proteja.

– Trebuie să mă apere cineva de tine, nu de domnul Townsend.

– Dacă asta înseamnă că eu te-aş săruta altfel decît a făcut-o domnul Townsend, ai dreptate.

Sara îi arunca o privire rece şi se întoarse la lucru.

Max plecă de lîngă tejghea.

– Ce voia Townsend? o întrebă el.

– Nimic. M-a văzut intrînd aici, şi a venit să stăm de vorbă. Pur şi simplu din politeţe.

– Şi pentru ce i-ai mulţumit?

– Vorbeam despre cărţi şi s-a oferit să-mi împrumute cîteva.

– De asta te-a sărutat?

Sara îşi ridică bărbia într-un mod provocator.

– Tocmai îi spusesem că mă voi mărita în curînd şi m-a felicitat. Dar asta nu-i treaba ta.

– Ah, admiratorul fantomă. Sper că e doar o fantomă, atît pentru binele tău, cît şi pentru al lui.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Nu ştii? Eşti mult prea tînără pentru a purta bonetă. Asta ar trebui să mă ţină deoparte?

Înainte ca ea să-l poată opri, îi smulse boneta şi părul îi căzu în valuri.

O apucă de umeri.

– De ce-şi face domnişoara Beattie griji din cauza ta, Sara?

– Vorbeşti prostii, Max.

Mîinile îi coborîră pe braţele ei şi apoi îi cuprinseră talia.

– Se pare că există un singur limbaj pe care-l înţelegi, zise el şi o sărută pe buze cu aceeaşi nevinovăţie cu care o sărutase domnul Townsend. Sărutul lui Max o trezi la realitate. De data asta ştiuse că el avea de gînd să o sărute şi era pregătită. Îşi stăpîni senzaţiile năvalnice, nevoia de a se agăţa de el, şi se împotrivi puterii lui cu singura armă pe care o avea, fantasticul ei autocontrol. Şi aceasta se dovedi eficientă. Cînd Max îşi ridică privirea, ea era sigură că triumfase, şi oftă uşurată.

Ochii lui rîdeau.

– Sara, şopti el, nici asta n-o să meargă.

O strînse în braţe, zdrobind-o de trupul lui şi o sărută pătimaş. De data asta n-o mai curta, ci prelua controlul, iar formidabilul ei autocontrol începea să cedeze.

Degetele lui se înfipseră în părul ei şi îi ţintuiră capul. Gura ei era moale, trupul i se mula pe al lui. Max simţea cum pasiunea punea stăpînire pe amîndoi. Voia să o aibă atunci, acolo, pe podea.

Puterea lui o subjuga. Sara făcu un efort şi începu să se controleze. Dorinţa o părăsi treptat, iar umerii începură să-i tremure.

Cînd Max îşi desprinse buzele de pe gura ei, Sara izbucni în rîs.

– Mi s-a părut că văd scîntei cînd m-ai sărutat! Se retrase din braţele lui şi arătă către fereastră. Dar au fost de fapt focuri de artificii.

Încruntarea lui Max dispăru treptat, şi începu să rîdă. Femeia asta avea mai multe feţe decît un diamant, şi fiecare dintre ele îl intriga. Înţelegea pasiunea unora pentru diamante. Ar fi dat aproape orice ca s-o aibă.

Cînd păşi spre ea, Sara încetă să rîdă şi rămase fermă pe poziţie. Max îi luă bărbia în palmă.

– Cînd vom fi în cele din urmă împreună, spuse el, îţi promit focuri de artificii.

Ochii ei sclipiră şi apoi se întunecară.

– Refuzul meu e definitiv, Max.

– Atunci demonstrează-mi, Sara. Demonstrează-mi!

Sara îl privi sfidător. Max o mîngîie pe obraz aşa cum probabil o făcuse şi domnul Townsend, şi se îndepărtă.

Nu-l interesau focurile de artificii. Cînd ajunse la parter, intră în bar. Camera era plină de bărbaţi care, îşi dădu Max seama după glumele pe care le prindea din zbor, fugiseră de soţiile lor, pentru cîteva clipe de relaxare.

Max comandă un coniac şi, sprijinindu-se de tejghea, îşi roti privirea prin încăpere. Nu cunoştea aproape pe nimeni în Bath. Singura persoană pe care o recunoscu – un bărbat care îi

fusese prezentat în Pump Room – se ridică de la masă şi se strecură prin mulţime spre bar.

Bloor era numele lui, îşi aminti Max; şi mirosea a grajd. De data aceasta, Bloor mirosea a alcool.

– Încă unul la fel, îi ceru el barmanului pe un ton obraznic.

Max se dădu la o parte pentru a-i face loc domnului Bloor.

– A dracului nesimţire, mîrîi Bloor.

Barmanul îi dădu o jumătate de pahar de whisky, din care Bloor bău cu poftă. Bolborosi ceva, dar cînd dădu cu ochii de Max, vorbi clar:

– Domnul Maxwell, nu-i aşa?

– Pe-aproape, replică Max.

– Uite ce e. Ştiu că ne-am cunoscut, dar am uitat unde.

– În Pump Room, spuse Max.

Bloor mai luă o înghiţitură sănătoasă de whisky.

– La dracu' cu toţi, spuse el şi se şterse la gură cu mîneca.

– Cu cine? îl întrebă Max dezinteresat, deoarece îl căuta printre clienţi pe Townsend. Fusese nepoliticos cu el şi voia să-şi răscumpere greşeala oferindu-i ceva de băut. Să fie el gelos pe un bătrînel ca Townsend! Prietenii lui s-ar prăpădi de rîs dac-ar şti.

– Cu cine? strigă Bloor, privindu-l furios pe Max. Cu cine? Cu toate femeile din lume! Să le ia dracu' pe toate, asta spun. Dacă n-aş fi un gentleman, aş fi pus-o pe genunchii mei şi i-aş fi tras un toc de bătaie.

– Ştiu ce simţi, îl aprobă Max.

Venise momentul să plece. Townsend nu se afla acolo, Bloor devenea obositor, iar barul se golea, deoarece focul de artificii încetase.

– Lady Hoity Toity! spuse Bloor cu un zîmbet afectat. Apoi adăugă: De unde să ştiu că nu era ea aleasa? Şi Haig a pătit la fel. Oare n-a flirtat ea cu oricine purta pantaloni? N-am făcut

nimic în plus față de maior, și blestemata aproape că mi-a spart nasul fiindcă am sărutat-o.

Un zîmbet se ivi pe buzele lui Max.

– Mie mi s-a spus că săruturile mele sînt ca focurile de artificii.

Bloor se uită la el neîncrezător.

– Cine ți-a spus? Aș vrea să știu. La început am crezut că e domnișoara Beattie, dar ea nu e înstărită, altfel n-ar sta la doamna Hastings. Apoi am crezut că e madam Hoity Toity, știi tu, domnișoara Penwarren. Cheltuiește banii aiurea. Dar ea a spus că nu știa nimic despre nici un anunț. Asta a fost după ce m-a plesnit peste nas. Ce dracu' țin femeile în poșete – lespezi?

Numele domnișoarei Beattie fu cel care stîrni interesul lui Max. Simțind ostilitate din partea interlocutorului său, el spuse precaut:

– Anunțul? Probabil că ai înțeles greșit.

– Ei bine, ea nu s-a semnat, dacă la asta te referi, dar nu sînt prea multe femei în Bath care să-și permită să cumpere un bărbat. Mă întreb pe cine a ales.

– Nu pe *mine*, spuse Max, sorbind din băutură.

Bloor îl privi, apoi zîmbi.

– Eram sigur. Ești un mucos, iar ea dorea pe cineva mai în vîrstă.

– De unde știi?

– Știu să citesc printre rînduri. Voia un om de caracter, mai în vîrstă și generos. Și iată-mă gata să mă ofer. Își goli paharul. Necazul este că jumătate din bărbații din Bath sînt dornici să se ofere. Căsătorie formală sau nu. Îl înghionti pe Max cu cotul în coaste și îi făcu cu ochiul. Dracu' să o ia de căsătorie formală. O să-și schimbe părerea după ce o să-i arăt

cu cum e. Trecîndu-i brusc o idee prin minte, exclamă: Şi spui că ai sărutat-o?

– Nu, spuse Max. Era vorba despre o altă doamnă.

Rămase la bar şi puse cap la cap fragmente din discuţia cu Bloor. Femeia voia un om de caracter, în vîrstă, bogat spiritual. Era înstărită. Dăduse un anunţ în ziar. O căsătorie formală.

Max se gîndise la domnişoara Beattie, deşi nu-i venea să creadă. Pe Sara n-o pusese pe listă. Nu-şi putea închipui de ce ar apela la asemenea mijloace. Cu toate acestea ceva îl neliniştea, şi se hotărî să cerceteze puţin.

A doua zi se duse la *Chronicle*. Ştia din experienţă că ziariştii au mai multe informaţii decît tipăresc în ziare, iar Tom Kent, editorul lui *Chronicle*, nu-l dezamăgi. La *Chronicle*, se pariase pe domnişoara Beattie ca fiind misterioasa femeie care dăduse anunţul, pentru simplul motiv că slujnica ei fusese cea care ridicase răspunsurile. Dar nu domnişoara Beattie fusese cea pe care el o surprinsese într-o discuţie *tête-à-tête* cu Townsend la Hotel Sydney. Max trase propriile sale concluzii.

Kent era sincer fiindcă stătea de vorbă cu un ziarist şi ştia că se putea baza pe discreţia lui Max. Ceea ce îi spuse lui Max îl făcu pe acesta să se enerveze.

Max nu lăsă lucrurile aşa. Se folosi de şarmul lui pentru a investiga chiar mai în amănunt. Cînd nu mai reuşi cu farmecul, se folosi de mită şi corupţie. După trei zile, adunase suficiente dovezi că Sara avea de gînd să se mărite cu Townsend.

Să se mărite cu un om de două ori mai în vîrstă decît ea! Ştia ea ceva despre veniturile lui? Despre caracterul lui? Îi păsa?

Ce naiba punea la cale?

9

Sara nu se relaxă pînă cînd trăsura în care se afla nu părăsi localitatea Bath. Destinația era Wells. Domnul Townsend plecase dimineața, dar ea preferase adăpostul întunericului. Nu voia să o vadă nimeni. Dacă cineva ar fi sunat acasă, Bea ar fi răspuns că ea s-a culcat deja. Iar dimineață, oricum n-ar mai fi contat ce a spus Bea. Ar fi fost deja măritată cu domnul Townsend, care se afla în Wells. Avea o împuternicire specială; găsise un preot care să-i căsătorească, și se cazase la Angel, pe High Street. În seara aceea el va semna contractul de căsătorie, iar a doua zi Sara avea să devină doamna Townsend.

Era prea ușor. Prea mergea totul ca pe roate.

Domnul Townsend cedase aproape instantaneu. Suma de bani pe care el o ceruse era semnificativ mai mică decît cea pe care Sara era dispusă să o ofere.

Cînd Sara îi destăinuise adevăratul ei nume, Townsend fusese bineînțeles surprins, dar în același timp era mai îngrijorat pentru viitorul *ei* decît pentru al lui. Nu-i fusese ușor să-l convingă că asta nu reprezenta un sacrificiu din partea ei.

Max, plîngea sufletul ei.

Doamne, ce se întîmpla cu ea? Totul mergea exact așa cum plănuise. Ar trebui să fie mulțumită, nu să se frămînte. Max Worthe era o complicație periculoasă, atîta tot.

Acesta era sfîrșitul.

Sfîrșitul a ceea ce n-ar fi trebuit să înceapă niciodată.

Tremura de frig. Cu o jumătate de oră înainte își scosese haina, pentru că îi era prea-cald. O îmbrăcă și îi încheie toți nasturii, apoi privi pe geam.

Nu era nimic de văzut în afară de gardurile vii luminate de lămpile trăsurii. Nu mai era mult. Wells se afla la două ore de mers de Bath, cel mult trei ore în acele condiții. Dimineața, după ce preotul îi va fi cununat, domnul Townsend se va întoarce în Bath, iar ea se va îndrepta spre Salisbury, unde se va întîlni cu Bea.

Nu se mai ascundea. Se ducea acasă să-şi înfrunte inamicii.

Cînd a ajuns la Angel ploua. Portarul, care părea că o aşteaptă, o întîmpină cu o umbrelă, în timp ce ea îi plătea pe vizitii. Avea doar o cutie şi o geantă de piele pe care insistă să le ducă singură.

Hotelul semăna cu Christopher, cel în care stătea Max. Avea camere mici şi coridoare lungi şi înguste. Camera ei era spre curtea interioară. Tocmai voia să deschidă fereastra cînd îşi aminti de altă curte interioară şi de alt hotel.

Îl alungă din minte pe Max, zăvorî fereastra şi-şi aruncă geanta pe cel mai apropiat scaun. Se schimbă, îşi luă geanta şi coborî la recepție. Salonul particular pe care îl rezervase domnul Townsend se afla la parter în partea din spate a hotelului. O aştepta acolo.

Respiră adînc şi afişă un zîmbet înainte de a intra în salon. Imaginea care o întîmpină o făcu să înghețe. Un scaun era răsturnat, iar domnul Townsend şedea pe un scaun, cu o batistă plină de sînge la nas. Privirea i se îndreptă către personajul care stătea sprijinit neglijent într-un cot pe tejgheaua de deasupra şemineului, sorbind dintr-un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

Max.

Sara simți că leşină şi se sprijini de spătarul scaunului. Avusese tot dreptul să se teamă. Max Worthe era imprevizibil şi mai periculos decît o pisică sălbatică.

Părînd că nu bagă în seamă dezordinea din jurul lui, Max ridică paharul în semn de salut.

– Domnişoara Child, spuse el, în cele din urmă. Townsend şi cu mine începusem să ne întrebăm de ce întîrzii.

Domnişoara Child. Îşi reveni puţin. Townsend nu-i spusese lui Max că ea era Sara Carstairs.

Cînd domnul Townsend scoase un sunet nearticulat, aruncă geanta şi se repezi spre el.

– Ce se întîmplă? Ce caută Lord Maxwell aici? Lasă-mă să te ajut.

Townsend se feri de mîna ei.

– Mă descurc.

Max strînse din dinţi.

– Nu-ţi irosi compasiunea cu el. A primit ce-a meritat.

– Cum ai putut să faci aşa ceva? strigă ea, apoi se întoarse spre Townsend: Să chem un doctor? Te simţi bine? Vorbeşte cu mine, domnule Townsend.

Max părea de-a dreptul plictisit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, e doar un amărît de nas.

Sara se întoarse spre Max.

– Aş vrea să aud ce are domnul Townsend de spus.

– El m-a atacat, spuse Townsend. Fără nici un motiv. Pur şi simplu m-a lovit.

– Tot ce-am făcut a fost să-l împiedic să fugă.

Ochii Sarei îi întîlniră pe-ai lui Max. Îi era greu să-i citească în priviri. El părea întotdeauna liniştit şi relaxat. Dar Sara învăţase că asta era doar o faţetă a caracterului său. În spatele măştii fermecătoare, era dur ca oţelul. Îi susţinu privirea. Ochi inteligenţi, ageri şi, în acel moment, plini de emoţie, îşi zise ea.

Ei bine, dacă el era supărat, avea şi ea dreptul să fie:

– Ce cauţi aici, Max? Cum aî aflat despre mine şi domnul Townsend?

– Am adunat doi cu doi, spuse Max. N-a fost greu, o dată ce mi-am dat seama că tu erai femeia care a dat anunțul în *Chronicle*. Nu-mi venea să cred că vei duce lucrurile pînă la capăt. În dimineața asta, cînd Townsend a părăsit orașul, l-am urmărit. Și iată-ne aici. Nu e nostim?

Ea îi ignoră sarcasmul.

– Asta nu explică prezența ta aici, și nici motivul pentru care l-ai atacat pe domnul Townsend.

– Atacat? Să nu exagerăm. L-am... ah... reținut. Înțelegi, Sara, cînd portarul a venit să ne spună că ești în hotel, amicul tău a încercat să fugă. Eu l-am oprit. Nu cred că vrea să se însoare cu tine, Sara. Nu acum.

Deși inima îi bătea atît de tare încît îi pulsau arterele de la tîmple, ea reuși să-și păstreze vocea calmă și expresia feței neutră:

– Dacă domnul Townsend vrea sau nu să se însoare cu mine nu e problema ta.

– Uite că e și problema mea. Ascultă-mă, Sara. Omul e plin de datorii. Nu se poate căsători cu tine pentru mai puțin de patruzeci de mii de lire. *Patruzeci de mii de lire!* Îți poți permite suma asta? Cît i-ai promis?

Pe Sara o trecu un fior.

– Opt mii, spuse ea. Asta este suma cu care am căzut amîndoi de acord.

Max spuse încetișor:

– Nu se va căsători cu tine pentru opt miare amărte, Sara. Întreabă-l.

Chipul domnului Townsend se înroși.

– O retribuție de opt mii de lire pe an, spuse el cu ură. La asta m-am referit. Acum, că am avut timp să cîntăresc situația, m-am răzgîndit.

El se ridică încet, cu grijă, dar cînd Max se apropie, se așeză repede la loc.

Max se aplecă asupra domnului Townsend apropiindu-şi faţa de faţa lui.

– Vrei să spui că deoarece sînt aici nu o s-o uşurezi pe Sara de bani, n-o să duci asta la bun sfîrşit. Spune-mi, domnule Townsend, ai avut vreodată intenţia de a te căsători cu ea? Cum avea să funcţioneze acest şantaj?

Sara strigă:

– Opreşte-te! Nu-l mai ameninţa! De ce îl ţii aici împotriva voinţei lui?

Max vorbi printre dinţi:

– Fiindcă ştiam că tu n-ai fi crezut nimic din ce ţi-aş fi spus. Ei bine, Townsend e aici. Lasă-l pe el să nege, dacă poate, că e înglodat în datorii. Hai să vedem dacă mai vrea să se căsătorească cu tine pentru opt miare amărîte.

Domnul Townsend începu să vocifereze ca să scape de acuzaţiile lui Max. Sara se sătură. Întorcîndu-le spatele amîndurora, se duse la fereastra care dădea în curtea interioară şi privi afară. Nu putea asista la ceea ce se întîmpla în spatele ei – nemernicie, trădare –, aşa că se concentră asupra rîndaşilor care deshămau o pereche de murgi de la un poştalion. Rîndaşii blestemau ploaia, blestemau caii, blestemau vizitiul care-i ridicase de la jocul lor de zaruri.

– Sara, ce vrei să fac cu acest laş dezgustător?

– Lasă-l să plece, spuse ea indiferentă. Ţi-ai demonstrat perspicacitatea.

– Sper că-ţi dai seama cît noroc ai.

Sara nu ştiu dacă Max se referea la Townsend sau la ea, aşa că nu răspunse.

Max se dădu la o parte, nescăpînd-o pe Sara din ochi. Domnul Townsend se ridică, îşi aranjă haina şifonată şi se îndreptă către uşă. După ce o deschise, se întoarse şi rosti cu demnitate:

– Motivele mele erau cinstite, spuse el, dar ai putea să-ți pui întrebări în ceea ce privește motivele Lordului Maxwell. El știe cine ești. Și nu i-am spus eu. Cred că vrea averea ta doar pentru el.

Sara se întoarse și îl privi pe Max. În ochii lui citi interes și precauție. Ea își scutură capul. El se cutremură.

– Voiam să-ți spun mai tîrziu, spuse el, cînd am fi fost singuri.

– Ce să-mi spui?

El ezită, apoi spuse cu blîndețe:

– Am fost de față la procesul tău.

– La procesul meu? Vocea îi era o șoaptă. Tu ai fost la procesul meu?

– Da. Știu că ești Sara Carstairs.

Sara rămase năucită o clipă, apoi rosti cu greutate:

– Tu ai fost unul dintre acei filfizoni care au venit să se holbeze la mine.

Max strînse din dinți.

– Am fost acolo ca să scriu un reportaj pentru ziarul meu. Ți-aș fi mărturisit, chiar dacă Townsend nu mi-ar fi forțat mîna. Ascultă-mă, Sara, nu ți-am spus de la început cine sînt, fiindcă mă temeam că te vei ascunde din nou. Între noi e o legătură mai puternică decît cea dintre Sara Carstairs și un ziarist oarecare. Nu-ți dai seama? Vreau să te ajut.

– Care ziar? întrebă ea printre dinți.

– Vorbim mai tîrziu.

– *Care ziar?*

Urmă un moment de tăcere, apoi Max spuse încet:

– *The Courier*. Eu sînt proprietarul lui, Sara.

Sara avu sentimentul ciudat că mintea îi explodase, lăsîndu-i un gol în cap. Întinse o mînă spre tocul ferestrei, ca să-și păstreze echilibrul.

– *The Courier*, spuse ea încet.

Domnul Townsend, care urmărise cu interes schimbul de replici, zîmbi satisfăcut şi lansă o ultimă replică:

– Fii atentă, domnişoară Carstairs. Eu voiam doar bani. El vrea să-ţi pună ştreangul de gît.

Înjurînd furios, Max traversă încăperea din doi paşi. Townsend se răsuci şi se îndepărtă pe coridor. Max închise uşa, respiră adînc şi se întoarse cu faţa la Sara.

– Asta e o minciună, spuse el. De altfel ai fost achitată. Nu mai poţi fi judecată încă o dată.

Starea de şoc începea s-o părăsească. Simţi sîngele revenindu-i în obraji şi, pe măsură ce-şi aduna gîndurile, totul devenea cît se poate de clar.

Rosti rar şi apăsat:

– În Reading... cînd te-ai căţărat pe fereastra mea... ştiai cine sînt.

– Nu. Abia în dimineaţa următoare mi-am dat seama că te-am mai văzut.

Făcu un pas către ea, dar Sara se retrase, şi el se opri.

– Ce s-a întîmplat în noaptea aceea în camera ta a fost ceva spontan şi sincer.

Sara îşi dădu capul pe spate şi se uită la el cu un dispreţ nedisimulat.

– Nu e nimic sincer sau nevinovat la tine. Ai jucat rolul aristocratului plictisit, prefăcîndu-te că erai atras de mine, dar tot ceea ce voiai era un articol pentru ziarul tău.

– Jur că *sînt* atras de tine, fie că vreau asta sau nu. Şi da, voiam un reportaj pentru *Courier*. Sînt ziarist şi mă pasionează profesia, dar vreau să te ajut, Sara.

Sara părea gata să se năpustească asupra lui.

– Tu m-ai hărţuit toate aceste luni. Tu eşti cel care-mi trimitea acele bilete înfricoşătoare.

– Ce bilete? Despre ce vorbeşti?

– William! izbucni ea. Nu te face că nu ştii. Ochii i se umplură de lacrimi. *Courier* a fost împotriva mea încă de la început. *Tu* însuţi ţi-ai arogat rolul de judecător şi de jurat. Şi fiindcă m-ai găsit vinovată, m-ai hăituit. Şi mă hăituieşti în continuare.

El se apropie cu mîna întinsă într-un gest împăciuitor, dar cînd ea se eschivă, se opri.

– Ai de gînd să te calmezi şi să mă asculţi? Nu am ştiut cît rău ţi-am făcut, jur că nu am ştiut pînă de curînd, cînd m-am dus la... Se opri în mijlocul propoziţiei.

– La cine te-ai dus?

– La unul din reporterii mei, Peter Fallon. L-am trimis la Stoneleigh să adune informaţii.

– M-ai *spionat!* strigă ea.

– Voiam să te ajut! Tu nu mi-ai fi spus nimic, aşa că am încercat să strîng informaţii. Aşa am aflat despre incendiul de la una din proprietăţile tale, şi că recompensa pe care eu am oferit-o în *Courier* a – ei bine –, a încins lucrurile. Nu mi-am imaginat niciodată cît rău îţi va face. Regret teribil, te rog să mă crezi.

– Astea sînt doar mofturi, însă dacă tu cauţi iertare, nu te-ai adresat cui trebuie. Nu te voi ierta niciodată.

– Bine. Nu asta contează acum. Vreau să-mi povesteşti despre biletele alea.

– De ce? Ca să-mi poţi pune ştreangul de gît?

– Ca să te pot proteja.

Ea începu să rîdă, apoi se opri brusc.

– Sara, şopti el împăciuitor, să ne aşezăm şi să vorbim despre asta ca doi oameni raţionali.

Neprimind nici un răspuns el încercă din nou:

– Spune-mi despre acele bilete. Sînt de la William? William e cel care te hărţuieşte? Asta crezi tu?

– Cum îți închipui că pot avea încredere în tine după tot ce mi-ai făcut?

– Nu înțelegi? Încerc să fac dreptate. Deci, unde sînt acele bilete? Te previn, Sara, *nu te las să alegi. Am trecut de stadiul* ăsta. Dacă ești în pericol, vreau să știu.

Sara se alarmă. Stomacul i se strînse. Acesta era omul de care se temea, ambițios și decis să rezolve lucrurile în felul său. Se va ține de capul ei pînă va afla adevărul. Apoi îi va pune șireangul de gît, nu într-un tribunal, ci în prima pagină a ziarului *Courier*.

În clipa aceea nu exista om pe care să-l urască mai mult decît pe Max Worthe.

O trecu un fior, după care oftă adînc și spuse:

– Sînt sus, în camera mea.

El întinse mîna.

– Dă-mi mie cheia și le voi lua.

Ea ezită, apoi duse mîna la buzunar și scoase o cheie.

– Sînt în poșeta mea, în sertarul de sus al toaletei.

Ea ignoră mîna lui întinsă și-i puse cheia pe masă.

Max strînse din dinți văzînd-o că dă înapoi, cînd el se duse la masă să ia cheile.

– Sara...

Ea îi întoarse spatele.

Max părăsi camera în tăcere.

Cînd ușa se închise în urma lui, Sara își duse pumnul la gură. Gîndurile i se învălmășeau în minte. Max Worthe fusese la procesul ei, auzise toate detaliile sordide despre relația ei amoroasă cu William. El îi distrusese viața, o îndepărtase de familie, și toate astea pentru un articol din ziarul lui de scandal.

Nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să poată scrie acele articole.

Fără să știe de ce, deschise ușa și pășI pe coridor. Ușa din spate care dădea spre curtea interioară se afla în dreapta ei. Se îndreptă spre ea. Ploua torențial. Singura lumină venea de la felinarele de pe perete. Nu vedea nimic, nu auzea nimic. Mintea îi era paralizată. Pur și simplu voia să scape de Max, nu-i păsa încotro se îndrepta.

În timp ce urca scările, Max se gîndea cum să procedeze pentru a îndrepta lucrurile. Se putea lupta cu mînia ei, dar acea privire disperată, hăituită, care apăruse în ochii ei cînd îi spusese că era proprietarul lui *Courier* îl copleșise. Nu voia să-i facă rău. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să o rănească. Avusese de gînd să-i spună după ce va fi terminat cu Townsend. Dar Townsend se răzbunase înainte ca el să aibă ocazia de a se explica. Răul era făcut, dar nu și ireparabil. El credea, spera că o putea face să redevină rezonabilă, fiindcă nu era singurul cu musca pe căciulă. Și ea păstrase secrete față de el. Își va cere iertare. Era chiar dispus s-o implore, însă nu să și accepte riscurile pe care ea și le asuma.

Ea primise bilete de la William Neville. Oare de aceea pusese la cale planul acela nebunesc de a se căsători cu Townsend? Avea multe explicații de dat. Se săturase și obosise să se joace și era la fel de sătul și obosit de toate minciunile pe care Sara *i* le spusese. Dar ceea ce îl enerva cu adevărat era faptul că ea intenționa să meargă foarte departe cu acest plan stupid pe care numai ea îl înțelegea. Nu crezuse că va merge pînă la capăt. Era convins că nervii ei aveau să cedeze și va fugi.

Dar se înșelase!

Max găsi geanta. O clipă fu tentat să citească biletele, dar se abținu și hotărî că era mai bine să i le dea Sara însăși. Astfel nu-l putea acuza de indiscreție.

Cînd se întoarse în salon, constată că acesta era gol. Nu se alarmă. Geanta ei era la el, iar sacoşa din piele se afla încă pe podea, acolo unde Sara o aruncase. Dacă îşi lăsase acolo geanta şi poşeta, nu putea fi prea departe. Se va întoarce după ele.

Ridică scaunul care fusese răsturnat, îşi turnă încă un pahar de coniac – unul mare de această dată –, şi se aşeză hotărît s-o aştepte. După zece minute, văzînd că Sara nu apare, începu să se îngrijoreze.

Ieşi pe coridor şi văzu uşa din spate întredeschisă. O deschise şi ieşi afară. Ploua şi el îşi ridică gulerul hainei pentru a se proteja. Cînd ochii i se obişnuiră cu întunericul, îl văzu pe omul de serviciu stînd sub streaşina grajdului.

Max traversă curtea în fugă, înjurînd în timp ce ploaia i se prelingea pe gît, pe sub guler. Înjură şi mai furios cînd călcă într-o baltă după ce sărise peste alta.

Sara nu putea părăsi hotelul noaptea, pe o asemenea vreme.

Servitorul făcu un pas înainte văzîndu-l pe Max.

– Ai văzut pe cineva părăsind hotelul în ultimele cincisprezece minute? întrebă Max.

– Un domn a plecat în Bath în trăsura lui, dar asta a fost acum vreo jumătate de oră. Domnul Townsend, da, aşa îl cheamă.

– Îl însoţea cineva?

– Nu. Era singur.

– Dar în ultimul sfert de oră? Ai văzut pe cineva plecînd pe jos?

Servitorul aprobă din cap.

– O domnişoară, la ea vă referiţi, domnule?

Neliniştea lui Max crescu.

– Da, o domnişoară.

– Am încercat s-o fac să se întoarcă din drum, dar n-a vrut să mă asculte.

– Încotro a luat-o?

– A trecut pe sub bolta aceea şi a luat-o la dreapta.

Fără să mai pună întrebări, Max se năpusti prin ieşirea boltită şi ajunse în High Street. Strada era pustie. Nici o trăsură, nici un călăreţ, nici un pieton nu se vedeau. Asta nu-l surprinse. Trecuse de miezul nopţii, iar Wells era doar un orăşel în care lumea se culca devreme.

Unde naiba putea fi Sara?

Se întoarse furios la hotel şi cercetă poşeta. Nu exista nici un bilet. Îşi luă haina şi-i spuse recepţionerului pe un ton poruncitor să nu închidă uşa hotelului înainte ca el să se întoarcă.

Următoarea oră şi-o petrecu mergînd de la un hotel la altul, dar Sara nu apărea în registrul nici unuia dintre ele, şi nimeni nu văzuse o domnişoară care să corespundă descrierii făcute de el.

Max dădea pe gît a treia sau a patra cană de cafea în acea noapte cînd se auziră ciocănituri la uşa principală a hotelului.

Puse ceaşca jos.

– Mă duc eu, îi spuse el funcţionarului pe care-l ţinuse treaz alături de el.

La insistenţele lui, uşa rămăsese descuiată, astfel încît Sara să poată intra dacă s-ar fi întors.

Spre marea lui dezamăgire, cînd deschise uşa, văzu un tip mătăhălos, în jur de cincizeci de ani, cu sprîncene dese şi negre, şi o mustaţă şi mai bogată.

– Ofiţer O'Hanalon, spuse direct străinul. Tu cine eşti?

– Lord Maxwell.

Sara apăru din spatele matahalei şi intră în hotel.

– Ţi-am spus că-mi va confirma povestea. Totul a fost doar o mică neînţelegere.

Max rămase fără cuvinte. Îşi imaginase tot felul de scenarii înfricoşătoare – Sara atacată de tîlhari sau hoţi, trupul ei aruncat în rîu, sau şi mai rău. Şi iat-o, vie şi nevătămată, în vreme ce el era cu nervii la pămînt.

– Închide uşa, Max. Ofiţerul O'Hanalon vrea să vorbească cu tine.

– Ce?

– Închide uşa, repetă Sara.

– Bine, zise el şi închise uşa, după care se alătură Sarei şi ofiţerului păşind în hol.

Acum că o vedea vie şi nevătămată dădu frîu liber furiei:

– Ştii prin ce am trecut în aceste ultime trei ore? Îţi poţi închipui ce-am simţit neştiind unde eşti şi ce s-a întîmplat cu tine?

– Iartă-mă, Max. Era doar nervozitatea dinaintea căsătoriei. Ochii ei cenuşii îl priviră cu subînţeles, apoi continuă: Ofiţer O'Hanalon, acesta e logodnicul meu, Lord Maxwell.

– E adevărat, domnule? întrebă ofiţerul. Sînteţi logodnicul acestei domnişoare?

Ochii lui Max se îngustară privind-o pe Sara.

– Asta rămîne de văzut, spuse el. În ce încurcătură s-a mai băgat de data asta?

Ofiţerul chicoti.

– Paznicul de noapte a găsit-o încercînd să intre în catedrală.

Sara interveni:

– M-am gîndit că uşa era înţepenită. Nu-mi imaginam că uşa catedralei se încuie în timpul nopţii. Ştiţi, credeam că bisericile sînt tot timpul deschise pentru oamenii aflaţi la necaz.

Ofiţerul plescăi din limbă.

– Poate că da, don'şoară, dar dumneavoastră aţi refuzat să-i daţi paznicului atît numele cît şi vreo explicaţie.

– Eram – se uită la Max – supărată.

– Dacă i-ai fi spus asta, n-ar mai fi trebuit să stai la închisoare o jumătate de noapte. Te-am fi adus acasă imediat.

– La închisoare? Max se holbă la Sara. Vocea lui trăda îngrijorare. La închisoare? De ce n-ai trimis pe cineva să mă cheme? Trebuia să te fi gîndit cît de îngrijorat eram.

Sara era palidă.

– Nu mă gîndeam.

– Atunci *ce* făceai?

– Eu... eu am adormit.

– *Ce*-ai făcut?

Max se calmă cînd funcționarul hotelului, de care uitase cu desăvîrșire, se strecură din spatele tejghelei și se plasă între el și Sara.

– Domnișoară Child, spuse el, vă pot aduce ceva? Cafea? Ceai? Un sandviș?

Pentru prima dată după multă vreme, Sara zîmbi.

– Îți mulțumesc, George. George te cheamă, nu-i așa? O ceașcă de ceai ar fi perfectă.

George îi aruncă Sarei un zîmbet timid.

– Mă voi ocupa imediat de asta, domnișoară. Făceți-vă comodă în salon, și vi-l voi aduce acolo.

Sara îl privi pe ofițer.

– Îmi dați voie?

– Cred că e în regulă, acum, că acest domn e aici. Dar gîndiți-vă la ce v-am spus. Îi cuprinse mîna în palme. Ați avut noroc că paznicul a fost cel care v-a găsit. Pentru o femeie singură e periculos să umble noaptea.

– O să țin minte. Și *vă* mulțumesc pentru bunăvoința dumneavoastră. Apoi se întoarse spre Max. Ne vom vedea în salon atunci cînd vei termina cu ofițerul.

Sara plecă cu funcționarul, și în liniștea ce se așternu după plecarea lor, Max își zise că în ceea ce-i privea pe funcționar și pe ofițer, el era cel vinovat. Se uită la O'Hanalon și, după expresia acestuia își dădu seama că avea de suportat o mustrare.

10

Zece minute mai tîrziu, cînd Max intră în micul salon, observă că George nu adusese doar ceaşca de ceai pe care i-o promisese Sarei, ci şi un platou cu sandvişuri minuscule. Şi dacă Max nu era sigur cu cine ţinea George, faptul că erau doar o ceaşcă şi o zaharniţă pentru ceai vorbea de la sine.

Geanta ei de piele, pe care el o lăsase pe un scaun, era acum pe podea lîngă piciorul ei. Fusese tentat s-o deschidă, dar ca să facă asta ar fi trebuit să-i spargă încuietoarea din argint, şi avea prea multe bile negre ca să-şi mai adauge încă una.

Se aşeză la masă lîngă Sara şi luă un sandviş. Brînza şi castraveţii i se lipiră de cerul gurii, dar reuşi să înghită. Dacă George ar fi vrut să-l pedepsească, n-ar fi putut face o alegere mai bună decît sandvişurile cu brînză şi castraveţi.

– Ofiţerul O'Hanalon, spuse el, n-a fost prea amabil. De fapt, m-a cam făcut pulbere.

Ea îi aruncă o privire, şi apoi se uită la platoul cu sandvişuri.

– Trebuia să-i spun că eşti logodnicul meu. Voia să mă ducă acasă la tatăl sau la fratele meu. Nu m-ar fi lăsat să plec dacă n-ar fi fost convins că sîntem logodiţi.

– A zis că ar trebui să am mai multă grijă de tine.

– I-am spus că ne-am certat, aşa cum mai fac îndrăgostiţii, zise ea sorbind din ceaşca cu ceai. A fost mai simplu aşa. Ar fi fost dificil să-i explic situaţia.

– Zicea că erai într-o stare de şoc cînd ai fost adusă. Erau îngrijoraţi pentru tine.

Privirile lor se întîlniră. Ochii ei nu exprimau prea multă prietenie.

– Asta mi-a adus aminte de altă închisoare, cea în care am aşteptat procesul.

Max ridică tonul.

– Dacă te-au speriat, dacă te-au ameninţat...

– Nu! Au fost foarte drăguţi. Mi-au uscat hainele şi mi-au dat de mîncare. Şeful lor mi-a găsit un loc în care să pot dormi. Nu voiam să le spun cine sînt şi nici să le răspund la întrebări. De-asta m-au ţinut acolo.

El scutură din cap.

– Sara, de ce ai fugit?

Ea îi adresă o privire răutăcioasă.

– Mă hărţuiai, Max. Voiam să fiu singură. Voiam să fiu lăsată în pace. Credeam că voi găsi catedrala deschisă.

Nu o credea, dar nu insistă.

– Şi ai dormit cîteva ore în închisoare.

– Da.

Sara nu prea dormise frămîntîndu-se să identifice motivele pentru care ajunsese în acea stare deplorabilă. O păţise o dată, şi n-ar fi trebuit să i se întîmple a doua oară. Îşi adunase treptat puterile, lăsînd la o parte toate sentimentele. Gîndurile ei zburaseră spre Stoneleigh şi spre ceea ce o aştepta acolo. Nu exista cale de întoarcere. Trebuia însă să găsească o modalitate de a-l *dezarma* pe Max Worthe.

Nu-şi mai putea permite să-l considere doar „Max", corintianul încrezut care o dezarmase cu farmecul său. Era corespondentul special al lui *Courier*, omul care practic o crucificase în ziarul lui şi care jurase că nu va renunţa niciodată la căutarea cadavrului lui William Neville.

Cu mintea de pe urmă, trecuse în revistă toate întîlnirile pe care le avusese cu Max, începînd cu noaptea în care el intrase pe fereastra ei. O făcuse să creadă că era un om vanitos şi plictisit, care avea suficient timp la dispoziţie. De fapt urmărise

să se apropie de ea, pentru a putea scrie apoi un articol în ziarul său. Era un om care nu se dădea bătut cu una, cu două.

Ca și ea, de altfel.

Își umplu ceașca cu ceai, urmărită de privirea lui Max. Sara părea calmă și indiferentă, așa cum arătase și la proces. Max știa că nu aceasta era realitatea. Se retrăsese în spatele unui perete de gheață pentru a se proteja. El nu voia să spargă gheața, ci s-o topească.

– De ce te-ai întors, Sara? o întrebă el încet.

– Lăsasem totul aici, banii, hainele. Trebuia să mă întorc după ele.

– Nu cred. Ești o tînără plină de inițiativă. Ai fi putut găsi o modalitate de a te întoarce în Bath fără să mai treci pe aici. Deci, de ce ne aflăm în acest salon? De ce vorbești cu mine? Mă așteptam ca atunci cînd am intrat să fugi în camera ta și să te închizi acolo.

Nu era prost Max Worthe, și ăsta era un lucru demn de reținut.

– La ce mi-ar fi folosit? Mă hărțuiești de ani de zile. Pe de altă parte, recunosc că nu-mi doresc nimic altceva decît să uit că te-am cunoscut vreodată și să îmi continuu viața. Dar nu va fi atît de ușor, nu-i așa, Max? Tu vrei articolul, și nimic nu-ți va sta în cale.

Oftă, înainte de a continua:

– Am hotărît că singurul mod în care pot scăpa de tine este să-ți răspund la întrebări. Asta ar însemna ceva pentru *Courier*, nu-i așa? Ar fi singurul ziar care a publicat vreodată un interviu cu Sara Carstairs. Gîndește-te. Ai putea tripla tirajul ziarului. De fapt, doar asta te interesează.

În timpul acestui lung monolog, Max trăi stări contradictorii. La început se simți vinovat, apoi se înfurie. Știa că greșise față de ea, dar nu fusese mînat de răutate.

– Stai puțin, Sara...

Dar Sara n-avea chef să fie întreruptă.

– Vreau ceva în schimb. Vreau promisiunea ta că, dacă-ți răspund la toate întrebările, nu vei publica articolul pînă cînd nu voi părăsi Anglia.

– Tu... să pleci din Anglia?

– Cît de curînd se va putea. Nu-i exclus să dureze ceva mai mult acum, după ce l-ai gonit pe domnul Townsend. Oricum asta intenționez să fac. Asta *trebuie* să fac.

Încerca din nou să bareze calea apropierii lor. Poate că n-ar trebui să o învinuiască. Cu o săptămînă în urmă, și el mai ezita. Acum, însă, era sigur, și îl durea că ea nu reușea să-l înțeleagă. Era adevărat că se simțea copleșită de problemele care o frămîntau.

Cu toate acestea, se înșela dacă credea că va scăpa de el așa de ușor. Se înșela amarnic.

– Promite-mi, spuse ea, că nu vei publica interviul pînă ce nu voi părăsi Anglia.

El încuviință dînd din cap.

– Vreau să te aud spunînd asta.

– Îți promit, spuse el.

Sara sorbi din ceai, privindu-l pe Max peste marginea ceștii.

– Deci, spuse ea, ce vrei să știi?

– Ai putea începe prin a-mi spune...

Se opri cînd ea luă o nouă înghițitură de ceai.

– La dracu'! Se ridică, se îndreptă spre ușă și o deschise.

– George! strigă el.

George apăru imediat, de parcă ar fi stat prin apropiere.

– Nu-ți face griji, George, spuse Max laconic, cînd tînărul funcționar încercă s-o privească pe Sara peste umerii lui largi, încă nu ți-am mîncat animăluțul tău protejat, dar dacă nu-mi aduci imediat un ibric de cafea proaspătă și un platou cu

sandvişuri normale voi începe să-mi ascut ghearele pe tine. Înţelegi ce vreau să zic?

George înţelese. Îi aruncă lui Max o privire plină de reproş, ridică din umeri şi se îndepărtă.

– Şi, strigă Max în urma lui, nu uita că sînt carnivor. Aşa că nu-mi mai aduce prostii de-alea cu brînză şi castraveţi.

Închise uşa trîntind-o, şi se întoarse la scaunul său. Se uită la Sara.

– De cine rîzi?

Nu ştia. Nu avea chef de rîs, dar izbucnise fără să vrea.

– Nu ştiu. De tine. De George. Mă îndoiesc că el ştie ce înseamnă „carnivor". Mă întreb ce sandvişuri o să-ţi aducă.

Max zîmbi şi el.

– Îmi place cînd zîmbeşti. Ochii tăi devin mai luminoşi, mai limpezi. M-aş putea scufunda în ei.

Sara redeveni brusc serioasă.

– Asta, spuse ea, e genul de remarcă pe care m-aş aştepta s-o aud de la un adolescent.

– Pot mai mult de-atît.

– Nu te deranja. Voiai să-mi pui cîteva întrebări.

– Ah, da, interviul. Îşi privi mîinile încleştate, apoi ridică privirea zîmbind vinovat.

– Mai întîi vreau să lămuresc ceva. Vreau să-mi cer scuze, Sara. Cînd am stat de vorbă în Bath ar fi trebuit să-ţi spun imediat despre implicarea mea în *Courier*. Aşa cum am spus, mă temeam că vei dispărea şi că nu te voi mai vedea niciodată. Şi, ca să fiu cinstit, voiam articolul.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Regret cele întîmplate la Stoneleigh. Îmi pare rău că ziarul meu ţi-a creat neplăceri. Ştiu că nu sună cum ar trebui, dar nu ştiu ce altceva ţi-aş putea spune.

Sprîncenele ei se ridicară încet.

– Genul ăsta de abordare dă rezultate, Max?

– Sînt sincer, protestă el.

– Nu, eşti transparent. Vrei să-mi cîştigi încrederea ca să-ţi spun tot ce vrei să ştii. Zîmbi cu tristeţe. Nu am încredere în tine, Max, dar am făcut o înţelegere şi eu îmi ţin întotdeauna promisiunile.

– Din păcate, Sara, eşti prea suspicioasă.

– Da, ştiu. Acum putem trece la treabă?

Existau momente, gîndi Max, cînd privirea rece a Sarei îl făcea să-şi dorească s-o scuture, dar avusese destule probleme în seara asta şi merita să fie tratată cu blîndeţe.

– Poţi începe prin a-mi spune ce dracu' te-a făcut să dai acel anunţ prostesc în *Chronicle*. Unde ţi-era capul, femeie?

Cînd în ochii ei se aprinseră brusc scîntei, Max se lăsă pe spate pe scaun şi savură spectacolul. Ochii ei cenuşii şi calmi se tulburaseră ca o mare agitată.

– Dacă adopţi tonul ăsta cu mine, spuse ea, n-am să mai scot un cuvînt.

– În acest caz, spuse Max binevoitor, lasă-mă să reformulez întrebarea: Ce nevoi aveai să te măriţi cu Townsend?

– Era singurul mod în care puteam deschide contul tatălui meu. Am nevoie de banii ăia acum, nu cînd voi împlini douăzeci şi cinci de ani. Vreau să-mi protejez familia, în mod special pe sora mea, iar ăsta e singurul mod în care am considerat că pot s-o fac.

Max se încruntă.

– Să-i protejezi împotriva cui?

– Împotriva lui William Neville.

– Crezi că William trăieşte? Deci el a fost cel care ţi-a trimis acele bilete?

– Da.

– Dar nu se află în poşeta ta.

– Nu. Ţi-am spus că sînt acolo ca să scap de tine. Mă tem că le-am ars, aşa că nu ţi le pot arăta.

– La Reading mi-ai spus că William e mort.

– Nu știu ce să cred. Cîteodată îmi doresc să fie mort. Era o brută, un animal. Știu că nu e bine că simt așa, dar nu mă pot abține. William Neville a provocat destulă suferință familiei mele. Nu-l voi lăsa să le facă rău din nou.

Ăsta era un lucru asupra căruia va reveni mai tîrziu, își zise Max, după ce va afla ceea ce era important.

– Povestește-mi despre bilete.

– Am început să le primesc în urmă cu vreo șase luni. Făcu o pauză ca să-și aducă aminte. Nu, mai puțin de șase luni.

– Îți erau aduse personal?

Ezită, apoi spuse:

– Nu. Veneau de la oficiul poștal din Winchester. Nu contează cine le scria. Ideea e că cineva mă hărțuiește. Și dacă acesta este William... Se cutremură. Dacă eu pățesc ceva, Anne moștenește totul. William e soțul ei. Va obține ceea ce a dorit dintotdeauna să obțină – averea familiei Carstairs.

Max spuse:

– De ce să vrea William averea familiei Carstairs? El este... a fost moștenitorul lui Sir Ivor.

– William s-a certat cu tatăl său mult înainte de a se căsători cu Anne. Tot ce știu e că nu avea niciodată bani.

Sir Ivor nu-i spusese despre această ceartă. După o secundă, Max continuă:

– Dar tu te ascundeai. Cum ar fi putut William, sau oricine altcineva, să știe unde să te găsească?

Ridică din umeri.

– Le-am scris alor mei. Ei mi-au răspuns. Bănuiesc că unul dintre ei nu a fost suficient de precaut. Chiar nu știu cum m-a găsit.

Sara se ridică, și Max observă că tremura.

– Îl voi opri. De data asta nu-l voi lăsa să cîștige. Se uită la Max. Singurul mod în care pot face asta e să deschid contul

tatălui meu şi să împart banii aşa cum a dorit el: în mod egal între toţi copiii lui. Imediat ce se va întîmpla asta, voi începe o viaţă nouă, împreună cu Anne, în America.

Max spuse rar:

– Aveai de gînd să te căsătoreşti cu Townsend doar ca să poţi dispune de averea tatălui tău, o avere pe care oricum ai fi obţinut-o peste un an? Pare o hotărîre disperată.

Sara se aşează la fel de brusc cum se ridicase.

– N-ai auzit ce ţi-am spus? Mă hărţuieşte. M-am ascuns, dar el m-a găsit. Nu pot scăpa de el. Mai devreme sau mai tîrziu mă va prinde. Dacă mă omoară, Anne va fi următoarea lui victimă. Singurul mod în care-l pot opri e să deschid contul acum.

Max se gîndi o clipă.

– Ai spus că Anne moşteneşte totul dacă tu păţeşti ceva?

– Cea mai mare parte. Le mai rămîne cîte ceva lui Simon, Martin şi Lucy.

– Şi nu te-ai gîndit niciodată că sora ta, Anne, ar putea fi autoarea acestor bilete? Mie mi se pare că William nu e singurul care are un motiv ca să scape de tine. Fraţii şi surorile tale...

– Te înşeli! zise ea revoltată. Familia mea nu poate face aşa ceva.

Max sesiză că atinsese un punct sensibil. Sara se gîndise şi la asta, dar pur şi simplu nu putuse accepta aşa ceva. Acum Max înţelegea de ce Sara intenţionase să se căsătorească cu Townsend *înainte* de a se întoarce la Stoneleigh. Cu averea tatălui ei împărţită în mod egal, nimeni n-ar mai fi avut vreun motiv s-o omoare, nici William, nici altcineva.

În cele din urmă, spuse:

– Deci ar putea fi altcineva? Cineva care are ceva cu tine? Cine sînt duşmanii tăi, Sara?

– William şi tatăl său. Şi prietenii lui, bănuiesc. Şi, în plus, tu, sau, mai degrabă, *Courier*.

– *Courier* n-are nimic personal cu tine. Noi am încercat să descoperim adevărul.

– Fără să conteze cine are de suferit între timp.

Max strînse din dinţi, şi spuse pe un ton sec:

– Vorbeşte-mi despre bilete. Ce scria în ele?

– Foarte puţin. Îmi amintesc că într-unul scria „E timpul să faci ce se cuvine", iar în altul, „Despărţirea face dragostea mai puternică". Toate erau în acest stil. Nu mă sperie atît de mult, cînd îţi povestesc ţie, dar cînd le-am primit, am fost îngrozită.

– Şi eşti sigură că erau scrise de mîna lui William.

– Îi cunosc scrisul. Îmi mai scrisese şi altădată.

– Desîgur. Uitasem că aţi fost amanţi.

Remarca lipsită de delicateţe azvîrli discuţia lor într-un cu totul alt plan. Sara deveni rigidă, iar el se crispă.

Sara rupse tăcerea care intervenise:

– Nu eşti tu cel care-mi poate da lecţii de morală, Max.

– Eu nu m-am culcat cu soţia fratelui meu.

– Te-ai culcat cu Deirdre. Şi ea e soţia cuiva. Cel puţin aşa mi-ai spus.

– Asta-i altceva. Ea are o înţelegere cu soţul ei.

Sara îl privi cu răceală.

– Poate-i făceam un serviciu lui Anne. Poate că şi ea şi William aveau o înţelegere. De ce eşti atît de mînios?

– Nu sînt mînios. O săgetă cu privirea. De fapt sînt uimit. Tu însăţi ai spus că William era un animal. Cum de te-ai încurcat cu un astfel de om?

Degetele ei se crispară.

– Ţie nu-ţi pasă de William, zise ea oscilînd între furie şi durere. Apoi adăugă: Sau de alţii. Asta te face să fii furios, Max? Ai aflat despre armata mea de amanţi şi acum îţi pare rău că n-ai profitat cînd ai avut ocazia? Ei bine, ce te opreşte?

Cu iuțeala fulgerului se întinse peste masă, și degetele sale puternice se înfipseră în carnea moale a brațelor ei.

– Dac-aș fi convins că ai vorbit serios...

– Ce-ai face? îl provocă ea furioasă.

– Nu mă pune la încercare, Sara, pentru că n-o să-ți placă ce-o să urmeze.

Sara îl privi insistent, respirînd agitat. Privindu-i chipul își dădu seama că Max era pe punctul de a-și pierde controlul. Îl provocase intenționat, dar nu-și imaginase că el ar putea reacționa atît de violent.

Max îi dădu drumul și se ridică brusc în picioare. Și el era uimit de modul în care reacționase la provocările ei. Nu și-ar fi închipuit niciodată că va amenința o femeie de o manieră atît de brutală. Cum putea el, Max Worthe, care fusese învățat să trateze femeile cu curtoazie, dacă nu cavalerește, să o amenințe? Și ce avea această femeie de îl făcea să-și piardă cumpătul?

Respiră adînc pentru a se calma.

– A fost o amenințare deșartă. Sper să mă crezi.

Sara rămase tăcută.

Max ar fi spus mai mult, dar nu știa cum să se scuze pentru ceva ce nu înțelegea nici el însuși.

– Toate acestea, zise el, nu seamănă deloc cu un interviu în exclusivitate pentru *Courier*. Ne întoarcem pe teren neutru?

Ea spuse încet, dar fără să ezite:

– Da, cred că ar fi cel mai bine.

Max se îndreptă spre șemineu, asigurînd astfel o distanță cît se putea de mare între ei, pentru ca Sara să nu se mai simtă amenințată.

– Deci ce urmează, Sara?

Ea spuse pe un ton șovăitor:

– Trebuie să mă întîlnesc cu domnișoara Beattie în Salisbury. Urma să fiu măritată cu domnul Townsend pînă atunci

şi să le pot oferi avocaţilor mei un certificat de căsătorie. Acum... Scutură din cap. Bănuiesc că ne vom întoarce în Bath şi-mi voi face alte planuri, continuă ea.

El păstră aceeaşi voce calmă, deşi îi venea să urle la ea:

– Eşti hotărîtă să duci la îndeplinire această căsătorie formală?

– E singura cale.

– Vei împărţi averea tatălui tău în mod egal între toţi copiii lui, chiar şi între cei vitregi? Te-aştepţi să te cred?

Ea zîmbi şi, ducîndu-şi mîna sub guler, scoase un lănţişor de care atîrna o cheie. Desfăcu lanţul şi-i dădu lui cheia.

– Poate că asta te va convinge. E cheia de la geanta mea.

Max luă cheia şi descuie geanta de piele. Înăuntru se aflau mai multe documente, întocmite de o firmă de avocaţi din Londra şi reprezentau contractul de căsătorie pe care urma să-l semneze Townsend. Max parcurse în fugă fiecare pagină. Sara nu îl mînţise. Împărţise totul, în mod egal, cu fraţii ei.

Max o privi gînditor.

– Ce e? întrebă ea.

– De ce nu a făcut tatăl tău un testament ca ăsta? De ce a lăsat totul în grija ta?

– A avut încredere în judecata mea şi îl suspecta pe William. Cred că a vrut s-o protejeze pe Anne. De fapt, habar n-am.

Max simţea că îi scapă ceva important, dar nu reuşea să-şi dea seama ce. Poate că nu pusese întrebările potrivite. Mintea lui era obosită. Stătuse treaz o jumătate de noapte făcîndu-şi griji pentru Sara, în timp ce ea, cel puţin aşa afirmase, fusese tratată regeşte în închisoare.

Îi aruncă o privire tristă.

– Mulţumit?

– Abia de mi-am aruncat ochii pe hîrtiile astea.

– Nu te grăbi.

Sara se întinse, se ridică și începu să se plimbe prin încăpere, așezîndu-se din cînd în cînd pe o canapea aflată într-o parte a șemineului, în timp ce Max studia documentele.

Sara își întinse mușchii încordați și deschise încetișor ochii. Camera era scăldată încă de razele soarelui. O asaltau o sumedenie de sunete: clip-clop-ul copitelor cailor pe pavaj; hohotele de rîs ale unui bărbat; ciripitul păsărilor. Simți miros de cafea.

Cînd învelitoarea începu să alunece, se întinse după ea și mîna ei dădu de ceva mic și tare. Un nasture de argint, își aminti ea. Nu era învelită cu o pătură, ci cu haina lui Max. Nu se afla în patul ei, ci pe o canapea din micul salon. Deci nu visase. Max o învelise cu haina lui și o sărutase pe frunte.

– Max.

– Sînt aici.

Vocea lui avu asupra ei efectul unei împușcături. Se încordă și se ridică.

Max se profila deasupra ei, avînd lumina în spate.

– Te-ai trezit prea tîrziu pentru micul dejun, spuse el, dar am comandat cafea. Ne vor aduce o gustare.

– Cît e ceasul?

– E trecut de prînz. Am dormit amîndoi foarte mult.

Ea luă ceașca oferită de el.

– Ce sînt astea? întrebă ea.

Max se uită spre masă.

– Astea, spuse el, sînt sandvișurile pe care mi le-a adus George noaptea trecută cînd tu dormeai. Să știi că te-ai înșelat în privința lui. Știe foarte bine ce înseamnă cuvîntul „carnivor".

Răspunse privirii ei întrebătoare:

– Sînt cu paté de ficat, ficat aproape crud.

Ea zîmbi fără să vrea.

– Mai trăiește George?

– A fost suficient de rapid. Cînd am luat prima înghiţitură, el dispăruse deja.

Max este schimbat în dimineaţa asta, îşi zise ea, are un comportament fermecător. Şi cînd Max Worthe se poartă aşa, este periculos.

Max se aşează pe un scaun, puse picior peste picior, îşi scoase cravata şi-şi descheie primii nasturi de la cămaşă. Avea o ţinută comodă şi părea binevoitor. Dar Sara devenise mai înţeleaptă.

– E uimitor cum te pot schimba cîteva ore de somn, nu-i aşa? spuse el. Mintea mi s-a limpezit.

– Într-adevăr? murmură ea.

– Da, într-adevăr. M-am gîndit mult în ultima oră, şi am găsit o soluţie la problema ta.

Ea întrebă în şoaptă:

– Despre ce vorbeşti, Max?

– Despre William Neville. Tu crezi că el te hărţuieşte. Eu cred că este mort. Altcineva o face. Gîndeşte-te puţin, Sara. Ce motiv avea William să dispară? Ce spera el să obţină?

– Poate voia ca eu să fiu spînzurată pentru uciderea lui.

– De ce ţi-ar trimite bilete? Dacă trăieşte şi vrea averea familiei Carstairs, de ce se ascunde?

– Ca să se răzbune! Ăsta e felul său de a gîndi. Vrea ca eu să sufăr.

– Să se răzbune pentru ce?

Sara se blestemă în gînd fiindcă se dăduse de gol şi căută disperată un motiv credibil.

– Pentru că m-am despărţit de el. Pentru că i-am spus că am de gînd să mă mărit cu Francis Blamires.

Buzele lui Max se subţiară, exprimînd dezaprobarea.

– Deci, un motiv în plus pentru a-l demasca pe acest hăitaş.

– Spune ce ai de spus, Max.

– De fapt vreau să spun că nu putem fi siguri cine e hăitaşul

şi că nu-i cunoaştem motivele. Poate nu are nici o legătură cu testamentul tatălui tău; poate că e ceva mai personal. Deci, căsătoria cu Townsend sau cu oricare din aşa-zisele tale „proiecte", nu ţi-ar ajuta la nimic.

Hăitaş. Cuvîntul o făcea să se cutremure, dar era cel potrivit. *Hăitaşii îşi urmăresc prada pînă o încolţesc, apoi vînătorii o omoară.*

– Trebuie să fie William, spuse ea. Nimeni altcineva nu are de ce să-mi facă rău.

Max, care avea propriile păreri despre asta, spuse cu blîndeţe:

– Dacă vrea să se răzbune, nu-i va păsa că eşti sau nu măritată.

– N-aveam de gînd să-l aştept să apară. Nu sînt proastă. Le-aş fi înmînat certificatul de căsătorie avocaţilor mei şi aş fi fugit în America cu Anne.

Zîmbetul lui dispăru brusc.

– Şi ai trăi ca o fugară tot restul vieţii. Sau ai de gînd să-ţi schimbi din nou numele şi să te ascunzi? Vei ajunge să te temi şi de umbra ta, ştii asta.

Ea se cutremură.

– Nu m-am gîndit chiar atît de departe.

– Ei bine, încearcă acum.

Ochii ei se îngustară privindu-l.

– Unde vrei să ajungi cu asta, Max?

El îşi încrucişă braţele pe piept şi se lăsă pe spate, balansîndu-se cu scaunul într-un echilibru nesigur şi rosti rar:

– Ţi-am zis. Ar trebui să încercăm să-l demascăm pe acest criminal. Dacă am şti cine este, l-am putea înfrunta.

Noi. De asta se temuse ea. Corespondentul special al lui *Courier* nu renunţa aşa uşor.

– Vrei să mă însoţeşti la Stoneleigh?

– Cine altcineva ar accepta? Nu poți uita de planurile tale din Bath. Doar nu-ți închipui că Townsend va păstra tăcerea despre cele întîmplate? Va face caz de ceea ce s-a întîmplat aici în Wells. Va exagera în ce privește modul în care eu m-am implicat, imaginîndu-și, bănuiesc eu, că e ceva între noi.

– Nu eu sînt de vină, ci tu!

– Nu mai contează care dintre noi. Răul a fost făcut. Nu înțelegi? Încerc să te ajut.

Ea închise ochii cîteva secunde și-i veniră în minte toate înjurăturile pe care le auzise de la frații săi însă pe care ea nu le-ar fi putut spune niciodată.

– Cum? se mulțumi ea să întrebe.

Max zîmbi.

– Simplu. Mai mult sau mai puțin. Vom urma planul tău.

Reușise să o bulverseze. Nu puteau urma planul ei decît însurîndu-se cu ea, și nu-i venea să creadă că el va merge atît de departe doar pentru un articol.

– Nu mă voi mărita cu tine, Max, spuse ea cu precauție.

– Doamne ferește! Părea sincer șocat. Doar nu-ți închipui că vreau să mă căsătoresc cu oricare fată dintre cele pe care... le-am sărutat?

Sara fu șocată.

– Mă gîndeam la averea mea, pufni ea.

– Da, spuse el cu amabilitate, pe tine te preocupă banii, nu-i așa? Să nu te măriți cu un om sărac, Sara. I-ai face viața imposibilă.

Max readuse scaunul pe patru picioare.

– Și acum iată planul meu. Voi juca rolul logodnicului tău. Vom fi cuplul fericit care pune la cale o nuntă – nu că se va ajunge vreodată la asta. Nu se va discuta despre faptul că soțul tău renunță la drepturile asupra averii tale. Toți vor ști

că, o dată nunta încheiată, eu voi avea controlul asupra averii tale. Rînji. Asta ar trebui să transforme Longfield într-un cuib de vulturi. Dar mai mult decît atît, sînt convins că William sau cel care-ţi scrie o să apară, iar eu voi fi pregătit să-l întîmpin.

Temerile ei dispărură. Nu mai putea să-i spună să se ducă naibii, pentru că ar fi avut prea mult de pierdut dacă s-ar fi lăsat dominată de mînie. Nu voia să-şi vadă numele scris mare pe prima pagină a ziarului lui; nu voia ca ziarul *Courier* să agite lucrurile în acel moment. Avea nevoie de un mic răgaz.

Apoi îşi va putea permite să-l trimită la plimbare.

– Ai grijă, Max, spuse ea şi zîmbi. Din cîte ştii, s-ar putea să ai de-a face cu o femeie care a comis deja o crimă. Ce m-ar putea opri să mai comit una?

Sprîncenele lui se ridicară încetişor. O privi atent şi apoi zîmbi.

– Atunci omoară-mă acum, Sara, fiindcă ăsta e singurul mod în care poţi scăpa de mine.

Max era imposibil! De nesuportat! Dar ceea ce o tulbura cu adevărat era perseverenţa lui. Părea un zid de neclintit.

11

Constance Streatham-Carstairs, cum îşi spunea acum, dădu la o parte perdelele salonului şi privi afară. Strada lungă, cu stejari bătrîni înclinaţi sub povara crengilor cu frunze îngălbenite, îi sugera un cortegiu funerar. Peisajul dezolant

potența melancolia care o cuprinsese. Îi venea să plîngă de frustrare. Deci, era adevărat. Sara chiar avea de gînd să se mărite. Asta reieșea din scrisoarea recomandată pe care o primise cu o zi în urmă. Sara urma să sosească în acea zi împreună cu logodnicul ei. Și, după ce nunta va avea loc și soțul Sarei va prelua controlul asupra averii, cei care purtau numele de Streatham aveau să rămînă pe drumuri. Și ea, Constance, avea să trăiască în mizerie tot restul vieții. Ochii i se umplură de lacrimi de autocompătimire. Era nedrept. Avea doar treizeci și șase de ani. Se măritase cu un om bogat, sperase că viața ei va fi plină de strălucire, dar sfîrșise în această mlaștină uitată de Dumnezeu, fără prieteni și cu toate speranțele năruite, acum, că sosise scrisoarea Sarei. Se simțea ca o prizonieră în Newgate.

Ura această casă. Longfield nu fusese restaurată așa cum dorise ea, ci conform concepției soțului ei despre modul de trai al unui aristocrat de la țară. În vreme ce ceilalți bogătași își construiau case minunate, în stil neoclasic, Samuel Carstairs apelase la învechitul model elizabetan, cu fațada umbrită de stejari și cu ferestre deprimant de mici care abia dacă lăsau lumina să pătrundă înăuntru. Capetele și coarnele de cerbi care împodobeau holul mare, ca și portretele învechite ale urmașilor nu-știu-cui fuseseră vîndute la licitație. Doar salonul în care se afla și dormitorul ei fuseseră renovate pe placul ei. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță de auriu pal, iar tavanele înalte, cu grinzi, fuseseră decorate cu modele complicate din ipsos executate în stil clasic.

Ar fi putut la fel de bine să nu-și bată capul și să nu cheltuiască bani cu renovările, deoarece oaspeții erau foarte rari la Longfield. Cercul lor de prieteni se limita la mica societate care-i înconjura: doctorul, preotul, diverși militari în rezervă și alți cîțiva cunoscuți. Dar asta era înainte de procesul Sarei. În ultimii trei ani, prietenii și cunoștințele se reduseseră aproape la zero.

Totul ar fi putut fi altfel, dacă Sara s-ar fi căsătorit cu Vicontele Hale. Unei tinere nu i se oferă prea des o asemenea ocazie. Ea, Constance Carstairs, fusese cea care aranjase această partidă. Cu titlu de nobleţe în familie, cu cunoştinţe bine alese ar fi putut pătrunde în cercuri mult mai înalte decît le putea oferi Stoneleigh. Dar Sara nu s-a lăsat convinsă, iar Samuel Carstairs nu a insistat. Sara făcea întotdeauna ce voia.

În ceea ce o privea pe Constance, considera că avea de ce să fie supărată. Soţul ei nu-şi revenise niciodată cu adevărat după moartea primei sale soţii. O aşezase pe Maria Carstairs pe un piedestal, exact aşa cum făcuse şi cu Sara. Nu erau lipsiţi de bun-simţ, îi plăcea lui să spună, dar cunoşteau valoarea banilor şi nu-şi doreau viaţa de oraş. Şi lista calităţilor lor continua la nesfîrşit. Toate acestea ar fi putut fi trecute cu vederea, dacă Samuel ar fi apreciat-o pentru devotamentul ei, însă tot ce primise la moartea lui fusese partea cuvenită văduvei, iar aceasta nu era nici pe departe suficientă pentru a se putea întreţine pe ea şi pe cei trei copii ai ei.

Şi acum Sara urma să se mărite.

Avea nevoie de un păhărel. Mare nevoie.

Se întoarse de la fereastră şi privi spre ceilalţi. Fiii săi, Simon şi Martin, care discutau cu înflăcărare despre calităţile a doi pugilişti care urmau să se înfrunte în acea săptămînă în apropiere de Romsey, şi fiica sa, Lucy, întinsă pe canapea, cufundată într-o lectură.

Cei trei nu şi-ar fi dat seama dacă ea s-ar fi furişat sus la sticla de coniac dosită în dulapul de haine. Pe de altă parte însă, Sara şi logodnicul ei puteau sosi în orice clipă, iar Sara şi-ar fi dat seama că a băut. Ea îşi dădea seama întotdeauna.

Sara urma să se mărite.

Constance nu-i crezuse pe Simon şi pe Martin cînd aceştia îi comunicaseră vestea, însă scrisoarea Sarei nu lăsa loc îndoielii.

Ei bine, acum trebuia să se gîndească la asta. Avea o singură calitate care-i punea în umbră pe toți cei care purtau numele Carstairs: era mai ambițioasă decît ei toți la un loc. Sara și Anne lăsaseră ocaziile să le scape printre degete. Ea nu avea de gînd să facă aceeași greșeală. Și, dacă nu se va ivi nici o ocazie, o va face ea să apară.

Acționase deja. Își făcuse rost de un aliat puternic, care ar fi putut să-i deschidă ușa potrivită, cu condiția ca Sara să fie de acord să susțină financiar un sezon de baluri la Londra pentru Lucy. Și dacă Lucy va pleca la Londra, mama ei, firește, o va însoți. Și de ce nu? Ea era mult prea tînără pentru a se îngropa în acest loc deprimant. Și, cînd va ajunge la Londra, va renunța la numele de Carstairs. Era ca o piatră de moară legată de gîtul ei, exact ca această casă, monumentul soțului ei decedat. Nimeni nu va face legătura între Lucy Streatham, tînăra ei mamă și evenimentele scandaloase din Stoneleigh. Dacă lucrurile ar merge conform speranțelor ei, n-ar mai fi nevoie să se întoarcă vreodată în această văgăună.

Dar totul depindea de Sara.

Sara n-ar fi fost foarte greu de convins, fiindcă avea o slăbiciune pentru Lucy. Problema o reprezenta logodnicul Sarei. Pînă nu-și va face o idee despre el, nu va ști cum să acționeze.

Nu. Ar fi mai bine să nu bea acel păhărel pînă ce nu-l va cunoaște pe bărbatul misterios.

Constance li se adresă copiilor săi:

– Probabil că Sara v-a dat cîteva amănunte despre bărbatul cu care vrea să se mărite.

– Nu, spuse Martin ursuz. Ne-a spus doar că, atunci cînd se va mărita, soțul ei va deține controlul asupra averii ei.

Constance își strînse fusta și se așeză pe canapea lîngă Lucy.

– Stai în capul oaselor, Lucy, îi ceru ea. Nu mai ești un copil. La vîrsta ta eu eram măritată. Se opri cînd Lucy se ridică

supusă în capul oaselor, şi puse cartea deoparte. Fiicei ei, gîndi Constance, nu-i lipseau nici frumuseţea, nici inteligenţa, dar nu avea stil. Nu era deloc ambiţioasă.

Simon căscă şi privi ceasul de pe poliţa şemineului.

– Îl vom cunoaşte curînd, spuse el. Nu cred că mai întîrzie mult.

Constance se încruntă.

– După părerea mea, spui asta cu prea multă uşurinţă, Simon. Îţi dai seama ce poate însemna căsătoria asta pentru familia noastră? Probabil că individul e un vînător de zestre. Vreau să spun, ce fel de om s-ar căsători cu o femeie care a fost judecată pentru crimă?

– A fost achitată, sublinie Simon.

– Nu asta e important.

Enervată, Constance inspiră profund. Avea impresia că era înconjurată de nişte idioţi. Ea era singura care privea această căsătorie ca pe o ameninţare serioasă. Chiar şi pe Simon trebuia să-l ţină sub observaţie. Ţinînd cont de sacrificiile pe care le făcuse pentru el, era îndreptăţită să se aştepte la mai multă loialitate din partea lui.

Constance continuă:

– Tot ce vreau să-ţi spun e că ar putea fi un vînător de zestre lipsit de scrupule.

– Adică, spuse Simon sec, ca noi?

Cînd văzu că mama lui era gata să explodeze, zîmbi dezarmant.

– Mamă, Sarei i se pot reproşa multe, dar proastă nu e. Dacă el e aşa cum spui tu, ea îl va trimite la plimbare.

Constance îl privi pe băiatul care fusese odată lumina ochilor ei şi spuse cu răceală:

– Nu lăsa Oxford-ul să ţi se urce la cap. Noi sîntem cei săraci aici, ar fi bine să ţii minte asta.

– Cum aş putea uita cînd tu ne aminteşti întruna?

– Ai grijă să nu spui ceva care s-o supere pe Sara. Fără remarce malițioase, fără izbucniri nervoase. Asta e valabil și pentru tine, Martin.

– Stai puțin, începu Martin pe un ton arțăgos, eu n-am...

Vocea mamei puse stavilă vorbelor:

– Lucy, încearcă să spui și tu ceva. Ține minte, viitorul nostru e în mîinile tale.

– Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Simon, e doar un copil.

Ochii lui Constance se îngustară periculos.

– Tu ți-ai irosit șansa, Simon. Și tu, și Martîn. Acum e rîndul lui Lucy, și n-o să vă las să stricați ocazia.

Pentru că n-o contrazise nimeni, continuă:

– Cîtă vreme Sara e aici, nu aveți voie să mergeți la cîrciumi, la lupte de cocoși, la jocuri de noroc, și nîci să participați la pariuri. S-a înțeles?

– Vom fi o familie fericită, așa cum am fost întotdeauna, murmură Simon.

Mama lui preferă să ignore această remarcă răutăcioasă. Ochii i se fixară pe ceas, și se întrebă pentru a zecea oară în tot atîtea minute de ce naiba întîrzia Sara.

Erau împotmoliți la o milă distanță de casă, pe un drum de țară pe care ploile îl transformaseră într-o mocirlă. Sara rămăsese în trăsură, la căldură, în timp ce Max coborîse să-l ajute pe vizitiu. Era prima dată după multă vreme cînd ea zîmbise, prima dată cînd își dăduse seama că lucrurile nu mergeau întocmai după placul lui Max. Iar cînd el căzu în noroi și se ridică înjurînd, ea rîse în hohote.

Nu mai fusese atît de veselă de cînd se întîlniseră cu domnișoara Beattie în Salisbury. Bea fusese încîntată de întorsătura pe care o luase situația. Dar Bea nu știa toată povestea. Tot ce-i

spuseseră ei era că Max o convinsese pe Sara să ia locul domnului Townsend. Sesizase sclipirea din ochii ei. Bea spera că această căsătorie formală se va transforma într-una reală.

Sara intenționase să-i spună lui Bea cine era Max, dar el se împotrivise. Era important, spusese el, ca toată lumea să creadă că el nu urmărea altceva decît s-o ia pe Sara de soție. Asta era momeala cu care spera să-l determine pe William să iasă la lumină. Dacă se afla că era proprietarul lui *Courier*, credibilitatea ar fi fost pusă la îndoială. Da, el știa că domnișoara Beattie nu ar fi destăinuit nimic cu bună știință, dar o vorbă scăpată ajunsă la urechile cui nu trebuia ar fi putut strica totul.

Oftînd, Sara se cuibări în pelerina ei, în timp ce gîndurile i se învălmășeau în minte. Max o invitase pe Bea să meargă cu ei, dar ea refuzase. Îi spusese Sarei între patru ochi că s-ar simți în plus, iar Sara nu încercase să-i schimbe părerea.

Deci, iat-o pe ea, împotmolită în mocirlă, împreună cu Max Worthe, omul care o vînase în ultimii trei ani. Era nebună? Ce o determinase să și-l ia drept complice? Cu siguranță nu farmecul lui. William uzase de farmecul său cînd se cunoscuseră, și iată unde ajunsese.

Nici Max n-ar fi putut să o convingă, deși încercase. Atunci de ce cedase?

Nu cedase. Adevărul era că nu avusese de ales. Un logodnic nu era la fel de bun ca un soț, dar oricum mai bun decît nimic. Și poate că cel care îi trimitea acele bilete se va speria. La urma urmelor, asta o va ajuta să cîștige ceva timp, astfel încît să-și poată realiza scopul pentru care se întorsese acasă.

Gîndurile ei se îndreptară spre cabană și spre ultima ei întîlnire cu William.

Se înfioră, și-și ridică privirea cînd trăsura se urni din loc. După ce se urcă, Max îi spuse furios:

– Să nu scoți o vorbă.

Ea se conformă, dar rîsul pe care încerca să şi-l stăpînească se transformă într-un chicot.

Max îşi muşcă buzele, apoi începu şi el să zîmbească.

– Probabil că arăt ca un mistreţ.

Ea dădu din cap şi izbucni în rîs.

– S-a cam terminat cu impresia bună pe care voiam să o fac familiei tale, zise Max.

– De ce ţi-ar păsa de părerea lor?

Max îşi scoase pelerina plină de noroi, şi se folosi de ea pentru a-şi şterge ghetele şi pantalonii.

– Se presupune că sînt mirele nerăbdător, nu-i aşa? E normal să vreau să fac o impresie bună familiei tale.

– Vrei să spui că intenţionezi să-i cucereşti? Nu-ţi pot spune nimic, iar eu nu vreau să-i sîcîi cu întrebări. Şi aşa au avut destul de suferit.

Max o privi curios.

– Am înţeles că nu te înţelegi bine cu familia ta.

Sara ridică din umeri.

– Ei cred că sînt o avară, că ţin strîns băierile unui sac de bani. Abstracţie făcînd de asta, ne înţelegem suficient de bine.

– Atunci de ce n-au venit la procesul tău?

– Poftim?

– De ce n-au venit la proces, să fie alături de tine?

– Pentru că n-am vrut eu să se afle acolo. Ar fi fost asaltaţi de ziarişti şi de curioşi. Simon, cel mai mare, avea doar cincisprezece ani. Ce-ar fi putut spune? Ce-ar fi putut face vreunul dintre ei? I-am spus lui Constance că modul cel mai bun de a mă ajuta era să rămînă acasă. În afară de asta, nu voiam ca ei să mă vadă aşa... în boxa acuzaţilor. Nu voiam ca ei să audă... Vocea i se frînse şi-şi scuturâ capul. Apoi respiră adînc şi continuă: Nici Anne n-ar fi trebuit să fie acolo. Am fost şocată cînd ea a intrat în boxa martorilor. A fost dorinţa avocaţilor

mei. Ei au considerat că procesul nu se desfăşura favorabil, şi că mărturia lui Anne m-ar fi dezvinovăţit. Eu ştiam că ea nu va rezista interogatoriului. Anne se pierde cînd oamenii încearcă să o intimideze. De ce te uiţi aşa la mine? La ce te gîndeşti?

– Mă gîndesc, spuse el, că familia înseamnă foarte mult pentru tine. Ai face aproape totul pentru a-i proteja, nu-i aşa, Sara?

– Ce-ţi trece prin cap. Fraţii mei erau mult prea tineri pentru a avea ceva de-a face cu dispariţia lui William. Să ştii, Max, că nu încerc să protejez pe nimeni.

El îi studie expresia feţei.

– Nu te-am auzit niciodată vorbind despre fraţii tăi ca despre nişte fraţi vitregi.

– De ce te surprinde asta? Am crescut împreună. Am trăit în aceeaşi casă. Nu înţeleg ce vrei să spui.

– În schimb, nu te referi niciodată la Constance ca la o mamă.

– Ea preferă să-i spun „Constance". Unde vrei să ajungi?

– Nicăieri. Pur şi simplu încerc să-mi fac o idee despre familia ta. Cînd i-ai văzut ultima dată?

– Pe Constance, pe Lucy şi pe Anne nu le-am mai văzut de trei ani, dar ne-am scris. În ceea ce-i priveşte pe băieţi, ei m-au vizitat din cînd în cînd. Nu mi-am dorit asta. Simţeam că era mai bine pentru mine să nu ne vedem o vreme. Ei aveau propriile lor vieţi, ca şi mine de altfel. Apoi pe măsură ce au crescut, şi au început să aibă probleme, scrisorile mele nu mai erau suficiente, aşa că m-am hotărît să vorbesc personal cu ei.

– Adică să le ţii predici, vrei să spui?

Buzele ei se subţiară.

Max continuă ca şi cînd ea ar fi răspuns afirmativ:

– Nu te judeca prea aspru. Nu are nici un efect, mai ales la băieţii de vîrsta lor.

– Tu te-ai fi descurcat mai bine?

– Sper că da. În fond, şi eu am fost odată puşti. Cum sînt ei?

– Cine?

– Fraţii tăi. Familia ta. De fapt, nu mi-ai spus foarte multe despre ei.

– Nici tu nu mi-ai spus nimic despre familia ta.

– Eu am întrebat primul.

– Nu mai avem timp. Aproape am ajuns.

– Dă-mi o idee. Pentru asta avem timp, nu-i aşa?

Ea îl privi mohorîtă, dar se conformă.

– Ţi-am spus că Simon şi Martin sînt corintieni. I-am trimis la Oxford, dar pînă acum nu au învăţat decît să fie corintieni. Simon, cel mai mare, cred că ţi s-ar părea foarte ambiţios. Iar Martin... ei bine... are doar şaptesprezece ani. Cred că e o vîrstă destul de dificilă pentru băieţi.

Rosti ultimele cuvinte cu atîta melancolie, încît Max nu-şi putu reprima un zîmbet.

– Dar Lucy? întrebă el cu blîndeţe.

Sara oftă.

– Nu ştiu, chiar nu ştiu. Cînd am plecat din Longfield era un copil încîntător. Acum, singurul lucru la care se gîndeşte este să petreacă un sezon de baluri în Londra. Probabil că aceste idei i le-a băgat în cap Constance. Dar asta nu se va întîmpla. Îl privi zîmbind amar. Constance crede că nu vreau s-o sprijin pe Lucy ca să nu dau bani. Dar nu e numai asta. Nimeni din familia noastră nu a avut vreodată un sezon de baluri în Londra. Nu facem parte din societatea londoneză. Cine s-ar împrieteni cu Lucy dacă ar pleca la oraş? Cine ar invita-o la petreceri? Cine ar veni la o petrecere dată în cinstea ei? Nu cunosc pe nimeni. Şi chiar dacă, printr-o minune, i s-ar deschide toate uşile, ce s-ar întîmpla dacă cineva îşi va aminti că sora ei a

fost judecată pentru crimă? Asta ar putea-o distruge. Constance susține că ea e dispusă să-și asume acest risc. Spre deosebire de mine.

– Și asta face din tine vrăjitoarea cea rea?

– Cam asta e ideea.

– Dar Anne? Ea cum e?

– Tăcută. Gînditoare. În copilărie voia să se călugărească. Probabil că n-a renunțat la idee.

Nu-i plăcea să vorbească despre Anne, așa că schimbă repede subiectul:

– Acum e rîndul tău. Cine sînt părinții tăi, Max? Unde locuiesc?

– Tatăl meu este Lord Lyndhurst. El și mama mea locuiesc în cealaltă parte a Winchester-ului.

Sara se încruntă.

– Am auzit de castelul Lyndhurst, dar nu l-am văzut niciodată.

– Aparține tatălui meu. Acolo m-am născut.

– Cred că sînt necesari foarte mulți bani să restaurezi un castel și să-l păstrezi în bună stare.

– Unde vrei să ajungi, Sara?

Ea îl privi mijind ochii.

– Mmm. Nu cumva cauți o moștenitoare care să-ți devină soție? Știi tu, numele tău în schimbul averii mele?

Max se îmbățoșă.

– Cu siguranță nu! protestă el.

– E foarte bine, *pentru că această moștenire nu e de vînzare.* În plus, nu cred că partea ce-mi revine din averea tatălui meu ar fi suficientă pentru a întreține un castel. Ea zîmbi înfruntîndu-i privirea și exclamă: Ah, am ajuns.

Max strînse din dinți, stăpînindu-și o replică usturătoare și privi pe geam în timp ce trăsura coti trecînd printre doi stîlpi de piatră.

– Ce s-a întîmplat cu satul Stoneleigh?

– Se află la distanță de o milă. De ce întrebi?

– Fără nu motiv anume. Pur și simplu încerc să mă orientez.

Copacii și tufișurile de pe marginile drumului erau atît de dese încît ascundeau complet restul terenului. El vru să întrebe unde se afla cabana, dar hotărî că nu era momentul potrivit. Era conștient de faptul că Sara devenise brusc încordată.

– Ești emoționată? o întrebă el.

Timp de cîteva secunde îl privi încrîncenată și în același timp temătoare, după care își reveni și spuse pe un ton normal:

– Te surprinde?

Nu. Nu nervozitatea îl surprindea, ci teama.

– Iar ai privirea aceea, Max. La ce te gîndești de data asta?

– La nimic. Chiar la nimic.

De fapt, se gîndea că era momentul ca povara de pe umerii Sarei să dispară. Își dorea s-o fi cunoscut înainte de proces, înainte ca el să-i fi devenit dușman. Își făcea reproșuri. Ideea care îi domina gîndurile era că această fată încîntătoare, binevoitoare, și totuși vulnerabilă, avea nevoie de un erou, fie că își dădea sau nu seama de asta, iar el era dispus să-și asume acest rol.

Cînd Max putu să vadă casa, fluieră ușor. Era o perlă a arhitecturii elizabetane, care fusese scutită de soarta tristă a altor case vechi de secole. Rămăsese intactă. Nici un perete exterior în stil neoclasic nu-i strica armonia inițială și nici un corp lateral nu fusese adăugat clădirii principale. Cu pereții din piatră acoperiți de iederă și cu cîte un turn impunător la fiecare colț, amintea de o Hampton Court în miniatură, castelul rezidențial al Cardinalului Wolsey, înainte ca generațiile ce urmaseră să îl strice și să prefacă vechea clădire într-o ruină.

– Cînd a fost construită? întrebă el impresionat.

– În ultimii ani ai secolului al șaisprezecelea. Inițial a fost proprietatea unui bogat negustor de vinuri, care avea o funcție mică la curte. Îți dai acum seama de ce i-a plăcut tatălui meu?

– E minunată.

– Într-adevăr. Dar înainte de a te lăsa cuprins de admirație, țin să-ți spun că tatăl meu a adus și interiorul în starea lui inițială.

– Asta însemnînd?

– Unii oameni consideră Longfield prea auster, prea primitiv.

– Dar ție îți place?

– Eu am fost fericită aici, răspunse ea simplu.

Tăcură în clipa cînd trăsura trecu pe sub marea boltă în curtea interioară. Înainte ca trăsura să se oprească, ușile principale se deschiseră și valeții coborîră scările în grabă.

Cînd le luară bagajele, Sara le zîmbi și le mulțumi, spunîndu-i fiecăruia pe nume. Max stătu deoparte, asistînd la scenă. Sara nu se grăbea să se adăpostească de ploaie, și Max se întrebă dacă asta se datora dorinței ei de a urmări ceea ce făceau servitorii sau faptului că se temea să intre în casă.

Cînd totul se termină, Sara ridică din umeri și se întoarse cu fața spre casă. Fără să știe de ce, Max găsi acest gest neobișnuit de înduioșător. El dorea să împartă acest moment cu ea.

– Ia-mă de braț, spuse el.

– Nu mi-e teamă să dau ochii cu familia mea, dacă la asta te gîndești.

– Nu, dar mie îmi este. Mulțumită?

Sara îl luă de braț și-i zîmbi.

– Așa cum te cunosc, îți vor mînca din palmă înainte ca ziua să se termine.

Trecură printr-un mic vestibul, apoi intrară în holul mare. Acolo îi așteptau patru oameni, crispați. Aveau părul închis la

culoare și fiecare în felul său era deosebit de chipeș. Cînd Sara îi dădu drumul la braț și făcu cîțiva pași spre ei, aceștia respirară ușurați.

– Sara!

Cea mai tînără dintre ei fu cea care rupse tăcerea. Lucy, presupuse Max. Era o fată drăguță, cu trăsături delicate, îmbrăcată într-o rochie de muselină albă.

Vocea lui Lucy tremură.

– Credeam că nu mai ajungi *niciodată*.

Făcu cîțiva pași șovăielnici către Sara, apoi brusc, copilărește, se aruncă în brațele surorii sale.

– Oh, ce dor mi-a fost de tine, Sara!

Iată adevărata dragoste, gîndi Max, în timp ce o privea pe Sara îmbrățișînd-o pe tînăra fată. Apoi scena se animă căci ceilalți reveniră la viață, vorbind toți deodată. Simon și Martin, corintieni aspiranți, beneficiară doar de o privire trecătoare. Femeia căreia Sara i se adresase spunîndu-i Constance fu cea care captă atenția lui Max.

Mama vitregă! gîndi Max, și rămase cu gura căscată.

Constance Carstairs arăta mult prea tînără pentru a fi mama a trei copii mari. De fapt, nu arăta mai în vîrstă decît Sara. Trăsăturile ei erau la fel de delicate ca ale fiicei sale, iar părul negru și bogat îi încadra chipul. Rochia de mătase, de culoarea chihlimbarului, făcea ca pielea ei să strălucească.

Iată o femeie care știa să-și pună în evidență calitățile.

Sara făcu prezentările.

– Acesta e bărbatul care m-a făcut cea mai fericită femeie din lume, Lord Maxwell Worthe, logodnicul meu.

Sprîncenele bine conturate ale lui Constance se arcuiră și ochii ei verzi îl priviră cu interes.

– Lord Worthe, spuse ea, punînd cu delicatețe accentul pe titlul de noblețe.

– De fapt, Lord Maxwell, replică Max. E un titlu de complezență, înțelegi.

– Sînt foarte fericită să te întîlnesc în sfîrșit, spuse Constance cu o voce cîntată.

Max știa că vorbea serios. Mai fusese privit și de alte femei în acest fel, femei care îl considerau atrăgător și doreau ca el să-și dea seama de acest lucru. Orice bărbat s-ar fi simțit flatat, iar el nu făcea excepție. Constance era genul de femeie care ar da tot ce are mai bun în compania unui bărbat, dar care, își zise el, avea foarte puține prietene femei.

– Încîntat, murmură el, și sărută mîna pe care ea i-o întinse.

Procedă în același mod și cu Lucy, care se înroși de emoție și se întoarse chicotind. Martin se înclină și mormăi ceva neinteligibil în bărbie; Simon îl examină cu o privire ușor ostilă.

– Probabil că tu ești Simon. Încîntat de cunoștință, zise Max.

Simon confirmă printr-o scurtă, dar politicoasă înclinare a capului.

Sara, care nu dăduse atenție acestei discuții, întrebă încet:

– Unde e Anne?

Constance nu luă în seamă privirea ucigătoare aruncată de fiul său cel mare.

– Unde altundeva decît la o acțiune de binefacere? E cu domnul Thornley, noul nostru preot. I-am spus că trebuie să vii, dar o cunoști pe Anne. Cîteodată mă întreb dacă fata asta își dă seama cum trece timpul.

– Sînt sigură, spuse Sara pe același ton degajat, că va fi aici pentru cină.

– Nu sînt prea sigură. Își petrece mai mult timp la parohie decît aici, la Longfield. Participă la o întrunire religioasă. Asta nu trebuie să te surprindă. Cîteodată durează pînă tîrziu.

– Are douăzeci şi unu de ani şi n-a mai dat socoteală nimănui de cînd tu ai părăsit... ei bine... de cînd tu ai plecat de-aici.

În tăcerea care urmă acestor cuvinte, Max o privi pe Sara. Arăta ca şi cum toată vlaga se scursese din ea. Părea înghețată şi foarte vulnerabilă.

– Sara, spuse el încet, să trimit un servitor s-o aducă?

Vocea lui o readuse la viață.

– Un servitor?

– Ca să o aducă pe Anne.

– Pentru Dumnezeu, nu! Şi el ar pierde noțiunea timpului. Anne are acest efect asupra oamenilor. Vino, Max, te voi conduce în camera ta.

Urcară scările în tăcere, dar cînd ajunseră la capătul lor, jos se auziră sunete ca şi cum ar fi izbucnit o ceartă. Cuvintele nu se puteau înțelege, dar vocea lui Constance domina disputa. De data asta era dură şi autoritară.

Femeia are şi defecte, slavă Domnului, îşi zise Max. Farmecul ei era amețitor, dar nici pe departe atît de amețitor ca al femeii zvelte cu umerii încordați care urca scările înaintea lui şi îl conducea Dumnezeu ştie unde.

12

Sara intră în dormitorul ei şi închise încetişor uşa. Îi spusese cameristei că despachetatul putea rămîne pe mai tîrziu. Voia să rămînă singură cîteva minute.

Cu gesturi automate, îşi dădu jos haina, o lăsă să cadă lîngă patul mare cu baldachin, şi traversă încet camera pentru a putea privi pe fereastră. Jos, frumoasele pajişti îngrijite se

terminau într-o pădure, dincolo de care, peste vîrfurile copacilor, se putea vedea clopotnița bisericii din Stoneleigh.

Oamenii din Stoneleigh nu se purtaseră frumos cu ea după proces. Ideea de a se plimba singură pe High Street sau de a lua parte la slujbele religioase o speria. Dacă toate mergeau bine, avea să plece înainte ca localnicii să afle că se întorsese.

Se afla acasă, locul pe care-l iubea cel mai mult, dar în ciuda acestui fapt ar fi vrut să se afle oriunde altundeva.

Venise de multe ori acasă, dar nici una dintre reveniri nu fusese atît de tristă ca aceasta. Cînd se întorsese de la școală, frații și surorile ei fuseseră fericiți, mai ales că le adusese și cadouri. Tatăl ei o întîmpinase fără să-și disimuleze mîndria. Pînă și Constance o așteptase purtîndu-se ceva mai reținut, dar fără să fie ursuză.

Se gîndi la Anne și îi veni să plîngă. Odată fuseseră foarte apropiate, dar acum Anne nu-i mai destăinuia gîndurile. Scrisorile pe care le primise nu spuneau mare lucru. După dispariția lui William, ea își dedicase tot timpul și energia bisericii, și doar despre asta vorbea în scrisori.

Oare avea ceva pe conștiință? Oare de asta își petrecea timpul făcînd acte de caritate? Cît de multe își amintea Anne din noaptea aceea?

Se întoarse cu spatele la fereastră și privi portretul tatălui ei aflat deasupra biroului. Se spunea că semăna foarte mult cu el, nu numai la înfățișare, ci și la fire. În privința asemănării fizice nu existau îndoieli. Aveau aceiași ochi cenușii, maxilarul de jos pătrățos și părul negru. Fusese un om energic, hotărît, un bun cunoscător al firii umane și ținuse familia unită. După cum o dovediseră evenimentele, ea nu reușea să-l egaleze. Ar fi dat orice pentru ca tatăl ei să coboare din portret, să o ia în brațe și să-i spună că totul se va termina cu bine.

Nu fusese niciodată un părinte afectuos, nu-şi răsfăţase copiii, dar îi era tare dor de el. Ştiuse întotdeauna că putea conta pe el. Iar acum rămăsese singură.

Se aşează pe marginea patului şi continuă să privească portretul tatălui ei, incapabilă să se mişte. El avusese atîta încredere în ea. Nu-l putea dezamăgi.

Se gîndi la Max. Cînd îl privea, îl vedea în dublă ipostază: nemilosul corespondent de la *Courier* care o urmărise timp de trei ani şi de care îi era o frică de moarte, şi bărbatul fermecător care o vrăjise într-o noapte de neuitat în Reading.

Corespondent special. Aceste cuvinte i se fixaseră în creier şi nu puteau fi şterse. El îi păstrase numele în atenţia opiniei publice, altfel ar fi fost uitat de mult. Se temea şi îl ura în acelaşi timp.

Bărbatul de care crezuse că a fost cucerită nu exista. Nu avea sens să dorească, să spere, să viseze. Nu-l cunoştea deloc pe Max Worthe. Acum Reading părea un miraj, o fantezie prostească. Real era doar corespondentul special de la *Courier* care se afla acolo, în Longfield.

Şi jocul încă nu se terminase.

Reading. Privea în gol în timp ce amintirile îi reveneau în minte. Cînd lacrimile îi podidiră ochii, le alungă. Ridicîndu-se brusc, luă clopoţelul şi sună.

Scotocea prin şifonier cînd sosi camerista. Toate hainele ei erau vechi de cel puţin trei-patru ani, dar oricum mai bune decît cele pe care le adusese cu ea.

– Ăsta e bun, spuse ea către cameristă. Te cheamă Martha, nu-i aşa? Eşti fiica bucătăresei.

– Da, doamnă. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că mă veţi recunoaşte. Nu eram decît o fetişcană cînd aţi plecat.

– Într-adevăr, dar mi-o amintesc pe mama ta. Ce mai face?

Martha se întristă.

– Spune că ori dispare cuptorul nou, ori ea. Nu că ar vorbi

serios, se grăbi ea să adauge. Longfield e singurul cămin pe care l-a avut vreodată.

– Oh.

Sara fu încurcată pe moment. Se va gîndi la asta mai tîrziu cînd va avea timp.

– Martha, spuse ea, vreau să-mi calci imediat lucrurile astea şi să trimiţi un valet să aducă apă caldă pentru baia mea. Şi spune-i mamei tale să întîrzie cina cu o oră. Asta o să-mi ofere timpul necesar să mă aranjez.

Cînd Martha plecă, Sara începu să se dezbrace. Hainele pe care le purta şi cele pe care le adusese le va da săracilor din parohie. Timp de trei ani se îmbrăcase astfel încît să nu atragă atenţia asupra ei, dar acum că nu se mai ascundea putea să poarte ce dorea. Voia să arate cît mai bine. Asta nu avea nimic de-a face cu Max Worthe. Dorea doar să trăiască ca o fată obişnuită.

Măcar pentru scurtă vreme, intenţiona să trăiască ca o fată obişnuită.

Max avu nevoie de ceva timp pentru a-şi schimba părerea despre minunăţia elizabetană pe care Samuel Carstairs o readusese la forma ei iniţială. Toaleta era primitivă şi nu mai încăpătoare decît un dulap. În plus, clopoţelul din camera lui nu funcţiona, şi fu nevoit să coboare la parter pentru a chema un servitor. Cînd acesta îi aduse apa la baie, era abia călduţă.

Desigur, toţi erau curioşi, dar asta nu scuza modul în care ei îl bombardaseră cu întrebări directe şi chiar indiscrete: Cine erau părinţii lui? Unde locuiau? Cum o cunoscuse pe Sara? De ce nu purta un inel de logodnă? Cînd va avea loc nunta? Care era meseria lui? Ce planuri de viitor avea? Cum obţinuse titlul de noblеţe?

Era în interesul lui ca toată lumea să creadă că se căsătorea cu Sara din interes, aşa că le spuse ceea ce consideră el necesar. Părinţii săi, spuse el, locuiau în cealaltă parte a Winchester-

ului, într-o casă veche pe care ei o reconstruiseră piatră cu piatră. O cunoscuse pe Sara într-o sală de sport din Reading şi o plăcuse imediat. Nu exista nici un inel de logodnă pentru că nu avuseseră timp să aleagă vreunul. Nunta va avea loc imediat ce el va obţine o împuternicire. Titlul lui era purtat din tată-n fiu şi într-o zi, copiii lui, dacă va fi îndeajuns de norocos ca să-i aibă, vor purta la rîndul lor titlul. Era clar că Sara şi familia ei nu aveau habar despre cum stătea treaba cu nobilimea, iar el nu se grăbi să-i lumineze.

– Nu ne-ai spus ce profesie ai, Max.

Max întoarse capul şi privirile lor se întîlniră. Cea a Sarei era enigmatică, în vreme ce a lui exprima precauţie. Era prima dată cînd ea i se adresa direct.

Cînd o văzuse coborînd scările, simţise că inima îi bate mai tare. „Încîntătoare" era puţin spus. Era superbă. Diafană. Elegantă. Şi atît de rasată.

Max bănuise în primul moment că această transformare se datora prezenţei lui şi faptului că Sara observase cum reacţionase cînd o cunoscuse pe eleganta Constance. Apoi nu mai fu aşa de sigur. Chipul ei părea imobil ca al unei statui, deşi, cunoscînd-o ştia că ea numai calmă nu era.

– Aş putea la fel de bine să-ţi spun, zise Sara, sprijinindu-şi bărbia în palmă, că Max nu se prea ocupă cu nimic. Vezi tu, este un corintian.

– Adică, spuse Lucy cu inocenţă, ca Simon şi Martin?

– Depinde, spuse Max. Vezi tu, Lucy, dovada unui adevărat corintian ţine de talentul pe care îl are la sport.

– Max, continuă Sara, este pugilist, ştiţi voi, boxer.

Gura lui Martin se deschise, apoi ochii i se măriră.

Simon cîntări dintr-o privire fizicul lui Max.

– Interesant, spuse el. Mi-ar plăcea să te văd la lucru.

Martin chicoti.

– O să mă vezi, spuse Max încet. Poţi să fii sigur.

Simon şi Martin schimbară o privire rapidă, apoi Simon spuse pe un ton indiferent:

– Tîrgul Stoneleigh are loc în curînd. Este şi o întrecere de box. Ţi-ar plăcea să te înscrii?

Era o chestiune de onoare (şi de a ieşi basma curată) să răspundă afirmativ. În plus, Max avea încredere în cunoştinţele sale pugilistice şi era dispus să-şi măsoare puterile cu orice flăcău de la ţară, şi mai ales cu cineva ca Simon.

După această discuţie, familia Sarei se apucă de ceea ce ştia cel mai bine să facă – de ciondăneală. Simon voia să se aprindă focul pentru a mai alunga răcoarea din cameră, spre deosebire de Martin. Lucy voia să meargă în week-end la bunicii ei în Romsey, împreună cu o prietenă, dar Constance îi interzise. Nimănui nu-i plăcu cina (Max nu putu să-i învinovăţească pentru asta), dar toţi goliseră farfuriile de parcă n-ar fi avut de gînd să mai mănînce o lună de zile.

Sara nu se dovedi prea vorbăreaţă, dar de fiecare dată cînd se deschidea uşa îşi întorcea capul pentru a vedea cine intra. Probabil, se gîndi Max, aştepta să apară sora ei, şi se întrebă care era legătura dintre absenţa lui Anne şi neliniştea Sarei.

Încercă să înfigă furculiţa într-unul din cartofii prăjiţi, dar acesta era tare ca piatra, şi se hotărî să-şi protejeze dinţii. Friptura de vacă era la fel de greu de mestecat ca o bucată de piele tăbăcită, dar un om înfometat nu putea fi prea pretenţios. După o luptă eroică cu o îmbucătură de friptură, se răzgîndi şi lăsă din mînă cuţitul şi furculiţa. Dacă aceasta ar fi fost casa lui, ar fi scăpat în primul rînd de bucătar.

– Bucătăreasa noastră nu se prea descurcă cu noul cuptor, spuse Lucy.

– Noul cuptor?

Lucy încuviinţă din cap.

– Este o minune a ingineriei moderne, cel puţin aşa spune

mama, dar n-o ajută pe bucătăreasă. Ea preferă metodele vechi.

– Indiferent ce metodă foloseşte doamna Hardwick, mîncarea este îngrozitoare, spuse Martin cu gura plină.

– Da, dar ai lins farfuria, observă Max.

– Doar din obişnuinţă, replică Martin. Tatăl nostru nu ne lăsa să plecăm de la masă pînă nu terminam toată mîncarea care ne era adusă. Era un zgîrie-brînză, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Datorită tatălui nostru locuim acum în această minunată casă şi avem parte de cea mai bună educaţie care se poate obţine cu bani, spuse Sara sec.

Simon interveni:

– La ce mai sînt buni banii dacă nu-i poţi cheltui?

Sara se înfierbîntă:

– Dacă cheltuieşti aiurea, rămîi repede fără bani.

– Dar tata ţi-a lăsat milioane, spuse Martin furios.

– Nu chiar! Banii sînt în cont, iar noi trăim din dobîndă, poţi să înţelegi?

Constance interveni:

– Dacă am vinde casa, am face rost de mulţi bani.

Sara îşi privi mama vitregă ca pe un copil retardat.

– Constance, spuse ea cu blîndeţe, casa asta e căminul nostru. N-o putem vinde.

Lucy spuse:

– Mie-mi place să locuiesc aici.

– Dacă Sara ne-ar da partea noastră din banii lăsaţi de tata, am putea face ce dorim.

Cînd Sara îşi duse mîinile la tîmple, nervii lui Max cedară. O încolţiseră, iar el nu accepta asta. Ridică paharul de vin, sorbi îndelung din el – cel puţin vinul era bun – şi rosti, pe un ton autoritar care-i trimitea întotdeauna pe reporterii şi editorii de la *Courier* să se ascundă.

– Am şi eu ceva de spus în această privinţă.

Martin îl privi încruntat.

– Ce vrei să spui?

Max zîmbi vag.

– Vreau să spun că atunci cînd Sara se va căsători cu mine, contul va fi lichidat.

Tăcerea bruscă care se lăsă era aproape palpabilă. Max ridică paharul şi sorbi încetişor.

Simon fu primul care prinse ideea.

– Atunci vei dispune de toţi banii noştri.

– Banii voştri? zîmbi Max, împăciuitor. Oh, nu, m-ai înţeles greşit. Banii voştri vă aparţin. Nu-mi pasă ce faceţi cu ei. Dar banii soţiei mele – ei bine, asta e o altă problemă.

Ridică paharul pentru a o saluta pe Sara.

– A spus cineva ceva de milioane? Sara, nici n-aveam idee ce valoroasă eşti. Ai avut secrete faţă de mine.

Martin îşi întoarse capul în altă parte şi înjură cu grosolănie.

– Mama a avut dreptate. Nu e decît un vînător de avere.

Privirea pe care Sara i-o aruncă lui Max era suficient de fierbinte pentru a fierbe un ou. Max rămase rece ca gheaţa.

– Vrei să spui ceva, iubito?

– Vreau să spun... familia mea... adică, n-o să-mi las niciodată rudele să se întreţină singure.

– Sigur că nu, fu de acord Max. Vor fi întotdeauna bine veniţi să locuiască aici, cu noi.

Se lăsă tăcerea cînd un valet intră şi începu să facă curat pe masă. Mîncară următorul fel tot în tăcere, o tăcere foarte elocventă, periculoasă, care prevestea un război.

Max îi privi în tăcere pe fiecare. Cu excepţia lui Lucy, erau o adunătură de plîngăcioşi. Îşi putea da seama cum ajunseseră aşa. Sara se lăsase manipulată cînd ei apelaseră mai mult sau mai puţin subtil la bunul ei simţ. Se simţea vinovată pentru că fusese

favorita tatălui lor și tulburată de gîndul că întreaga avere a familiei Carstairs se afla în mîinile ei. Voia să acționeze corect și, deși avea intenții bune, nu proceda cum trebuie.

Max își dădu seama că această familie avea nevoie de cineva care să nu le înghită toanele și accesele de furie, cineva ca el, cineva care să-i pună la punct astfel încît fiecare să-și asume responsabilitatea propriei vieți.

Era conștient că scopul pentru care se afla el acolo era foarte important și depășea relația lui cu Sara și cu familia ei. Deocamdată trebuia să afle ce s-a întîmplat cu William.

Singura pistă pe care putea merge erau biletele care fuseseră trimise de la Winchester. Cel puțin în cazul ăsta o credea pe Sara, pentru că altfel nu s-ar fi explicat graba ei de a pune lucrurile în ordine și de a pleca în America. Totuși, dacă William era mort, și Max era convins de asta, scrisorile trebuie să fi fost trimise de cineva apropiat ei, cineva care știa unde stă, poate chiar cineva din acea cameră.

Bărbaților nu li se oferi coniac după cină, deși Max ar fi vrut să petreacă puțin timp singur cu ei, chiar și numai pentru a le demonstra că venise un nou șef și că ar fi fost mai bine să se conformeze. Altfel...

Toată lumea se retrăsese în salon, în afară de Simon și Martin, care dispăruseră fără vreun cuvînt, exact ca sora lor Anne. Părea că bunele maniere în acea familie erau la fel de des întîlnite ca zăpada la tropice. Totuși, nimeni nu părea deranjat de asta. Pentru ei era un comportament normal.

– Vrei un sherry, Max? întrebă Constance. Ținea o carafă într-o mînă și pregătise două pahare de cristal.

Ședeau în apropierea șemineului, în care ardea focul, acum că nu mai era Martin să obiecteze. Sara și Lucy se aflau la pian, în cealaltă parte a camerei, interpretînd un duet.

– Aş vrea ceva mai tare, dacă există, spuse el.

– Toţi vrem. Constance îşi scutură capul şi rîse, flirtînd cu el din priviri. Vezi tu, soţul meu avea nişte obiceiuri mai moderate. Nu era de acord cu băutura tare. Sherry şi vinul erau singurele permise, şi asta numai de Crăciun.

– Dar era fabricant de băutură.

– Da. Nu există nici o logică în comportamentul oamenilor, nu-i aşa? A moştenit afacerea de la tatăl lui, însă nu a fost niciodată încîntat de asta. Acum că el s-a dus, bem sherry şi coniac la ocazii speciale. Nici mie nu-mi plac restricţiile astea, dar Sara e şefa aici, aşa că avem doar sherry.

– Înţeleg. Acceptă paharul oferit de Constance, sorbi o înghiţitură, se strîmbă şi puse paharul deoparte. Se gîndi că, fie că le place, fie că nu, el prefera coniacul, şi Sara trebuia să se obişnuiască cu asta.

O privi pe Constance. Sprîncenele ei delicate se ridicară.

– Da? spuse ea.

– Mă gîndeam, spuse Max, că Sara a fost plecată trei ani, timp mai mult decît suficient ca tu să aranjezi lucrurile după placul tău.

Pe moment Constance păru jignită, însă apoi zîmbi.

– Aşteaptă o secundă, spuse ea, ridicîndu-se repede şi părăsind camera.

În scurt timp se întoarse cu o sticlă pe care i-o înmînă lui Max.

– Va trebui să folosim paharele de sherry, spuse ea. Şi reţine, dacă sîntem descoperiţi, eu nu ştiu nimic despre asta.

Gestul ei contribui la recăpătarea încrederii lui Max în Constance. Se descotorosi de sherry turnîndu-l înapoi în carafă. Făcu acest lucru fără să se ferească, dar cele două fete de la pian erau prea ocupate, ca să observe. Apoi, turnă două pahare de coniac şi puse sticla la adăpost, lîngă fotoliul lui.

După o gură de coniac, Max începu să se simtă mult mai bine, şi se afundă în fotoliu pentru a se delecta cu muzica. Nu se prea pricepea, dar ştia că Sara şi Lucy erau talentate. Degetele lor agile zburau pe claviatură într-o armonie perfectă.

Armonia creată între ele consta şi în felul în care stăteau pe banchetă, cu umerii atingîndu-li-se, zîmbindu-şi şi chicotind. Cel puţin Lucy se bucura de întoarcerea surorii ei.

Cînd piesa luă sfîrşit, cele două pianiste începură să aplaude. Erau încîntate de reuşită, după cum o arăta exuberanţa lor. Max o studia pe Sara şi se simţea ca un artist al cărui model refuza să stea nemişcat. Tocmai cînd credea că a reuşit, ea se mişca, iar el trebuia să o ia de la capăt.

– Ţi-am spus că am exersat, spuse Lucy răspunzîndu-i Sarei.

Cînd se ridicară de la pian, cele două fete zîmbeau. Privirea Sarei se opri o clipă asupra lui Max, îl depăşi, şi expresia veselă de pe chipul ei dispăru.

– Anne, spuse ea încet.

Max se întoarse pentru a putea privi către uşă. În prag apărusese un cuplu. Femeia stătea nemişcată, cu un pas înaintea bărbatului. Hainele îi erau strînse în talie, iar părul, la fel de închis la culoare ca al Sarei, îi cădea dezordonat pe umeri. Nu se putea spune că era o tînără frumoasă, dar chipul ei atrăgător avea trăsături bine definite. Sprîncenele negre şi drepte, deasupra ochilor imenşi, contrastau cu paloarea pielii.

Deci aceasta era Anne, gîndi el, şi se ridică încet, plasîndu-se astfel încît să le poată observa cu uşurinţă pe cele două surori.

Anne făcu un semn cu mîna.

– Barca noastră s-a răsturnat în rîu, în capătul celălalt al Stoneleigh-ului, şi n-am putut fi aici pentru a te întîmpina. Oare mă vei ierta *vreodată?*

Sara clipi repede.

– Vi s-a răsturnat barca?

Anne încuviință dînd din cap.

– Domnul Thornley, preotul, a suferit un accident. A trebuit să-l ajutăm. Dacă n-ar fi fost Drew, nu știu cum ne-am fi descurcat.

Acest scurt discurs aduse un zîmbet nervos pe buzele Sarei.

– Acum sînteți aici, spuse ea în timp ce se îndrepta spre Anne, asta contează.

Lui Max i se păru că exista o oarecare reținere în îmbrățișarea lor, deși nu lipsea afecțiunea. Apoi Sara o îndemnă pe Anne să-și schimbe îmbrăcămintea, dar ea refuză să plece înainte de a face cunoștință cu Max.

Ochii care îi cercetau chipul erau la fel de cenușii ca ai Sarei. Era timidă, drăguță și foarte nesigură pe ea. Se bîlbîia.

– Sper... Știu că tu și Sara veți fi foarte fericiți. Bine-ai venit la Longfield. Apoi, adăugă zîmbind: Și acum, te rog să mă scuzi, trebuie să-mi schimb hainele ude. Lasă, Sara, mă va ajuta Lucy. Tu vorbește cu Drew. N-o să întîrzii mult.

Spunînd acestea, se îndepărtă, urmată de Lucy.

Sara privi o clipă ușa pe care ieșiseră, apoi, schimbîndu-și expresia feței, se întoarse spre tînărul de lîngă ea.

– Cum te mai simți, Drew?

– Fericit, acum că te-am văzut în carne și oase. Mă bucur că te-ai întors acasă, Sara.

Întinse brațele, iar Sara îl îmbrățișă în modul cel mai natural cu putință. Max privi spre Constance. Aceasta sorbea din paharul de „sherry", privind peste marginea lui spre Drew Primrose. Max afișă o atitudine binevoitoare și aștepta răbdător ca îmbrățișarea să ia sfîrșit.

Cuplul se despărți rîzînd. Sara făcu prezentările.

– Ți-l prezint pe Drew Primrose, spuse ea, un bun prieten de familie, și partener al firmei noastre de avocatură. Drew,

acesta este logodnicul meu, Lord Maxwell Worthe.

Referirea la avocați îi trezi amintirile lui Max. Îl mai văzuse pe Drew Primrose. El era tînărul avocat de la procesul Sarei, care-l asistase pe avocatul apărării. Max își aminti cum ochii Sarei îl urmăreau pe acest tînăr ca și cînd ar fi fost singura persoană din sala de judecată.

Drew era bine făcut, avînd în vedere profesia lui. Max își zise că trebuie să aibă în jur de treizeci de ani. Părul negru, ochii albaștri și trăsăturile regulate ar fi putut să-i confere o înfățișare plăcută dacă n-ar fi existat ridurile accentuate de pe frunte. Lui Max i se părea că, în ciuda zîmbetului afișat, Drew Primrose era o persoană ursuză. Haina lui neagră și pantalonii bej îi veneau foarte bine, fără a fi la modă. Ochii care priveau într-ai lui Max erau limpezi ca apele de munte și la fel de reci.

Schimbară politeturi, respectînd obișnuitele convenienețe. Lui Max îi era clar că anunțarea logodnei de către Sara nu fusese o surpriză pentru Drew Primrose. Dar tot atît de clar era faptul că tînărul avocat nu se împăca cu acest lucru.

Se părea că nimeni nu-l acceptă și lucrul acesta era o experiență nouă pentru Max. Sara fiind moștenitoare, orice bărbat care se apropia de ea era privit cu neîncredere. Nu știa dacă să rîdă sau să se înfurie. Dacă ei ar fi știut cine era, i-ar fi sărutat tălpile.

Sara îl luă pe Drew de braț și-l conduse către șemineu.

– Vrei un sherry?

– Mă tem că nu, răspunse el. Iau cina cu familia Heatherington și trebuie să mă duc acasă să mă schimb. La revedere, doamnă Carstairs. Se înclină către Constance. Scuzați-mă pentru ținută. Nu m-aș fi aflat aici dacă Anne n-ar fi insistat. Nu m-a lăsat să plec fără să o văd pe Sara.

– Sigur că nu! replică Sara. O mică întîrziere nu va deranja familia Heatherington, nu-i așa?

– Probabil că nu, dar eu sînt întotdeauna punctual şi ei şi-ar face griji pentru mine.

– Max, ia loc. Stai în faţa focului, spuse Sara.

Max se aşeză, dar Drew rămase în picioare, surd la toate stăruinţele Sarei.

– Voiam doar să mă asigur că Anne e în regulă, spuse el. A fost destul de afectată de accident.

Constance spuse:

– Dar cum rămîne cu bietul domn Thornley? Mi se pare că el a avut cel mai mult de suferit.

– Chiar, cum e noul preot? întrebă Sara de complezenţă.

– Plin de el, răspunse repede Constance, luînd o înghiţitură zdravănă din pahar. Şi credeţi-mă că ştiu. Este conducătorul consiliului bisericii care hotărăşte contribuţia noastră la tîrg.

Tînărul avocat ignoră remarca răutăcioasă.

– Totuşi, nu s-a întîmplat nimic rău, iar Anne n-a avut de suferit de pe urma acestei experienţe. Drew privi către Max. Bănuiesc că ne vom reîntîlni curînd, Lord Maxwell. O să vrei să-ţi dau o parte din depozitele băneşti ale Sarei, şi tot restul. Sper că-ţi dai seama că e vorba de mulţi bani.

Deşi ştia că trebuie să se controleze, întrucît era spre binele lui să fie privit ca un vînător de averi, Max se cam săturase de a fi privit ca un vînător de zestre. Enervat, ripostă ceva mai dur decît ar fi fost cazul:

– Presupun că mă întrebi dacă ştiu că Sara este moştenitoarea? Răspunsul este da. Fac parte dintre cei care cred că unui bărbat îi este la fel de uşor să se îndrăgostească de o femeie bogată ca de una săracă. Şi mă consider un om norocos că o am pe Sara.

– Eşti pe-aproape, veni răspunsul cu răceală.

– Mîine ar fi prea repede? Să mă uit peste situaţia financiară a Sarei, vreau să spun. Nu că aş fi un tip mercantil, dar situaţia mea

financiară impune necesitatea de a împrumuta o mică sumă în avans.

– Max, vezi cum vorbeşti, spuse Sara zîmbind. Cîteodată exagerezi cu gluma. Vino, Drew, te conduc.

Sara îl ţintui pe Max cu acea privire pe care o mamă o aruncă unui copil vinovat, apoi, toată un zîmbet, îl însoţi pe Drew afară din cameră.

Max se îndreptă către fereastră şi privi afară.

– Nu o să-i vezi de-acolo, spuse Constance, răutăcioasă. Camerele de pe hol dau în curtea interioară, şi probabil că Drew şi-a lăsat acolo trăsurica.

– Vă asigur, doamnă... începu Max, dar lăsă propoziţia neterminată şi zîmbi trist. Par foarte apropiaţi, mai spuse el.

– Foarte. Au crescut împreună. Tatăl lui Drew era grădinar-şef la Longfield. Drew era mai mare decît Sara, iar ea îl idolatriza. La un moment dat, tatăl lui şi cu mine ne-am închipuit că ei ar putea... eh, asta e o poveste veche. N-a ieşit nimic pînă la urmă.

– S-a descurcat bine, spuse Max. Nu cunosc mulţi copii de grădinari care să aibă parte de educaţia necesară pentru a deveni avocaţi.

– Asta se datorează faptului că soţul meu i-a plătit şcoala. Sara i-a cerut-o, iar soţul meu nu-i refuza nimic. De fapt, nu a fost o operă de caritate, ci un împrumut, pe care Drew şi l-a achitat în totalitate.

Max ascultă în tăcere şi în cele din urmă spuse:

– Pare prea tînăr pentru o asemenea responsabilitate. Nu are şi un partener mai în vîrstă?

– Ba da, dar Sara a insistat ca Drew, şi numai Drew să se ocupe de afacerile ei. Se bazează foarte tare pe el nu numai ca avocat, ci şi ca manager al Longfield-ului.

– Vrei să spui că e un fel de angajat aici?

– Cred că se poate spune şi aşa. Are grijă de anumite

lucruri, asta-i tot ce știu. Cînd nu se află în Stoneleigh, stă pe aici. Nu l-am văzut des cît Sara a fost plecată, dar acum că s-a întors mă aștept să-l văd mereu. Joci cărți, Max?

El încuviință absent. Nu-și dădea seama dacă Constance încerca să-l facă gelos sau era una dintre acele femei care nu-și puteau ține gura.

O privi în momentul în care ea scoase un pachet de cărți și începu să le amestece cu îndemînare pe masa acoperită cu postav verde.

– Da, spuse ea, observînd că Max îi remarcase dexteritatea cu care minuia cărțile. Am exersat îndelung. De obicei, joc singură. Vezi tu, Simon și Martin sînt plecați cea mai mare parte a timpului, iar cînd sînt aici, au altele de făcut. Anne se ocupă de treburi bisericești, iar Lucy exersează la pian. Iar Sara, ei bine, eu am fost cea care am încercat să iau locul Sarei în viața tatălui ei. Nu sîntem foarte apropiate. Jucăm cărți?

Max se așeză pe scaunul din fața lui Constance.

– Dar ceilalți? Nu ar trebui să-i așteptăm?

– S-ar putea să mai dureze pînă să apară. Drew și Sara nu s-au mai văzut de trei ani. Au multe de vorbit, nu crezi? Scrisorile nu țin locul unei discuții între patru ochi.

Max privi cărțile din mînă și le rearanjă. Paharul lui era gol. Întinse mîna și îl umplu pînă sus.

13

Sara îi făcu lui Drew cu mîna în vreme ce trăsurica lui ieșea din curte, aceeași cabrioletă veche pe care și-o luase cînd devenise partener la firmă. Frații lui Sara făceau mare haz pe seama trăsuricii și ea își promisese că într-o zi îi va cumpăra lui

Drew, dacă-l va convinge să accepte, o nouă cabrioletă.

Drew însemnase mult pentru ea în anii care trecuseră. Fusese tăcut şi serios în copilărie, iar acum era un tînăr tăcut şi serios. Totuşi ceva nu era în regulă, simţea asta. În salon fusese rigid şi formal. Se aşteptase ca el să se poarte aşa cu Max, dar nu cu ea, şi nici cu Constance. Drew era considerat ca un membru al familiei.

Lipsise trei ani, şi la întoarcere îl găsise total schimbat. Ce naiba se întîmpla?

El adusese vorba despre cabană, şi asta o şocase. Îi propusese să o demoleze, deoarece vagabonzii se aciuaseră şi devenise un loc periculos. Acoperişul, spunea el, putea cădea oricînd.

Sara îi spusese că intenţionează să o renoveze, dar nu putea să i se opună multă vreme.

Sentimentul unei inevitabile nenorociri pusese stăpînire pe ea. Trebuia să părăsească acel loc cît mai repede, şi să o convingă pe Anne s-o însoţească.

Cu acest gînd intră în casă şi se îndreptă direct către camera lui Anne. Lucy, distrată, plecă să caute partiturile pe care Sara le adusese din Bath.

Anne se afla în faţa toaletei într-o rochie de mătase albastră şi încerca să-şi aranjeze părul. Lui Sara i se păru teribil de firavă şi se strădui din răsputeri să zîmbească.

Privirile celor două surori se întîlniră în oglindă.

– Lasă-mă să te ajut, spuse Sara cu o voce blîndă, apropiindu-se de ea. De mic copil erai neîndemînatică.

– Iar tu erai întotdeauna aproape pentru a mă ajuta, nu-i aşa, Sara?

În vocea lui Anne se simţea o nuanţă ciudată, pe care Sara o ignoră.

– Ei bine, pentru asta există surorile mai mari.

Îi împleti părul într-o coadă din care făcu un coc.

– Agrafe? întrebă ea.

– Nu găsesc decît una, spuse Anne. Probabil le-am pierdut în accident.

– Nu-i nimic. Am destule agrafe în păr ca să ne ajungă amîndurora.

După ce fixă agrafele, Anne se ridică şi se întinse după eşarfa ei.

– Nu. Aşteaptă, spuse Sara. Vreau să vorbim. Nu durează mult. Au trecut trei ani, iar tu nu prea te-ai deranjat să-mi scrii.

Anne se rezemă de spătarul scaunului, iar Sara se aşeză pe marginea patului.

– Nu s-au întîmplat prea multe aici, la Longfield, aşa că n-am avut ce să-ţi spun. Dar....

– Da?

Ochii lui Anne se umplură de lacrimi.

– Mi-a fost dor de tine, Sara. Mi-a fost tare dor. Cînd am aflat că te întorci acasă, nu mi-a venit să cred. Vei rămîne mai mult, nu-i aşa?

– Bineînţeles, dragă.

Sara se ridică brusc, îngenunche lîngă scaunul lui Anne şi o îmbrăţişă. Era un gest care-i intrase în obişnuinţă. Îşi aducea vag aminte de mama lor, dar îi rămăsese în memorie cum o consolase pe Anne după ce tatăl lor le spusese cu blîndeţe că mama lor se afla în rai, şi că ele trebuie să fie două fetiţe curajoase.

Întotdeauna fusese mai puternică decît Anne, nu emoţional, ci fizic. Anne făcuse toate bolile copilăriei şi petrecuse mult timp în infirmerie. Sara stătuse cu ea nu numai ca să-i ţină companie, ci şi de teamă ca nu cumva îngerii să vină şi s-o ducă alături de mama lor, în rai. Hotărîse că aşa ceva nu se va întîmpla, chiar dacă va trebui să se lupte cu îngerul Gabriel în persoană.

Dar Anne nu era fragilă, iar în căsătoria cu William dovedise tărie de caracter.

– Ar fi trebuit să-mi scrii mai des, spuse Sara pe un ton de reproş.

– Ştiu, dar aşa cum tu însăţi ai spus-o, nu mi-a plăcut niciodată să scriu scrisori.

Sara zîmbi.

– Aveai destule de povestit despre domnul Thornley. Îţi place de el, nu-i aşa?

– A fost amabil cu mine, dacă asta vrei să spui.

– Mă gîndeam, spuse Sara, citind scrisorile primite de la tine, că ar putea fi mai mult decît atît.

Anne îşi privi pumnii strînşi.

– Cum ar fi fost posibil aşa ceva? Încă sînt o femeie măritată. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu William, şi, pînă o să aflăm, nu am dreptul să iubesc pe nimeni. Îi aruncă o privire scurtă Sarei. Dac-ai şti...

Sara se înfioră cînd înţelese.

– Ce?

Anne lăsă privirea în jos.

– Nu contează.

– Te rog, spune-mi.

– Vreau doar să-mi pot aminti ce s-a petrecut în noaptea aceea.

– Nu s-a întîmplat nimic. Lucrurile s-au petrecut exact aşa cum ţi-am spus. Eu te-am dus la culcare. Ţi-am dat laudanum. Am fost alături de tine tot timpul. William n-a venit acasă în noaptea aceea. Sara se ridică şi, după o scurtă pauză, continuă: Ascultă-mă, dragă, spuse ea. Dacă ţi-aş spune că eu... şi Max ne gîndim să ne stabilim în America? Ai veni cu noi?

– Adică să plec din Longfield definitiv?

– Ne-am putea întoarce în vacanţe.

Anne zîmbi cu tristeţe.

– Mă bucur pentru tine, Sara. Îmi place cum arată Max ăsta. Bineînţeles că tu trebuie să pleci, dar eu nu pot părăsi Longfield-ul.

– Nu poţi sau *nu vrei?* se răsti Sara.

Anne o luă pe Sara de mînă.

– Sara, te rog...

Sara nu se lăsă redusă la tăcere.

– Devotamentul tău pentru un bărbat care a abuzat de tine e de neconceput. El nu merită asta. Şi ce dacă nu e mort? Şi ce dacă s-ar întorce? Ce fel de viaţă ai avea atunci? Dac-ai veni cu mine în America am fi amîndouă eliberate de obsesia William. Nu înţelegi, Anne?

Pe buzele lui Anne se aşternu un zîmbet trist.

– Încerci să rezolvi lucrurile în locul meu, Sara, aşa cum ai făcut întotdeauna. Dar asta nu e ceva ce poate fi rezolvat de tine. Nimeni n-o poate face.

Anne se ridică.

– Hai să mergem la ceilalţi. Vreau să-l cunosc şi eu pe Max ăsta.

Sara simţi că o cuprinde disperarea.

– Dar...

– Nu poţi rezolva asta, Sara, spuse Anne încet. Nu mă poţi schimba pe mine, şi nici simţămintele mele.

Se putea spune că era o seară destul de reuşită, ţinînd cont de felul în care se desfăşurau serile în Longfield. Max şi Constance jucau cărţi. Ea şi Lucy se distrau cîntînd la pian. Cei doi fraţi îşi făcuseră apariţia în cele din urmă, şi Martin se lăsase convins să cînte un duet cu Anne.

Chiar era o seară reuşită, dacă nu ar fi simţit starea de nervozitate a lui Max. De cîte ori se uita la el îi întîlnea privirea.

Ochii lui o studiau, o cîntăreau şi asta o deranja. Nu putea să se relaxeze. Muşchii gîtului îi înţepeniseră şi simţea un ghem în stomac. Cînd se aduse ceaiul, se simţi mai relaxată. Puţin mai tîrziu se retraseră cu toţii.

Max o ajunse din urmă pe scări.

– S-ar putea spune, rosti el politicos, că încerci să mă eviţi.

– Mmm?

– Adică să te fereşti de mine.

– Nu-i adevărat. Ridică lampa pentru a lumina scările. Sînt obosită, Max, asta-i tot.

Cînd ajunseră în faţa uşii, ea se întoarse pentru a-i ura noapte bună, dar el i-o luă înainte şi o întrebă:

– Nu mă inviţi înăuntru? În fond, sîntem logodiţi. Asta ar trebui să-mi ofere nişte privilegii.

– Ca de exemplu?

Îi zîmbi larg.

– Dă-ţi seama singură.

Îşi dăduse deja seama, şi, dacă n-ar fi ţinut lampa în mînă l-ar fi pălmuit. Apoi simţi mirosul de coniac şi totul deveni clar.

– Eşti beat, spuse ea.

– Beat! Max făcu o mutră nevinovată: Sînt un gentleman, iar un gentleman ştie să se controleze.

– De unde ai scos asta? întrebă ea nervoasă.

Max îşi scărpină vîrful nasului.

– Un gentleman este întotdeauna discret.

– Ce te face să crezi, întrebă ea binevoitoare, că eşti un gentleman?

Cu o mişcare lentă pentru a nu o speria, el o încadră cu braţele sprijinite pe tocul uşii.

– Îţi aminteşti noaptea în care ne-am cunoscut? Şi atunci am fost un gentleman, Sara. Am fost al dracului de cuminte! Şi de atunci regret asta.

– Acea noapte... Îşi dădu seama că vocea îi tremura şi se strădui să vorbească pe un ton indiferent. E mai bine să uităm de noaptea aceea.

– Ţie ţi-e uşor să spui asta. Tu ţi-ai atins scopul. Dar uită-te la mine. Întinse mîinile şi le făcu să tremure. Mă transform într-o piftie. Nu e momentul să-mi primesc şi eu premiul?

Ea rîse mînzeşte.

– Chiar că e momentul, iar dacă aş avea un bici, ţi-aş da premiul. *Noapte bună, Max!*

Răsuci clanţa şi se strecură în cameră, dar Max fu mai rapid. Lovi uşa cu piciorul deschizînd-o larg şi dădu buzna în cameră. Sara lăsă lampa din mînă şi se grăbi să închidă uşa, ca nu cumva cineva care ar fi trecut pe coridor să-şi facă o părere greşită.Cînd se întoarse, Max se sprijinea de una din coloanele baldachinului.

– Te deranjează dacă fumez? întrebă el.

– Adică... mai şi fumezi?

– Fumez. Beau. Fac dragoste cu femei frumoase. Deşi glumea, privirea îi era provocatoare. E vreo problemă, Sara?

Sara sesiză comicul situaţiei, şi dacă el nu ar fi amintit de sex, poate că ar fi rîs.

– Sincer, nu-mi pasă ce faci.

– Mulţumesc!

Max se îndreptă către şemineu şi îşi aprinse ţigara cu o lumînare. Cînd expiră primul norişor de fum, Sara tuşi delicat. Max zîmbi.

– Nu prea-ţi place de mine, Sara, nu-i aşa?

– Nu-mi plac metodele tale, Max. Nu-mi place să fiu obligată să fac ceva ce nu vreau să fac.

– Iar eu stau aici şi sufăr.

– Nu eu te-am invitat.

– Dar Drew Primrose, ei bine, pe el îl primeşti cu braţele deschise.

Sara se încruntă.

– Ce?

– Drew Primrose. El e genul de bărbat pe care îl admiri cu adevărat: meticulos şi rigid.

– I-ai ascultat pe fraţii mei.

– Şi pe mama ta vitregă. Mi-a spus că îl idolatrizai.

– Asta se întîmpla cînd eram copil. Drew este o persoană care merită respect.

Sara stătea în mijlocul camerei, iar el începu să meargă în cerc în jurul ei, pufăind din ţigară, dîndu-i senzaţia ciudată că era o statuie într-un muzeu vechi şi că el îi studia defectele.

– Drew este o persoană care merită respect, o imită el. Cred că nu mai înţeleg nimic. Dar William Neville? Şi el era o persoană merituoasă?

– Ştii răspunsul la întrebarea asta.

– Şi totuşi ai avut o aventură cu el.

Ochii ei aruncară scîntei, apoi se întunecară.

– Te deranjează asta, Max?

– Da, chiar mă deranjează. Aruncă ţigara în cămin şi din doi paşi ajunse lîngă ea. Sînt o persoană merituoasă. Poate nu la fel de merituoasă ca scumpul tău Drew, dar sigur mai bună decît William Neville.

– Şi?

– Şi, ce-i cu asta?

Ea deveni rigidă.

– Ce-i cu ce?

El o îmbrăţişă şi îşi apropie gura de buzele ei şoptind răguşit:

– Aşa că ar trebui să terminăm ce am început în noaptea aceea la Reading. Sara, ştiu că-ţi doreşti asta la fel de mult ca mine. De ce mă respingi? Ce ai de pierdut?

În secunda următoare, el se dezechilibră din cauza palmei

primite. Înainte de a-şi regăsi echilibrul, mai primi o palmă.

– Eşti un desfrînat dezgustător şi beţiv, zise ea proptindu-l de uşă. Tremurînd de furie, îşi ridică privirea spre el. Aşa îţi manifeşti tu dorinţa de a face dragoste cu o femeie? Insultînd-o? Dacă da, nu m-ar surprinde să aflu că eşti un...

– Ce?

– Virgin. Chiar şi un puşti s-ar descurca mai bine decît tine.

– Stai puţin, Sara. Nu te-am jignit.

– Nu, stai tu puţin! Era atît de furioasă, încît se îneca cu cuvintele. Nu ştii că e o prostie să-i vorbeşti de rău pe foştii iubiţi ai unei femei înainte de a-i cere să se culce cu tine? Poate că pînă acum ţi-a mers, Max, dar nu-ţi va merge şi cu mine.

– Eşti iute la mînie, nu-i aşa? spuse el abătut.

Ea oftă adînc.

– Iar tu eşti un idiot cînd te îmbeţi.

– Nu sînt beat!

– Atunci cum eşti?

– Neliniştit. Încins. Excitat. Cred că voi înnebuni dacă nu te voi avea curînd.

Spusele lui o lăsară fără replică.

– Uite ce e, spuse el calm, înconjurîndu-i umerii cu braţul, nu înţeleg care-i problema ta. În seara asta te-ai îmbrăcat cu rochia aia frumoasă doar ca să mă seduci, nu-i aşa? Ei bine, m-ai sedus. De ce nu mă laşi să te duc în pat, să-ţi arăt ce înseamnă a fi merituos cu adevărat.

Ea se bîlbîi:

– Tu... Eu... *Ce?* Apoi, ridică tonul: Afară! Afară! *Afară!* Dacă nu pleci în momentul ăsta, o să ţip de o să se audă în toată casa.

Nu aşteptă ca el să se conformeze poruncii ei, ci, împingîndu-l într-o parte, deschise uşa şi-l izgoni pe coridor. Apoi îi trînti uşa în nas şi o încuie.

După un moment, clanța ușii fu zgîlțîită.

– Sara!

Nu primi răspuns.

– N-am nici o lumînare. Aici e întuneric beznă. Cum vrei să găsesc drumul către camera mea?

– N-ai cum s-o ratezi. Camera ta se află alături.

Urmă un moment de liniște, după care clanța se răsuci din nou.

– O iau către dreapta sau către stînga, nord sau sud, est sau vest? Totul e atît de confuz. De ce nu sînt lumînări pe hol? V-am auzit discutînd despre economie, dar e ridicol. S-ar putea crede că n-aveți bani nici să vă uitați pe geam.

Sara scrîșni din dinți, întredeschise ușa și îi dădu o lumînare.

– În partea asta, spuse ea, indicîndu-i direcția corectă. Și, adăugă ea pe un ton sarcastic, ai grijă să nu dai foc casei.

– Mulțumesc, spuse Max și se îndepărtă cu toată demnitatea de care putea da dovadă.

Sara trînti ușa dormitorului și o încuie. Fumul lăsat de țigara lui o deranja, așa că se îndreptă spre fereastră și o deschise larg. O lumină străluci în întuneric, pîlpîi, apoi se stinse.

Probabil că Drew muncește pînă tîrziu, își zise ea, fiindcă lumina venise dinspre casa grădinarului care fusese transformată în locuință și în care el se născuse și crescuse. Era dedicat unei cauze. Lucra adesea pînă tîrziu și se întîmpla să doarmă acolo, deși avea o locuință în Stoneleigh. Și Max Worthe, *corespondent special*, avea tupeul să-l privească de sus pe Drew? Ei bine, ea știa cine îi era cu adevărat prieten.

Dacă Drew se afla acolo, ar fi fost mai bine să nu iasă în noaptea aceea.

Își trecu degetele prin păr și își scoase agrafele. Nimic nu mergea așa cum sperase ea. Încercase din nou s-o convingă pe

Anne. Nu era obligatoriu ca ele să plece în America. Şi-ar fi putut găsi o casă drăguţă în Irlanda sau Scoţia. Dar Anne nu se lăsase convinsă. Şi dacă ea rămînea la Longfield, nici Sara nu voia să plece.

Şi apoi mai era şi Max. El se dovedea a fi o problemă mai mare decît îşi închipuise.

Îşi privi rochia pe care o purtase în acea seară, se strîmbă şi începu să se dezbrace.

În casa renovată a grădinarului, Constance se întinse ca o pisică, obosită după o sălbatică partidă de amor şi îşi sprijini capul pe pieptul gol al amantului ei.

– Ne asumăm un risc imens întîlnindu-ne aici, Beckett. Acum, că Sara e acasă, Drew n-o să fie în stare să se ţină departe.

Beckett se rostogoli pînă la marginea patului, se ridică şi îşi aprinse un trabuc subţire de la lumînarea de pe poliţa de deasupra căminului. Trabucurile le primise cadou de la Constance. Nu mulţi valeţi erau trataţi regeşte, se gîndi el rînjind. Prin grija lui Constance avusese parte de trabucuri fine, coniac şi de mici atenţii pe care le transformase rapid în bani. Nici în pat nu era rea, deşi, ca şi Sir Ivor, prefera carnea mai tare. Mai degrabă s-ar fi culcat cu fiica cea mică, Lucy, decît cu mama. Însă nu era vorba doar de plăcere, deoarece el urmărea atingerea unui scop.

El, şi nimeni altcineva, avea să revendice recompensa pentru găsirea rămăşiţelor pămînteşti ale lui William Neville.

Cînd reveni în pat, Constance se învelise cu cearşaful.

– Crezi că el va sta din nou aici, acum că domnişoara Carstairs s-a întors acasă?

Constance îl privi pe sub gene. Era necuviincios de gol, dar în acelaşi timp tînăr, puternic şi frumos. Nu-i păsa că era doar un valet. Îi făcea viaţa mai suportabilă în acest loc uitat de Dumnezeu.

Constance rosti cu o voce gravă:

– Nu știu, dar nu vreau să-mi asum riscuri prosteşti.

– Îl mai iubeşti? întrebă el obraznic.

Constance îşi dori să nu-i fi spus niciodată despre Drew. Beckett intrase în viața ei atunci cînd ea avea nevoie de un prieten, după ce Drew o respinsese.

– Nu l-am iubit niciodată, spuse ea. Eram amîndoi singuri, asta-i tot.

– Dar eu? Pentru mine ce simți?

– Știi că aş face orice pentru tine.

Aruncă trabucul în căminul gol al şemineului şi, zîmbind, trase cearşaful dezgolindu-i trupul.

– Vreau să fac dragoste cu tine în patul tău, spuse el cu îndîrjire, în Longfield.

Ea îl privi surprinsă şi scutură din cap.

– Beckett, nu. E prea periculos. Ne-ar putea surprinde cineva.

– Nu se va întîmpla dacă vom fi atenți. Îmi poți da drumul în casă fără să-şi dea seama nimeni. Ziceai că ai face orice pentru mine.

– Nu.

– Vreau. Va fi incitant.

Îi depărtă picioarele şi o mîngîie. Cînd ea gemu, el zîmbi.

– Spune-mi da, Constance.

Ea cedă şi îi dădu răspunsul cerut. Cu gîndul la Lucy, îi oferi ceea ce *ea* îşi dorea.

După ce o conduse pînă în fața casei, Beckett porni pe drumul către cabană. Ceva îi spunea că William era îngropat în apropiere. Sara Carstairs n-ar fi avut nici timpul, nici mijlocul să scape de un cadavru departe de casă. Pînă acum toate căutările lui nu dăduseră nici un rezultat. Nu va găsi niciodată cadavrul lui William, dacă Sara Carstairs nu-i va arăta sau nu-i va spune unde se află.

Se convinsese că Maxwell Worthe nu era interesat de recompensă. Ceea ce îşi dorea el era o poveste pentru ziarul său. Nimeni de la Longfield nu-i cunoştea adevărata identitate.

Beckett rîse. Se părea că Lordul Maxwell şi el erau făcuţi din acelaşi aluat. Amîndoi erau lipsiţi de scrupule în atingerea scopurilor proprii. Dar i-o luase înainte lui Maxwell. Cinci mii de lire însemnau o avere pentru el. Nimic nu-l putea opri în încercarea de a cîştiga aceşti bani.

14

În dimineaţa următoare, Sara dormi mai mult decît de obicei şi se trezi cu o migrenă. Nu se simţea în stare să dea ochii cu Max, nu pentru că ar fi fost furioasă pe el, ci din cauză că era furioasă pe ea. *Neliniştită. Încinsă. Excitată.* Aşa se simţise ea noaptea trecută, după ce el plecase. Aşternuturile erau atît de răvăşite, încît puteai crede că un uragan trecuse prin încăpere.

Şi-ar fi dorit să aibă alături pe cineva mai bătrîn şi mai înţelept care să-i poată explica de ce bărbatul acesta avea o asemenea influenţă asupra ei. Era corespondent special al lui *Courier* şi nu voia decît o poveste pentru ziarul lui. Ea refuza să-l dorească, dar acea noapte din Reading deschisese o cutie a Pandorei, iar acum suferea consecinţele.

Avea să i se împotrivească. Nu exista altă cale. Max Worthe era un om periculos.

Gîndurile i se învîrteau prin cap, accentuîndu-i migrena. Decise că o plimbare prin parc i-ar face bine. În timp ce cobora scările, îl văzuse pe Max în hol. Sara se opri pentru ca el să nu o poată vedea. Era clar că fusese să călărească. Era gata să se întoarcă şi să se îndrepte către camera ei, cînd Max intră în

salon. Profitînd de ocazie, traversă în fugă holul şi ieşi afară.

Era o zi perfectă pentru călărie. Pămîntul era moale, fără a fi noroios, în urma ploii de ieri; ieşise soarele, iar vîntul din vest aducea un aer călduţ dinspre coastă. Un grăjdar îi aduse Sarei calul, o iapă superbă, cu chişiţe albe. Iapa fornăi în semn de bun venit.

– Pare că v-a dus lipsa, don'şoară.

– Nu mai mult decît mine, spuse Sara. Unde e Dobbs?

– Îl ţesală pe Arrogance. Vreţi să-l chem?

Dacă Dobbs, grăjdarul-şef, îl ţesăla pe Arrogance, singura persoană care-l putuse călări era Max. Arrogance fusese calul lui William, iar William îi stricase temperamentul şi nu-l mai putea călări nimeni.

– Nu. Nu mă duc departe, doar pînă la coline. O să vorbesc cu Dobbs mai tîrziu.

Urcă dealul, traversă un luminiş mare deschis prin tăierea unui desiş de boscheţi şi arbuşti. Nu existau lacuri făcute de mîna omului, nici o fîntînă arteziană la modă. Tatăl ei reamenajase parcul aducîndu-l în forma iniţială – teren de vînătoare al unui bogătaş. Însă tatăl ei, un om blînd, nu ar fi permis nimănui să vîneze.

Gîndul o făcu să zîmbească. O scurtă perioadă se lăsă furată de peisaj. Cerul era senin, razele soarelui pătrundeau prin frunzişul de deasupra, mirosul de iarbă proaspătă de sub copitele calului era dulce şi ameţitor.

O năpădiră amintirile, amintiri plăcute pline de nostalgia zilelor fericite, zile mai bune în care ea şi Anne învăţau să călărească pe ponei Shetland, cu Dobbs, acelaşi grăjdar pe care îl aveau şi acum, urmărindu-le grijuliu. Viaţa fusese luminoasă şi lipsită de griji pe atunci.

Copacii începură să se rărească şi Sara se opri pe coama unui deluşor. În faţa ei se întindeau coline presărate cu tufişuri. Mici turme de oi păşteau iarba grasă care creştea din belşug.

Dincolo de ele, orizontul se lărgea. Localitatea Stoneleigh, departe, în dreapta, era o aglomerare de locuințe de piatră din Bath înșirate de-a lungul rîului. În spatele ei, Longfield-ul cu grajdurile lui și barăcile lucrătorilor părea o oază în desișul sălbatic al copacilor. Cabana, ascunsă vederii, se afla doar la o jumătate de milă de Longfield, mergînd de-a lungul văii.

Îndemnă iapa cu călcîiele, și Bonnie porni într-un galop ușor. În acel loc colinele erau periculoase pentru un călăreț. Existau locuințe primitive în solul calcaros și ruinele unei fortărețe saxone care se prăbușise formînd un labirint de gropi. Cînd William dispăruse, locul fusese cercetat cu atenție de cei care-i căutau cadavrul.

Nu voia să se gîndească la William, sau la problemele ei. Pur și simplu dorea să simtă vîntul în față și plăcerea galopului prin iarbă.

O îndemnă din nou pe Bonnie cu călcîiele și iapa porni în galop. Sara simți soarele încălzindu-i spatele și vîntul înmiresmat învăluindu-i fața. Avea senzația că plutește. Se simțea liberă, fără nici o grijă, conștientă doar de plăcerea iepei sale de a alerga peste iarbă cu viteza fulgerului.

Ajunsă în vîrful celei mai înalte coline strînse dîrlogii și lăsă calul să meargă de voie. În clipa aceea văzu un călăreț pe un cal alb venind înspre ea. O întoarse pe Bonnie pentru a-l putea vedea mai bine. La început, crezu că e Simon călare pe Eclipse, dar cînd călărețul se apropie, îl recunoscu pe Sir Ivor Neville.

Sara rămase surprinsă. Sir Ivor nu călărea niciodată în zona aceea a colinelor. Pentru el, Samuel Carstairs și familia lui nu erau decît ceva mai sus pe scara socială decît servitorii și nu s-ar fi coborît într-atît încît să riște o întîlnire cu ei.

Mirarea fu urmată de panică. Primul impuls fu acela de a pleca. Tatăl lui William era ultima persoană cu care își dorea să se întîlnească față în față. Apoi se răzgîndi. În spatele ei se afla

o junglă de arbuşti, la dreapta locuinţele din pămînt şi ruinele fortăreţei saxone. Sir Ivor îi tăiase calea de retragere.

Neville se opri la zece metri distanţă, astfel încît dacă ea ar fi încercat să-l ocolească, el să-i poată tăia calea. Era un bărbat chipeş, cu trăsături aspre, dar cînd se enerva pe faţă îi apăreau vinişoare roşii. Acum era supărat.

Mîna ei tremură cînd mîngîie gîtul iepei, pentru a-şi face curaj să-l înfrunte.

Vocea lui era dură.

– Tîrfă îngîmfată! N-ai pic de ruşine? Te-ai întors aici unde l-ai omorît pe fiul meu? Aici este ascuns cadavrul lui William? Pe coline?

Vocea Sarei tremură la fel de tare ca şi mîinile cînd îi răspunse:

– Nu eu am ascuns trupul fiului tău. Am fost achitată.

Sara se crispă cînd el se apropie.

– Du-te înapoi de unde ai venit! spuse el furios. Nu eşti binevenită aici.

– Longfield este căminul meu. Aici voi rămîne.

Greşise spunînd asta. El ridică ameninţător cravaşa apropiindu-se. Sara nu stătu pe gînduri. Întoarse calul şi porni în galop. Se îndreptă spre mine. Poate că asta îşi dorea Sir Ivor să facă.

Era înnebunit de durere şi mînios că ea scăpase de acuzaţia unei crime de care nu era vinovată. Un accident pe coline n-ar fi mirat pe nimeni. În ceea ce-l privea, Sir Ivor ar fi considerat că a primit ceea ce merita.

Încetini cursa pe măsură ce se apropiau de ruinele fortului. Auzi zgomotul copitelor calului lui Sir Ivor în spatele ei, apropiindu-se, dar nu-şi putea permite să intre în panică. Acesta era teritoriul ei şi-l cunoştea ca-n palmă. Ca şi Bonnie, de altfel.

Se concentră la maximum şi sări cu Bonnie peste prima groapă, apoi peste următoarea. Cîţiva paşi mărunţi, o săritură peste un alt obstacol, şi iapa ajunse pe drum drept.

Scăpaseră.

Sara nu privi înapoi. Nu-l mai auzea pe urmăritorul său, şi nici nu dorea să vadă ura de pe chipul lui Sir Ivor. Îl dispreţuise dintotdeauna, dar acum, cînd era îndreptăţită să-l urască, nu simţea decît milă.

Încă se mai gîndea la Sir Ivor cînd părăsi zona grajdurilor.

– Dacă aş fi ştiut că mergi să călăreşti, te-aş fi aşteptat.

Se întoarse şi-l văzu pe Max apropiindu-se dinspre barăcile muncitorilor.

Acesta se încruntă cînd îi văzu faţa.

– S-a întîmplat ceva?

Nu avea de gînd să-i spună lui Max că avusese o întîlnire cu Sir Ivor.

– Am căzut de pe cal. Cred că mi-am pierdut din îndemînare. Privi în direcţia din care venea el. Ai fost să-l vezi pe Drew?

– Da, dar nu era acolo.

– E în Stoneleigh. Mai are şi alţi clienţi în afară de mine.

O porniră împreună spre casă.

– Constance mi-a zis, spuse Max, că Drew doarme cîteodată la birou.

– Doar cînd lucrează pînă tîrziu.

– A lucrat pînă tîrziu în noaptea în care a dispărut William?

Sara se opri brusc şi se întoarse cu faţa la el.

– Cum poţi să crezi că Drew are ceva de-a face cu dispariţia lui William?

– Am pus o simplă întrebare.

– Nu, spuse ea supărată. Nu a lucrat pînă tîrziu. Se afla la Bristol cu treabă, dacă vrei să ştii. Oricum, ce motive ar fi avut Drew să-l elimine pe William?

– Sara, tu eşti propriul tău acuzator. Nu vrei să accepţi că şi altcineva în afară de tine ar fi putut avea vreun motiv. Dacă William e mort, înseamnă că cineva a avut un motiv să-l ucidă. Cine poate şti ce se petrece în mintea unui om?

Îi venea să plîngă. Era afectată de întîlnirea cu Sir Ivor, iar Max o presa. Era convins de nevinovăţia ei şi voia să-i reabiliteze numele. Dar nu era aşa uşor. Nu era uşor deloc.

Cînd el îi cuprinse umerii în palme şi o sărută, nu se eschivă. Era un sărut tandru, o simplă atingere a buzelor.

– Asta pentru ce a fost? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– Asta, şopti el, e o scuză pentru noaptea trecută.

O sărută din nou, de data aceasta cuprinzîndu-i gîtul în palme, iar ea nu se putu feri. Constată că nici nu voia să se ferească. Se simţea în siguranţă în braţele lui, în siguranţă şi dezmierdată. Întîi simţi dorinţa, apoi sentimentul.

Mîna ei se încleştă pe haina lui. Întredeschise buzele. Voia ca acel sărut să dureze la nesfîrşit.

Max se îndepărtă primul. Zîmbi cînd o văzu uşor confuză.

– Şi eu mă simt la fel. Pentru prima oară în viaţă.

Inima Sarei bătea nebuneşte cînd şopti:

– Nu.

– O să accepţi realitatea mai devreme sau mai tîrziu. Sper să fie cît mai repede. Ai fost singură prea multă vreme, Sara, iar eu vreau să schimb asta.

Ar fi vrut să-l creadă. Era pe punctul de a-i mîngîia faţa cînd redeveni raţională. Mîna i se îndreptă spre tîmpla lui.

– Căzătura m-a afectat mai mult decît credeam, spuse ea. Ceea ce-mi trebuie acum e o ceaşcă de ceai dulce.

Intrară în casă în tăcere.

*

Cînd intră Anne în salon îi găsi bînd ceai. Era însoțită de preot, un bărbat mai în vîrstă decît se aştepta Sara, în jur de patruzeci de ani, îmbrăcat în negru. Avea faţa pătrăţoasă, o gură fermă şi un nas lung, acvilin.

Anne făcu prezentările, apoi îl invită pe domnul Thornley să ia loc şi să bea o ceaşcă cu ceai.

Acesta o privi pe Sara.

– Daţi-mi voie să vă mulţumesc, doamnă, pentru generozitatea dumneavoastră în sprijinirea activităţii bisericii noastre. Puteţi fi sigură că fiecare bănuţ strîns va fi folosit pentru alungarea sărăciei din parohia noastră. Pot să contez pe ajutorul dumneavoastră la tîrg?

Dădu un răspuns vag, încercînd să sesizeze o urmă de dispreţ sau dezgust în comportamentul lui. Fusese achitată, dar asta nu o dezvinovăţea în ochii lumii. Nu avea de ce să-şi facă griji. Preotul părea cît se poate de amabil. Mîinile i se descleştară pe măsură ce începu să se relaxeze.

Îl lăsă pe Max să primească felicitările preotului pentru apropiata lor nuntă, în timp ce ea îşi îndreptă atenţia asupra lui Anne. Chipul acesteia exprima calm şi nu trăda nimic din ceea ce Sara ar fi putut interpreta drept o afecţiune deosebită faţă de domnul Thornley.

– Sînt mulţi oameni săraci în parohie, părinte? întrebă Max.

– Da, Lord Maxwell. Chiar şi într-o parohie relativ prosperă ca a noastră există întotdeauna săraci. Îşi mai puse încă două bucăţele de zahăr în ceai. Dar este de aşteptat, nu-i aşa? Lumea n-ar putea supravieţui fără săraci.

– Nu cred că vă înţeleg, spuse Max.

– Dacă clasele de jos nu ar fi sărace, n-ar mai fi productive. Şi-ar cheltui banii pe băutură şi ar ceda ispitelor. Nu pretind că asta ne-ar scuti de îndatorirea creştinească de a ne păsa de ei, se grăbi el să adauge.

– Vă referiți, spuse Max cu răceală, la aceleași ispite cărora le cedează clasele de sus?

Preotul păru o clipă descumpănit. Îl privi pe Max ca și cînd ar fi fost o viețuitoare ciudată.

– Vreau să spun, zise el, că bunul Dumnezeu a orînduit lumea în așa fel încît unii să comande, iar ceilalți să se supună și să-i servească. Fiecăruia dintre noi locul îi este dinainte stabilit, Lord Maxwell.

Max sorbi din ceașca cu ceai.

– Spuneți-mi, părinte, zise el, bunul Dumnezeu a ordonat ca puștii de cinci ani să fie luați de lîngă părinții lor pentru a deveni ajutoare de coșari? Știți cîți dintre acești bieți copii ard sau se sufocă în fiecare an, și că sînt ținuți nemîncați pentru a rămîne slabi, astfel încît să se poată strecura prin coșurile înguste? Dar copiii care sînt trimiși în mină pentru a strînge cărbune? Tot Dumnezeu le-a hotărît soarta?

Domnul Thornley părea debusolat, ca de altfel și Sara. Ea nu fusese foarte atentă la discuție. Se gîndise la Sir Ivor. Acum, că devenise atentă, își dădu seama că Max era enervat la culme, dar nu știa de ce.

Preotul zîmbi.

– Cred că ai un suflet bun, Lord Maxwell.

Max rămase serios.

– Cu tot respectul cuvenit, domnule, nu mi-ați răspuns la întrebare.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Preotul se roși puternic. Max sfărmă o bucată de pesmet între degete, fără a-l scăpa din ochi pe preot.

Anne șopti:

– Nu cuvintele contează, ci faptele, nu-i așa? Iar banii pe care îi strîngem la tîrg vor fi folosiți pentru a echipa infirmeria săracilor. Asta contează mai mult decît vorbele, nu?

Preotul încuviință din cap.

– Credința ta simplă este o calitate, domnișoară Carstairs.

În momentul în care Max deschise gura să răspundă, Sara îi spuse cu răceală:

– Ceainicul e gol. Să sun să ne mai aducă unul?

Imediat ce preotul plecă împreună cu Anne ca să se aprovizioneze pentru tîrg, Sara spuse:

– Sincer, Max, ai fost foarte nepoliticos cu domnul Thornley.

Max se strîmbă dezgustat.

– Am mai întîlnit oameni de genul lui Thornley. Bine că cei mai mulți nu sînt preoți.

– Ce gen?

– Oameni proști, ignoranți care nu știu despre ce vorbesc și nici nu vor să știe, ceea ce e mai rău. Dacă ar ști, ar trebui să facă ceva în privința asta. Sara, știi cum îi pregătesc pe copiii coșari?

– Nu.

– Pielea lor trebuie întărită pentru a se putea urca pe coșuri fără să se rănească. Sînt obligați să stea în fața unui foc puternic în așa fel încît genunchii și coatele... Se întrerupse, o privi lung, apoi oftă adînc. Nu. Poate că e mai bine pentru tine să nu știi.

Chipul îi era crispat și ochii îi sclipeau de mînie. Sara ar fi vrut să-l atingă, să-i spună că înțelegea, deși nu înțelegea nimic.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu știam. Ai dreptate. Nu m-am gîndit niciodată la asta.

Trăsăturile lui Max se destinseră treptat și spuse zîmbind:

– Dacă ai fi fost abonată la *Courier*, ai fi știut. Am publicat o serie de articole anul trecut despre viața săracilor. Nu era o lectură plăcută. De fapt, a atras un torent de proteste din partea cititorilor.

– Au fost impresionați?

– Din contră. Au spus că ar trebui să fim biciuiți sau închiși pentru atitudinea noastră. Unii au afirmat că noi o să aducem anarhia în țară. Cele mai multe scrisori spuneau ceea ce spunea și domnul Thomley.

– Nu v-a susținut nimeni?

– Cîțiva. Vocea lui Max exprima tristețe. Săracii nu citesc ziarele, fiindcă cei mai mulți nu știu să citească. Și chiar dacă ar ști, nu ar avea nici timp, nici bani să-și cumpere ziare. Sînt prea ocupați să-și cîștige existența în fabrici sau să scoată cărbuni din mine pentru ca oamenilor ca noi să le fie bine. Sînt atît de săraci, încît își trimit fiii să devină sclavi în școlile de ucenici, cum le spunem noi, iar fiicele lor, ei bine, ele au cea mai grea viață dintre toți. Ele...

Tăcu, inspiră adînc, și expiră lent.

– Ceea ce încerc să spun este că săracii nu pot protesta. Cineva trebuie să ia atitudine în locul lor. Dar ai dreptate. Nu trebuia să fiu nepoliticos cu un musafir în casa ta. Îmi cer iertare pentru purtarea mea.

Asta era ceva ce nu și-ar fi imaginat niciodată, Max implicat cu pasiune într-o cauză. Ea știa că *Courier* publica doar știri de senzație, cum ar fi procesul ei. Privindu-l acum cu atenție, nu reușea să-l descopere pe adevăratul Max.

Gîtul o durea și ochii îi ardeau. Vorbi încet:

– Ești o persoană cu adevărat ciudată, Max Worthe.

Zîmbetul îi apăru pe buze, i se așternu pe față și, în cele din urmă, i se oglindi în ochi.

– E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată, Sara.

Se priviră lung în ochi.

Pentru a-și disimula emoția, ea spuse cu dezinvoltură:

– Îți dau voie să fii nepoliticos cu domnul Thornley de cîte ori vrei. Constance are dreptate. *Chiar e* îngîmfat.

Max sorbi din ceai şi o privi gînditor.

– Îţi faci griji degeaba. Anne nu e îndrăgostită de preot.

Sara nu-şi dăduse seama că se trădase.

– De ce eşti atît de sigur?

Max se strîmbă.

– Pentru că Anne mi se pare o persoană foarte sensibilă, iar preotul un nătărău!

Sara izbucni în rîs.

– Nu-ţi ia mult timp ca să-ţi faci o impresie despre oameni, nu-i aşa, Max?

Max redeveni serios.

– Am făcut o greşeală faţă de tine, Sara, greşeală pe care o regret nespus. Într-un fel sau altul am de gînd să mă revanşez.

– Nu...

Îşi scutură capul, sări în picioare şi părăsi camera în grabă.

Max mai luă o înghiţitură de ceai. Nu e chiar atît de rău, îşi spuse el. Începea să o aducă unde voia. Încet, dar sigur.

Sir Ivor dădu buzna în biblioteca sa şi se duse direct la tava cu sticle. Îşi turnă un pahar de coniac sec, îl sorbi dintr-o înghiţitură, apoi îşi mai turnă unul. Ar fi vrut ca nenorocita aia să-şi fi rupt gîtul după acele sărituri. Cum să aibă o viaţă liniştită femeia aia care scăpase de streang ca prin urechile acului! Era o tîrfă. Începuse o aventură cu fiul său chiar sub nasul surorii sale. Nu-l condamna pe William că nu o refuzase, dar trebuia să se ţină departe de ea, altfel avea să devină apt pentru spînzurătoare.

Nu reuşea să înţeleagă care era rolul lui Maxwell în toată povestea asta. Cum de devenise logodnicul ei? Soţia lui aşa susţinea. Ei bine, Sara Carstairs va afla că s-a întins mai mult decît îi e plapuma. Moştenitorul lui Lord Lyndhurst nu se va căsători cu fiica unui producător de băutură, cu atît mai mult cu

cît ea fusese judecată pentru crimă. Lord Maxwell era un aristocrat. Nu va compromite numele familiei însurîndu-se cu o tîrfă.

Va aştepta ca Lordul Maxwell să vină la el şi atunci o să-i explice. Precis că voia doar să scrie povestea pentru ziarul lui. Poate că fusese şi în patul Sarei. Sir Ivor zîmbi. Pentru asta era bună, să facă un bărbat să se simtă bine.

Prin fereastra deschisă se auzi un rîs de fetiţă. Merse pînă la geam şi privi afară. Lady Neville se afla la straturile de trandafiri alături de valetul ei. Un alt chicot de fată ajunse la urechile lui Sir Ivor. Cînd s-au căsătorit, i-a spus că avea un rîs la fel de limpede precum un rîu de munte, şi îl auzise mereu în ultimii trezeci de ani.

Sorbi încet din coniac. Jenny avea un rîs copilăresc, cristalin. Ea era pură, iar lui îi plăcea puritatea. Nu se grăbea să o dezvirgineze. Trupul i se încordă; respiraţia i se precipită.

Lăsă paharul jos, închise geamul şi trase perdelele. Trei smucituri din şnurul clopoţelului aveau să o aducă pe Jenny la el. Apucă şnurul şi trase de el.

15

Cina din acea seară începuse destul de bine. Felul principal era spinare de berbec, excelent gătită. Toată lumea remarcă progresul făcut de bucătăreasă. Doar Sara intuia că era meritul lui Max. Îl privi arcuindu-şi întrebător sprîncenele.

El îi răspunse ridicînd uşor din umeri. Problema fusese rezolvată cu uşurinţă. Nimeni nu-i arătase pînă atunci bucătăresei cum să folosească noul cuptor. I se dăduse o foaie cu instrucţiuni care era inutilă din moment ce biata femeie nu

ştia să citească şi îi era ruşine să recunoască. Nu-i mărturisise acest lucru nici lui Max, dar el îşi dăduse seama imediat.

Nu vorbise despre asta deoarece orice gest al lui risca să fie interpretat greşit şi din moment ce armonia domnea la masă hotărî să nu tulbure apele. În afară de asta, avea parte de ceea ce-şi dorise... o cină de care să se bucure.

Anne, în inocenţa ei, fu cea care stîrni discuţiile:

– Dobbs mi-a zis că azi-dimineaţă l-ai scos pe Arrogance şi te-ai descurcat foarte bine cu el.

– Cred că e mai corect să spunem că Arrogance s-a descurcat bine cu mine, zise Max.

– Max este foarte modest, spuse Sara surîzînd ironic. Văzînd privirea lui Simon, nu mai rosti următoarele cuvinte.

Simon îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

– *Cine i-a dat voie să-l scoată pe Arrogance? întrebă el* furios.

– Dobbs, cred, spuse Sara. Care-i problema?

– L-ai lăsat pe *el* să-l scoată pe Arrogance, ce eu nu pot?

Anne spuse cu o voce puternică:

– Sara n-are nimic de-a face cu asta, Simon. A fost plecată trei ani. Ştii că acum Dobbs hotărăşte cine îl călăreşte pe Arrogance. Este un armăsar puternic. Poate fi periculos. Te-a aruncat de mai multe ori din şa, nu-i aşa? Este clar că Dobbs a considerat că Max se poate descurca cu el.

– Cum o să învăţ vreodată să-l călăresc dacă nu mi se dă nici o şansă?

Anne îşi feri privirea.

– O să stau de vorbă cu Dobbs să văd ce părere are. Poate că dacă ar merge Max cu tine...

– Max! Buzele lui Simon se strîmbară într-un rictus. Ce frumos! Poate că pe voi v-a cîştigat de partea lui, dar pe mine nu.

– Destul, Simon, spuse Sara încet.

El strînse din dinți.

– Ba nu-i destul. Sînteți orbi cu toții? Nu vedeți ce se petrece? El o să fie stăpîn aici. Nimic nu va mai fi ca înainte. Lucrurile ar fi fost altfel dacă o iubea pe Sara, dar n-o iubește.

Se întoarse către Sara.

– Nu-ți dai seama cu cine ai de-a face? Nimic de zis, e stilat, dar e un vînător de averi. *Lord Maxwell!* Un titlu pe care l-a cumpărat, fără-ndoială. Te va distruge, Sara. Ne va distruge pe toți.

Sara se ridică încet. Strîngea în mînă șervețelul, iar fața îi era albă ca varul.

– Ai vorbit destul, Simon. Ori îi ceri scuze lui Max, ori ieși afară.

– Nu sînt un copil căruia să-i faci tu observație!

– Atunci nu te mai purta ca un copil.

Simon părăsi furios încăperea. Martin privi o vreme în farfurie, apoi ieși și el.

La masă se lăsă una dintre acele tăceri insuportabile pe care Max avea să le numească tăcere „Longfield". Sara se afundă în scaunul ei și începu să mănînce.

Surprinzător, Max simțea o oarecare simpatie pentru Simon. Dacă ar fi știut că Simon nu are voie să-l călărească pe Arrogance, ar fi ales alt armăsar, fie și numai pentru a nu răni mîndria puștiului. Dar Arrogance nu era decît vîrful aisbergului. Altceva îl stîrnise pe Simon.

Sosise clipa să aibă o discuție cu Simon ca de la bărbat la bărbat.

Anne se ridică.

– Mă duc să-l calmez, spuse ea și părăsi camera.

Anne era sigură că Simon și Martin se îndreptau către grajduri și se grăbea să-i caute cînd văzu un călăreț venind

spre ea. Era Drew Primrose. Ultima persoană pe care voia să o vadă. Îl surprinsese o dată cu mama ei şi nu-şi putea ascunde sentimentele.

– Anne, spuse el.

Renunţă să-i găsească pe Simon şi Martin, se răsuci pe călcîie şi intră grăbită în casă. În vestibul se opri o secundă pentru a se calma. Nu-l învinovăţea pe Drew pentru aventurile lui, deoarece nu putea avea femeia pe care şi-o dorea. Îl învinovăţea însă pentru că începuse o idilă cu Constance. S-ar fi putut la fel de bine ca în acea zi în vilă să intre Lucy, Simon sau Martin şi să o găsească pe mama lor în patul lui Drew.

Constance nu o văzuse, spre deosebire de Drew, care înlemnise în biroul lui recunoscînd vocea care se auzea din spatele uşii închise a dormitorului. Probabil făcuse zgomot, deoarece înainte de a se strecura afară Drew deschisese uşa şi intrase în birou. Era pe jumătate dezbrăcat şi cu părul zburlit. Se uitaseră unul la celălalt îndelung, dar nu scoseseră o vorbă. Ştia că nu-şi mascase repulsia. Şi, din acea zi, nu suporta să stea în aceeaşi cameră cu el.

Oglinda din hol îi reflecta imaginea. Se opri şi-şi privi chipul. Nu era frumoasă. Cînd William o luase de soţie ştiuse că o făcuse pentru bani şi se resemnase. Era tot ce putea spera. Soarta îi jucase o farsă dură. Chiar şi puţinul pe care-l sperase dispăruse brutal.

Sara nu cunoştea adevărul; nici măcar parţial. Ea credea că Anne era o soţie credincioasă. În realitate, nu fusese credincioasă şi acum plătea pentru păcatele ei.

Era speriată. Max Worthe punea tuturor o mulţime de întrebări. Sara fusese achitată. De ce el nu-i lăsa în pace?

Respiră adînc şi lent, încercînd să se calmeze. Preotul îi spusese că Dumnezeu e milostiv. Ar fi vrut să-l poată crede,

deoarece uneori avea senzația că trăiește în iad.

Conștientă de perspicacitatea lui Max, își compuse o mină zîmbitoare înainte de a intra în cameră.

În după-amiaza aceea nimeni nu întîrzie în salon. Fiecare era preocupat de problemele lui. Constance invocă o migrenă; Max ieși la o plimbare; Lucy și Anne jucară dame, iar Sara plecă în căutarea lui Martin și Simon.

Cei doi frați nu se aflau în camerele lor, dar unul dintre servitori știa unde se află. Nu-i nici o problemă, își spuse ea în timp ce urca scările către camera ei. Probabil le-ar fi făcut observație, mai ales lui Simon, dar fără folos.

Se autocompătimea cînd intră în camera ei. Aceleași gînduri i se învălmășeau în cap. Încercase să facă totul pentru familie, dar ei nu erau mulțumiți. Exceptîndu-le pe Lucy și pe Anne, erau puși pe ceartă, egoiști, egocentriști și insuportabil de nepoliticoși.

Oare așa fuseseră întotdeauna?

Și-ar fi dorit ca măcar unul dintre ei s-o întrebe ce ar face-o fericită.

Merse la fereastră și privi afară. Deși era aproape ora zece, încă se mai vedea. Începuse din nou să plouă, dar cel puțin era cald. Nu avea nevoie de foc în noaptea aceea.

Expiră încet, și în timp ce inspira simțea cum sentimentul de autocompătimire dispare. Familia ei era îngrozitoare. Totuși faptul că fusese judecată pentru uciderea lui William nu însemnase nimic pentru ei. Nu o priviseră întrebător sau cu suspiciune, ca restul lumii. Nu se întrebaseră dacă era sau nu vinovată. Nu le fusese teamă că s-ar putea întoarce împotriva lor. Se purtaseră cu ea ca de obicei.

Bineînțeles că o considerau nevinovată.

Trebuia să ia o decizie în ceea ce privea cabana. Nu o

putea reconstrui pînă nu intra în posesia banilor şi nici nu voia să o facă. Drew avea dreptate. Era mai bine să o dărîme.

Era obligată să ia o hotărîre. Vremea tergiversărilor trecuse. În consecinţă, purtase o discuţie particulară cu Dobbs, înainte de cină. Îi ceruse ca în fiecare noapte să se asigure că în cabană nu se adăpostesc vagabonzi sau ţigani.

Simţea că în noaptea aceea va găsi curajul să facă ceea ce era de făcut.

Cînd se întoarse de la fereastră, ochii îi căzură pe noptieră. Sprijinită de peria ei aurie se afla o bucată împăturită de pergament. Ştia despre ce e vorba înainte să pună mîna pe ea.

Numele ei era scris pe exterior, iar sigiliul era al lui William. Degetele îi tremurau în timp ce rupea ceara.

Bine-ai venit acasă. Atît scria pe bilet.

16

Ploaia se oprise, dar iarba era îmbibată de apă, iar din copaci cădeau destui stropi ca să fie obligată să-şi pună pe cap gluga pelerinei. Din cînd în cînd, Sara privea înapoi, către casă. Nici o fereastră nu era luminată. Mergea cu grijă, menţinîndu-se în umbra copacilor, mascînd lampa cu corpul. În mîna dreaptă ţinea pistolul tatălui ei. Era greu şi incomod, dar îi dădea un sentiment de siguranţă. Nu ar fi avut curajul să iasă fără el, la miezul nopţii, nu după ce primise acel bilet.

Bine-ai venit acasă.

După încordarea din seara aceea, acum se simţea ciudat de detaşată, aproape fatalistă. În următoarele cîteva minute avea

să afle adevărul despre William. Nu știa dacă asta îi va folosi la ceva. Dacă nu William îi trimitea acele bilete, însemna că o făcea altcineva, cineva apropiat, cineva care o ura.

Bănuiala se așternu ca o umbră asupra inimii ei. După ce ieșise din starea de șoc, continuase să privească disperată biletul. Cel care îi pusese biletul trebuia să fie cineva din casă, fie un servitor, fie un membru al familiei.

Se bucura că Max nu fusese acolo cînd primise biletul. Probabil ar fi făcut cercetări pînă cînd ar fi găsit răspunsul, ori ea se temea foarte tare de acest răspuns. Fusese o greșeală să-l lase să vină acolo. Trebuia să-l provoace, să-l facă să renunțe. Ce importanță avea dacă ar fi scris despre ea în ziar? Existau lucruri mai rele decît ăsta. El voia să alunge suspiciunile ce planau asupra ei, însă dacă adevărul ar ieși vreodată la iveală, ar distruge-o cu siguranță.

O creangă trosni în apropiere, și Sara îngheță. Încordată, ridică încet pistolul.

Din tufișuri se ivi un bursuc care o cercetă curios cu ochii lui rotunzi, după care se făcu nevăzut în întuneric.

Sara respiră ușurată. Nu era nebună. Știa că își asuma riscuri ieșind din casă neînsoțită, dar trebuia s-o facă. De asta se întorsese.

Simți că se apropie de cabană după ce percepu mirosul caprifoiului și iasomiei și puternicul parfum al trandafirilor. Cu ochii minții, revăzu cabana așa cum fusese înainte de incendiu, învăluită de parfumul florilor.

Frînturi de amintiri îi apărură în minte. Avea opt ani și stătea pe creasta zidului. *Sînt regele castelului*, strigase ea și sărise. Se lovise tare, dar nu plînsese, ci încercase s-o consoleze pe Anne care țipa de spaimă.

Lacrimile îi invadară ochii.

Pe vremea aceea cabana era închiriată aproape tot timpul. Cînd

nu se aflau chiriaşi care să le gonească, ea şi Anne se jucau acolo. Aflaseră toate secretele locului, dar şi le păstraseră pentru ele.

O scutură un fior, dar făcu un efort şi se stăpîni. Nu exista cale de întoarcere. Cu acest gînd porni călcînd cu grijă printre rădăcinile copacilor şi ramurile căzute. La uşa masivă de fier de la intrarea în grădină se opri. Lacătul de la poartă fusese forţat.

Lumina lămpii ei abia dacă ajungea pînă la casă. În semiobscuritate clădirea părea pustie. Domnea o tăcere mormîntală.

Îşi reprimă gîndurile sumbre şi se grăbi să treacă de poarta din fier şi să intre în grădină înainte de a o părăsi curajul. Micile denivelări ale terenului, acum acoperite cu iarbă, marcau straturile de flori. Acesta era locul pe care îl răscoliseră poliţiştii în căutarea trupului lui William. Căutaseră şi prin casă, cu multă atenţie, dar nu găsiseră nimic.

Alte amintiri încercau să-şi facă loc în mintea ei, dar le alungă cu bună ştiinţă. Îşi adună gîndurile, se îndreptă către casă, urcă scările şi intră în hol. Se opri şi ridică lampa. Totul era o ruină. Grinzi înnegrite de incendiu traversau pardoseala pe care fusese odată podeaua. Scara arsese şi doar rămăşiţele ei confirmau că existase. Privi către tavan. Lumina lămpii nu ajungea pînă sus, dar îşi putu da seama că acoperişul era găurit. În partea opusă a încăperii, neatins de incendiu, se afla masivul şemineu de piatră, cu cîte o gură pe fiecare latură.

Îşi amintea totul, de parcă lucrurile se petrecuseră cu o zi în urmă. Ea şi Anne se jucau de-a v-aţi ascunselea. Ea se ascunsese într-una dintre guri; Anne se apropia. Nu-şi amintea ce o determinase să încerce să escaladeze peretele gurii. Apucase una din cărămizile decorative de deasupra ei şi rămăsese agăţată după ce-i alunecase piciorul. Cînd încercase să-şi recapete echilibrul, o parte din podeaua şemineului se dăduse la o parte.

Auziseră vorbindu-se de existența unor cămăruțe pentru preoți, în care aceștia se ascundeau pe parcursul sîngeroasei istorii a Angliei, cînd catolicii erau vînați. Exista una și la Longfield, dar nu era mai mare decît un dulap. Cea în care se afla era cît o cămăruță.

Ea și Anne nu vorbiseră cu nimeni despre descoperirea lor, pe de o parte pentru că tatăl lor le-ar fi pedepsit dacă ar fi aflat că s-au jucat în cabană, iar pe de alta pentru că le făcea plăcere să aibă un secret al lor. Și așa rămăsese.

Înghiți în sec și încercă să se calmeze. Trecu ceva vreme pînă să-și ia inima în dinți și să meargă mai departe. Se strecură printre dărîmături spre peretele vetrei. Două grinzi masive căzuseră în vatră și îi blocau drumul. Putea ajunge la unul din colțurile șemineului, dar nu la cel la care voia.

Puse jos pistolul și lampa și încercă să se strecoare în gură pentru a putea împinge una din grinzi. Nu reuși. Un copil ar fi încăput, dar nu ar fi avut puterea de a clinti grinzile. Cu toate acestea nu se dădu bătută și încercă să se apropie dintr-un alt unghi. Apucă grinda cea mai apropiată cu ambele mîini și trase de ea cu toată puterea. Strînse din dinți, simțind încordarea din umeri și spate. Trase de grindă în toate direcțiile, dar aceasta nu se clinti.

Învinsă, se așeză pe o grindă. Îi venea să plîngă. Ajunsese pînă aici și nu știa ce să facă mai departe. Era nevoie de un bărbat sau de o pereche de boi pentru a urni grinzile. Dacă ar găsi ceva asemănător cu o pîrghie sau o frînghie, poate ar avea mai multe șanse, își zise ea.

În clipa în care ridică lampa auzi un zgomot ca de pietriș călcat în picioare, care venea dinspre intrare. Își încordă auzul și ascultă cu atenție. Cînd zgomotul se repetă, ea stinse lampa și apucă pistolul.

Max deschise ochii și își întinse membrele amorțite. Îi trebui doar o secundă să-și vină în fire. Era îmbrăcat și adormise

într-un fotoliu. Fotoliul lui Simon. Camera lui Simon.

Se întinse din nou și se ridică. Lumînarea era pe sfîrșite, așa că aprinse alta pe care o găsise pe cămin. Era trei dimineața, și nici urmă de Simon... sau Martin.

Pe unde naiba umblau la ora asta?

Stupidă întrebare. Cînd avea optsprezece ani, nici el nu dormea prea mult, iar părinții lui habar n-aveau.

Poate că era mai bine s-o lase baltă și să se culce. Oricum nu putea purta cu Simon discuția pe care și-o propusese. Era doar o amînare, deoarece el, Max Worthe, manierat și prietenos din fire, se săturase de copii certăreți și obraznici. Nu era o dispută pe care s-o rezolve pe cale amiabilă, ci mai degrabă cu pumnii, dar de o manieră civilizată, ca între corintieni.

Pe scurt, avea să-i administreze o corecție prost-crescutului. Era singura modalitate în care putea obține respectul lui Simon. În ce-l privea pe Martin, era timpul să învețe să-și trăiască propria viață, în loc să stea în continuare în umbra lui Simon.

Max băgă mîna în buzunarul hainei și găsi un trabuc. Cînd părăsi camera, luă lumînarea cu el.

Ridicîndu-se fără să facă zgomot, Sara se îndreptă către o latură a căminului și se ascunse în gaura acestuia. Inima îi bătea nebunește, respirația îi devenise agitată, și se strădui să se stăpînească. Încet, încet ridică pistolul și-l sprijini de încheietura brațului stîng.

Minutele se scurgeau greu. De unde se afla ea, nu putea vedea decît o parte a holului. Prin ferestrele de la etaj și prin găurile acoperișului pătrundea un pic de lumină. O umbră se mișca și Sara își dădu seama că era un om.

Bărbatul înainta cu prudență pe lîngă perete, așa cum făcuse și ea cînd intrase în hol, pentru a se feri de grinzile și zidăria căzute. Umbra lui se topi la un moment dat în întuneric, dar ea

îi putea ghici poziția după zgomotul pașilor pe pietrișul pardoselei. Din cînd în cînd bărbatul se oprea, ca și cînd ar fi încercat să-și dea seama dacă se mai afla cineva acolo. Încet, încet ajunse în dreptul ei. Îi putea auzi respirația, îi putea simți mirosul, intuia privirea care o căuta în întuneric. Nu era doar o impresie. Omul acela știa că ea se află acolo și Sara simțea că intenționa s-o atace. Nu era vorba despre un vagabond care își căuta un loc în care să înnopteze. Nu putea fi decît William.

Ar fi vrut să armeze pistolul, dar îi era frică că el va auzi zgomotul. Era mai bine să stea acolo și să aștepte, chiar dacă asta dura toată noaptea.

Bărbatul trecu pe lîngă ea îndreptîndu-se către fundul casei, acolo unde înainte se aflau salonul, bucătăria și cămara. Ea auzi zgomotul metalului lovit de cremene o dată, de două ori, și panica puse stăpînire pe ea. Bărbatul găsise o lumînare sau o lampă și încerca să o aprindă.

Gîndurile i se învălmășeau în minte. Omul mai fusese acolo și cunoștea bine casa; în următorul minut avea să aprindă lumînarea și să-i descopere ascunzătoarea. Dacă și el era înarmat, ea n-avea nici o șansă.

Trebuia să iasă de-acolo înainte de a fi prea tîrziu.

Își înfrînse teama și reuși să se miște încercînd să ajungă la ieșire. Se izbi de ceva și își ținu respirația. Auzi pași. Omul nu se mai mișca încet, știa unde se afla ea și se îndrepta într-acolo.

Sara se lăsă condusă de instinct. Sări peste grinzi, ajunse la ieșire și se avîntă pe scări. Niciodată nu i se mișcaseră picioarele mai repede. Din cîteva salturi fu la poartă, apoi trecu de ea și începu să alerge ca să scape cu viață.

Țipă cînd el o prinse pe la spate. Ar mai fi țipat o dată, dar brațele puternice îi strînseră pieptul de crezu că i se vor rupe coastele. Se smuci, lovi, dar strînsoarea nu slăbea. Tăcerea era aproape la fel de înfricoșătoare ca și forța lui. Nici un cuvînt

mormăit printre dinți, nici o amenințare sau un avertisment. Nu se auzea decît respirația lui rapidă.

Cînd el o ridică de la pămînt, ea îl lovi cu capul în față. El înjură și slăbi strînsoarea. Înnebunită de spaimă, Sara se eliberă și, cu o mișcare fulgerătoare, scoase pistolul și trase. Forța împușcăturii o făcu să scoată un strigăt. Atacatorul gemu și căzu. Sara o luă la fugă spre adăpostul oferit de copaci.

Plîngea de frică în timp ce alerga prin jungla de mărăcini și tufișuri. Nu căuta o ascunzătoare. Ca un animal sălbatic, hăituit de un vînător, alerga cuprinsă de panică.

I se păru o veșnicie pînă văzu lumina de pe veranda Longfield clipind printre copaci. Continuă să alerge, deși simțea un junghi într-o parte, iar picioarele o dureau.

În timp ce ieșea în fugă dintre copaci, o siluetă întunecată apăru în fața ei. Se opri și încercă să-și dea seama cine era, dar inerția o împinse în față. Cînd două brațe puternice o cuprinseră, începu să se zbată.

– Sara, încetează!

Vocea lui Max! Ar fi trebuit să se calmeze, dar se înfurie și mai tare, însă încetă să se mai zbată.

– Tu! spuse ea sufocîndu-se. Tu ai fost acolo! Trase aer în piept. Cum îndrăznești să mă sperii în halul ăsta?

Max privi peste umăr.

– Acolo unde? Despre ce vorbești? N-am ieșit din casă. Și ce dracu' cauți afară la ora asta?

– De parcă n-ai ști. M-ai urmărit! Ai încercat să mă sperii intenționat!

– Nici vorbă. I-am așteptat pe Martin și pe Simon. Încă nu s-au întors. Am ieșit afară să fumez.

Îl privi străduindu-se să-și recapete respirația, și-și dădu seama că Max făcea eforturi pentru a-și păstra cumpătul. Era furios deoarece își închipuia că ea ieșise afară pentru a se întîlni cu cineva.

Nu avea puterea să se certe cu el. Nu-şi dorea decît să se afle cît mai repede înăuntrul zidurilor protectoare ale Longfield-ului, cu toate uşile şi geamurile închise.

Străduindu-se să-şi vină în fire, spuse cu o voce tremurîndă:

– N-am ieşit afară să mă întîlnesc cu cineva, dacă la asta te referi. Îşi duse mîna la ochi. Tocmai am tras cea mai mare sperietură din viaţa mea. Cineva m-a atacat.

Izbucni în plîns. Max părea atît de puternic şi de protector. Prezenţa lui insufla siguranţă. Îşi dădu seama că fumase, şi de data asta mirosul de tutun îi plăcu mai mult decît cel mai scump parfum franţuzesc. Chiar şi cu ochii închişi şi-ar fi dat seama că Max era lîngă ea.

Max nu o mai presă cu întrebările. Observă că ea tremura. Îi înconjură umerii cu braţul şi o conduse spre uşa din spate.

– Unde s-a întîmplat? întrebă el în şoaptă.

Sara tresări. Nu avea de gînd să-i spună despre cabană.

– Nu departe de casă. Acolo. Indică un punct vag în spatele ei.

– Mi se pare, spuse el, că ţi-ar prinde bine un coniac mare şi din întîmplare am o sticlă în camera mea. Ce-ar fi să te duci acolo, să te încui pe dinăuntru? O să vin şi eu în cîteva minute.

– Unde te duci? întrebă ea în şoaptă.

– Să arunc o privire în jur.

Pe Sara o cuprinse din nou teama.

– Nu! Poate fi periculos.

– Ştiu să-mi port de grijă.

El îi dădu drumul, băgă mîna în buzunar şi scoase la iveală un pistol. Abia atunci Sara realiză că ea nu mai avea pistolul. Nu-şi amintea unde îl scăpase.

Max spuse:

– Nu mă duc departe. Nu vreau decît să mă asigur că nu dă nimeni tîrcoale casei, bine?

Nu era bine, dar înainte ca ea să poată protesta, el o împinse în hol, trînti uşa şi o încuie pe dinafară.

Lîngă uşă erau cîteva lumînări neaprinse. Aprinse una de la o lampă care ardea şi, protejîndu-i flacăra cu o mînă, intră pe uşa servitorilor şi urcă scările în grabă.

Se duse mai întîi în camera ei, cu intenţia de a se aranja puţin. Cînd se privi în oglindă fu şocată. Arăta ca o vrăjitoare. Hainele şi faţa îi erau murdare de funingine şi părul răvăşit.

Se aşeză pe scaunul din faţa toaletei şi-şi studie imaginea în oglindă. *Cum de se ajunsese la asta?* Ochii îşi pierduseră strălucirea, iar gînduri pe care încercase să le ascundă în cele mai îndepărtate colţuri ale minţii îi reveniră ca şi cum un dig s-ar fi spart.

Cînd îşi veni în fire sări în picioare, se duse la dulap, alese o rochie nouă şi începu să se dezbrace.

17

Coniacul îi ardea gîtul, dar senzaţia nu-i displăcu. După două sau trei înghiţituri, se simţi mai bine, iar după alte cîteva fu în stare să vorbească despre atac cu indiferenţă. Îi spuse lui Max doar ce consideră necesar. Nu vorbi nimic despre cabană, dar îi arătă biletul scris de mîna lui William.

Îşi motivă aşa-zisa plimbare cu nevoia de a se plimba deoarece nu reuşea să adoarmă. O dată sau de două ori privi lung către uşă. Dacă ar fi fost odihnită, ar fi reuşit să răspundă mai bine întrebărilor lui Max. Nu ştia cît să-i spună şi ce să-i ascundă.

Max aprinsese focul în cămin şi stăteau confortabil în fotolii în faţa lui. El părea obosit şi avea cearcăne. Nu purta cravată, iar hainele îi erau şifonate.

– Cel care te-a atacat, putea fi un vagabond? întrebă el.

– Nu. Sara făcu o pauză ca şi cum încerca să-şi aducă aminte.

– De ce nu? întrebă Max.

– Nu mirosea ca un vagabond. Zîmbi uşor. Pe moment, nu mi-am dat seama, dar mirosea a colonie.

Max privea focul.

– Lasă-mă să văd dacă am înţeles bine, spuse el calm. Acest bilet te aştepta cînd te-ai dus la culcare. Ridică biletul scris de William. Ai bănuit că este de la William, şi totuşi ai ieşit afară, ştiind că s-ar putea să te aştepte?

Nu era pregătită pentru acest tip de interogatoriu, după ce trecuse prin ceea ce trecuse. Cu fiecare minciună îşi întindea singură încă o capcană.

Vorbi cu prudenţă:

– Nu ştiu la ce m-am gîndit, Max, dar cu siguranţă nu mă aşteptam să dau peste William. Nu puteam dormi. Ţi-am mai spus. Eram tulburată. Am ieşit să mă plimb. Asta-i tot.

El făcu un efort pentru a rămîne calm. Simţea că ea îi ascunde ceva, dar nu ştia cum s-o facă să spună adevărul. Era clar că nu avea încă încredere în el, şi asta îl durea. Mai grav era faptul că se simţea neputincios. Nu se îndoia că ea fusese atacată. Dacă ar fi venit la el cînd primise biletul, asta nu s-ar fi întîmplat. Ezita între a o lua în braţe şi a o certa. În acelaşi timp îşi reproşa că nu-şi dăduse seama că Sara se afla cu adevărat în pericol. Crezuse că acele bilete reprezentau doar produsul unei minţi bolnave şi nimic mai mult.

Luă o lungă înghiţitură de coniac, după care spuse:

– Nu cred că William a fost cel care te-a atacat.

– Şi eu aş fi spus asta ieri. Cred că William e în viaţă.

– Atunci de ce nu te-a ucis?

– *Ce?* exclamă ea surprinsă.

El spuse pe un ton rece:

– Dacă ar fi fost William, ar fi încercat să te omoare. Mi-ai spus adesea că te vrea moartă pentru a dispune de averea Carstairs prin intermediul lui Anne. Atunci, de ce n-a venit înarmat? Nu era înarmat, nu-i aşa?

Sara ridică din umeri.

– Nu ştiu. Dar m-am luptat cu el din toate puterile. Poate că voia să facă să pară un accident.

Căzu pe gînduri o clipă.

– Nu putem exclude posibilitatea să fi fost altcineva, interveni Max.

– Nu, spuse ea. Nu cred asta.

– Sara, trebuie să fii realistă. Cine putea intra în camera ta? Cine ţi-ar fi putut lăsa biletul acela?

Ea răspunse repede:

– William. El cunoaşte bine casa. Se putea strecura aici în timp ce noi eram la masă.

– Putea fi Simon. Sau Martin. Ei au plecat primii de la masă şi încă nu s-au întors.

– E absurd. Ei nu mi-ar face rău. Probabil s-au dus la o luptă de cocoşi sau altundeva. N-ar fi prima oară cînd lipsesc toată noaptea.

Amîndoi îşi susţineau punctele de vedere, dar Max era hotărît să-şi impună părerea:

– Poate fi şi Anne. A plecat de la masă mai devreme şi ar avea cel mai mult de cîştigat dacă ţi s-ar întîmpla ceva. Da, ştiu, nu te-a atacat ea, dar ar fi putut avea un complice.

– Nu! spuse ea. Nu! Nu mai vreau să ascult aşa ceva.

Vocea îi deveni dură.

– Şi să nu-l uităm pe neprețuitul domn Primrose. Cred că ar prefera să te vadă moartă decît în braţele altui bărbat. În ce o priveşte pe Constance, ar putea fi vorba de gelozie sau un alt motiv pe care trebuie să-l găsim. Ar putea fi oricine, Sara, *oricine*. Înţelegi?

Ea puse paharul jos şi se ridică. Ochii ei exprimau durere. Vocea îi tremura atît de tare, încît el trebui să facă un efort pentru a o auzi.

– De ce mă torturezi în felul ăsta? Nu e nevoie. Nu sînt proastă. Îmi dau seama că dacă nu William mi-a lăsat biletul, atunci a fost cineva apropiat. Ridică tonul. Să-ţi spun ceva, Max? Nu vreau să ştiu cine e. Nu vreau ca tu să încerci să afli. Nu vreau ca tu să descoperi. Vreau s-o laşi baltă, Max. Pur şi simplu s-o laşi baltă.

Max întinse mîna într-un gest împăciuitor.

– Sara, îmi pare rău. Ai dreptate. Probabil că este William sau cineva la care nu ne-am gîndit încă. Uite ce e, încercam doar să te conving că nu trebuie să-ţi asumi riscuri inutile. E prea periculos.

– Periculos! Îşi luă capul în mîini şi spuse cu amărăciune: N-ar fi fost nici un pericol dacă nu te-aş fi ascultat pe tine. Trebuia să mă fi căsătorit cu domnul Townsend. Atunci acest coşmar ar fi luat sfîrşit. Toată lumea ar fi fost fericită. Am fi putut fi din nou o familie, fără ca toate aceste bănuieli să ne otrăvească mintea.

Se îndepărtă de el şi începu să se plimbe cu paşi mărunţi prin cameră. Îşi ţinea fruntea în palme de parcă era chinuită de o durere de cap.

Max spuse în şoaptă:

– Sara, n-o să lăsăm lucrurile aşa cum sînt. Trebuie să-l găsim pe cel care te-a atacat, indiferent cine este. Trebuie să înţelegi asta.

Sara se întoarse şi se îndreptă furioasă către fotoliul în care stătea Max:

– Nu-mi spune tu mie ce trebuie să fac! Ce ştii tu? Ce am de cîştigat dacă aflu că Simon sau altcineva din familie m-a atacat în seara asta? Aş destrăma familia. Ar trebui ca toţi să reacţioneze. Crezi că o să permit să se întîmple aşa ceva? Şi,

apoi, chiar tu ai spus: oricine ar fi fost, nu a vrut să mă omoare. Poate nu voia decît să mă sperie. Nu-l judec. O, Doamne, sînt ultima persoană care să judece pe altcineva. Tatăl meu ne-ar fi tratat pe toţi la fel. Cum pot să-mi învinuiesc familia că s-a întors împotriva mea? Cine ştie ce-ar putea face din disperare? Dar nu e prea tîrziu. Am să îndrept lucrurile. Jur că am să îndrept lucrurile.

Începu din nou să se plimbe prin cameră cu paşi mici.

– Dacă o să plusez, poate că domnul Townsend se va căsători cu mine. Gîndea cu voce tare de parcă uitase sau nu-i păsa de prezenţa lui Max. Da, asta o să fac. O să-i fac o ofertă pe care să n-o poată refuza.

El se ridică de pe scaun.

– Ar trebui să-i scriu, continuă ea. Nu. Mai bine vorbesc cu el personal, nu crezi? Mîine. Mă duc la Bath mîine, apoi o să... o să...

Brusc se întrerupse şi îşi acoperi faţa cu mîinile, iar umerii începură să-i tremure.

– Nu mai pot vorbi, spuse ea înecîndu-se.

Max ajunse lîngă ea din doi paşi. Îi duse paharul său la gură şi o forţă să înghită. Ea se înecă, scuipă, şi-i înlătură mîna. El încercă din nou, şi de data asta Sara luă o înghiţitură.

– Mulţumesc, zise ea.

– Acum stai jos şi bea tot paharul.

Sara se supuse. După o vreme, îşi ridică privirea:

– Nu mai e nici o speranţă, nu-i aşa? Nu mai ştiu ce să fac, încotro s-o iau.

Max îşi dădea seama că starea ei nu se datora doar atacului, ci şi îndoielilor prea dureroase pentru a le destăinui cuiva. Banii erau un motiv destul de puternic pentru o crimă. De asta vrusese să se mărite şi să preia moştenirea. Teama ei nu se datora numai faptului că William era în viaţă.

Max se aplecă pentru a o putea privi în ochi.

– Te simți mai bine?

Ea încuviință dînd din cap. Apoi spuse:

– Ai văzut tot ce poate fi mai rău – mă refer la familia mea. Lucrurile ar sta altfel dacă tatăl meu ar trăi.

El crezu că se află pe un teren sigur și riscă:

– Tatăl tău era un om dificil și rigid, nu-i așa?

Max fu surprins de reacția ei.

– Poate că aveam nevoie de asta. Mă refer la disciplină. Nici nu știi cît de mult îmi lipsește.

– Vorbești de parcă l-ai fi iubit cu adevărat.

– De fapt, l-am *adorat*. Nu aveam aceleași păreri... dar... O, Max, ce o să mă *fac?*

Vorbele îi ieșiră din gură fără voia ei.

– O să te măriți cu mine, normal.

Sara înlemni. La fel și Max. Treptat, buzele lui se arcuiră într-un zîmbet buimac. *De ce, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să fie ea aleasa?* se întrebă el.

Sara clipi dezorientată.

– Ce-ai spus?

– Am spus că te vei mărita cu mine.

– Te vei mărita cu mine, așa? Ea pocni din degete. Pur și simplu.

– Nu. Nu așa. M-am gîndit mult la asta, și cred că e cea mai bună soluție pentru amîndoi.

– Ai merge atît de departe doar pentru a scrie acel articol?

Max aproape că-și pierdu cumpătul, dar își aminti că ea era încă speriată de ceea ce i se întîmplase și simțea nevoia de consolare. Îi luă paharul din mînă și apoi îi cuprinse ambele palme.

– Ascultă-mă, Sara, spuse el. Nu trebuie să mă căsătoresc cu tine pentru a scrie acel articol. Chiar dacă te-ai căsători cu

Townsend, eu aş rămine prin preajmă. Ştii ce va faceTownsend? Îşi va lua banii şi va pleca. Cineva trebuie să rămînă să aibă grijă de tine. Tu crezi că o dată moştenirea încasată, nu va mai exista nici o primejdie. Dar eşti sigură? Eu nu sînt convins că ceea ce s-a intîmplat are vreo legătură cu banii. Dacă am dreptate, n-ar mai avea importanţă dacă tu te-ai ascunde din nou şi-ai aştepta să împlineşti douăzeci şi cinci de ani. Adevărul e că cineva vrea să-ţi facă rău. Te-au găsit şi înainte, te vor găsi şi acum.

– Crezi că nu ştiu asta? întrebă ea cu tristeţe.

Max tăcu şi-i privi mîinile.

– Dacă te căsătoreşti cu mine, spuse el, amîndoi vom obţine ceea ce dorim. Dacă tu ai dreptate, pericolul va trece deoarece moştenirea va fi încasată. Dacă am eu dreptate, cine vrea să-ţi facă rău va avea de-a face cu mine.

Sara îl privi atentă.

– Ai merge atît de departe doar pentru a mă proteja pe mine? De ce?

Max îi oferi un motiv pe care ştia că ea îl va accepta.

– Mă simt responsabil. Ziarul meu a stîrnit opinia publică împotriva ta. Am greşit faţă de tine şi vreau să îndrept lucrurile.

Ea îşi trase mîinile din mîinile lui şi se ridică în picioare. Max constată că micul lui discurs o impresionase. Sara îl privea uimită.

Max nu se considerase niciodată un bărbat lipsit de scrupule, însă acum era conştient de faptul că profita de situaţie. Sara se mai resimţea de pe urma şocului. Era pierdută, confuză. După cum singură spusese, nu ştia încotro s-o apuce. Îşi potoli conştiinţa spunîndu-şi că e doar o problemă de timp pînă cînd ea va veni de bună voie la el. Evenimentele evoluau însă prea repede. Nu-şi putea permite să-i acorde timp.

O îmbrăţişă.

– Spune-mi că te măriți cu mine, Sara.

În ochii ei apărură lacrimi.

– N-ar fi cinstit față de tine, Max.

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta.

O sărută ușor.

– Max, oftă ea, pe jumătate protestînd, pe jumătate acceptînd.

Apoi nu se mai gîndi la nimic cînd Max o îmbrățișă și o sărută cu patimă. Se lipi de el, cu capul sprijinit de brațul lui care o susținea.

Max o strînse și mai tare. Ea îi simți starea de excitare, și trupul ei îi răspunse. Acea parte a minții care încă mai putea gîndi îi spunea că nu era prea prudentă. Nu-i păsa. Trăia. Nu se simțise niciodată mai vie. Și apoi, cine știa ce se va întîmpla a doua zi?

Sara se eliberă numai o clipă doar pentru a-i putea înlănțui gîtul cu brațele.

Abandonare. Ea i se abandona lui. Iar patul lui se afla alături. Simțurile porunceau să o aibă. Dacă ar fi avut-o atunci, nu ar mai fi existat cale de întoarcere. Pe de altă parte...

Se lupta cu el însuși, și asta a fost greșeala fatală. Conștiința lui a cîștigat. Nu profitase niciodată de o femeie, și cu siguranță nu ar fi făcut-o cu singura pe care și-o dorise vreodată de soție.

Cu un efort supraomenesc își desprinse buzele de ale ei pentru a o întreba:

– Asta înseamnă că te căsătorești cu mine?

Sara avu nevoie de cîteva clipe pentru a înțelege:

– Da, șopti ea, da, și îi oferi din nou buzele.

El o sărută ușor.

– Ești sigură?

– Sînt sigură.

Asta voia Max să audă.

Ea strigă în momentul în care el se opri, o luă în braţe şi o ridică.

– Ce...

– Te duc în camera ta. Nu încape nici o discuţie. Ai trecut prin multe în noaptea asta. Ţi-am spus că te voi proteja, şi am vorbit serios, chiar dacă asta înseamnă să te protejez de mine însumi. Ceea ce îţi trebuie ţie acum e un somn bun, şi asta o să ai.

O clipă se simţi umilită, dar văzîndu-i privirea înflăcărată şi uşor amuzată se mulţumi să-şi sprijine capul de pieptul lui. Max avea dreptate. Era epuizată, prea epuizată pentru a gîndi. Important era că Max se afla acolo, şi, pentru o vreme, nu trebuia să-şi facă griji pentru nimic.

Max o duse în camera ei, o aşeză în pat, îi spuse că-i oferă cinci, cel mult zece minute pentru a se pregăti de culcare şi că apoi se va întoarce pentru a o veghea. Aşteptă pînă ce ea încuie uşa, apoi dădu fuga în aripa servitorilor, la etaj, şi trezi un valet. Trebuia să acţioneze, şi avea nevoie de cineva de încredere care să aibă grijă de Sara. După ce-i dădu valetului instrucţiuni, Max se întoarse în camera ei.

Sara încerca să doarmă, dar secvenţe din cele petrecute îi stăruiau în minte.

– Max? Se ridică şi aruncă o scurtă privire prin cameră.

Max stătea pe scaunul de lîngă şemineu şi frunzărea o revistă. Auzindu-se strigat se ridică şi veni repede lîngă ea.

– Ce e, Sara?

Ea îşi scutură capul.

– Nimic. Doar... Se lăsă înapoi pe pernă şi închise ochii.

Cînd respiraţia îi deveni regulată, Max îi dădu părul la o parte şi descoperi o zgîrietură lungă şi adîncă de la ureche pînă la baza gîtului. O urmări cu vîrful degetului şi simţi cum îl cuprinde furia.

El nu era indulgent ca Sara, nici pe departe. Cînd va

descoperi persoana care o atacase, se va răzbuna în același fel.

Încă mai privea zgîrietura cînd auzi o bătaie în ușă. Se duse să deschidă.

18

Sara ședea în pat în capul oaselor sorbind dintr-un pahar de ciocolată caldă pe care servitoarea ei i-o adusese cu cîteva minute înainte. Deși Martha o asigurase că era o zi de vară senină și caldă, Sara se simțea înfrigurată. Era tîrziu, aproape de prînz, dar nu-i venea să se scoale din pat. Tot ce voia era să-și pună pătura în cap și să uite că mai există altceva dincolo de zidurile protectoare ale camerei.

Nimeni nu-și putea închipui că fusese atacată în noaptea trecută. Singurele semne vizibile erau zgîrietura lungă de pe gît și zgîrieturile de pe mîini. Dacă va fi nevoie, se va justifica spunînd că se jucase cu una dintre pisicile din grajd. Mai avea niște julituri pe genunchi, dar era puțin probabil să le vadă cineva.

Nu voia să afle nimeni că fusese atacată, pentru că n-avea chef să răspundă la întrebări indiscrete. Dar mai ales nu voia să provoace bănuieli de genul celor care îi bîntuiau mintea.

Deși se străduia, nu se putea abține să nu retrăiască momentele de groază prin care trecuse: acele mîini puternice, apucînd-o din spate, imobilizîndu-i brațele; panica atunci cînd strînsoarea acelor brațe îi tăiase respirația.

Se cutremură din nou.

O asaltau nenumărate gînduri și temeri. Nu știa încotro s-o apuce, ce să facă în continuare. Ura acest sentiment de neajutorare. Max îi oferea o soluție, dar nu era sigură că vrea s-o

accepte. Nu ştia care era cel mai bun lucru de făcut.

Privirea ei se îndreptă către scaunul în care stătuse Max cu o noapte în urmă. Dacă nu s-ar fi aflat acolo, nu ar fi avut curajul să închidă ochii. Şi tot în noaptea trecută îi promisese că o să se căsătorească cu el.

Îşi atinse buzele cu degetele, amintindu-şi cum o sărutase. Cînd îşi simţi trupul fremătînd oftă, aruncă păturile la o parte şi se dădu jos din pat.

Cînd coborî, un valet îi spuse că un domn o aşteaptă în salon. Numele lui era Fallon, dar în afară de asta valetul nu ştia decît că o aştepta de ceva vreme.

Tînărul care se ridică la apariţia ei era de înălţime medie şi avea o figură plăcută, deschisă. Sara aprecie felul în care era îmbrăcat, haina bleumarin şi pantalonii bej.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Fallon? spuse ea făcîndu-i semn că poate să se aşeze.

Ea luă loc pe canapea. Tînărul intră direct în subiect:

– Înainte de a pleca la Winchester, Lordul Maxwell m-a rugat să vă dau această scrisoare. Conţine răspunsul la toate nelămuririle.

Sara luă scrisoarea. Era şocată. Primul gînd care-i veni în minte fu acela că Max se răzgîndise în privinţa căsătoriei şi nu ştiuse cum să-i spună. Dar gîndul nu stărui prea mult. Max era orice, numai laş nu.

Domnul Fallon continuă:

– N-a vrut să vă trezească. A plecat foarte devreme. De aceea mi-a lăsat mie scrisoarea.

Descumpănită, Sara deschise scrisoarea şi începu să citească. Putea avea încredere în Peter Fallon, spunea Max, întrucît el şi Peter erau prieteni şi colegi. Pînă se va întoarce – urma să fie în Longfield în aceeaşi seară, dacă toate mergeau

bine – Peter va avea grijă de ea. El va face rost de o împuternicire specială de la episcop şi, cînd se va întoarce, se vor căsători imediat la biserica din Longfield. Nu va accepta nici o amînare, din motive ce sînt evidente. Tot ce avea ea de făcut era să stea în preajma lui Peter şi să se asigure că vicarul se va afla acolo.

Nu mai era cale de întoarcere. Doamne, ce făcuse?

– Vă simţiţi bine, domnişoară Carstairs?

Peter Fallon o privea atent.

– Nu arăţi ca un bodyguard, spuse ea.

– Forţa nu e neapărat necesară în acest caz. Nu trebuie să rămîi singură. Asta mi-a spus Lord Maxwell. Te voi însoţi oriunde vei merge.

– Şi cum ai de gînd să procedezi? Nu intenţionez să spun familiei mele că te afli aici pentru a mă proteja. N-aş face decît să-i neliniştesc. Ar trebui să le spun despre...

Ezită, neştiind cîtă încredere avea Max în acest om.

El termină propoziţia în locul ei:

– Despre atacul de aseară? Înţeleg. Poţi conta pe discreţia mea.

Îl privi un timp, apoi spuse cu răceală:

– Cine eşti, domnule Fallon?

El îi răspunse degajat:

– Lucrez pentru Lord Maxwell. Dacă vrei să ştii mai multe, va trebui să-l întrebi pe el. Dar, pentru binele nostru, putem spune că Lord Maxwell m-a însărcinat să scriu despre arhitectura din Longfield. Asta va explica prezenţa mea aici. Voi fi mereu prin preajmă, nu te voi scăpa din ochi. Dacă părăşeşti casa, te rog să mă anunţi.

– Chiar aşa? Sara se ridică. Max s-a ocupat de prea multe în ultima vreme.

Tînărul se ridică şi el.

– Da, se pricepe la asta. Domnişoară Carstairs, fiţi vă rog

rezonabilă. Nici nu o să observați că sînt aici. Iar cînd se întoarce Max, veți lămuri problema cu el.

Voia să pară supărată, dar nu putu rezista zîmbetului trist, dezamăgit. Zîmbi fără să vrea.

– Se pare că și tu ai fost victima metodelor lui Max, spuse ea.

– Frecvent, o asigură el și mimă un fior.

Ea rîse.

– Așteaptă aici, spuse ea. Mai întîi vreau să-mi avertizez – vreau să spun *să-mi anunț* familia că eu și Max ne vom căsători în seara asta. Apoi mă voi întoarce să te iau și să te prezint familiei.

Peter Fallon rămase în picioare pînă cînd Sara părăsi încăperea, apoi se așeză din nou și își turnă o cană de cafea din ibricul pe care servitoarea tocmai îl adusese. Terminase o farfurie de plăcinte cu stafide și se gîndea dacă mai poate cere una. Era tipic pentru Max. Întotdeauna se gîndea la binele celor de lîngă el, mai ales cînd i se făcea un serviciu. Nu trebuia decît să tragă de șnurul clopoțelului și un servitor ar fi venit în grabă să-l întrebe ce dorește.

Va începe deci cu servitorii. Dacă vreunul dintre ei i-a adus acel bilet domnișoarei Carstairs noaptea trecută, va afla imediat despre cine e vorba, nu întrebîndu-i direct, ci pe ocolite. Metodele sale erau diferite de cele ale lui Max și, după modesta sa părere, mult mai eficiente. Servitorii știu mult mai multe decît cred stăpînii.

Își bău cafeaua gînditor. Sprîncenele lui mari erau încruntate. Deci aceasta era Sara Carstairs. O văzuse la proces, dar nu reușise să-i deslușească trăsăturile din cauza bonetei. Acum nu se mira că Max se îndrăgostise de ea. Nu era numai aspectul fizic – părul negru și lucios, ochii cenușii și expresivi –, mai era și acel ciudat amestec de mîndrie și fragilitate. Să fi fost ea o ucigașă? Max fie își schimbase părerea, fie întrebarea devenise irelevantă.

Căscă de cîteva ori. Era obosit. Stătuse treaz jumătate din noapte. Dormea liniştit în patul din casa închiriată de la Cat and Fiddle, cînd fusese trezit de unul din valeţii de la Longfield şi tîrît pînă acolo pentru a discuta cu Max. Auzise zvonurile care circulau prin Stoneleigh, şi anume că domnişoara Carstairs se logodise cu un oarecare vînător de recompense, şi se întrebase ce dracu' se întîmpla.

Ei bine, acum ştia şi era surprins.

Max fusese foarte reţinut. Nu discutaseră problema cum făceau de obicei, ci făcuse doar o scurtă trecere în revistă a evenimentelor şi îi dăduse cîteva ordine. Înainte de toate, Max dorea ca domnişoara Carstairs să se afle în siguranţă pînă la întoarcerea lui. Nu trebuia să plece nicăieri singură. Apoi Peter putea începe să caute răspunsuri. Max voia să ştie cine pusese biletul pe toaleta ei, cine putea să cunoască şi să imite scrisul lui William Nerville şi unde se aflase toată lumea cu o seară în urmă cînd avusese loc atacul. Posibilul răspuns potrivit căruia domnişoara Carstairs era responsabilă şi că nu existase nici un atac, fie nu-i trecuse prin minte, fie că nu vrusese să-l ia în considerare.

Se gîndea la acest lucru cînd Sara reveni. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi în ochi avea o sclipire războinică.

– Dacă mă urmezi, domnule Fallon, spuse ea, voi face prezentările.

Nu mai existase niciodată o nuntă atît de deprimantă. Părea mai degrabă o înmormîntare, doar că atmosfera nu era dominată de durere, ci de speranţe înşelate. Ei bine, Max nu avea dispoziţia necesară pentru a scoate familia Sarei din starea deprimantă în care se afla. Făcuse în ziua aceea un drum istovitor pînă la Winchester şi înapoi şi era obosit şi irascibil.

Ce naiba îi reţinea pe Sara şi pe Simon? Dacă liniştea

avea să mai dureze mult timp, va adormi din picioare.

Aruncă o privire prin capelă. Se afla într-unul din turnurile circulare şi nu putea găzdui mai mult de douăzeci de persoane. Acum se găseau acolo şase persoane, inclusiv preotul. Martin citea o carte, Constance privea drept înainte, Anne se ruga, iar Lucy mîngîia o pisică.

Un singur lucru atenua proasta dispoziţie a lui Max. Nici Simon, nici Martin nu aveau zgîrieturi. Era puţin probabil ca vreunul din ei s-o fi atacat pe Sara cu o seară în urmă. Pentru binele ei, spera că are dreptate.

Dar de ce naiba întîrzia Sara?

Spera că nu se răzgîndise. Ar fi fost al dracului de rău. Oricum nu va renunţa – o va lua cu frumosul, iar dacă asta nu va merge, va recurge la mijloace mai dure. O va duce la cabana lui de vînătoare din Cornwall şi o va ţine acolo pînă îi va veni mintea la cap. Oricine şi-ar fi dat seama că între ei exista ceva. Cum putea femeia asta să fie atît de oarbă?

Cinci minute. Atît îi mai dădea, apoi se va duce după ea.

Preotul începu să se agite. Max se ridică din strana în care se afla şi se îndreptă către el.

– Ce mai e acum? întrebă el morocănos.

Cu o voce joasă şi încordată, vicarul spuse:

– Totul este cît se poate de neobişnuit. Ar trebui să te căsătoreşti într-o biserică, nu într-o casă particulară şi asta dimineaţa, după cum este obiceiul locului.

– Episcopul ţi-a explicat totul, nu-i aşa? Sau vrei să porţi discuţia asta cu el?

Întrebarea îl reduse pe preot la tăcere.

Aşa şi trebuie, gîndi Max, întrucît el *lămurise* într-adevăr totul cu episcopul. Desigur, contase şi faptul că tatăl său şi episcopul Hyde fuseseră prieteni şi colegi de şcoală. Îi explicase episcopului că se temea că mireasa lui putea fi ucisă dacă s-ar

oficia căsătoria într-o biserică, şi că la Longfield exista o capelă. Subliniase, de asemenea, urgenţa acestei căsătorii. Episcopul îl privise ciudat, chiar cu tristeţe, dar semnase toate actele necesare.

Abia cînd se afla în drum spre Longfield îşi dăduse seama că prelatul crezuse că mireasa sa era pe punctul de a da naştere primului lor copil – nelegitim. Asta explica probabil privirea lui tristă.

Zîmbi, deşi ştia că dacă povestea va ajunge la urechile părinţilor săi va ieşi un mare scandal.

Max se întoarse cînd se deschise uşa. Intră Sara, la braţul lui Simon. Capela era mică şi exista un singur culoar central. Ajunse alături de Max din cîţiva paşi. Se străduise mult să arate bine, remarcă Max satisfăcut. Părul, coafat în cîrlionţi mici, îi era prins cu o panglică albă. Rochia din satin avea culoarea fildeşului, iar peste ea purta o jachetă asortată, cu mîneci lungi, încheiată pînă la gît. Într-o mînă ţinea o crenguţă cu flori albe.

Oboseala şi irascibilitatea lui dispărură imediat. O luă de mînă. Degetele Sarei tremurau. Părea gata să o ia la fugă la cea mai mică provocare. El îşi înclină capul pentru a auzi cuvintele ei şoptite.

– Nu ai semnat contractul de căsătorie, spuse ea.

Nu acestea erau cuvintele pe care spera să le audă. Îi stătea pe limbă să-i spună că ar fi putut-o cumpăra şi vinde de zece ori. Mă rog, cel puţin de două ori. Se abţinu, din dorinţa ca Sara să se încreadă în el fără rezerve. Voia ca ea să aibă aceeaşi încredere în el ca şi în nenorocita ei de familie. Voia...

Ea îi strînse mîna.

– Ce e? întrebă el pe un ton nu foarte blînd.

– Max, mai ai încă timp să te răzgîndeşti.

O privi cu atenţie. Privirea ei trăda nesiguranţă şi îngrijorare. Ei bine, o să-i dea un alt motiv de îngrijorare.

– Nici o şansă, spuse el, pentru că tu, draga mea, o să faci ca aşteptarea mea să nu fi fost degeaba.

Preotul îşi drese vocea şi ceremonia începu.

Constance o ajută să se dezbrace pentru culcare. Nu avea nevoie de ajutorul lui Constance, dar nu-l putea refuza din moment ce împrumutase pentru nuntă rochia mamei sale vitrege. Nu exista nici o şansă ca Max să apară. Adormise la masă şi avusese nevoie de ajutor pentru a ajunge în pat.

Nu-l învinovăţea. Ai ei se dovediseră mohorîţi şi tăcuţi pe tot parcursul mesei, deşi aveau destule să-şi spună după plecarea lui Max. Anne fusese cea care-i adusese în starea aceea.

„Sînteţi orbi cu toţii? strigase ea. Nu vedeţi că Sara este îndrăgostită de Max şi el de ea? Lui nu-i pasă de averea ei. Se iubesc."

Înmărmuriseră cu toţii, inclusiv Sara.

Alungă această amintire, îmbrăcă o cămaşă de noapte şi se întoarse către Constance.

– Îţi mulţumesc că mi-ai împrumutat rochia ta. Dacă mi-aş fi făcut una la comandă, aşa aş fi vrut să arate. Este cu adevărat frumoasă.

– Sperasem că o voi purta la nunta ta. Constance oftă, scuturâ din cap şi continuă: Nu mi-am închipuit însă că va fi o astfel de nuntă. Nu ştiu ce ar fi spus tatăl tău dacă ar fi fost de faţă. Te-am considerat întotdeauna o persoană echilibrată, dar am impresia că nu eşti decît o fetiţă proastă. Te-ai lăsat sedusă de un chip frumos şi de nişte umeri laţi.

Sara îşi dădu părul la o parte.

– Max înseamnă mai mult decît atît.

– Oare? De unde ştii? Cine sînt părinţii lui? De unde provine averea lui? Dacă există. Eu una mă îndoiesc. Draga mea, el s-a grăbit să se căsătorească înainte ca tu să poţi afla

ceva despre el. E un vînător de zestre şi ne va distruge pe toţi. Ochii ei verzi se îmbunară, şi rosti pe un ton rugător: Nu e prea tîrziu. Încă mai poţi anula căsătoria. Ţine-l departe o noapte sau două pînă se întoarce Drew ca să te poţi consulta cu el.

– Nu vreau să mă consult cu Drew. Ştiu ce vreau.

Cînd Constance deschise gura să vorbească, Sara o reduse la tăcere cu o mişcare scurtă a mîinii. Nu voia să se certe cu Constance sau cu altcineva în legătură cu nunta, dar se săturase de toate aceste atacuri la adresa lui Max.

– De acum înainte, spuse ea, vei vorbi respectuos despre Max; acelaşi lucru e valabil şi pentru Simon şi Martin. Dacă vă este prea greu, vă sugerez să părăsiţi Longfield-ul imediat. Vorbesc serios, Constance.

Aceasta o privi surprinsă şi apoi oftă.

– Problema ta, spuse ea, este că nu ştii cine îţi vrea binele. Nu credeam că o să aud vreodată asemenea vorbe de la tine.

– Nu le-ai fi auzit dac-ai fi ştiut să te porţi.

Cu rochia pe braţ, Constance se îndreptă către uşă. Ajunsă acolo, se întoarse şi spuse:

– I-ai judecat greşit pe fraţii tăi. De ce crezi că au fost daţi afară de la Oxford?

– Pentru că s-au luat la bătaie pentru o tîrfă.

– O, nu. Pentru că s-au luat la bătaie pentru tine. Ţi-au apărat reputaţia. Şi asta nu e nici prima, nici ultima oară cînd o fac. Nu le spune că ţi-am vorbit despre asta. S-ar supăra pe mine.

– Ce? Constance...

Cu un zîmbet triumfător, Constance părăsi camera.

Sara era descumpănită. Îşi aminti cum îşi certase fraţii cînd îi spuseseră că erau excluşi pentru restul trimestrului. Scandalul se iscase din cauza unei domnişoare, îi spusese Simon, iar cînd Martin a vrut să-i dea amănunte, Simon l-a întrerupt.

Sara făcu cîțiva pași prin cameră cufundată în gînduri. Ajunsă la fereastră, se opri și privi afară. Nu se zărea nici o lumină în casa lui Drew. Îl considera un membru al familiei și și-ar fi dorit să fie prezent la nuntă, însă Simon îi spusese că Drew plecase la Winchester cu treburi.

Nici măcar Bea nu era acolo, ca să-i dea un sfat. Bea refuzase să vină la Longfield pentru că nu voia să intervină între soț și soție.

Doamne, ce făcuse?

Se așeză pe pat și căzu pe gînduri.

19

Era pe punctul de a stinge lumînările de pe șemineu cînd intră Max. Surprinsă, se răsti:

– Ce cauți aici?

El își scosese haina, rămînînd doar cu cămașa și pantalonii săi negri. Amuzat și relaxat, spuse:

– Ce altceva aș putea face în noaptea nunții mele? Îmi cer scuze pentru faptul că am adormit la masă. M-a doborît călătoria la Winchester, dar acum sînt în formă.

Deși nu-i era ușor, Sara reuși să zîmbească.

– Max, vreau să-ți vorbesc despre seara trecută...

– Ce e cu seara trecută?

– S-ar putea ca eu să-ți fi făcut o impresie greșită.

– Despre ce impresie e vorba, Sara?

Nu-i putea susține privirea sferedelitoare, așa că se întoarse și mîngîie buchetul de trandafiri albi aflați într-o vază pe comodă.

– Nu vreau ca asta să fie o căsnicie adevărată, Max, spuse ea.

Cînd se întoarse, el se afla chiar în faţa ei. Inima îi bătea atît de tare, încît se întrebă dacă nu cumva el o auzea.

– Nu vreau ca asta să fie o căsnicie adevărată, repetă ea, privindu-l drept în ochi.

Rostise cuvintele, dar ochii ei spuneau altceva. Max îşi zise că ar fi trebuit să se obişnuiască pînă acum. De fiecare dată cînd se apropia de ea, Sara se punea în gardă. Nu ştia cum să cedeze elegant.

Sara se aştepta la o răbufnire, dar el îi zîmbi cu o seriozitate stranie.

– Va trebui să te descurci mai bine, altfel voi fi nevoit să-ţi spun că este laşă ori mincinoasă.

Sara rosti pe un ton rece:

– Problema ta, Max, este că te-ai obişnuit ca femeile să-ţi cadă în braţe.

Sprîncenele lui se arcuiră.

– Ai o părere exagerat de bună despre cuceririle mele. Recunosc, am avut legături pasagere, dar nu am cerut nici unei femei să fie soţia mea.

Sara roşi.

– O, Max, îmi pare rău. N-am vrut să spun asta. Doar că...

– Tu crezi că sînt un vînător de zestre?

– Bineînţeles că nu. Şi îmi cer iertare pentru familia mea. S-au purtat îngrozitor cu tine.

– Te gîndeşti că voi publica povestea în ziar?

– Nu, dacă tu-mi spui că n-o vei face.

– Crezi că aş putea, acum că eşti soţia mea? Nu ai încredere în mine? Ce se întîmplă, Sara? Spune-mi.

Era atît de aproape încît ea îi putea simţi căldura trupului, mirosul de săpun pe care-l emana pielea lui. Simţurile i se trezeau. Se întoarse cu intenţia de a se îndepărta, dar îşi dădu seama că nu era în stare. Apropierea lui o copleşea.

Inspiră scurt.

– Max, tu ştii cine sînt. Sînt Sara Carstairs. Am fost găsită nevinovată de crimă, dar asta nu înseamnă că oamenii cred acest lucru. Poate că sînt vinovată. Cum voi putea fi vreodată sigură că verdictul e cel corect?

– Deci asta e. Max zîmbi. Eu ştiu că eşti nevinovată pentru că, spre deosebire de ei, eu te cunosc.

Vocea lui Max era blîndă şi în acelaşi timp dojenitoare. Sara fu nevoită să înghită în sec înainte de a continua:

– Nu mi-am dorit niciodată o căsnicie adevărată. Dacă ar fi să avem copii, cum aş putea trăi cu stigmatul, cu ruşinea faptelor mele?

Şi-ar fi dorit să o cuprindă în braţe şi să să-i alunge temerile cu sărutări. Rezistă acestui impuls deoarece voia ca ea să i se dea de bunăvoie, fără trucuri din partea lui.

Max spuse:

– Simon şi Martin s-au împăcat cu situaţia? Nu i-am auzit plîngîndu-se.

– Nu, nu se plîng, dar nu le e uşor. Constance mi-a spus că au fost exmatriculaţi un trimestru pentru că s-au certat, apărînd reputaţia mea. Acum îi înţelegi?

Max zîmbi şi zîmbetul îi lumină chipul.

– Aminteşte-mi să le strîng mîna mîine la micul dejun.

Sara se enervă.

– Max, eu vorbesc serios.

– Îmi dau seama. Apropo, cînd ţi-a spus Constance asta?

– Nu cu mult timp în urmă, cînd mă ajuta să mă dezbrac.

Acum totul devenea limpede.

– Şi ai avut, brusc, o mustrare de conştiinţă?

– Mi-am dat seama cît de egoistă am fost, dacă la asta te referi. M-am gîndit doar la ce era mai bine pentru mine.

Fără să zîmbească, Max spuse încetişor:

– Eu ştiu ce e cel mai bine pentru mine, Sara. Mă

interesează însă ce consideri tu că e mai bine pentru tine.

– Ce?

– Ce vrei, Sara, ce vrei cu adevărat?

Ceea ce voia se afla chiar în fața ei. Ochii lui albaştri strălucitori o dezarmau. Lumina lumînărilor se oglindea în părul lui de culoarea aurului. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată.

Max rămase nemişcat. Nu era necesar să o atingă. O dorea, iar micul său discurs ar fi putut la fel de bine să rămînă nerostit.

– Nu vreau să te rănesc, Max.

– Nu, dar o vei face. La fel cum te voi răni şi eu. E inevitabil, Sara, pentru că sîntem oameni. Eu sînt dispus să-mi asum riscurile. Dar tu?

Max întinse mîna, dar nu o atinse. Sara înțelese că îi oferea posibilitatea să aleagă. N-ar fi trebuit s-o facă. Nu putea să se lupte împotriva propriei sale inimi, iar inima făcu alegerea pentru ea.

Max îi luă mîna şi o trase încetişor în brațele sale. Cu respirația întretăiată, el spuse:

– Nu mai e cale de întoarcere, înțelegi? Nu numai în noaptea asta. Niciodată.

Max spuse ceva, ceva despre renunțare, ceva ce ea nu înțelese, căci se ridică pe vîrfuri şi, cu un oftat resemnat, îşi încolăci mîinile în jurul gîtului lui. Îi simți bătăile inimii, apoi gura lui peste buzele ei. Plăcerea era atît de intensă încît îi venea să plîngă.

Cînd sărutul se termină, tremurau amîndoi. Max nu ştia dacă era impresionat sau înfricoşat. Trupul îi ardea de dorință. Se gîndise mereu la noaptea în care se vor întîlni şi imaginația lui dăduse acelei nopți un alt final.

El îi inhală parfumul şi fu străbătut de un fior de dorință. Mîinile îi alunecară pe umerii ei, iar degetele i se încurcară, neajutorate, în părul moale. Visase acele şuvițe întunecate

acoperindu-l ca o draperie şi buzele ei sărutînd fiecare centimetru al pielii sale dezgolite.

Încercînd să se stăpînească, Max rosti:

– Unul dintre noi trebuie să se oprească. Ajută-mă, Sara.

Vocea ei era o şoaptă:

– Nu te opri acum. Îşi lipi trupul de al lui. O să mor dacă te opreşti.

– La dracu', încerc să fiu responsabil.

Şi ăsta era adevărul. Nu crezuse nici un moment că Max ar fi ca William. Sara descoperea muşchii puternici care se încordau sub degetele ei. Pe acest bărbat voia să îl posede şi să se lase posedată de el.

Gura lui o acapară din nou, lacomă, agresivă. Ea îi răspunse cu o pasiune care îl ameţi. Un fior fierbinte îi aduse pe amîndoi în pragul extazului. Mîinile lui nerăbdătoare o eliberară de îmbrăcăminte pentru a se putea desfăta cu pielea ei caldă.

Cînd ea gemu, el rîse încetişor, trăgînd-o în pat şi rostogolindu-se împreună cu ea pe saltea. Dură doar un moment ca să scape de propriile haine şi se întinse alături de ea.

Mîinile lui se plimbau peste corpul ei, frămîntîndu-i carnea moale, desmierdîndu-i fiecare rotunjime. Cînd ea începu, timidă, explorarea corpului lui, Max începu să gîfîie. Corpul lui se cutremură de excitare şi datorită sunetelor pe care ea le scotea.

– Sara, nu cred că mai pot rezista, spuse el gîfîind.

– Nu vreau să aştepţi.

Era înnebunită de dorinţă. Ştia ce urmează şi corpul său vibra ca o vioară bine acordată. Altcineva preluase controlul, o creatură primitivă care refuza să se lase inhibată de temerile şi reţinerile Sarei.

Nu mai cunoscuse niciodată un asemenea bărbat – prieten, amant, protector. Oare îl merita?

– Lacrimi?

Mîinile lui îi atinseră genele.

– Eşti minunat, Max, şopti ea. Mi-e teamă că te voi dezamăgi, spuse cu sinceritate.

– Prostuţo, murmură el şi îi desfăcu picioarele cu blîndeţe. Ea i se oferi şi îl strînse cu putere.

Prima lui smucire o lăsă fără respiraţie. Durerea era copleşitoare. Îşi înfipse unghiile în spatele lui şi încercă să se elibereze.

Max se opri surprins. *Era virgină.* La asta nu se gîndise niciodată. *Era virgină.* Nu-i venea să creadă. Ar fi trebuit să se oprească, însă n-o putea face. Simţea cum trupul îi explodează.

Îşi încleştă dinţii în timp ce ea începu să se smucească. Broboane de sudoare îi izvorau pe frunte. Încercările ei de evadare îl adînceau şi mai mult în ea. Fiecare muşchi i se încorda în timp ce se străduia să păstreze controlul.

Cînd durerea scăzu în intensitate, ea suspină uşurată şi apoi se moleşi.

Max o privi şi o sărută.

– Dacă aş fi ştiut, aş fi putut face să-ţi fie mai uşor.

– Dacă eu aş fi ştiut, nu m-aş mai fi aflat aici. Ultima oară mi-a plăcut mai mult. De fapt...

El o opri cu un sărut, o uşoară, senzuală posedare care o făcu să uite încordarea din coapse. Cînd o pătrunse din nou, ea îşi ţinu respiraţia, pregătindu-se să întîmpine durerea. Dar nu mai exista durere, ci numai plăcere.

Cu grijă, încet, el o excită, copleşind-o cu sărutări şi cuvinte drăgăstoase. Respiraţia ei deveni mai accelerată şi corpul i se încordă.

Max îi simţi trupul fremătînd de plăcere sub al lui, auzi ţipătul sălbatic de extaz, îşi îngropă faţa în părul ei şi se lăsă şi el pradă plăcerii.

După o vreme Max se ridică într-un cot, pentru a o vedea

mai bine. Buzele Sarei erau roşii de la săruturile lui.

– E-n regulă? întrebă el încet.

Copleşită şi ameţită de dragoste, ea îşi ridică privirea speriată şi în acelaşi timp umilită. Cum putea ceva atît de pămîntesc şi carnal s-o copleşească?

– Mă simt bine.

El îi dădu părul pe spate şi descoperi ceea ce căuta – zgîrietura de pe gît. Mai avea o vînătaie pe şold şi julituri pe genunchi. Le pipăi şi le sărută cu blîndeţe.

Uimită, Sara îl privi.

Max îşi zise că era cea mai atrăgătoare femeie pe care o cunoscuse. Dar dincolo de dorinţă, simţea o puternică nevoie de a o proteja. Ea îşi asuma riscuri mari. Cineva reuşise să o rănească. Dacă pe ea n-o înspăimînta lucrul ăsta, pe el îl speria al naibii de tare.

În plus, îl minţise şi el nu putea accepta asta.

Se aplecă deasupra ei şi o sărută pe buze.

– Eşti sigură că eşti bine?

Era ceva în ochii lui care o făcu să fie precaută.

– Sînt sigură.

Max se încruntă, şi spuse pe un ton tăios:

– Vrei să-mi explici ce dracu' se întîmplă? Nu ai avut niciodată un amant. De ce m-ai minţit, Sara? De ce ai minţit în legătură cu William Neville?

Un fior de teamă îi străbătu corpul.

– Ce vrei să spui?

– La proces au fost citite scrisorile tale către William. Păreaţi amanţi. Şi, totuşi, nu aşa au stat lucrurile.

– Ah, asta e! I se făcu deodată frig, şi îşi îmbrăcă rochia de casă. Acele scrisori, spuse ea, erau fabricate.

– Adică erau contrafăcute?

– Nu, eu le-am scris, dar cu mult timp înainte ca William

să se căsătorească cu Anne. Aveam optsprezece ani şi eram îndrăgostită de el. Nu am datat scrisorile. William a făcut asta după moartea tatălui meu şi a încercat să mă şantajeze.

Spuse toate aceste lucruri pe nerăsuflate.

– Avea întotdeauna probleme cu banii. Nu conta cît de mulţi îi dădeam, niciodată nu-i ajungeau să-şi plătească datoriile de la jocurile de noroc. Din fericire, prefera Londra nu Hampshire. Cînd lipsea, eram cu toţii fericiţi, dar se întorcea întotdeauna cînd rămînea fără bani.

Max aşteptă ca ea să tacă, şi atunci spuse cu blîndeţe:

– A pus datele pe scrisori pentru a dovedi că voi doi aveaţi o relaţie despre care sora ta nu ştia?

– Nu i-a mers. I-am spus lui Anne că trimisesem scrisorile cînd eram o fetiţă şi credeam că-l iubesc. Ea nu ştia că eu şi William fusesem mai mult decît nişte simple cunoştinţe. Nimeni nu ştia. Am păstrat secretul deoarece se temea că tatăl său l-ar fi dezmoştenit dacă ar fi aflat de mine. Cînd nu ne puteam întîlni, ne scriam. Ce romantică proastă am fost.

Tăcu din nou, dar Max o îndemnă:

– Nu te opri, Sara. Spune-mi tot ce-ţi aminteşti despre William.

Ea întoarse capul şi îl privi.

– De ce?

– Pentru că a avut o influenţă profundă asupra vieţii tale şi vreau să înţeleg.

– Distruge tot ce atinge.

Era conştient că folosise prezentul.

– Înţeleg. Ce s-a întîmplat, Sara? Ce te-a făcut să nu-l mai iubeşti?

– Comportamentul lui violent; crizele lui de gelozie. Se cutremură. Mă înspăimînta. L-am întrebat despre un zvon pe care-l auzisem. Lumea spunea că o lăsase însărcinată pe o fată

din împrejurimi. Îl privi în ochi. Se spunea că William a obligat-o să scape de copil, şi că din cauza asta ea a murit. Eu nu am crezut o iotă, dar cînd l-am întrebat pe William mi s-a părut înspăimîntat. Apoi s-a înfuriat. A spus că sînt minciuni şi m-a lovit. Nu cred că a vrut. Era la fel de şocat ca şi mine. Nu mai contenea cu scuzele. I-am spus tatălui meu că mă lovisem de uşă. După aceea nu am vrut să mai am de-a face cu el. N-a acceptat asta, şi astfel am devenit prizonieră în propria mea casă. Îmi era ruşine să-i spun tatălui meu despre idila mea cu William. Dacă aş fi făcut-o, poate lucrurile s-ar fi terminat altfel pentru Anne. În cele din urmă a renunţat şi s-a mutat la Londra. Am crezut că totul se terminase.

Se ridică din pat, îşi culese rochia de pe jos şi se îmbrăcă. Max îşi puse şi el pantalonii. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Era firavă şi delicată. Îi putea cuprinde talia cu palmele. Cum putea un bărbat s-o lovească? Spera că Neville era încă în viaţă, pentru a-l face bucăţi atunci cînd se va întîlni cu el.

– Apoi, continuă ea, domnişoara Beattie şi cu mine am fost într-o excursie în Scoţia. Am lipsit aproape trei luni. Cînd m-am întors, am aflat că William se căsătorise cu Anne.

– Cum a putut tatăl tău să îngăduie aşa ceva? William Neville! L-am cunoscut vag la Londra – un împătimit al jocurilor de noroc şi un risipitor.

– Tatăl meu nu ştia nimic despre viaţa lui de la Londra, iar William putea fi fermecător atunci cînd voia. Existau nişte zvonuri, dar nimic concret. Şi nu uita, William era fiul lui Sir Ivor Neville. Familia Neville este cea mai veche din Hampshire. Toată lumea îi respectă datorită numelui. Tatăl meu jubila. Cînd William va fi moştenitor, familia va avea un titlu nobiliar. Era prea tîrziu. Anne era soţia lui. Speram să fie bine, dar mă temeam de ce putea fi mai rău. Cînd tatăl meu a suferit un atac de cord, William şi-a dat arama pe faţă.

Sara luă un trandafir din vază și începu să-i rupă petalele.

– William a început să fie violent cu Anne, iar tatăl meu nu mai era în stare să o protejeze. M-am dus la Sir Ivor și l-am implorat să intervină, dar m-a refuzat. Îl dezmoștenise pe William încă înainte să se căsătorească cu Anne, din cauza comportării lui violente. După căsătoria lui cu Anne, a refuzat orice relație cu vreunul dintre noi.

Se întoarse către Max.

– Nu intenționam să renunț. M-am gîndit că legea o va proteja pe Anne. Credeam că-l puteam izgoni pe William de pe proprietatea noastră. Voiam ca Anne să-l părăsească, voiam ca ea să locuiască cu mine.

Se întrerupse pentru a-și drege vocea.

– Știi ce am învățat, Max? Am învățat că soția este proprietatea bărbatului. Nu poate face nimic fără încuviințarea lui. El e stăpînul. Dacă are în familie bărbați puternici, mai are o șansă, spre deosebire de o femeie singură. Ei bine, tatăl meu a găsit o metodă de a-l ține pe William în șah. Și-a modificat testamentul și mi-a lăsat mie totul. Anne urma să primească ceva bani la moartea lui, dar nu mai era principala moștenitoare. Am învățat să-l controlez pe William prin intermediul banilor. Cînd era cuminte, îl răsplăteam, iar cînd era rău, îl pedepseam. Problema era... O podidiră lacrimile și se opri.

Max spuse încet:

– Problema era că și William avea o armă puternică – Anne.

Ea încuviință din cap.

– Îmi era teamă s-o las singură cu el. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în casa moștenită. Cînd nu eram eu acolo, se ocupa Drew. De asta a trăit el pe proprietatea noastră. Ne simțeam mai relaxați doar atunci cînd William pleca la Londra. Din păcate, însă, se întorcea întotdeauna.

Max așteptă pînă ce Sara se calmă.

– Te-ai logodit, spuse el în şoaptă.

Ea încuviinţă.

– Nu-l iubeam pe Francis, dar îl plăceam suficient de mult. Credeam că un soţ îl va putea controla pe William mai bine decît mine. William a înnebunit cînd prietenii săi i-au spus de logodna mea, dar nu pentru că mă iubea, ci la gîndul că Anne nu-şi va mai lua partea ei din banii tatălui meu.

Max strînse pumnii.

– Sara. Ezită, dar trebuia să afle. Ce s-a întîmplat în noaptea în care William a dispărut?

– Nu ştiu, Max. Ăsta-i adevărul. Chiar nu ştiu.

– Sara.

Max întinse mîna şi ea se grăbi să se apropie. O sărută apăsat, apoi scoase din buzunarul pantalonilor o batistă şi o ajută să-şi sufle nasul.

Sara respiră adînc şi îşi îndreptă privirea către el. Max o întrebă:

– De ce nimic din toate astea nu a ieşit la iveală în timpul procesului?

Sara se scutură.

– Pentru că ar fi fost prea dăunător, asta a spus avocatul, domnul Cole. Nu ştii că un proces e ca un joc de şah? Apărătorul tău va scoate la lumină doar dovezile care te pot ajuta să cîştigi. Nu-i pasă nimănui de adevăr.

– Dar scrisorile...

Ea îşi scutură capul.

– Mi s-a spus că juriul nu va crede că William adăugase datele pe acele scrisori, deoarece nimeni nu ştia că eu şi William ne cunoscusem cu mult înainte de căsătoria lui cu Anne. Acelaşi lucru este valabil pentru pasajele din scrisori despre care domnul Cole spunea că erau „fierbinţi". Îi citam lui William propriile sale cuvinte. Eram prea inocentă pentru a-mi da

seama că niște cuvinte simple pot avea sensuri duble. Era complicat și puțin plauzibil să încerci să explici scrisorile, așa că domnul Cole nici n-a încercat. Să fiu sinceră, nu cred că el a fost convins de nevinovăția mea.

– Cole ar trebui împușcat! spuse Max furios.

– De ce? M-a scăpat, nu-i așa? Asta e tot ce contează într-un proces. Pierzi sau cîștigi. Doar nu te aștepți să-l învinovățesc pentru asta.

– Nu la asta mă refer! Desigur, îi sînt recunoscător lui Cole pentru faptul că te-a scăpat. Dar scrisorile! Din cauza scrisorilor am crezut că William a fost amantul tău.

Ea zîmbi amar.

– Dar ceilalți amanți ai mei?

– Care?

– *Armata* mea de amanți.

El zîmbi.

– Ah, pe ăia i-am scos din calcul de luni de zile.

– Max, ne cunoaștem doar de cîteva săptămîni.

– Da? Zîmbi și îi îndepărtă de pe față cîteva șuvițe de păr rebele. Mă simt de parcă ne-am cunoaște dintotdeauna. Despre ce vorbeam?

Palmele ei îi prinseră brațele.

– Exact asta am simțit eu în Reading, în noaptea în care ai escaladat fereastra mea.

– Îmi doresc, spuse el, să fi escaladat fereastra ta cu ani în urmă. Îi sărută ochii. Îmi doresc să fi fost alături de tine la moartea tatălui tău. Îi sărută bărbia. Îmi doresc să fi fost acolo cînd te-a lovit William. Vocea îi devenise tăioasă. L-aș fi ucis pe nemernic înainte de a se atinge de un fir de păr din capul tău. Sara...

Degetele ei îi acoperiră gura. Ochii îi erau înecați în lacrimi. Dacă el ar fi continuat, toată rezistența ei s-ar fi năruit și ar fi început să bîzîie ca un copil. Reușise să se controleze ani de

zile. Avusese nevoie de tărie ca să-i protejeze pe cei pe care-i iubea. Încerca să-şi imagineze viaţa alături de un om ca Max. Să nu aibă secrete, să-i împărtăşească cele mai puternice temeri. Ezita, dar autocontrolul pe care şi-l impusese ani de zile o făcu să se îndepărteze de marginea prăpastiei.

– Nu vreau să mă gîndesc la William, spuse ea. Măcar acum. Vreau să uit. Ajută-mă să uit, Max.

Mîna lui se ridică încet şi îi mîngîie faţa.

– Te frămîntă ceva.

– Nu. Doar că...

– Ce?

– Îmi doresc să ştiu cum să-mi seduc soţul.

El îi oferi zîmbetul care-i plăcea.

– O să-ţi arăt.

Pentru Max se dovedi a fi curată tortură. Mintea ei nu era îndreptată către plăcere, ci se afla în căutarea răspunsurilor. Ca o şcolăriţă care studiază pentru un proiect, ea îi puse la încercare fiecare parte a trupului. Nu-ţi venea să crezi că el era primul ei amant. Nu avea pic de timiditate, ci numai o minte iscoditoare. În timp ce el era gata să explodeze, ea era relaxată, cu sprîncenele încruntate din cauza concentrării în timp ce-l trecea prin iad.

Pentru el sfîrşitul veni cînd ea schimbă degetele cu buzele. Se rostogoli pe pat împreună cu ea.

– Dar, Max, strigă ea, rîzînd, eu nu am terminat încă.

Era captivat de transformarea ei: ochii sclipitori, pielea înroşită, dinţii albi strălucind în timp ce se lăsa cuprinsă de veselie. Părea o ştrengăriţă lipsită de griji. O clipă şi-o aminti la proces – un bloc de gheaţă, fără urmă de sentiment pe figura împietrită.

Ea îi prinse privirea ciudată, parcă nemulţumită, şi zîmbetul îi pieri. Cînd vorbi, vocea îi tremura:

– Te-am şocat? Am fost prea îndrăzneaţă?

El îi luă faţa în palme.

– Eşti perfectă.

– Ah, Max, nu mă pune pe un soclu. Nu voi face altceva decît să te dezamăgesc.

– Nu intenţionez să te pun pe un soclu. Ceea ce aş dori să fac este să te leg de pat şi să mă arunc pe tine de cîte ori am ocazia.

– Să te arunci pe mine?

– Uite aşa.

Amîndoi zîmbeau cînd buzele li se întîlniră. El îi dărui toată răbdarea şi toată tandreţea pe care i le-ar fi dăruit, şi mai înainte, dacă ar fi ştiut că era primul ei amant. Respiraţia li se îngreună. Trupurile se contopiră, dar Max nu se grăbea. Cu fiecare sărut şi mîngîiere, încerca parcă s-o convingă, s-o cucerească. Îi spuse că e frumoasă, că îl satisfăcea, că o aşteptase să apară toată viaţa lui.

Îşi zise că Max făcea dragoste cu o femeie pe care n-o cunoştea. Oricum nu mai avea scăpare. Era mai bine să nu se gîndească.

Sara îl strîngea cu putere. Apoi, mîngîindu-i pielea caldă, exprimă ceea ce nu putea recunoaşte în cuvinte, nici măcar faţă de ea însăşi.

20

Sara stătea de vorbă cu Simon la micul dejun. Max intră în încăpere cu paşi mari, o luă în braţe şi o duse afară la o trăsură care aştepta.

Simon aruncă şervetelul pe jos şi se duse după ei.

– Ce naiba faci cu sora mea? Răspunde-mi, lua-te-ar naiba! Pune-o jos!

Şi Sara era speriată.

– Max, ce se întîmplă?

O privi amuzat şi serios în acelaşi timp.

– Poţi spune că te răpesc.

Cînd Simon înjură, Sara spuse:

– Nu fi idiot, Simon, Max nu m-ar răpi.

– Atunci ce face?

Ajunseseră la trăsură şi Max, ţinînd-o strîns pe Sara la pieptul său, se întoarse către Simon. Privirea lui deveni tăioasă.

– Ceea ce fac eu, spuse el, se cheamă că îmi duc soţia în luna de mîere. Ai obiecţii?

– O lună de miere? spuse Sara.

Era ultimul lucru la care se aştepta.

– Ai obiecţii? o întrebă Max şi pe ea.

Îi privi ochii albaştri şi veseli şi uită că fusese pe punctul de a-i spune că ar fi trebuit s-o consulte şi pe ea.

– Nu. Nici una, spuse Sara.

– Deschide uşa, Simon, zise Max.

Simon se conformă.

– Cum rămîne cu Tîrgul de la Stoneleigh? întrebă el.

Max o aşeză pe Sara în trăsură şi se urcă alături de ea.

– Ce e cu el?

– Te-am înscris la concursul de box. Mi-ai spus că pot face asta.

– E abia sîmbătă. Ne întoarcem pînă atunci.

Simon închise uşa.

– Ai grijă să te întorci.

Abia după ce trăsura se îndepărtă, Simon se gîndi că ar fi trebuit să-l întrebe pe Max unde o ducea pe Sara.

Apăru Martin.

– Ce-a fost asta? întrebă el.

Simon lovi cu piciorul o piatră care zbură într-un tufiș.

– Au plecat în luna de miere, spuse el încruntat.

– Oh. Martin observă expresia întunecată de pe chipul lui Simon, apoi își îndreptă privirea în altă parte. Știi ce cred eu, Simon? Anne are dreptate. Cred că Max este îndrăgostit de Sara.

– *Îndrăgostit?*

Simon rise ironic.

– Prostule! Oare un bărbat care iubește o femeie o grăbește să se căsătorească înainte ca avocații să întocmească contractele de căsătorie?

Martin începu să se înfurie.

– De unde știi că nu au făcut asta înainte de a veni aici?

– Sara nu ar face așa ceva fără să-i spună lui Drew Primrose. Ține la sfatul lui, nu-i așa? Iar el nu este aici.

– Nu m-am gîndit la asta.

Se întoarseră și o porniră către casă.

– Știi ceva, spuse Simon, e foarte puțin probabil ca cel cu care s-a măritat Sara să fie dispus să ne dea ceva din averea tatălui nostru. La urma urmei, sîntem doar fii vîtregi. Dar ceea ce mă frămîntă pe mine este că acest individ lacom va stoarce de la Sara ultimul peni.

Martin ridică din umeri.

– Nu putem face nimic în privința asta.

– Poate că nu. Dar aș vrea să-l văd încasînd-o măcar o dată.

Brusc, Simon izbucni în rîs. Martin îl privi neliniștit.

– Simon, ce ai făcut?

Simon îl luă pe fratele lui pe după umeri și rînji.

– Va trebui să aștepți pînă sîmbătă ca să vezi.

*

Max o ducea pe coastă, într-un mic sat de pe estuarul rîului Test, aflat la numai trei ore de mers. Pe măsură ce se apropiau, Sara se simțea tot mai relaxată. Max era irezistibil, iar rîsul lui contagios. Timpul le aparținea doar lor, spunea el. Era ca o lună de miere și refuza să lase niște rude intrigante, invidioase pe fericirea lor să le-o strice. Dispuneau doar trei zile și trei nopți. Vor da uitării necazurile și se gîndi doar la prezent. Avea să o iubească așa cum nu mai fusese iubită vreodată.

Sara încerca să-și stăpînească lacrimile care îi inundau ochii, pentru a nu strica plăcerea lui Max. Se transforma într-o „stropitoare", ea, care nu plînsese niciodată.

Buzele lui Max îi mîngîiară ceafa.

– Trei zile, Sara. Nu poți să-ți eliberezi mintea și să te gîndești doar la noi doi în următoarele trei zile?

Doar trei zile. Ar fi vrut să dureze o veșnicie.

– Deci?

Ea se întoarse să-l privească.

– Să-mi eliberez mintea? Max, nu știi că tu ești singurul lucru la care mă gîndesc acum, tu și ceea ce facem noi în pat? Asta vrei să uit?

Cînd el se aplecă să o sărute, ea se împinse cu mîinile în pieptul lui puternic.

– Ce e? întrebă el.

– Dacă oferi vreodată zîmbetul tău deosebit unei alte femei, o să...

El zîmbi.

– Da?

Te omor. Își stăpîni un tremurat.

– O să te fac să-ți pară rău că te-ai născut. Zîmbetul ăla îmi aparține mie. Ai înțeles?

Max deveni serios.

– Ce voiai să spui? Sara, spune-mi.

Îi oferi un zîmbet lasciv. Mîna îi alunecă pe coapsa lui.

– Ce crezi? murmură ea.

Max o sărută exact aşa cum îşi dorea ea, iar cînd sărutul se încheie, ea îl întrebă cum a ajuns editorul lui *Courier*.

El suspină adînc, dezamăgit, şi începu să-i povestească.

Camera în care fură conduşi avea vedere către estuar şi strălucitorul oraş Southampton. Fereastra era de fapt o uşă şi se deschidea spre un mic balcon din fier forjat.

– Cum ai găsit locul ăsta? întrebă ea.

Max îi făcu semn să plece valetului care le căra bagajele. Vag, în mintea Sarei apăru ideea că toată această aventură nu era chiar atît de spontană pe cît crezuse. Trăsura, bagajele pline cu haine şi cosmetice, trebuie să-i fi luat ceva timp lui Max.

Max aşteptă pînă cînd valetul se retrase, înainte de a-i răspunde.

– Îmi petreceam verile aici cînd eram copil, pentru a mă reface după o infecţie la plămîni. De aceea tatăl meu a insistat să mă apuc de sport, în special de box. Pentru a mă întări. Şi a mers.

Nu şi-l putea imagina pe Max altfel decît puternic şi viril, şi i se strînse inima la gîndul că era un muritor, ca toată lumea.

– Anne era destul de debilă în copilărie, spuse ea. Îşi petrecea mult timp la infirmerie citind, scriind poezii, lucruri de genul ăsta.

Max îşi scoase haina şi o aruncă pe un scaun, apoi îi descheie jacheta şi o ajută să se dezbrace. Palmele lui urcară de-a lungul braţelor ei. Adora felul în care pleoapele Sarei se îngreunau şi sînii îi tresăltau.

– Şi eu scriam poezii, spuse el, cînd eram copil.

Braţele ei îl cuprinseră.

– Da? Nu mi te pot imagina poet.

– Vrei să auzi o mostră?

– Mmm. Ea îi inspira parfumul.

– Să mă gîndesc. Ah, da...

Era o tînără din Farnham
Ai cărei sîni erau cît nişte tunuri
Dar cînd s-a dezbrăcat s-au dovedit a fi falşi
Iar soţul ei...

– Opreşte-te! Asta numeşti tu poezie? Sînt nişte prostioare. Pînă şi Simon şi Martin pot scrie mai bine.

– N-am spus că am fost şi talentat.

Sara izbucni în rîs. Buzele îi fremătau, iar ochii i se luminară. Asta îşi dorea el, asta voia de la ea. Avea să-i arate că viaţa există pentru a te bucura de ea.

Max ajunse la pat dintr-un pas, şi încercă să o tragă după el, dar Sara se opuse.

– Ce s-a întîmplat, Sara?

Ea deschise geamul.

– Ştii cît e ceasul? E încă lumină.

El o trase de mînă.

– Mi-am propus să te smotocesc de cîte ori o să am ocazia, şi asta o să fac. Ai încredere în mine. Te-am iertat în trăsură.

Ea îl privi uimită.

– În trăsură! Vrei să spui...

El încuviinţă din cap.

– Nu că aş fi încercat vreodată, mă înţelegi. Dar cu tine m-am simţit tentat s-o fac.

Sara roşi uşor. Aştepta îmbrăţişarea lui, o dorea, şi acea slăbiciune deja familiară puse stăpînire pe ea.

Cînd se aruncă asupra ei, ea scoase un ţipăt şi se rostogoli alături de el în pat. Rîdeau amîndoi. El ridică uşor capul, şi zîmbetul îi dispăru treptat.

– De ce mă studiezi mereu, Max? De ce te holbezi mereu la mine?

– Pentru că vreau să ştiu ce se petrece în mintea ta. Vreau să ştiu ce gîndeşti şi ce simţi.

– Ştii deja.

– Oare? Mi-ar plăcea să fie aşa.

Sara nu ştiu ce să-i răspundă, dar nici nu mai era necesar. Max o sărută cu o pasiune care o făcu să uite de toate. O avu repede, fără s-o dezbrace, şi ea simţi dorinţa de a-i oferi tot ceea ce el voia de la ea. Nu mai exista nimeni ca el. Nimic nu se compara cu trupul lui musculos mişcîndu-se peste al ei. Ar fi trebuit să fie fericită, dar inima îi era la fel de grea.

Era imposibil să rămîi multă vreme în compania lui Max. El îşi pusese în cap să o vrăjească, iar ea era dispusă să se lase vrăjită. Max o făcea să rîdă, o învăţa din nou să se joace. Cea mai mare parte a timpului se afla într-o stare de moleşeală senzuală. Max considera că se poate face sex nu numai în pat. Dacă se plimbau pe plajă sau în pădure, el găsea întotdeauna un colţişor retras în care să facă dragoste cu frumoasa lui soţie. Pe Sara nu o surprindea faptul că Max era un amant neobosit, ci propriul ei apetit sexual. Era suficient ca Max să o privească într-un anume fel, ca să se simtă cuprinsă de dorinţă.

Cînd nu făceau dragoste, stăteau de vorbă, dar evitau orice subiect care le-ar fi putut umbri fericirea. Sara află mai multe amănunte despre familia lui. Era singurul copil, spunea el, şi într-o zi avea să moştenească titlul.

Cinau în micuţul balcon al camerei lor. Max o privi în timp ce ea gusta din paharul cu vin.

– Nu te îngrijora, spuse el. Părinţii mei duc o viaţă liniştită la castelul Lyndhurst. Tatăl meu îşi petrece timpul ocupîndu-se de averea familiei, iar mama îl ajută. Surprinse o licărire de

teamă în ochii ei, şi continuă: Nu avem de-a face cu regalitatea şi nici cu apropiaţii prinţului de Wales. O să te integrezi de minune în familia mea.

– Nu visez să trăiesc într-un castel, Max.

– Nici nu trebuie. Eu sînt ziarist. Vom locui la Londra.

– Părinţii tăi ştiu despre mine?

– Le-am trimis o scrisoare prin curier rapid cînd m-am întîlnit cu episcopul pentru o autorizaţie specială.

Ea se aplecă uşor înainte.

– Ştiu cum mă cheamă? Ştiu cine sînt?

– Sara, le-am trimis o scrisoare. Nu poţi spune foarte multe în scris. Vor afla mai multe cînd te voi duce să-i cunoşti. Acum se află în Derbyshire şi vor reveni în Hampshire abia peste cîteva săptămîni. Atunci îi vei cunoaşte.

Să-i cunoască. Nu se gîndise la asta. Unde îi era capul?

Degetele lui puternice îi ridicară bărbia, pînă cînd privirile li se întîlniră.

– Sînt convins că te vor adora, spuse el. De altfel nu contează dacă te vor plăcea sau nu. Uită-te la familia ta. Dacă i-aş fi ascultat, mi-aş fi legat o piatră de gît şi m-aş fi aruncat în mare.

Ea nu-şi putu reţine un zîmbet.

– Sînt groaznici, nu-i aşa?

El o mîngîie pe obraz.

– N-are importanţă. Ţine minte că jurămintele ni le-am făcut unul altuia, nu familiilor noastre. Acum, dacă ai terminat de mîncat, mă gîndeam să închiriem doi cai şi să călărim de-a lungul plajei înainte de a se întuneca.

– Mi-ar plăcea, spuse ea.

Cele trei zile trecură prea repede. Acum se aflau în drum spre casă. Pe măsură ce se apropiau, Sara devenea tot mai tăcută.

Gîndurile începeau s-o asalteze: William; casa; bileţelele care puteau veni de la oricine.

Îl auzi pe Max oftînd, apoi el o cupinse în braţe şi o trase pe genunchii lui. Nu mai zîmbea, devenise serios.

– Nu te-aş duce înapoi la Longfield, spuse el, dacă nu m-aş simţi în stare să te protejez. Voi fi acolo. Peter Fallon va fi şi el. Nu ţi se va întîmpla nimic rău.

– M-am gîndit la asta, spuse ea. Max, ce ne împiedică să mergem într-o adevărată lună de miere? Nu am fost niciodată în Irlanda. Am auzit că e frumos acolo. Poate Anne o să vrea să meargă cu noi.

Dacă zîmbetul lui o încîntа, în schimb privirea aceea insistentă o irita. Era o privire care testa, cerceta, şi singura cale de a scăpa era aceea de a o evita.

– Sara, spuse el încet, nu-mi ascunzi nimic, nu? Ceva ce ar trebui să ştiu?

Închise ochii şi îi spuse adevărul, dar nu în totalitate.

– Vrei să afli cine mi-a trimis acele bilete şi cine m-a atacat cînd mă plimbam pe-afară. Eu însă nu sînt sigură că vreau să aflu. Iar acum că m-am măritat, cred că toate astea vor înceta. Nu putem să nu ne mai gîndim la asta? Măcar o vreme?

– Poate. Lasă-mă să mă gîndesc.

Vru să se desprindă din braţele lui, dar el o trase înapoi.

– Lasă-mă să te iubesc, murmură el.

Ea privi în jur.

– Max, e imposibil. Nu e loc suficient.

– Mă descurc, dacă mă ajuţi.

Max o privea printre gene, nările îi erau uşor dilatate, gura întredeschisă şi respiraţia accelerată.

– Max, exclamă ea, dar se aşeză în poala lui, înlănţuindu-i talia cu picioarele.

El o sărută încet, senzual, iar mîinile îi cuprinseră fesele.

– Max, şopti ea, înconjurîndu-i gîtul cu braţele.

El îi dădu îmbrăcămintea la o parte şi ea gemu cînd o penetră. El zîmbi satisfăcut.

– Eşti atît de... darnică, spuse el printre dinţii încleştaţi, eşti perfectă pentru mine. N-o să te las niciodată să pleci.

Zdruncinăturile trăsurii, ritmul lent impus de Max, îndrăzneala lui îi provocară o plăcere intensă. Ea îi strigă numele într-un ţipăt ascuţit, apoi îşi îngropă faţa în adîncitura umărului lui în timp ce plăcerea îi copleşea pe amîndoi.

Intrară rîzînd în holul casei din Longfield. În timp ce Sara urca scările în fugă, Max se îndreptă către mica încăpere pe care aranjase să-i fie încredinţată lui Peter Fallon.

Peter îl privi atent.

– Hei, spuse el, pari relaxat şi în bună regulă.

Cu braţele deasupra capului, Max îşi întinse muşchii încordaţi şi zîmbi.

– Nu m-am simţit niciodată mai bine, Peter. Cred că-mi prieşte căsnicia. S-a întîmplat ceva deosebit cît timp am fost plecaţi?

– Asta-i tot? Doar atît îmi povesteşti înainte să trecem la afaceri?

Max rînji.

– După cum ai spus, sînt relaxat şi în bună regulă. Asta ar trebui să spună tot ceea ce din timiditate nu mă-ntrebi, şi pe care eu sînt prea bine crescut să-ţi povestesc.

Peter se holbă, se înroşi şi, după o clipă, zîmbi larg.

– Vorbeam despre... Mă gîndeam la peisaje, ştii tu, obiective turistice. Lasă, nu contează. Cel mai interesant lucru care s-a întîmplat este că Sir Ivor a trecut pe aici astăzi şi era numai bun de legat.

– Ah. A aflat despre căsătoria mea. Intenţionam să trec pe

la el mai tîrziu şi să-i dau eu vestea. Poate că o să mă duc totuşi.

– N-o să-l găseşti acasă. E convins că ţi-ai dus mireasa la castelul Lyndhurst. A spus că se va duce acolo pentru a vorbi personal cu tine. Trebuia să-l auzi. Eşti o ruşine pentru cei de rangul tău. Eşti o viperă. Un mincinos şi un trădător. O să te distrugă. Nu ştiam că e atît de pătimaş.

Lui Max îi scăpă un oftat.

– Cred că ar trebui să-mi fie milă de el. William era singurul său fiu şi e convins că Sara l-a ucis. Oricum, nu va găsi pe nimeni la Lyndhurst. Părinţii mei sînt în vizită la familia unchiului meu, în Derbyshire.

Se sprijini cu şoldul de marginea biroului şi luă ultima bucată de plăcintă de pe farfuria cu margini albastre.

– Ce au spus ceilalţi cînd l-au văzut pe Sir Ivor?

– Nimic. Nu era nimeni aici în afară de servitori şi de mine. Întreaga familie se pregăteşte pentru tîrgul de mîine, iar Sir Ivor a refuzat să intre în casă. S-a dat în spectacol în curte.

– Te-a recunoscut?

Peter zîmbi uşor ironic.

– Nu cred. Sînt doar un angajat, un servitor. Pentru oameni ca Sir Ivor nu exist. I-am spus că sînt secretarul tău personal.

Max muşcă din plăcintă privind în gol.

Peter îl privi un moment, apoi spuse:

– Adevărata ta identitate va ieşi la iveală mai devreme sau mai tîrziu, iar cînd se va întîmpla asta, nimeni nu va mai vorbi cu noi. Familia soţiei tale, servitorii, localnicii – toţi vor fi furioşi cînd vor afla că tu publici *Courier*.

Max nu se gîndea la *Courier*, ci la Sara. Ea nu dorise o căsnicie adevărată din cauza stigmatului asociat numelui ei. Pînă la clarificarea problemei cu William Neville, va continua să se teamă că nu va fi acceptată.

Privi către Peter.

– Cu atît mai mult trebuie să ne străduim să aflăm ce s-a întîmplat cu William Neville. Mai ai mult pînă să afli cine a lăsat biletul pe masa de toaletă a Sarei?

– Ah, da, dar am aflat cîteva lucruri interesante.

Max asculta neatent în timp ce Peter povestea unde se aflau servitorii în acel moment. Vorbi despre lumina care nu era aprinsă în acea noapte, şi spuse că s-a ajuns la concluzia că numai trei persoane fuseseră în cameră între momentul în care Sara a coborît la masă şi cel în care s-a întors pentru a se culca. Acestea erau camerista, Constance şi Anne.

– Nu poţi să o elimini pe una dintre ele? întrebă Max.

– Nu cred că e camerista. Martha este o vorbăreaţă. Nu poate ţine un secret. Şi, în plus, nu avea nici un motiv, cel puţin nici unul pe care să-l fi aflat eu. Dar Constance... Peter zîmbi, mîndru de sine. Ei bine, Constance se dovedeşte plină de surprize.

Max se încruntă.

– În ce sens?

– Are o aventură cu Drew Primrose, şi dacă ceea ce am aflat din bîrfele de culise este adevărat, a avut mai mulţi amanţi după moartea soţului ei. De aceea nu e invitată nicăieri şi nu din cauza soţiei tale. Doamnele din lumea bună din Stoneleigh se tem că o să le seducă bărbaţii.

– O, Doamne! Max privi faţa zîmbitoare a lui Peter şi continuă: Ceea ce tu nu înţelegi, spuse el, este că Constance face acum parte din familia mea şi sînt responsabil pentru ea.

Zîmbetul lui Peter se transformă într-un rînjet.

– Sînt convins că vei face tot ce poţi, dar înainte să treci la acţiune, ţine minte că e ca o pasăre de pradă. Bietul Drew Primrose nu a avut nici o şansă. Toată lumea ştie că el e îndrăgostit de Sara. Dar e şi el om, nu-i aşa?

Max îşi strînse buzele.

– Poate că el trimite biletele alea, ca să o readucă pe Sara alături de el.

– Nu cred ...

– Mie mi se pare perfect rezonabil. Poate că a convins-o pe Constance să pună biletul în locul lui. Şi mai e ceva. Să presupunem că Drew Primrose se afla în Bristol cu afaceri cînd a dispărut William. Mă îndoiesc că i-a verificat cineva alibiul. De la bun început, judecătorii şi poliţiştii au hotărît că Sara e vinovată şi nu au investigat mai amănunţit. Vreau să verific alibiul lui Primrose.

– Bine, spuse Peter oftînd.

– Dar bileţelele? întrebă Max. Cine ar fi putut imita scrisul lui William?

– Oricine, inclusiv cîinele lui. Am restrîns cercul la vreo douăzeci de persoane. Nu ajungem nicăieri mergînd pe pista asta.

– Merita încercat. Altceva?

Peter rînji.

– Oricum, am început să devin expert în arhitectura din West Hampshire.

Max se încruntă.

– Arhitectură?

– Nu asta e acoperirea pe care mi-ai inventat-o tu? Şi să-ţi spun sincer, Max, sînt fascinat. A existat un arhitect, Congreve, care a venit în West Hampshire în timpul războiului civil şi a construit camere secrete unde se ascundeau cavalerii care fugeau de oamenii lui Cromwell.

– Dar ce legătură are asta cu... Ah, am înţeles. Vrei să spui că trupul lui William ar putea fi ascuns...

– Mi-e teamă că da.

Max înghiţi ultima bucată de plăcintă.

– Ce spun servitorii despre Sara? întrebă el cu teamă.

– Surprinzător, nu le pasă dacă e sau nu vinovată. Ei cred că mai devreme sau mai tîrziu cineva tot i-ar fi venit de hac lui William. Îl disprețuiau. Bănuiesc că ar minți cu nerușinare pentru a o proteja pe Sara. Nu vor fi buni martori nici pentru acuzare, nici pentru apărare. Nu sînt imparțiali, și asta e evident.

Max se îndreptă spre ușă.

– Aminteşte-mi, spuse el, să le măresc salariile cînd toate astea se vor sfîrși. Se opri și se întoarse către Peter. Și aminteşte-mi să-ți dau și ție o primă substanțială. Te-ai descurcat bine.

– O primă substanțială? Despre ce sumă e vorba?

– O mie de lire.

Peter se ridică.

– Plec la Bristol mîine la prima oră.

– Nu e chiar atît de urgent. Rămîi la tîrg. M-am înscris la concursul de box. Am de gînd să-l învăț pe fratele Sarei să se poarte.

Pînă la urmă, Max se hotărî să treacă pe la Sir Ivor gîndindu-se că bătrînul renunțase la plecare. Făcu un drum inutil. Sir Ivor, îi spuse valetul, era plecat de acasă și urma să se întoarcă peste cîteva zile. Doamna Neville se odihnea și nu avea de gînd să primească musafiri.

Max se întoarse acasă și în timp ce traversa holul auzi voci în bibliotecă. Una dintre ele îi aparținea lui Drew Primrose. Cealaltă era a Sarei, care, spre deosebire de cea a interlocutorului ei era calmă, împăciuitoare.

Max bătu o dată în ușă și intră. Sara se întoarse către el.

– Ah, Max, spuse ea ușurată alergînd în întîmpinarea lui, poate tu poți să-i bagi mințile în cap lui Drew. Cred că am greșit neconsultîndu-l în privința contractului de căsătorie. Eram la Londra și mi-a fost mai ușor să mă duc la o firmă de avocați de acolo.

Drew Primrose arăta ca un câine care se pregăteşte să atace. Ochii lui erau aţintiţi asupra lui Max. Spuse printre dinţi:

– Ai aşteptat pînă am plecat eu ca s-o constrîngi pe Sara să se căsătorească cu tine.

– De ce aş fi făcut asta? întrebă Max pe un ton amabil.

– Ca să nu mai fie timp pentru a întocmi un contract de căsătorie. Ca să decurgă totul cum vrei tu! Nu aşa procedează un vînător de zestre?

Sara interveni:

– Drew, nu ai dreptul să spui asta.

Primul impuls al lui Max fu să-i tragă un pumn avocatului. N-o făcu spunîndu-şi că orice avocat cu capul pe umeri ar fi fost supărat. Sara era moştenitoarea unei averi considerabile. El, Max Worthe, era un necunoscut. Iar acum, fără un contract de căsătorie, putea face ce dorea cu banii soţiei sale. Putea chiar s-o lase pe drumuri.

Mîngîie mîna Sarei şi spuse cu blîndeţe:

– Şi avocaţii mei vor fi supăraţi pe mine, Sara. Dacă mie mi se întîmplă ceva, mare parte din averea mea va trece în posesia ta.

– Vrei să fii serios, Max? Noi *avem* un contract de căsătorie. Ţi l-am arătat. L-ai citit. Faptul că nu este semnat reprezintă doar o scăpare care poate fi îndreptată chiar acum.

Ea făcu un gest cu mîna, iar el văzu că documentul atît de important pentru soţia sa se afla pe o masă din bibliotecă.

Drew Primrose nu era uimit.

– Eşti supărată, Sara? Nu poţi împărţi averea în acest fel. Trebuie să avem grijă de Anne, desigur, dar tatăl tău a întocmit deja clauze pentru fraţii şi sora ta vitregă. Nu pot avea pretenţii la avere.

– Ah, deci ai citit deja contractul de căsătorie, nu-i aşa? spuse Max. Ei bine, cel puţin sîntem de acord asupra unui lucru.

O privi pe Sara. Nu cred că încredințînd toți banii ăștia rudelor tale mai tinere le faci un bine. Lasă-i să mai aștepte. Dacă vom considera că merită, le vom da banii, asta atunci cînd vor mai crește și vor fi mai înțelepți.

Drew spuse cu răceală:

– Vrei să cred că o să ai grijă de familia Sarei?

– Nu-mi pasă ce crezi tu, dar ai dreptate în privința contractelor de căsătorie. O să-ți spun ce voi face. Le voi scrie avocaților mei la Londra și le voi cere să vină aici pentru a cădea de acord cu tine asupra condițiilor. Ce spui?

– Nu, protestă Sara. Nu.

Cei doi n-o băgară în seamă.

– De ce te-aș crede? întrebă Drew cu îndîrjire.

– Pentru că nu-ți las altă posibilitate.

Pentru cîteva secunde, tăcerea fu întreruptă doar de lătratul îndepărtat al unui cîine. Se părea că Drew Primrose avea de gînd să mai spună ceva, dar fața i se înroși brusc și, înșfăcîndu-și pălăria, părăsi camera.

– Nu-mi place omul ăsta, spuse Max, privind către ușa deschisă, nici chiar măcar atunci cînd îți protejează interesele.

– Max.

El o privi.

– Ai sau nu de gînd să semnezi contractul de căsătorie?

– Nu trebuie să facem asta acum, spuse el. Sara, nu ai de ce să mă privești așa. Propriul tău avocat nu vrea ca eu să-l semnez. Nu e bine întocmit. Hai să așteptăm să vină și avocații mei aici. Lasă-i pe ei să cadă de acord asupra condițiilor, apoi o să-l semnăm.

Sara păli și vocea îi tremură:

– Ai știut, *ai știut* de ce m-am căsătorit. Nu am făcut niciodată un secret din asta. Nu vreau genul de contract pe care-l întocmesc avocații. Eu vreau să-mi protejez familia. Ăsta e singurul lucru care a contat vreodată. Nu m-aș fi căsătorit

niciodată cu tine dacă aş fi ştiut că nu vei semna acest contract.

Max se încruntă.

– Eşti furioasă şi nu-ţi dai seama ce spui.

– Oh, aşa crezi? strigă ea. Townsend nu e ca tine. Nu-i de mirare că ai scăpat de el. Tremura de furie şi din cauza orgoliului rănit. Deci care e preţul tău, Max? Spune-mi preţul tău şi-ţi promit că o să-l accept.

Privirea lui o făcu să se înfioare. Fără o vorbă, el trecu pe lîngă ea şi ieşi pe uşa deschisă. Sara îl auzi strigînd un servitor şi, cîteva clipe mai tîrziu, se întoarse în cameră însoţit de Peter Fallon şi de servitor.

– Vom avea nevoie de martori, spuse el fără să o privească.

O puse pe ea să semneze prima, apoi semnă şi el şi în cele din urmă şi cei doi martori. Nimeni nu rosti vreun cuvînt. Oricine îşi putea da seama că Max era gata să explodeze. El ieşi împreună cu Peter Fallon, fără să o privească şi fără să scoată o vorbă.

– Poţi pleca, Arthur, îi spuse ea servitorului.

Contractul de căsătorie se afla pe masă. Sara îl privea fără să-l vadă. Obţinuse ceea ce dorea, dar abia acum începea să-şi dea seama că preţul fusese mult mai mare decît era dispusă să plătească.

21

Dimineaţa de sîmbătă debută cu ploaie, dar cînd la Stoneleigh ajunseră primii muncitori pentru a instala corturile şi tarabele pentru tîrg, vîntul alungă norii şi toată lumea fu de acord că era o zi excelentă pentru ceea ce avea să urmeze.

Fiind prima apariție publică de cînd se întorsese acasă, Sara șovăia între dorința de a arăta lumii cît de puțin îi păsa de imaginea ei și tentația de a se închide într-un dulap și de a sta ascunsă acolo pînă la sfîrșitul tîrgului. Max aproape că n-o băga în seamă și se declară de acord cu orice voia ea să facă. Peter Fallon urma să rămînă cu ea dacă dorea să stea acasă, dar el fusese cooptat pentru vînzarea de bilete și pentru cortul ghicitorului și nu avea de gînd să renunțe la asta.

Max venise în patul ei cu o seară în urmă și făcuse dragoste cu ea. Lipsise însă ceva – comuniunea. După ce făcuseră dragoste, ea încercase să-i explice de ce contractul de căsătorie era atît de important pentru ea. Max o ascultase în liniște, oftase, apoi se întorsese cu spatele și se culcase. Ea se frămîntase jumătate de noapte.

Dacă nu ar fi fost Anne, probabil că n-ar fi rezistat. Anne îi cunoștea foarte bine temerile și îi găsise o ocupație care s-o țină departe de atenția publică. Se aflau în spatele unei pînze groase care compartimenta cortul, unde doamnele de la biserică serveau ceai unui șir nesfîrșit de clienți. Treaba lor era să umple tăvile goale și să le trimită înapoi pline cu sandvișuri proaspete și prăjituri. Singurii oameni cu care Sara trebuia să stea de vorbă erau doamnele care munceau alături de ea și cei care aduceau tăvile pentru a fi umplute.

La început munciseră în tăcere, o tăcere ostilă. Sarei i se părea că tuturor le era teamă să nu spună ceva nepotrivit. Le cunoscuse pe aceste femei încă înainte de proces, le plăcuse și le respectase. Erau soțiile unor fermieri sau oameni de afaceri din partea locului. Le vizitase acasă și le primise la Longfield. Acum parcă avea gura legată și era incapabilă să poarte o discuție.

Anne, Anne cea timidă, a fost cea care a spart tăcerea din timp în timp, vorbind despre soții și copiii lor, atrăgînd-o și pe Sara în conversație. Pînă la urmă ajunseseră să sporovăiască ca

și cînd Sara nu ar fi fost niciodată acuzată de crimă.

Nu se simțea chiar la largul ei, dar nici atît de rău precum crezuse că va fi.

Anne își șterse fruntea transpirată cu dosul palmei.

– E timpul să luăm o pauză, spuse ea.

– Pauză? Sara nu voia nici o pauză. Voia să stea acolo.

Nu avu însă de ales. Alte două femei veniră să le înlocuiască, iar Anne o ajută să-și dea șorțul jos înainte ca Sara să găsească o scuză pentru a rămîne acolo.

– Nu te poți ascunde aici pe toată durata tîrgului, șopti Anne. Constance și Lucy ne vor reține locuri la masa lor. Va fi în regulă, o să vezi.

Nimic nu putea fi mai rău, își spuse Sara, decît să dea ochii cu spectatorii curioși de la proces. Întîrzie o clipă pentru a-și face curaj, apoi își ridică bărbia și intră în cortul principal.

Zgomotul era asurzitor. Femeile mișunau de la o masă la alta, îndepărtînd vasele murdare și aducînd alte aperitive. Nimeni nu stătea degeaba. Scopul era acela de a strînge bani, iar femeile nu așteptau să fie ajutate de servitori. Nimeni nu o băgă în seamă pe Sara.

Constance și Lucy se aflau și ele acolo. Sara vru să se ducă înspre ele, dar Anne o trase de mînă.

– Este și mama lui William cu ele, spuse ea.

Într-adevăr, doamna Neville se afla la masa lui Constance într-un scaun cu rotile și le făcea semn zîmbind.

Anne spuse:

– Mama lui William a intrat în grupul femeilor de la biserică. N-aș spune că sîntem chiar prietene, dar ne înțelegem bine. Acum, că William nu mai este, cred că regretă că ne-a dezmoștenit pe amîndouă.

Sara nu spuse nimic, dar nici nu uitase și nici nu iertase cruzimea cu care familia Neville îi tratase propria familie.

Anne îi aruncă Sarei o privire fugară.

– Mergem la ele? Eşti în stare s-o întîlneşti?

Nu ar fi fost niciodată în stare s-o reîntîlnească pe mama lui William. Scutură din cap.

– Cine este domnul acela chipeş care stă lîngă ea? întrebă Sara.

– Acela, spuse Anne, este Beckett, valetul doamnei Neville. Nu pleacă nicăieri fără el.

Bărbatul nu arăta cîtuşi de puţin a valet. Era prea chipeş, prea impozant şi avea o privire îndrăzneaţă. Dar la fel de îndrăzneaţă era şi Constance. În timp ce Sara îi privea, mama ei vitregă scăpă un şervеţel pe jos. Ea şi valetul se aplecară să-l ridice, iar mîinile li se atinseră pe sub faţa de masă şi îşi zîmbiră.

Sara era furioasă. Lucy stătea chiar lîngă mama ei, dar din fericire o asculta pe doamna Neville şi îi scăpă această scenă.

– Sînt amanţi, şopti Sara privind-o pe Anne. Sînt amanţi, nu-i aşa?

Anne scutură din umeri.

– Sara, nu te amesteca.

– Bineînţeles că o să pun capăt acestei legături. Constance este mama lui Lucy. Ar trebui să ţină cont de asta.

– Nu o condamna pe Constance. Se simte singură. Nu-i de vină că e o femeie frumoasă şi bărbaţii o doresc. Las-o în pace, Sara. Oamenii au dreptul să-şi trăiască viaţa.

O bănuială îngrozitoare trecu prin mintea Sarei, şi o privi chiorîş pe Anne. Ştia că sora ei era foarte nefericită şi se ruga ca acest valet să nu aibă legătură cu asta. Ar fi vrut să spună ceva, dar pentru a doua oară sora ei o avertizase să nu se amestece.

Valetul doamnei Neville le zări. O măsură din priviri pe Sara şi zîmbi. Apoi, rîzînd, se aplecă şi îi şopti ceva la ureche

stăpînei lui. O secundă mai tîrziu, împingea scaunul cu rotile spre ieşire.

– Se pare, spuse Sara, că nici doamna Neville nu e în stare să dea ochii cu mine.

Lucy zîmbi în timp ce Sara se aşeză pe scaunul de lîngă ea.

– Tocmai am vorbit cu doamna Neville, spuse ea. Ai cunoscut-o pe fiica ei?

– Caroline, spuse Sara, încuviinţînd din cap. Nu foarte bine. Era cu un an sau doi mai tînără decît Anne, iar familia Neville nu se integra în societatea din Stoneleigh.

– A murit foarte tînără, spuse Anne. Îmi amintesc că tatăl ei a dus-o la cei mai buni doctori din Londra, dar nu s-a mai putut face nimic.

– Apropo de Sir Ivor, spuse Sara, e aici? Fiindcă dacă e, eu mă retrag.

– Şi eu, spuse Lucy. Nu-mi place deloc.

– Lucy! Constance îşi atinse cu degetul medalionul de la gît. Iar stai la taclale. Toarnă ceaiul pentru surorile tale.

Sara se întoarse cu scaunul şi privi către ieşire. Era prima oară, din cîte-şi amintea, cînd doamna Neville venise la tîrg. Dacă ar fi ştiut că familia Neville va fi acolo, n-ar fi avut curajul să vină.

Le privi pe Constance, Anne şi Lucy. Aparent totul se desfăşura normal, dar în aer pluteau subînţelesuri care îi scăpau. Şi pentru acest lucru erau de vină doamna Neville şi valetul.

Ce naiba se întîmpla?

La masa lor apăru Peter Fallon.

– Unde e Max? întrebă Sara.

– Ghiceşte viitorul, spuse el chicotind. Culmea e că se pricepe.

– Max ghicește? Era surprinsă. Credeam că o să vîndă bilete.

Peter întinse ceașca către Lucy și o privi în timp ce aceasta i-o umplea cu ceai.

– Doctorul de-aici, i-am uitat numele, trebuia să fie ghicitorul, dar a fost chemat în altă parte, așa că Max i-a luat locul. L-au deghizat în țigan. Nu l-ai recunoaște dacă l-ai vedea.

După un moment de tăcere, toată lumea izbucni în rîs.

Max își ridică privirea de la globul său de cristal și îl văzu pe Simon care intrase în cort, surîzînd.

– Viitorul tău e ușor de ghicit, îi spuse Max. Văd în viața ta un străin înalt, blond, care o să aibă o importantă influență asupra viitorului tău. Privi globul de cristal. De tine depinde să-ți fie ușor sau, dimpotrivă, dificil. Își ridică ochii și zîmbi mînzește.

Zîmbetul lui Simon se transformase într-un rînjet răutăcios.

– Arăți ridicol cu eșarfa aia în jurul capului și cu cercei!

– Da? Eu nu mă simt ridicol. De fapt nu m-aș mira ca într-o viață anterioară să *fi fost* ghicitor. Am talent la asta. Te costă trei peni.

– Ce?

– Nu ghicesc pe gratis. Trei peni, te rog. Nu fi rău. Sînt pentru o cauză nobilă.

Simon se căută prin buzunare și scoase trei peni, pe care Max îi puse într-un borcan plin cu monede.

– Apropo, spuse Simon, trebuie să înceapă concursul de box.

Max se ridică.

– Cine o să-mi țină locul aici?

– De unde să știu eu?

– Nu pot pleca așa! Afacerea asta e o mină de aur. Uite, du borcanul ăsta la preot și spune-i cum stau lucrurile. Dacă nu poate găsi pe cineva să-mi țină locul, va trebui s-o facă el însuși. Du-te. Cînd o să te întorci o să mă găsești gata echipat.

– Dă-mi-l! Simon luă borcanul și părăsi cortul în grabă.

– Uite-te acolo, spuse Max în timp ce el și Simon părăseau cortul ghicitorului. Arătă către un lung șir de oameni care stăteau la coadă pentru a intra la ghicitor. Mi s-a dus faima. Cînd l-am înlocuit pe doctorul Laurie erau doar cîțiva. Nu știu ce vor face cînd vor auzi că preotul mi-a luat locul. S-ar putea să avem de-a face cu o revoltă.

– Să nu ți se urce la cap, spuse Simon. Nu talentul tău de ghicitor a atras atîta lume. Ceea ce vor ei să vadă este un vînător de zestre care a pus mîna pe sora mea.

Max își scutură capul.

– N-am mai întîlnit niciodată o familie ca a voastră. Nu e vorba numai despre Sara. Toți sînteți la fel. Numai la bani vă gîndiți. Nu știți să vă distrați? Să vă simțiți bine? Pentru asta nu e nevoie de bani.

Simon îi aruncă lui Max o privire disprețuitoare.

– Îți e ușor să vorbești, acum că ai pus mîna pe averea tatălui meu.

Max îi aruncă o privire lui Simon.

– Sara nu ți-a spus...

– Ce?

– Nu a vorbit despre contractul de căsătorie?

– Nu cu mine. De ce?

Un început de zîmbet îi ridică lui Max colțurile gurii.

– Am crezut ...

– Ce-ai crezut?

– Cred, spuse Max cu un zîmbet larg, că surorii tale începe să-i vină mintea la cap. Apropo, unde este?

– Spală vasele.

– Singură? întrebă Max furios.

Simon înțelese greșit tonul ridicat din vocea lui Max și, deoarece îl deranja buna lui dispoziție, spuse cu răutate:

– Bineînțeles că nu e singură. Drew Primrose e cu ea. Ai crede că i-a venit mintea la cap, acum că Sara e o femeie măritată. Își primi răsplata văzînd că buzele lui Max se subțiază.

Max văzu zîmbetul lui Simon și spuse printre dinți:

– Aveam de gînd să mă port cu tine cu mănuși, dar ultima ta remarcă m-a făcut să mă răzgîndesc.

Simon tremură exagerat.

– Adică fără rețineri?

– Fără rețineri, aprobă Max rînjind.

Merseră în tăcere, trecînd pe lîngă tarabele goale în marea lor majoritate acum că se vînduse totul. Mulțimile se subțiau, deși aruncătorul de flăcări și înghițitorul de săbii încă își mai făceau programul. Peste încă o oră, tîrgul avea să ia sfîrșit, și va începe dificila treabă de făcut curățenie. Dar mai era o atracție care-i ținea pe oameni în zonă – concursul de box.

Era în capătul opus față de tarabele doamnelor, iar dacă ar fi fost după preot, nici nu s-ar fi ținut. Dar tîrgul nu era sub jurisdicția bisericii. Era patronat de primar și de consiliul local, format din oameni de afaceri care știau cum să ia bani de la cetățeni.

Zona era îngrădită, iar Simon dădu un șiling vînzătorului de bilete pentru a plăti intrarea pentru el și Max.

– Sam, îi spuse Simon vînzătorului de bilete, acesta este cumnatul meu, Max Worthe. Apoi către Max: Sam este măcelarul nostru.

Max văzu un om scund, cu o față de maimuță, îmbrăcat

într-un şorţ murdar şi care-l privea ca şi cînd ar fi fost o bucată de carne de vacă.

– Ei, ce crezi? întrebă Simon.

Sam Weaver scutură din cap.

– Îi dau o rundă. Dacă rezistă atît.

Max se simţi ofensat.

– Dragul meu...

Nu continuă. Simon îl prinse de mînă şi îl trase de-acolo.

– Dacă nu ajungem acolo repede, o să fim descalificaţi. Sîntem în întîrziere. Nu-i auzi? Mulţimea e nerăbdătoare.

Cînd ieşi din înghesuială, Max văzu că fusese construită o platformă pentru ca spectatorii să poată vedea ringul mai bine.

– Acesta este cumnatul meu, spuse Simon celui care fără îndoială era şeful acolo.

Numele lui Max fu înregistrat cum se cuvine şi, după ce acesta îi strînse mîna şi îi ură succes (obiceiul sportului), se dezbrăcă pînă rămase în pantaloni scurţi şi ghete. Spera să aibă timp să-şi facă încălzirea, dar i s-a spus că nu avea timp de asta şi fu aruncat în ring.

Atunci totul deveni clar.

– Domnule Maxwell, spuse adversarul lui cu un rînjet răutăcios. Ce cauţi aci? Credeam că te-ai învăţat minte din Reading.

Puternicul Jack Cleaver privea în jos de la înălţimea celor doi metri treizeci ai lui către chipul îndîrjit al lui Max. Max se gîndi la Simon, şi furia năvăli în el ca un torent. Ştia că îl putea învinge pe Jack Cleaver cu o mînă legată la spate. Ceea ce nu putea face era să-l impresioneze pe acest om. Muşchii lui erau făcuţi din fier. Jack trebuia doar să aştepte momentul potrivit şi să strecoare un pumn şi lupta s-ar fi terminat.

Simon i-o făcuse.

Dacă ar fi avut minte, se gîndi Max, ar fi spus că totul este o greşeală şi s-ar fi retras în grabă. Probabil că asta aştepta Simon. Dar Simon îl judecase greşit. De-acum era o problemă de onoare.

El cercetă mulţimea în căutarea lui Simon şi îl descoperi alături de Martin, în primul rînd chiar lîngă ring. Martin flutura un prosop, iar Simon ridică o sticlă de apă şi o agită.

Ticăloşii ăştia erau secunzii lui.

Martin părea îngrijorat, şi avea şi motive, dar Simon rîdea de nu mai putea. Max îşi încleştă dinţii.

În acel moment arbitrul intră în ring. Se auziră ovaţii din toate părţile. Max şi Puternicul Jack îşi strînseră mîinile, apoi îşi ocupară poziţiile. La un cuvînt al arbitrului, lupta începu.

Martin închise ochii.

– Anunţă-mă cînd se termină, îi spuse el lui Simon.

– Doamne sfinte! zise Simon. Max tocmi l-a lovit pe campion în plex şi acesta nici n-a clipit.

– Cine, Max?

– Nu. Puternicul Jack. Trebuie să ai încredere în Max! *Martin, ai văzut asta? Ai văzut?* Max a dat un pumn... oh, nu.

Martin deschise ochii. Max era la pămînt pe burtă. Îşi scutură capul o dată, după care se ridică în genunchi şi apoi în picioare. Mulţimea înnebuni.

Începură din nou lupta. Puternicul Jack se mişca în jurul ringului ca un stejar ieşit din rădăcini. Era clar că Max era un boxer mai bun, dar în comparaţie cu campionul era un biet copăcel.

– Ce sport! spuse Simon fluierînd admirativ.

Apoi Jack reuşi o lovitură, şi Max se învîrti ca un titirez, iar inerţia îl aruncă în propriul său colţ. Se ridică în picioare, dar runda luă sfîrşit.

Martin şi Simon năvăliră în ring. Nasul lui Max sîngera,

iar el gîfîia. Simon îi turnă apă pe gît în timp ce Martin îi oprea sîngerarea cu ajutorul prosopului.

Simon i se adresă lui Max:

– OK, ai dovedit ce voiai. Nimeni nu te va desconsidera dacă te declari învins acum.

– Să mă declar învins? *Să mă declar învins? Niciodată!* spuse Max printre dinții încleștați. O să continuu pînă o să cad.

Acum Simon începea să pară îngrijorat, și asta l-a încîntat pe Max. Închise ochii și se rugă de un miracol.

Martin spuse:

– Ai o dreaptă puternică, Max. De ce nu-l lovești pe Puternicul Jack în falcă?

Max deschise un ochi și-l privi pe Martin.

– Deoarece, răspunse el, brațul meu nu e suficient de lung.

A doua rundă nu a fost mai bună decît prima. Simon și Martin nu mai erau îngrijorați; erau speriați de moarte. Max gîfîia ca niște foale găurite. Se clătina, iar sîngele îi curgea și din nas și din gură. Dar refuza cu încăpățînare să se dea bătut.

Cînd se ridică pentru a treia rundă, mulțimea amuți. Genunchii îi tremurau, dar reuși să țină garda sus. Toată lumea știa că nu mai trebuia decît ca Jack să-i dea lovitura de grație, și totul s-ar fi sfîrșit pentru Max.

Și Max știa asta. Se ferea de pumnii aceia de fier, dar nu reușea să lovească. Dar Jack reuși, iar Max se prăbuși din nou. Se părea că arbitrul avea de gînd să oprească lupta, și mulțimea începu să huiduie. Max se ridică în picioare.

Cineva din mulțime strigă:

– Sîntem alături de tine, Alteța voastră. Sîntem alături de tine! Iar mulțimea își strigă aprobarea.

Puternicul Jack era neatent în acel moment. Max se întinse și îl lovi pe campion în gît. Campionul făcu un pas înapoi, își

scutură capul şi îl lovi pe Max ca şi cînd ar fi fost o muscă sîcîitoare. Şi Max se prăbuşi din nou.

Simon strînse braţul lui Martin.

– S-a terminat. Trebuie să se fi terminat de data asta. De ce arbitrul nu-i pune capăt? Stai jos, Max. *Stai jos!*

În faţa ochilor lui îngroziţi, Max se ridică într-un genunchi, apoi în amîndoi şi se puse pe picioare.

– Sfîrşitul rundei a treia, strigă cel care cronometra, iar mulţimea aclamă îndelung.

– A cîştigat! ţipă Simon. Max a cîştigat!

Cei doi fraţi se îmbrăţişară cu fervoare, apoi, cu un strigăt, se urcară pe platformă şi alergară către Max.

Max stătea în picioare, ameţit. Nu-şi dădea seama ce se petrecea. Rezistase doar trei runde, şi ştia că acesta este sfîrşitul pentru el. Nu-şi putea ridica nici capul, ca să nu mai vorbim de pumni.

Puternicul Jack îl strîngea de mînă şi-i spunea ce adversar bun fusese. Simon şi Martin îi strigau în ureche că era singurul om din Stoneleigh care rezistase trei runde cu Puternicul Jack. Se părea că îşi meritase medalia. Cineva îi ţinea mîna ridicată, iar mulţimea îl aclama cu fervoare. Max nu înţelegea nimic.

– Asta merită sărbătorită, strigă Simon.

Îşi scoase haina şi o aruncă pe umerii lui Max.

Max, învingătorul, trebui să fie cărat în afara ringului de către secunzii lui. Puternicul Jack îi urmă.

Cu totul lupta durase cinci minute.

Sara îi aştepta în capul scărilor. Ţinea mîinile încrucişate pe piept şi era încruntată. Toată lumea dormea, iar ea era în cămaşă de noapte. Max îşi ţinea cîte un braţ de gîtul fiecăruia dintre fraţii ei, şi în mod clar nu era tocmai uşor de cărat. Avea obrazul umflat şi era tăiat la buză. Arătau ca nişte şcolari puşi pe şotii.

Şi putea să-şi dea seama că miroseau a băutură.

Chicotitul lor se întrerupse cînd dădură cu ochii de ea. Ea nu spuse nici un cuvînt, ci merse către dormitor şi le deschise uşa. Trebuiră să se întoarcă în lateral pentru a încăpea Max pe uşă.

– Am cîştigat o medalie, Sara, spuse el. Nu mă întreba de ce. E pentru tine. Simon, dă-i medalia.

Simon îi dădu Sarei medalia, pe care ea o puse pe masă fără să mulţumească şi fără să se uite la ea.

– Cred, spuse Max, că e ca şi cum ai aduce cărbuni la Newcastle. Vreau să spun, ce să facă o soţie bogată cu o medalie?

Simon chicoti.

Martin spuse:

– Acum, Sara, nu e nevoie să ne priveşti aşa. Am sărbătorit. La King's Head. Tot Stoneleigh-ul a fost acolo. Şi nici n-am băut mult.

Martin rînji cu gura pînă la urechi.

– Max e un erou în Stoneleigh, Sara. Max, spune-i.

– Sînt un erou, spuse Max. Au! Încet, Martin. M-a durut!

Sara arătă către pat, iar fraţii ei îl întinseră pe Max cu grijă pe el. Dar Max nu voia să stea culcat.

– Mereu e ea aşa? Adică, tăcută şi îmbufnată?

Simon rîse.

– Nu. De obicei face observaţie. Dar noi sîntem fraţii ei. Cred că cu tine trebuie să fie mai atentă.

– Nu sînt îmbufnată, răspunse Sara jignită. Sînt... sînt...

– Da? spuse Max, privind-o.

Cu buzele strînse, vru să-l ajute să se dezbrace, dar mişcarea ei nu fu suficient de blîndă, iar Max gemu.

Simon o împinse la o parte.

– Cu grijă, Sara. Max a luat o bătaie care ar fi omorît

mulți oameni. Nu-și putea reține entuziasmul în timp ce amintirile îi reveneau. Trebuia să-l fi văzut! Și chiar împotriva Puternicului Jack Cleaver! Ce bătaie a încasat. Martin și cu mine eram speriați pentru că Max nu voia să rămînă jos. Nu înțelegi, Sara? Max a cîștigat concursul! A fost singurul om din Stoneleigh care a rezistat trei runde împotriva campionului.

Sara îl privi ca și cînd i-ar fi venit să plîngă.

– Oh, Max, spuse ea, ce ți-au făcut răii ăștia? Asta a fost ideea lui Simon? Îngenunche lîngă Max și-i privi chipul desfigurat. Știu că tu ai crezut că vei boxa cu Simon.

La auzul acestor cuvinte, fața lui Simon deveni stacojie.

Max spuse:

– Nu a fost vina lui Simon. Nu putem discuta despre asta mai tîrziu? Îmi trebuie ajutor pentru a mă dezbrăca. Vreau să mă scufund într-o baie fierbinte, apoi vreau un pahar de coniac care să mă facă să uit de dureri. Privi către Sara. Sara, ajută-mă.

– Oh, Max. Se întinse să-i dea jos ghetele, dar cînd îi văzu genunchii, se opri. Erau carne vie. Max, Max, șopti ea. Cu ochii înlăcrimați, își cuprinse obrajii în palme și privi către el.

El îi oferi acel zîmbet care o făcea întotdeauna să se înmoaie.

Simon îl înghionti pe Martin cu cotul.

– Hai s-o ștergem de-aici, șopti el.

Martin încuviință din cap.

– Prea mult romantism pentru gustul meu.

Merseră în vîrfurile picioarelor pînă la ușă. Martin se strecură afară, dar Simon se întoarse.

– Max ... Se opri și-și drese glasul. Mă întrebam dacă... vreau să spun... după ce te refaci, bineînțeles, aș considera un mare serviciu dacă m-ai duce la Arrogance.

– Mi-ar face plăcere, spuse Max încet.

Cînd s-a închis uşa, Sara spuse:

– Despre ce e vorba?

– Cred că fratele tău tocmai şi-a cerut iertare.

Sara începu să-i scoată ghetele.

– Nu l-am auzit spunînd „îmi pare rău"!

– Vezi tu, bărbaţii au metode dîferite de a-şi cere scuze faţă de femei. Văzu că ea îi scosese o gheată. Ai făcut asta ca şi cînd ne-am fi născut într-un grajd.

– Am doi fraţi mai mici, spuse ea ca şi cînd asta ar fi explicat totul.

Pentru Max explicaţia a fost suficientă.

– Pe care îi iubeşti foarte mult.

– Desigur. Îi ador. Dar asta nu înseamnă că le trec cu vederea greşelile.

Rîsul lui Max se transformă într-un geamăt, iar Sara se căi imediat.

– Am fost prea neatentă?

– Nu, nu. O să-mi treacă, dar un pahar de coniac mi-ar fi de mare ajutor.

Ea îi scoase şi cealaltă gheată şi plecă înspre camera lui să-i aducă un coniac. Cînd s-a întors, el stătea în capul oaselor cu spatele sprijinit de perne. Faţa lui era şi mai albă.

– O să trimit după doctor, spuse ea repede.

– Nu. Îi luă paharul din mînă şi sorbi cu grijă, apoi spuse: N-o să fie prea bucuros dacă o să-l chemi pentru ceva ce poate fi vindecat cu o noapte de somn bun. Crede-mă, Sara. Am participat la destule bătăi pentru a-mi da seama că nu am nimic grav. Îi zîmbi cu largheţe. Ultima oară n-am rezistat decît două runde cu Jack. Probabil că am devenit mai bun.

Micul lui discurs o supără, dar o şi înduioşă. Nu-l mai văzuse niciodată în starea asta. Dar era numai vina lui. Nu-l

putea obliga nimeni să lupte, dacă el nu voia. Iar acum îi spunea practic că ar mai face asta o dată.

Nu că ea ar fi avut vreo legătură. Dar nu era momentul să se certe cu el pe tema asta, acum cînd el arăta atît de slăbit şi neajutorat. Nu a spus decît:

– O să-i spun lui Arthur să-ţi pregătească baia.

– Bună idee.

Cînd se întoarse la el, îi întinse paharul. Abia dacă se atinsese de coniac. Ea îi luă paharul şi-l puse pe masă.

El închise ochii.

– Drew Primrose a fost la King's Head, spuse el. Mi-a spus că nu i-ai dat contractul de căsătorie pe care m-ai pus să-l semnez. Asta înseamnă că te-ai răzgîndit?

Ea se gîndi pentru un moment.

– Poate, se eschivă ea.

– Mă bucur, deoarece acel contract n-ar însemna decît distrugerea familiei tale. M-am gîndit multă vreme la asta, şi am propriile mele idei apropo de ce este mai bine pentru ei. Nu vrei să-mi auzi părerea?

Ea se aşeză pe marginea patului.

– Max, îi cunoşti doar de cîteva săptămîni.

– Iar asta înseamnă că văd lucrurile mai limpede decît tine.

Ea se îndoia de acest lucru, dar o interesa ce avea el de gînd să-i spună.

– Bine. Dă-i drumul.

Nu trebuia să fie rugat de două ori.

– Hai să începem cu fraţii tăi, spuse el. Sînt ca şi alţi tineri de vîrsta lor. Ne vor da mult de furcă pînă le va veni mintea la cap. Dar înainte de a hotărî cum să-i ajutăm, să-i lăsăm să-şi dea singuri seama ce vor să facă cu vieţile lor. Căscă. Şi dacă tot am ajuns aici, hai să-l înscriem pe Martin la o altă facultate. Momentan

stă prea mult în umbra lui Simon. Vor continua să se vadă, dar Martin își va face propriul lui cerc de prieteni. Trebuie să învețe să fie pe picioarele lui. O să-i cerem părerea, desigur, dar cred că mă va asculta acum. Mai zîmbi o dată. Asta e răsplata mea pentru bătaia pe care am luat-o de la Puternicul Jack.

Îi atinse obrazul cu degetele, și se udă de la lacrimile ei.

– Ce-am mai spus acum? întrebă el uimit.

– Nu știu. Își șterse ochii cu mîneca.

– Nu-mi dau seama de ce mă transform într-o stropitoare.

– Dacă eu ar fi trebuit să am grijă de familia asta de atîta vreme, de unul singur, n-aș fi o stropitoare, aș fi nebun de legat.

Fu răsplătit cu o chicot înlăcrimat.

Mîna lui se pierdu în părul ei.

– Nu mai ești singură acum, spuse el serios. Sînt aici. Sînt soțul tău. Să nu mă alungi. Să nu mă alungi niciodată.

Mîna rece a realității îi atinse inima, și își lăsă capul în jos pentru ca el să nu-i poată vedea chipul. Degetele sale trecură cu blîndețe de-a lungul obrajilor, apoi îi ridicară bărbia pentru ca ea să nu-i poată evita privirea.

– Ce e? întrebă el cu blîndețe.

– Mă gîndeam la Constance, spuse ea.

– Ah, Constance. Un sezon de baluri în Londra i-ar prinde bine, nu lui Lucy, ci ei. E singură, Sara, și reprezintă o amenințare, nu numai pentru ea, ci și pentru toți bărbații din Stoneleigh.

– Crezi că nu știu? spuse Sara afectată.

– E singură, repetă Max în șoaptă. O femeie ca ea are nevoie de un soț. Și, o dată măritată, va fi mult mai fericită, și noi la fel.

Sara oftă.

– Nu e așa de ușor. Noi nu avem prieteni și cunoștințe în Londra, și chiar dacă am avea, cine s-ar căsători cu o Carstairs?

– Eu am făcut-o.

Chicoti.

– Da, dar...

El o reduse la tăcere printr-un gest al mîinii.

– Eu am prieteni şi cunoştinţe în Londra. Dar să nu intrăm adînc în detalii. O dată ce ştim care e problema, îi putem găsi soluţii. Şi mie mi se pare că nu banii vor rezolva problemele acestei familii.

– Niciodată n-am spus, nici n-am crezut că banii reprezintă rezolvarea tuturor problemelor noastre. Într-adevăr, am vrut s-o protejez pe Anne, dar am vrut de asemenea şi să îndeplinesc ultimele dorinţe ale tatălui meu, asta-i tot.

El îşi încrucişă degetele cu ale ei.

– Şi asta ai făcut, măritîndu-te cu mine. El a avut încredere în alegerea ta. De aceea, în testament, a îngăduit ca averea să se împartă o dată cu căsătoria ta. Acum depinde de noi să hotărîm cum să avem grijă mai bine de familia ta.

Ea zîmbi către Max.

– Îmi amintesc, spuse ea, că în noaptea aceea în Reading mă gîndeam că eşti un om bun. Cred că am avut un înger păzitor care te-a trimis în altă cameră atunci.

– Iar eu îmi amintesc, spuse el, că mă gîndeam că soarta îmi dăduse o şansă, şi că dacă nu aş fi acceptat-o, m-aş fi întrebat toată viaţa ce am pierdut.

Ea se aplecă deasupra lui, iar buzele li se întîlniră, dar apăsarea mîinii ei pe pieptul său îl făcu să geamă.

– Recunoaşte, Sara, spuse el, că sînt cel mai bun lucru care ţi s-a întîmplat vreodată.

– Nu neg asta, dar...

– Dar ce?

Nu era sigură că ea reprezenta cel mai bun lucru care i se întîmplase lui vreodată.

– Îmi doresc ca Anne să fie la fel de fericită ca şi mine.

– Cred că dacă rezolvăm cazul lui William, o să fie fericită, sau cel puțin o să-și găsească liniștea.

– Parcă era vorba că n-o să mai vorbim despre William. Parcă ai spus că nu mai ești interesat în a rezolva această problemă pentru ziar.

Pleoapele i se lăsară în jos, și nu văzu expresia de teamă din ochii ei.

– Mă gîndesc la noi, spuse el căscînd. Nu vreau ca William să arunce o umbră asupra vieților noastre. O să-l găsim, Sara, sau cel puțin o să încercăm din răsputeri.

Zîmbi încet, somnoros, și se trase în marginea lui de pat.

– Cînd o să recunoști, Sara?

Teama o făcu să tremure.

– Ce să recunosc?

– Că mă iubești? Atunci voi recunoaște și eu... Oftă.

Stătea acolo, privindu-l, cu inima bătînd mai-mai să-i spargă pieptul.

Se auzi o bătaie în ușă, și se duse să deschidă. Era Arthur, valetul. Îl expedie. Max dormea, iar ea nu vru să-l trezească. Nu voia ca el să rostească cuvintele, pentru că nu ar fi știut cum să-i răspundă.

Îl acoperi cu o cuvertură, iar ea se instală într-unul din fotolii. Dar oricît ar fi încercat, nu reușea să adoarmă.

22

În zilele care urmară neliniștea Sarei începu să se atenueze. Trăise într-o lume imaginară. Se lăsase dusă de val pe un țărm stîncos.

Povestea cu William nu va fi abandonată. Max nu avea să

permită asta. Era hotărît să-i refacă reputația. Nu mai avea de ales, trebuia să înfrunte orice ar fi așteptat-o la cabană. Dar avea să o facă fără Max, nu trebuia să se gîndească doar la ea.

Lucrurile se complicaseră. Se îndrăgostise de Max. Dragostea, descoperise ea, te putea face să suferi. Făcuse greșeli, greșeli mari, dar nu lăsa pe nimeni să plătească în locul ei. Dacă cele mai rele presimțiri se adevereau, va plăti pentru greșelile ei chiar dacă asta ar însemna să-l piardă pe Max. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să poarte povara vinovăției ei.

Plănuise totul cu grijă. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să găsească un pistol în locul celui pe care-l pierduse. De data asta, își promise ea, dacă o va mai ataca cineva, nu va mai fugi. Își verifică proviziile de laudanum. Apoi dispuse să fie curățată cabana de vînătoare de moloz și de grinzile căzute. Îi spuse lui Drew că angajase un constructor care să arunce o privire asupra ei și să-i spună dacă merita să o reconstruiască, și că nu voia să se întîmple vreun accident cînd lucrătorii aveau să muncească pe-acolo.

Lucrările demarară imediat. Sara începu să simtă că trăiește din nou. Mergea la biserică, vizita magazinele din oraș și își petrecu o parte din timp la infirmerie alături de Max. În felul acesta își umplea timpul în așteptarea încheierii lucrărilor de la cabana de vînătoare.

Chiar a doua zi după tîrg, Max simți că ceva nu e în regulă. Trebuia să stea în pat. Deși îi făcea plăcere cînd Sara îi citea sau mînca alături de el în pat, comportamentul ei îi dădea de gîndit. Era prea calmă. Se retrăsese în cochilia ei, depărtîndu-se de el. Max credea că înțelegea ce se întîmplă. Îi era teamă de propriile ei sentimente, îi era teamă să recunoască faptul că îl iubea deoarece se simțea vulnerabilă. Asta îl deranja. Nici el nu căutase dragostea, dar acum că dragostea îl găsise pe el, nu avea de gînd să se plîngă. Asta era situația. Poate că ea își

închipuia că-l poate ține la distanță, dar imediat ce se va pune pe picioare, îi va demonstra că se înșală amarnic.

Treptat începu să-și dea seama că lucrurile erau mai complicate decît își închipuise. Unul dintre lucrători găsise un pistol la marginea potecii care ducea către casa de vînătoare și îl trimise la „stăpîn". Un valet i-l aduse lui Max. Pistolul aparținea, îi spuse acesta, lui Samuel Carstairs. Nu știa nimeni cum ajunsese lîngă cabană, dar Max se gîndi îndelung la noaptea în care Sara fusese atacată și începu să pună lucrurile cap la cap.

Bănuielile lui deveniră mai puternice cînd Sara îi sugeră să se mute înapoi în camera lui, și se transformară în convingere cînd află că muncitorii începuseră să facă curățenie în cabană.

Peter Fallon lipsea de patru zile. Cînd se întoarse, Max, cu un pahar de coniac într-o mînă și un trabuc subțire în cealaltă, îi ieși în întîmpinare. Era tîrziu, și lumînările fuseseră aprinse. În vreme ce un valet îi ducea bagajul sus, Peter luă o lumînare și-l conduse pe Max către biroul său. De sus se auzea cineva cîntînd la pian. *Scarlatti,* gîndi Peter. Brusc muzica încetă.

– Din cîte mi-am putut da seama, Drew Primrose, spuse Peter, nu se afla la Bristol în noaptea în care William Neville a dispărut. Am verificat la hotelul la care se bănuiește că ar fi stat; am discutat cu oamenii cu care se presupune că s-ar fi întîlnit. Într-adevăr, a fost acolo, dar cu o zi mai tîrziu decît ne-a făcut pe noi să credem.

– Iar drumul de la Stoneleigh la Bristol durează cam o zi cu mașina, spuse Max, mîzgălind cu creionul o bucată de hîrtie.

Peter îl privi cu atenție preț de o secundă.

– Mă trimiți la Bristol să aflu dacă Drew Primrose are vreun alibi, iar cînd mă întorc și-ți spun că nu are nu te interesează?

Max își ridică privirea.

– Ba mă interesează. Chiar foarte tare.

– Poate că nu te simți încă bine?

– M-am refăcut complet după meci, dacă la asta te referi.

– Bine. Dar s-a întîmplat ceva cu tine. Ce anume, Max?

Max zîmbi, dar vocea îi rămase gravă.

– S-au mai ivit niște lucruri. Vezi tu, Peter, cred că în seara asta am ajuns la punctul culminant. Iar acum că te-ai întors, îmi vei fi de mare ajutor.

– Cum?

Max îi povesti ce aflase, apoi se ridică să plece. Peter încă mai încerca să-și revină din șoc după ce aflase ce-i cerea Max să facă, cînd acesta îl surprinse încă o dată.

– Apropo, spuse Max, nu bea din coniacul ăla. Arătă către paharul neatins de coniac pe care-l lăsase pe biroul lui Peter. Mi l-a dat nevastă-mea și e plin de laudanum.

Max era chinuit de întrebări la care nu găsea răspuns. Erau soț și soție; erau amanți. Nu ezita să i se dăruiască fără rezerve, dar inima ei nu-i aparținea. Max se întreba dacă are inimă.

Încercase să-i găsească scuze, și unele erau plauzibile. Precauția îi era dictată de viața dificilă pe care o avusese. Nu ar fi supraviețuit dacă ar fi fost încrezătoare, și poate că în trecut avusese motive întemeiate să nu aibă încredere în el. Dar, din clipa cînd deveniseră iubiți, nimic din toate acestea nu mai trebuia să conteze. Și nu contaseră pînă cînd el îi ceruse să i-o spună clar. Din acel moment, între ei se așternuse un văl.

Probabil că îl considera un netot care nu știa cît fac doi și cu doi. Se părea că ea nu putea înțelege că lui nu-i păsa de William Neville. El nu se gîndea decît la siguranța ei, în timp ce ea încă îl privea ca o amenințare pentru „prețioasa" ei familie.

Și, fraier cum era, ar fi trecut totul cu vederea dacă ea, cu propriile ei mîini, nu i-ar fi oferit zîmbind un pahar de coniac despre care și un copil și-ar fi dat seama că era „aranjat".

Sorbise o înghiţitură şi părăsise salonul imediat, deoarece dacă ar mai fi stat, ar fi fost tentat s-o strîngă de gît.

Era clar că Sara voia să se ducă la cabană după ce laudanumul şi-ar fi făcut efectul. Pentru numele lui Dumnezeu, de data asta o va prinde în flagrant.

Se duse mai întîi în camera lui, o cameră pe care o folosea doar pentru a-şi ţine lucrurile în ea. Dacă ar fi acceptat sugestia soţiei lui de a dormi în camera lui, unde putea fuma oricînd dorea, poate că ea nu ar mai fi recurs la laudanum. Blestemat fie sufletul ei de trădătoare!

Găsi un pahar exact ca acela pe care i-l dăduse Sara şi turnă o cantitate de coniac care să-i sugereze Sarei că a băut ceva din otrava ei. Avea nervii încordaţi la maximum cînd intră în dormitorul ei.

Sara stătea în faţa toaletei în cămaşă de noapte, pieptănîndu-şi părul negru şi lung. Părea la fel de fragilă ca o figurină de porţelan, dar Max nu mai avea încredere în fragilitatea ei. Ştia că poate fi la fel de tare ca oţelul.

Închise uşa cu grijă şi se îndreptă către ea. Sara îl privi în oglindă în timp ce el sorbea îndelung din pahar.

– Ai părăsit foarte repede salonul, spuse ea.

– Am ieşit să fumez o ţigară. Ai un păr minunat. Îmi dai voie?

Lăsă paharul jos şi-i luă peria din mînă. Sara remarcă o schimbare. Cu părul acela roşcat, semăna cu un leu somnoros. Ea privi paharul de coniac şi se întrebă dacă laudanumul avea vreo legătură.

Ochii lor se întîlniră în oglindă. Max nu-i pieptăna părul. Îşi plimba degetele prin el, fluturîndu-l.

– N-am mai făcut dragoste de cîteva zile, spuse el.

– Nu. Oftă. Te deranjează?

El începu să o pieptene.

– Sigur că mă deranjează. Eşti incomparabilă, draga mea.

De fapt, pot spune că eşti cea mai pasionată amantă pe care am avut-o. Şi asta înseamnă ceva.

Lăsă pieptenele din mînă şi luă paharul.

– Max, nu cred c-ar trebui să mai bei. Pareă nu mai eşti tu.

El ridică paharul pînă la gură şi apoi îl puse la loc. Zîmbi, dar nu era zîmbetul pe care ea îl iubea, ci unul răutăcios.

– Ştii cum se zice, spuse el. *In viño veritas.*

Puse paharul jos, îi sprijini capul de coapsele lui şi îi cuprinse faţa în palme. Inima ei bătea cu putere.

– Ştii ce cred eu, Sara?

Ea dădu din cap. Începu să-i fie frică.

– Cred... vocea lui deveni o şoaptă. Cred că simţurile ne domină. Ce zici?

Sara înghiţi în sec.

– Nu m-am gîndit la asta.

– Ia-ne pe noi, de exemplu. Uite-te la prima noastră noapte din Reading. Nu ne cunoşteam. Nu era vorba de dragoste. Ceea ce am simţit a fost plăcere fizică. Îmi amintesc că voiam să te fac amanta mea. Cum dracu' am ajuns să ne căsătorim?

– Ai zis, spuse ea cu gura uscată, ai zis că a fost ca şi cînd soarta te-ar fi provocat.

– Aşa am spus? Poate că eram politicos. Chicoti. Pot fi fermecător atunci cînd vreau. La fel ca tine, draga mea.

Sara se înfioră. Nu-l recunoştea. Să fie laudanumul de vină? Dar el nu ar fi spus aceste răutăţi dacă nu le-ar fi crezut.

Se smulse din strînsoarea lui, se ridică în picioare şi se întoarse către el. În cîteva minute, Max avea să adoarmă. Trebuia doar să-l atragă în pat. Nu se putea lăsa dominată de mîndrie în clipa aceea.

Făcu un pas spre el şi îi înconjură gîtul cu braţele.

– Fă dragoste cu mine, Max, şopti ea. Du-mă în pat şi fă dragoste cu mine.

Ceva în interiorul lui Max muri. În mod normal ea l-ar fi

pedepsit pentru insultele lui, l-ar fi dat afară din cameră. În schimb, proceda ca o prostituată.

Nu avea intenția să continue. Voia să caște, să moțăie și să lase evenimentele să curgă de la sine. Îl domina însă dorința de a o răni așa cum și ea îl rănise pe el, iar cînd buzele ei îi atinseră gura, brațele lui o cuprinseră într-o strînsă îmbrățișare.

Buzele lui erau fierbinți, dar dure. Nu era ceea ce aștepta ea. Nu reușise să-l drogheze. Nu făcuse decît să-i stimuleze pornirile sălbatice despre care nici nu știa că există.

Se abandonă în brațele lui, sperînd că-l va îmbuna, dar gura lui coborî de-a lungul gîtului către sîni. O dezbrăcă de cămașa de noapte.

– Uite-te la tine, spuse el.

Îi cuprinse sînii în palme, apoi îi dezmierdă sfîrcurile cu limba, buzele și dinții, pînă cînd ea se înfioră de dorință. Max continuă să o mîngîie în timp ce-i pecetlui buzele cu un sărut devorator. Apoi, o ridică în brațe și o duse în pat. Nu mai era amantul tandru, ci unul agresiv. Sarei ar fi trebuit să-i fie teamă, dar nu simțea decît plăcere, o plăcere care o copleșea, ceva ce nu știuse că există pînă acum.

El o iubi așa cum nu o mai iubise, cerîndu-i supunere totală și ea i se abandonă trăind senzații nemaiîntîlnite.

Max se dezbrăcă și o acoperi cu trupul lui.

Cînd ochii li se întîlniră, Sara sesiză privirea lui ciudată.

– Max?

– Hai să nu stricăm momentul cu vorbe, zise el pe un ton rece.

Pentru o clipă, o umbră de tristețe îi apăru pe chip.

– Doamne, rosti el, ce fac?

Se retrase brusc și se rostogoli în cealaltă parte a patului. Cu spatele la ea, cu umerii aduși, încercă să-și stăpînească starea de excitare.

– Îmi cer scuze, spuse fără să o privească. Nici un bărbat nu ar trebui să-şi trateze soţia cu atîta neruşinare. Nu ştiu ce mi-a venit.

Sara nu reuşea să înţeleagă. Cuvintele lui transformaseră ceea ce pentru ea fusese o minunată experienţă în ceva sordid, şi acum îi era ruşine.

– De vină e coniacul, spuse ea.

El oftă şi trase cearşaful peste ei.

– Să fie coniacul? Mă îndoiesc.

Ea se retrase în partea ei de pat. Este laudanumul, îşi zise. Ea nu băuse nici coniac, nici laudanum, deci care era scuza ei?

Aştepta în linişte, ascultînd. Laudanumul începea să-şi facă efectul. Pieptul lui Max se ridica şi cobora ritmic; respiraţia îi era liniştită şi regulată. Sara se strecură afară din pat şi începu să se îmbrace.

Cînd uşa se închise încet în urma ei, Max era deja în picioare. Îşi trase pe el tricoul şi pantalonii şi-şi luă ghetele în mînă. O dată ajuns la parter, ascultă. Aşa după cum sperase, Sara coborîse pe scara servitorilor. Max încuiase uşa ce da în hol aşa încît ea va fi nevoită să se întoarcă. Asta îi va oferi lui timpul necesar pentru a ajunge primul la cabană.

După ce ieşi afară, îşi încălţă ghetele. Peter Fallon apăru din umbră şi-i veni în întîmpinare.

– Eşti gata? îl întrebă Max.

– Nu prea mă pricep la pistoale, zise Peter ridicînd arma pe care i-o dăduse Max.

– Atunci ai face bine să ai grijă, spuse Max, deoarece Sara va fi înarmată şi sînt convins că ştie să folosească un pistol.

– M-ar împuşca? întrebă Peter neîncrezător.

– Nu dacă te-ar recunoaşte, dar cum să-şi dea seama în întuneric? Ţine minte, treaba ta e să o urmăreşti şi să te asiguri

că nu pățește nimic. Nu intra în cabană. Așteaptă afară pînă te chem eu.

– Ești sigur că acolo se duce?

– Absolut sigur, răspunse Max printre dinți.

Sara intră în cabană fără să facă zgomot și era gata să-l surprindă. Se afla în hol, după o grindă care sprijinea o parte din tavan. Avusese dreptate în privința pistolului. Îl văzu cînd ea trecu pe lîngă el.

Se trase repede în umbră cînd ea întoarse capul. Sara privea în toate direcțiile pentru a se asigura că nu e urmărită. Multor femei le-ar fi fost frică să mai iasă singure noaptea după ce au suportat deja un atac. Probabil că Sara a considerat că merită să-și asume riscul.

Max știa de ce se afla ea acolo. Trebuia să existe o cămăruță care să fi servit ca ascunzătoare pentru un preot, sau pentru un cadavru, dar el habar n-avea unde să caute. Fusese deja acolo și scosese fiecare cărămidă decorativă, încercase fiecare bară sau mîner de metal, căutase o trapă ascunsă în podea, orice, dar nu găsise nimic.

Doar Sara știa unde se află.

La un moment dat Sara dispăru. Apoi își dădu seama că ea trecuse de masivul șemineu din piatră și se îndrepta spre spatele casei. Avea să-i lase un minut, două, gîndi el, și apoi se va duce după ea. Dar Sara se întoarse imediat. Verificase încă o dată dacă era singură. Acum se îndrepta către căminul din piatră, care avea cîte o gură pe fiecare latură, și acolo lăsă jos pistolul și lampa. Inima lui Max începu să bată mai repede. În timpul căutărilor sale, încercase să descopere ceva în șemineu. Părea locul cel mai potrivit. Cu toate acestea, nu găsise nici o ușă sau ceva ieșit din comun în afară de cărămizile decorative de sus. Încercase să le răsucească, să le scoată sau să le împingă, dar fără succes.

Sara se bagă în gura şemineului din partea stîngă. Max nu-şi putea da seama ce face acolo. Parcă ar fi urcat un zid. Sara apucă un mîner. Se auzi un sunet de metal alunecînd pe metal, apoi un zgomot înfundat, şi Sara sări jos.

Deci asta era, gîndi Max. O succesiune de procedee pentru deschiderea uşii. Sara apăsase cu talpa, aşteptase o secundă sau două, apoi trăsese de una din cărămizile decorative. Ingenios. Nu e de mirare că nici el, nici poliţiştii care căutaseră prin casă nu găsiseră nimic.

Era momentul să acţioneze, înainte ca ea să pună mîna pe pistol.

– Sara, spuse el şi ieşi la lumină.

Ea rămase neclintită.

– Eu sînt, Max, zise el şi încet-încet începu să străbată distanţa care-i despărţea.

În timp ce se apropia citi în ochii ei... surpriză, teamă, şi, în cele din urmă, acel autocontrolul care nu înceta să-l uimească.

Ea ridică capul.

– N-ai băut coniacul pe care ţi l-am dat.

– Vrei să spui laudanumul? Nu, nu l-am băut.

Ea îşi coborî privirea.

– Atunci de ce te-ai purtat aşa? Ai vrut să mă umileşti.

Max poate că s-ar fi simţit ruşinat dacă n-ar fi fost furios de încercarea ei de a-l droga. Dacă mîndria ei era rănită, a lui era zdrobită.

– Mă întreb cît de mult voiai să mă ţii în cameră. Nu m-am aşteptat să mergi atît de departe, Sara. Ce altceva pot spune în afară de faptul că zelul tău m-a făcut să uit respectul pe care-l datorez soţiei mele?

Sprîncenele ei se ridicară.

– Atunci sacrificiul meu a fost în van, nu-i aşa?

Băgă pistolul în buzunar. Max privi şemineul. Nu văzu nici o intrare către o cămăruţă secretă.

– Unde e, Sara? întrebă el.

Ea privi în pământ.

– În cealaltă parte a şemineului. Dar înainte de a te duce acolo, vreau să- ţi mărturisesc că eu l-am ucis pe William Neville, şi nu altcineva. Înţelegi? Eu l-am ucis.

Chipul lui Max nu exprimă urmă de surpriză. Spuse cu o voce caldă:

– Ah, înţeleg mai multe decît crezi. Ridică lampa. Să nu-ţi treacă prin cap să fugi, adăugă el.

Ea rîse cu amărăciune.

– Unde aş putea să mă duc fără să mă urmărească *Courier?* Ar trebui să fii mîndru de tine, Max. Ai jurat să găseşti locul de veci al lui William şi ai reuşit.

– Sara ...

Ea îi întoarse spatele. Max îi privi o clipă spatele, apoi, mormăind un blestem, dădu ocol şemineului. Deschizătura se afla în podea, lîngă perete. Nu era nevoie să intre. Se lăsă în genunchi şi coborî lampa. S-ar fi putut ascunde acolo cîteva persoane, dar încăperea nu era suficient de înaltă pentru ca un adult să poată sta în picioare. Cercetă cu privirea interiorul. Locul era plin de pînze de păianjen. În rest nu văzu nimic altceva.

Nu acesta era locul de veci al lui William Neville.

Se întoarse la Sara care stătea pe podea cu genunchii strînşi sub bărbie, cu capul sprijinit pe ei. Privi către el.

– Deci l-ai găsit, spuse ea pe un ton calm.

– Nu, Sara. Încăperea e goală. Nici urmă de William Neville. Nimic.

Pentru o clipă păru că nu înţelege. Chipul îi era împietrit. Nu respira. Deodată reveni la viaţă. Cu un uşor strigăt, sări în picioare şi alergă către deschizătură. Max o urmă.

– Ia lampa şi uită-te, spuse el.

Ea luă lampa, se lăsă în genunchi şi lumină cămăruţa. Apoi se aşeză, cu genunchii strînşi, cu spatele sprijinit de peretele de piatră, în vreme ce pe chip i se răspîndea o expresie de imensă oboseală.

– Ce înseamnă asta? şopti ea. *Ce înseamnă asta?*

Max tînjea să o ia în braţe şi să-i spună că totul va fi în regulă, dar n-o putea face pînă cînd ea nu-i va spune tot adevărul, pînă cînd nu vor afla ce se întîmplase cu William. Abia apoi va fi cu adevărat liberă.

– William a venit în noaptea aceea la cabană? întrebă Max.

Ea încuviinţă din cap şi-şi şterse cu mîneca hainei lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraji.

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Ţi-am povestit deja aproape tot. Eu eram sus şi aveam grijă de Anne. William mă chemase în acea dimineaţă. Anne pierdea sarcina. O bătuse. Avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Cred că se simţea vinovat. Mereu se simţea vinovat cînd era treaz. N-a avut curajul să dea ochii cu mine. S-a dus după un doctor, apoi la cîrciumă ca să-şi facă curaj. Am hotărît să-l ucid înainte de o mai atinge vreodată pe Anne.

A ajuns acasă beat şi furios. Auzise că urma să mă căsătoresc cu Francis. Ştia ce însemna asta. Contractele de căsătorie erau întocmite. Mi-am instruit avocaţii astfel încît Anne să fie protejată şi William să nu se poată atinge de bani. Auzise despre asta şi era înnebunit de furie. Avea datorii la jocurile de noroc. Îi trebuia bani imediat. În clipa aceea nu-l puteam ajuta. El nu voia să mă creadă şi ameninţa că-i va face rău lui Anne.

L-am împiedicat să urce scările. Dacă aş fi fost conştientă de ceea ce se întîmpla, i-aş fi tras un glonţ în cap.

Cînd ea îşi îngropă faţa în palme şi începu să plîngă în hohote, Max o îmbrăţişă, dar ea se eliberă cu violenţă.

Max lăsă braţul să-i cadă. Faţa îi deveni palidă.

– Nu mă înţelegeam cu el, continuă Sara. M-a împins în

şemineu. Vocea i se încordă, dar nu tăcu. Am ridicat vătraiul şi m-am dus după el pe scări.

Max simţi cum întreaga lume se clătina. Privi către ceea ce mai rămăsese din scări, cîţiva stîlpi care, îşi imagina el, susţinuseră cîndva o scară masivă din lemn de stejar. Şi-l putea imagina pe William urcînd scările. Cum putea s-o rănească mai tare pe Sara decît descărcîndu-şi furia pe sora ei?

Sara îşi privi palmele.

– L-am lovit în spate. Apoi a venit după mine. Îmi amintesc că am auzit-o pe Anne strigînd şi apoi s-a auzit la etaj ceva căzînd şi spărgîndu-se. L-am lovit de mai multe ori. Brusc, mi-am dat seama că nu se va mai ridica şi nu va mai veni după mine, şi atunci am aruncat vătraiul.

Oftă lung şi-şi drese glasul.

– Nu ştiu cîtă vreme am stat acolo, nemişcată, privindu-l. În cele din urmă, am îngenunchcat lîngă el pentru a-i cerceta rănile. Avea o rană adîncă în frunte. Probabil căzuse şi se lovise de grătarul vetrei. Nu ştiu. I-am luat pulsul. Nu se simţea. Poţi să mă crezi sau nu, dar nu mă gîndeam decît să-l salvez. Intrasem în panică.

Îşi frecă din nou faţa cu mîinile, şi aşteptă o clipă înainte să continue.

– Am alergat în bucătărie la cămara în care Anne ţinea cutia cu medicamente. Căutam săruri volatile. Am luat prosoape, un lighean cu apă şi o sticlă de coniac. N-am lipsit decît cîteva minute. Cînd m-am întors, dispăruse.

Cînd Max crezu că nu mai avea nimic de spus, şopti:

– Atunci ce te-a făcut să crezi că trupul lui William se află în acea cămăruţă? Neprimind nici un răspuns, continuă: Anne l-a omorît?

– *Nu!* protestă Sara, *nu.*

– Atunci ce s-a întîmplat, Sara? *Spune-mi.*

– Anne stătea la baza scării, dar era ameţită. Îi dădusem

laudanum, nu mai mult decît prescrisese doctorul, şi nu ştia unde se afla. Cred că ne-a auzit pe mine şi pe William luptîndu-ne şi a coborît să vadă ce se întîmpla. Am întrebat-o unde era William. N-a răspuns. Nu înţelegea. M-am bucurat că nu l-am omorît pe William şi că acesta părăsise casa. Am dus-o pe Anne înapoi în pat, dar a început din nou să sîngereze. A fost cea mai îngrozitoare noapte din viaţa mea. Mă gîndeam că William se putea întoarce cu nişte prieteni sau cu poliţia. Nu mai ştiam ce să fac. Voiam să chem pe cineva în ajutor, dar nu o puteam părăsi. Vocea îi fu întreruptă de un suspin. Nu o puteam părăsi, iar ea nu era în stare meargă pînă acasă.

Sara îl privi, şi, pentru o clipă, i se putu citi pe chip mînia şi teama pe care le simţise în seara aceea. Respiraţia îi era grea, iar vocea i se îngroşase de emoţie.

– Dimineaţa au venit poliţiştii. Era limpede că ne suspectau de uciderea lui William. Le-am spus că William nu fusese acasă în seara aceea. Abia mai tîrziu am început să cred că îl omorîsem într-adevăr şi că în cele cîteva minute cît am fost eu în bucătărie, Anne îi cărase cadavrul în cămăruţă şi-l ascunsese acolo. Mai tîrziu, după ce ea s-a mai însănătoşit, am întrebat-o dacă-l văzuse în seara aceea pe William, dar nu-şi amintea. Nu-şi amintea decît bătaia pe care a luat-o de la William şi pierderea sarcinii. Îşi dorise cu adevărat un copil. Voiam să verific cămăruţa, dar era prea tîrziu. Autorităţile sigilaseră casa. Apoi am fost arestată, iar după proces a trebuit să plec din Stoneleigh. Restul îl ştii.

Se lăsă tăcerea. Sara îşi sprijini capul pe genunchi, iar Max îşi scoase un trabuc subţire din buzunar şi-l aprinse de la lampă. Stătea lîngă Sara, cu spatele sprijinit de peretele de piatră şi trăgea încet din trabuc, privind fumul care plutea o secundă în faţa lui şi apoi se risipea încet.

– De ce nu mi-ai spus toate astea mai demult?

Sara îl privi cu tristețe. În ochi i se citea oboseala.

– Pentru că tu ești *Courier*, Max. Nu mă temeam pentru mine. În fond, am fost achitată și nu mai pot fi acuzată din nou. Dar mai era și Anne. Mă temeam de ceea ce-i putea face ziarul tău. Mă temeam că autoritățile vor crede că sîntem amîndouă vinovate. Pe mine nu mă mai pot acuza, dar o pot acuza pe Anne. Acum nu o mai pot acuza, nu-i așa?

– Nu. Max oftă. Te-ai gîndit că nu poți avea încredere în mine?

– Aveam încredere în tine în ceea ce mă privește pe mine, nu și pe Anne. Făcu o pauză. Nu eram dispusă să-mi asum riscul.

Max trase din nou din trabuc.

– Și ce crezi că s-a întîmplat cu William?

– Cred, spuse ea tremurînd, că e în viață. Cine altcineva ar fi putut scrie biletele acelea? Ce sens ar avea?

Poate că Max ar fi contrazis-o, dar văzînd-o cum tremură se gîndi că nu era momentul să discute acel subiect. Aveau destule de discutat, și multe lucruri de pus la punct între ei, însă amîndoi erau la fel de obosiți.

– Vreau să te întorci acasă, spuse el, și să rămîi acolo. Peter Fallon te va însoți. Încearcă să te odihnești. Vorbim dimineață.

Ar fi ajutat-o să se ridice, dar nu voia să o vadă din nou ferindu-se de atingerea lui.

– Peter e aici? Vocea îi era indiferentă.

– Stă de pază afară.

O conduse spre scările de la intrare. Fluieră și Peter apăru la poarta grădinii.

– Du-te cu el, spuse Max.

Ea îl privi.

– Ce ai de gînd să faci?

– Să aflu ce s-a întîmplat cu William, spuse el.

– O să publici povestea în ziar, mă refer la Anne şi la mine?

Max se îndepărtă fără să-i răspundă.

23

Max nu întîmpină nici o dificultate în a descoperi casa lui Drew Primrose. Deşi nici o fereastră nu era luminată, felinarele atîrnate pe stîlpi din loc în loc permiteau să se vadă drumul spre un şir de case muncitoreşti ce se întindeau în sus pe deal. Era trecut de miezul nopţii, dar asta nu mai avea importanţă. Era într-o dispoziţie foarte proastă, lucru evident în momentul în care pumnul său izbi în uşă.

Nu s-ar fi coborît niciodată la nivelul lui William Neville. Nu-şi putea imagina cum ar putea lovi o femeie chiar şi într-un moment de furie. Existau şi alte metode pentru a o supune. Fusese furios cînd făcuse dragoste cu Sara în seara aceea. Îşi impusese voinţa. Îl va ierta oare? Dar cum ar putea să o facă să înţeleagă ceva ce nici el nu înţelegea?

Alungă acest gînd şi începu din nou să bată în uşă. Neprimind nici un răspuns, izbi uşa cu piciorul forţînd încuietoarea. Trecu pragul şi imediat se lovi de un obstacol răsărit în calea sa. Înjurînd, căută bîjbîind drumul spre peretele unde bănuia că se află şemineul. Avu noroc. Pe şemineu găsi nelipsita cutie de chibrituri. Încercă de cîteva ori şi în final reuşi să aprindă un chibrit, iar cu acesta lumînarea pe care o găsi pe şemineu. Apoi se întoarse pentru a inspecta camera.

Nu era atît de mică pe cît s-ar fi aşteptat. Îşi aminti că tatăl lui Drew Primrose fusese grădinar la Longfield. Casa

trebuia să fie mai mare decît cele ale simplilor muncitori. Camera în care se afla trebuia să fi fost salonul de primire, dar fusese transformată într-un birou. O masă de scris se găsea în dreptul ferestrei. Se lovise de un scaun în momentul în care intrase. De-a lungul pereților erau înșirate cărți și dosare.

Înaintă pînă la o ușă și descoperi bucătăria. Mobilierul era alcătuit doar dintr-o masă și scaune. Existau două dormitoare. Unul complet gol, iar celălalt mobilat doar cu un pat și un scaun.

Drew Primrose se descurcase bine, ținînd cont de originea sa umilă, dar nu ar fi ajuns atît de departe fără ajutorul Sarei. Dacă o iubea, n-avea de ce să-i fi trimis acele bilete. Totuși mințise, iar acest lucru îl făcea suspect din punctul de vedere al lui Max.

Se întoarse în birou și așeză lumînarea și pistolul pe tăblia mesei. Draperiile erau lăsate. Indiferent dacă găsea sau nu ceea ce căuta, avea să se ducă la Stoneleigh și să-l ridice pe Drew Primrose direct din pat. Erau întrebări la care voia răspunsuri imediate, nu peste o zi, nu peste două. Existau toate șansele ca, după ce l-ar fi interogat pe avocatul Sarei, misterul lui William Neville să înceapă să se destrame. Aflase multe în acea noapte, nu destule pentru a demasca un criminal – dar suficiente pentru a restrînge aria de cercetare. Era sigur că William murise. Fragmente ciudate de informații începură să-i revină în memorie. Îi mai lipseau doar cîteva amănunte pentru a avea în fața ochilor întregul tablou.

Toate sertarele biroului erau încuiate. Se întoarse în bucătărie, găsi un cuțit ascuțit și se puse pe treabă. În sertarul de sus se aflau hîrtii și scrisori, exact ceea ce căuta Max. Scoase din buzunarul hainei ultimul bilet cu scrisul de mînă al lui William pe care-l primise Sara și începu să-l compare cu scrisul din hîrtiile pe care le scoase din sertar. Nici o asemănare.

Căută în următorul sertar, tot fără rezultat. Cînd forță ultimul

sertar de jos, cel mai mare, găsi o sticlă de coniac şi mai multe obiecte. Scoase unul cîte unul fiecare articol din ascunzătoarea sa şi le înşiră pe masă: o eşarfă de muselină, un cercel cu perlă, o mănuşă albă şi o batistă de dantelă cu monogramă. Max dădu din cap. Erau genul de mărunţişuri pe care o fire romantică le-ar fi păstrat ca amintiri ale aventurilor amoroase. În sertarele biroului său nu existau astfel de lucruri.

La gîndul că aparţinuseră Sarei, simţi o uşoară iritare. Ridică batista de dantelă, o despături şi analiză monograma. Clipi des din pleoape. Urmărea iniţialele cu degetul, cînd auzi zgomot de paşi apropiindu-se de uşa principală. Scăpă batista, se întinse spre pistol, se retrase doi paşi, în afara bătăii unei eventuale arme, şi aşteptă.

Uşa se deschise şi intră Drew Primrose.

– Credeam că am căzut de acord... Se opri brusc cînd îl văzu pe Max, şi o expresie de uimire profundă îi cuprinse chipul. Tu? Privirea îi alunecă spre birou, apoi spre pistolul din mîna lui Max. Ce crezi că faci? spuse cu o voce îngrozită.

Max puse piedica pistolului şi făcu semn spre un scaun de lîngă şemineul gol.

– M-am gîndit că este timpul ca noi doi să avem o conversaţie particulară, fără ca Sara să fie de faţă pentru a te apăra.

Nici vorbele sale, nici pistolul nu-l înspăimîntară pe Drew Primrose. Dimpotrivă, arăta ca şi cum ar fi fost gata să sară la Max.

– Încearcă, spuse Max, şi te vei alege cu un glonţ în genunchi şi cu o acuzaţie de tentativă de omor.

– Este casa mea! Încalci o proprietate!

– Dimpotrivă. Este proprietatea mea, dobîndită prin căsătoria cu Sara. Ia loc, domnule Primrose, şi voi lăsa pistolul deoparte.

Furios, Drew Primrose se îndreptă spre scaunul de lemn de lîngă şemineu şi se aşeză. Max puse pistolul pe birou, la

îndemînă, apoi se sprijini de spătarul scaunului. Simțise un miros de alcool tare cînd trecuse pe lîngă interlocutorul său, și o urmă de parfum, o colonie ieftină și dulce.

– Nu știam că există stabilimente în Stoneleigh, spuse încet, dar, judecînd după cum miroși, aș spune că tocmai ai fost la bordel. Neprimind nici un răspuns, continuă: Asta chiar că mă uimește. Din tot ce am auzit despre tine, aș fi spus că ești un adevărat model, știi tu, corect, conștiincios, fără vicii.

Tînărul roși și replică furios:

– Nu trebuie să-ți dau socoteală despre ceea ce fac sau despre caracterul meu. Așa că spune ce vrei și cară-te.

– În regulă. Să nu lungim vorba. Poți începe prin a-mi spune unde erai în noaptea cînd William Neville a dispărut.

– În noaptea... se holbă Drew Primrose și expresia uimită îi rămase întipărită pe chip.

– Unde erai, domnule Primrose? întrebă Max liniștit.

– Eram în Bristol.

– Nu e adevărat. Am pus pe cineva să verifice. Ai ajuns acolo abia în noaptea următoare.

– Și? Crezi că eu l-am ucis pe William Neville și m-am descotorosit de cadavru?

– Exact asta cred. Erai îndrăgostit de Anne Neville, nu-i așa? Soțul o maltrata. Deci ai scăpat de el.

Drew Primrose îl privea perplex.

– Cum ai aflat despre Anne? întrebă cu o voce răgușită.

Max ridică batista de dantelă.

– Este batista lui Anne. Are inițialele ei pe ea. Toată lumea a crezut că o iubești pe Sara. Părea normal. Anne era măritată. Ai devenit administrator al domeniului și îți petreceai majoritatea nopților în căsuța asta. În tot acest timp Anne a fost cu tine.

– Și ce dacă? Asta nu înseamnă că l-am ucis pe William. Își privi fix pumnul strîns. Îmi doream să-l omor pe nemernic, scrîșni el.

– Anne era însărcinată cu copilul tău? L-ai ucis pe William pentru că aflase despre tine şi Anne?

Drew Primrose ridică brusc capul.

– Nu! Ai înţeles totul greşit. Eu şi Anne nu am fost niciodată amanţi.

– Tu i-ai trimis acele bilete Sarei, nu-i aşa? Voiai s-o aduci înapoi la Stoneleigh, apoi să scapi de ea, ca tu şi Anne să moşteniţi averea Carstairs.

– Ce bilete? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Max nu-i lăsa bărbatului timp să gîndească şi îi punea rapid întrebările.

– Tu ai atacat-o pe Sara. Ai fi omorît-o, nu-i aşa?

– Nu! N-am ştiut că Sara a fost atacată!

– Tu şi Anne sînteţi implicaţi?

– Nu!

– Unde este cadavrul lui William Neville?

– Nu ştiu.

– Atunci, spune-mi ce ştii, domnule Primrose, deoarece, din cîte îmi dau seama, tu şi Anne aveţi cel mai mult de cîştigat scăpînd de William Neville şi de Sara.

Drew Primrose pălise, gura i se uscase şi ochii priveau fix. Un frison îl străbătu din cap pînă-n picioare.

– N-ai putea greşi mai tare, spuse el.

Max răsuflă adînc.

– Atunci, spune-mi adevărul. Spune-mi unde erai în noaptea cînd William a dispărut.

Drew înghiţi în sec.

– Eram în Bath – nu, ascultă-mă –, eram în drum spre Bristol, dar am rămas în Bath în prima noapte, cu o femeie pe care am cunoscut-o la White Hart. Eram disperat, bănuiesc, şi am încercat să mă consolez cu o femeie frumoasă. Da, am iubit-o pe Anne şi ea m-a iubit pe mine. Am convins-o să-l părăsească

pe William şi să vină cu mine. Apoi a aflat că era însărcinată, copilul era al lui William, şi mi-a spus că acest fapt schimbă totul. Eram rănit, furios, aşa că am găsit o femeie care să mă facă să uit.

Se ridică brusc şi rămase în picioare, cu spatele la Max, cu o mînă sprijinindu-se de cămin.

– Nu l-am ucis pe William, dar i-am dorit moartea de multe ori. Se întoarse spre Max pentru a-l privi în faţă. Sper că este mort.

Max privi acel chip răvăşit şi se simţi cuprins de un sentiment de milă. Spuse încet:

– Probabil ai crezut că Anne sau Sara l-au ucis pe William.

– Niciodată nu am bănuit-o pe Anne. Nu ştie ce este ura.

– Dar ai suspectat-o pe Sara?

– Da. La început. Ştiam că nu există decît un loc unde ar fi putut ascunde cadavrul şi am aşteptat pînă cînd poliţiştii şi-au terminat cercetările pentru a verifica. Locul era gol.

– Ştiai despre camera secretă din casă? întrebă Max neîncrezător.

Pentru prima oară, Drew zîmbi.

– Anne mi-a povestit despre ea cu mult timp în urmă, cînd eram copii.

– Şi, întrebă Max mijindu-şi ochii, dacă ai fi găsit cadavrul lui William, ce-ai fi făcut?

Zîmbetul lui Drew se topi şi acesta răbufni:

– Nu m-aş fi adresat autorităţilor, dacă asta crezi. Aş fi scăpat cumva de el. L-aş fi dus departe de Stoneleigh şi l-aş fi aruncat într-o prăpastie, într-un loc unde să poată fi găsit.

Max nu-l plăcuse niciodată pe Drew Primrose, dar simţi brusc un sentiment de simpatie pentru el. Oricine ţinea cu Sara putea conta pe bunăvoinţa sa.

– Doreai să fie găsit cadavrul pentru ca Anne să afle că

este văduvă şi liberă să se mărite cu tine.

Un zîmbet amar apăru pe buzele lui Drew.

– Doream să fie găsit pentru a o dezvinovăți pe Sara. Dacă rămășițele lui William ar fi fost descoperite la kilometri depărtare, ar fi fost imposibil ca ea să ajungă acolo şi să se întoarcă. Doar la asta mă gîndeam, s-o dezvinovățesc pe Sara. Anne era deja pierdută pentru mine. Ştii, mă bănuia de uciderea lui William. N-a crezut că mi-am petrecut tot timpul în Bristol şi, bineînțeles, nu s-a înşelat. În plus, i-am spus de multe ori că îl voi omorî pe William dacă o mai loveşte. O bătea. A pierdut copilul. Era normal să mă bănuiască.

Se aşeză din nou şi-şi cuprinse capul în palme.

– N-am renunțat nici o clipă să-l caut pe William, pentru a-i demonstra lui Anne că nu l-am omorît. Privi în sus, spre Max. Am fost la Londra şi am vizitat toate locurile pe care le frecventa. Am luat legătura cu prietenii lui. William s-a evaporat pur şi simplu.

– Sara crede că este încă în viață.

– Mă îndoiesc. Un astfel de om are nevoie de o sursă constantă de bani pentru a-şi satisface dorința de a juca, şi aceasta era Sara. William a fost furios cînd tatăl ei şi-a schimbat testamentul. Avea impresia că banii ar fi trebuit să-i revină lui. Fără ea, nu putea face rost de bani. Propriul lui tată l-a dezmoştenit. William nu avea unde să se ducă. Sînt convins că e mort.

Max ridică din umeri. Cînd ajunsese acasă la Drew credea că era pe cale de a afla totul. Acum se vedea împins înapoi de unde pornise.

– Deci, ce spuneai despre bilete şi despre faptul că Sara ar fi fost atacată? întrebă Drew. Ai inventat chestiile astea pentru a-mi întinde o cursă?

Max îi arătă biletul care fusese lăsat pe măsuța de toaletă

a Sarei şi îi povesti despre atac. Cînd Drew îşi reveni din şoc, începu să pună întrebări şi să facă presupuneri, iar în final scutură din cap şi spuse:

– Dacă l-aş fi omorît pe William, ultimul lucru pe care l-aş fi făcut ar fi fost să complic situaţia trimiţîndu-i Sarei bilete sau atacînd-o. Aş fi lăsat lucrurile să se liniştească. Dar nu-mi place ce-mi povesteşti. Ia-o de aici. Du-o cît mai departe de Stoneleigh. William ne mai terorizează încă.

Curînd după aceea, Max plecă. Ultimele cuvinte ale lui Drew îi răsunau încă în minte şi grăbi pasul. Lucrurile începură să capete din nou logică, dar existau încă unele fapte ciudate, total lipsite de sens.

Înainte de a ajunge acasă, simţi că ceva nu este în regulă. Nu se zărea nici o lumină la fereastra dormitorului Sarei şi nici în biroul lui Peter Fallon. Începu să alerge.

Cu o lumînare în mînă, intră întîi în biroul lui Peter. Era gol. Urcă în fugă treptele. Şi camera Sarei era goală.

Se duse în camera lui Simon. Acesta se trezi speriat cînd îl auzi pe Max strigîndu-l.

– Dumnezeule, Max, ştii cît e ceasul?

– Unde-i Sara?

– Sara? Nu ştiu.

– Îmbracă-te. Vreau să fie toată lumea prezentă. Eu trezesc servitorii. Tu adu-i pe toţi aici, la etaj. Ne întîlnim în camera de zi. Grăbeşte-te.

Încordarea lui Max i se transmise şi lui Simon, care se grăbi să se îmbrace.

– Ce s-a întîmplat cu Sara?

– A dispărut.

Luminile se aprinseră la toate ferestrele, pe măsură ce Max şi toţi angajaţii de la Longfield se împrăştiară în toată casa,

fiecare cu o lampă în mînă. La ordinele lui Max, începură să coboare spre cabană, asemeni unor gonaci care pregătesc vînătoarea. Max îl trimise pe Simon la Stoneleigh pentru a-l trezi pe inspector. Martin plecă să-i aducă pe Drew Primrose, şi pe muncitori. Intrase în panică. Instinctul îi spunea că trebuia să o găsească pe Sara cît mai curînd, altfel va fi prea tîrziu. Primise o lovitură atît de puternică încît simţea că-şi pierde respiraţia.

Îl găsiră pe Peter Fallon pe alee, la jumătatea distanţei dintre cabană şi clădirea principală. Avea o lovitură urîtă la cap, dar care nu-i punea viaţa în pericol. O înghiţitură de coniac din sticla lui Max îl readuse la realitate.

– Cine a făcut asta? întrebă Max.

– N-am văzut. Pe Sara o voia. A luat-o, Max. Nu ştiu, a dus-o.

În acel moment apăru Drew Primrose, şi puse întrebări la care nimeni nu ştia să răspundă. Max începu să zbiere ordine. Drew avea să preia conducerea pentru căutarea Sarei; doi dintre oameni trebuia să-l ducă pe Peter înapoi în casă. Apoi, unul dintre ei se putea duce să aducă doctorul.

Nu-i mai aşteptă pe cei doi care îl transportau pe Peter în casă. Spera, se ruga ca Sara să fi fost răpită şi nu omorîtă şi aruncată în vreun desiş. Avea ceva de făcut, ceva ce ar fi trebuit să facă cu mult timp în urmă dacă Sara nu l-ar fi avertizat să-i lase familia în pace.

Constance şi Anne se aflau în camera de zi, amîndouă urmărind de la fereastră căutările după lumina lanternelor. Amîndouă se întoarseră în momentul în care intră Max. Anne purta o rochie închisă la culoare, cu mîneci lungi, încheiată cu nasturi pînă la baza gîtului. Constance era încă în cămaşă de noapte.

Anne se sprijini de spătarul unui scaun.

– Spune-mi imediat, Max. Ai veşti proaste?

– Doamne-ajută!

Constance îşi acoperi faţa cu mîinile şi începu să plîngă.

– Unde-i Lucy? întrebă Max. Încerca să-şi păstreze vocea calmă pentru a nu le panica pe cele două femei.

– Am dus-o înapoi în pat, spuse Anne. Nu ştie despre dispariţia Sarei, iar eu nu i-am spus nimic. Ce se întîmplă, Max? De ce eşti aici şi nu o cauţi pe Sara?

– Cred că una dintre voi ştie unde este Sara, spuse el pe un ton tăios.

– *Poftim?* Constance îl privea pe Max, înmărmurită.

Chipul lui Anne deveni alb ca varul, dar vocea îi era puternică:

– Cum am putea şti, Max?

– Aminteşte-ţi, spuse Max, noaptea în care m-am certat cu Şimon la cină. Era furios pentru că-l scosesem afară pe Arrogance. Cred că, după cină, una dintre voi s-a strecurat în camera Sarei şi i-a lăsat un bilet menit s-o sperie.

– Ce scria în bilet? întrebă Constance neliniştită.

Enervarea lui Max începuse să se manifeste.

– Nu contează! spuse el şi continuă pe un ton calm: Contează doar faptul că una dintre voi a lăsat un bilet şi vreau să ştiu care anume. Ascultaţi-mă. Nu este un joc. Nu afirm că aţi vrut să-i faceţi vreun rău Sarei. Poate că nu ştiaţi ce scrie în bilet. Dar una dintre voi l-a lăsat acolo şi, dacă n-o găsesc imediat pe Sara, s-ar putea să fie prea tîrziu. Deci, răspundeţi-mi! Acum!

– Cum îndrăzneşti să sugerezi aşa ceva! Chipul lui Constance era transfigurat de furie.

Anne ridică braţul, făcînd-o pe Constance să tacă.

– N-am lăsat nici un bilet, Max, îţi jur.

Constance scutură din cap.

– Nu! N-am fost eu! Jur!

Părea speriată, şi Max ştiu că găsise veriga slabă a lanţului.

– Dar ştii cine ar fi putut să lase biletul, nu-i aşa, Constance?

– Nu. Vocea îi tremura.

Brusc, Max bătu cu palma în masă şi Constance se retrase un pas, apoi încă unul. Max se îndreptă spre ea.

– Spune-mi, naiba să te ia. Dacă i se întîmplă ceva Sarei, îţi jur că voi face totul să fii spînzurată pentru crimă.

– N-am crezut... Constance îşi înghiţea lacrimile îngrozită. N-a lipsit mai mult de un minut. Mi-a spus că pierduse o mănuşă.

– La naiba, cine? Cine?

– Max, opreşte-te, interveni Anne. Nu vezi că reuşeşti doar s-o sperii? Trebuie să fi fost Beckett, servitorul lui Lady Neville. Cred că l-ai văzut după tîrg. O însoţeşte peste tot. O privi pe Constance. Ai de gînd să-i spui, sau îi spun eu?

Constance se sprijini de scaun. Părea teribil de speriată.

– Dumnezeule, ce-am făcut? şopti ea.

– Constance şi Beckett sînt amanţi, spuse Anne, înăbuşindu-şi un suspin. L-am văzut pe coridor în noaptea aceea şi i-am spus lui Constance că, dacă îşi mai aduce amanţii sub acest acoperiş, îi voi spune lui Simon şi-l voi lăsa pe el să rezolve problema.

– S-a întîmplat o singură dată, se văită Constance, doar o dată.

– Mulţumesc, spuse Max. Acum duceţi-vă jos şi făceţi-vă utile. Va fi adus un rănit şi vreau să beneficieze de cea mai bună îngrijire. Cînd inspectorul ajunge aici, spuneţi-i că m-am dus acasă la Sir Ivor Neville şi că ar fi cazul să vină şi el cît poate de repede, altfel s-ar putea să rămînă fără slujbă.

După ce Max plecă, Constance se prăbuşi într-un fotoliu. Chipul ei exprima teamă şi disperare.

– Mi-a spus că mă iubeşte. Mi-a spus că vrea să vadă unde dorm. Mi-a spus că vrea să facă dragoste cu mine în patul

meu, pentru ca, de fiecare dată cînd mă voi culca să-mi amintesc de el.

Anne se revoltă:

– Vrei să încetezi să te gîndeşti la tine? L-ai auzit pe Max. Trebuie să ne facem utile. Oamenii o caută pe Sara. Cînd se întorc, vor vrea ceva de mîncare şi de băut. Deci, îmbracă-te şi vino jos.

Constance aprobă dînd din cap, se ridică şi îşi sterse lacrimile cu poalele neglijeului.

– Mă urăşti, nu-i aşa?

– Nu, Constance. Nu te urăsc.

Anne o cuprinse pe Constance cu braţul şi părăsiră împreună încăperea.

24

Sara le auzea vocile ca într-un vis, dar era prea slăbită pentru a striga după ajutor. Simţea o durere ascuţită în cap, şi avea falca amorţită. Cineva o ţintuia la pămînt, iar ea nu avea putere să se împotrivească. Gemu şi încercă să deschidă ochii, dar pleoapele îi erau prea grele.

Pentru a scăpa de senzaţia de greaţă, respiră încet şi adînc şi, pe măsură ce-şi revenea, începu să-şi amintească. Fusese lovită pînă leşinase, în timp ce încerca să-l ajute pe Peter Fallon, după ce cineva îi atacase în timp ce se îndreptau spre casă. Fusese acelaşi bărbat care o mai atacase o dată. Îi recunoscuse parfumul şi forţa acelor braţe puternice care o ridicaseră în timp ce-şi pierdea cunoştinţa.

Cu un ţipăt înăbuşit, deschise ochii şi încercă să se ridice,

apoi gemu, simțind fulgere de durere străbătîndu-i capul. Panica o cuprinse cînd își dădu seama că era legată de mîini și de glezne de un scaun de lemn. Disperată, se zbătu încercînd să se elibereze. Reuși doar să-și rănească încheieturile strînse de frînghia care-i intrase în piele.

Auzi din nou vocile și își mișcă cu grijă capul pentru a descoperi de unde veneau. La dreapta sa se afla o ușă întredeschisă, iar vocile, cea a unui bărbat și a unei femei, veneau din spatele acelei uși.

Instinctul îi dictă să nu se mai miște. Nu voia ca cei aflați de cealaltă parte a ușii să afle că s-a trezit. Era îngrozită de ce i-ar putea face în continuare.

Calmă! Rămîi calmă! își spuse speriată, în timp ce trăgea aer în piept.

Clipi pentru a-și limpezi privirea și încercă să-și dea seama unde se află. Două lumînări fixate de perete învăluiau încăperea într-o lumină tremurătoare și, pentru o clipă, crezu că se află în capela din Longfield. Pereții de piatră erau circulari și purtau amprenta timpului. Ferestrele înguste erau amplasate aproape de tavan, iar în celălalt capăt al camerei se afla un altar cu lumînări. În capelă nu existau bănci, doar altarul, scaunul de care era legată și un alt scaun, cu rotile. Un cărucior de invalid. În momentul în care zări acel cărucior, Sara își dădu seama unde se afla.

Oamenii care o urau cel mai mult pe lume, Sir Ivor și Lady Neville, puseseră mîna pe ea.

Își stăpîni frica. Cei doi n-ar fi acționat astfel dacă n-ar fi fost înnebuniți de ură. Nu-și puteau permite să o lase în viață. Răpirea era un delict capital.

Pentru a-și alunga teama, se concentră asupra lucrurilor din jurul ei. Privi cele două lumînări așezate de fiecare parte a altarului. Între ele se aflau două portrete în miniatură. Deși era prea departe pentru a le putea vedea clar, știa pe cine

reprezentau. Încăperea mirosea a tămîie şi trandafiri. Nu se afla într-o capelă, ci într-un cavou.

Auzind zgomotul unor paşi, îşi înăbuşi oricare alt sentiment în afara dorinţei de a supravieţui. Sara îşi coborî bărbia în piept şi îşi relaxă muşchii încordaţi într-un efort disperat de a părea complet inertă.

Erau doi. Una dintre voci, aşa cum se aşteptase, aparţinea lui Lady Neville, însă bărbatul nu era Sir Ivor. Sara îşi zise că trebuia să fie servitorul lui Lady Neville, Beckett.

– Cît de tare ai lovit-o? întrebă Lady Neville.

– Mai tare decît am intenţionat. Am fost nevoit. S-a luptat ca o tigroaică.

– Te-a văzut?

– Contează? Cel care o însoţea nu m-a văzut, aşa că n-are de ce să-ţi fie teamă că vom fi descoperiţi. Oricum, totul se va termina curînd. Am nevoie să stau singur cu ea cinci minute ca să ne spună ceea ce vrem să ştim. Apoi, poţi să faci ce doreşti cu ea, atîta timp cît îmi capăt banii.

– Cinci minute singur cu ea? chicoti Lady Neville. Beckett, mă crezi o proastă. Dacă te las cinci minute singur cu ea, ai s-o violezi, deşi în cazul ei nu se poate vorbi de viol. Este o tîrfă. A avut primul amant la doisprezece ani. Nu se satură niciodată.

Beckett rîse.

– Cred că pot fi următorul pe lista ei dacă mă gîndesc la privirea pe care mi-a aruncat-o la tîrg! Dacă Constance nu ar fi fost acolo, sînt sigur că aş fi zgîlţîit patul Sarei Carstairs pînă acum.

– Lord Maxwell, spuse Lady Neville tăios, ar putea avea ceva de spus despre asta.

– Crezi că o iubeşte?

– Nicidecum. Fii atent ce-ţi spun, este un mariaj aranjat. O dată ce Maxwell obţine reportajul, nu va mai avea nevoie de Sara Carstairs şi va renunţa curînd la această aşa-zisă căsătorie.

Am vrut să spun că nu ar lăsa pe nimeni să se apropie prea mult de ea.

– Deci, urmărim acelaşi lucru!

– Bineînţeles. Dar, dacă-ţi vrei răsplata, trebuie să găsim mai întîi rămăşiţele lui William. Oftă. Tot timpul am sperat că-l vom găsi în cabană.

– Şi eu, mai ales după ce i-a pus pe muncitori să scoată grinzile acelea uriaşe. Lord Maxwell trebuie să se fi gîndit la acelaşi lucru. A ajuns primul, iar eu a trebuit s-o şterg urgent.

– Eşti sigur că rămăşiţele lui William mai sînt acolo?

– Ţi-am spus deja, am auzit-o vorbind cu omul lui Maxwell înainte să pun mîna pe ea. Nu le-a spus nimic. Nu există decît o modalitate de a afla unde se află corpul lui William, şi anume s-o facem să vorbească. Aşa cum am mai spus, lasă-mă cinci minute singur cu ea, şi va fi mai mult decît fericită să-mi spună.

Vocea lui Lady Neville trăda un anume amuzament.

– O să ai timp să rămîi singur cu ea *după* ce ne spune ce vrem să ştim. Înţelegi?

– Pot să aştept.

Lui Sara stomacul i se contractă dureros. Nu se putu abţine să nu geamă.

– Ei bine, cel puţin ştim că este în viaţă, spuse Lady Neville cu acelaşi ton amuzat.

Fustele îi foşneau în timp ce se apropia de Sara.

– Ar fi trebuit să ai mai multă răbdare, Beckett. Trebuia să aştepţi să plece Sir Ivor de acasă, înainte de a o aduce aici.

– A fost ideea ta, nu a mea. E greu să te apropii de ea, e foarte bine păzită. Cînd s-a ivit ocazia, am profitat. În afară de asta, Sir Ivor nu ne va deranja. Micuţa Jenny îl va ţine ocupat.

– Destul, Beckett! Te rog să vorbeşti respectuos despre Sir Ivor. Ai înţeles?

Servitorul deveni ursuz.

– Ei bine, ce mai aştepţi? Fă-o să-şi revină.

Sara simţi parfumul de trandafiri al lui Lady Neville şi se pregăti pentru ceea ce bănuia că va urma. În clipa următoare, tuşea inhalînd săruri dintr-o sticluţă. Ochii i se umplură de lacrimi şi încercă să se îndepărteze de sticluţă. Lady Neville nu spuse nimic, dar continuă să ţină sticluţa sub nasul Sarei pînă ce se convinse că aceasta este pe deplin conştientă. Abia atunci făcu un pas înapoi.

Lacrimile îi curgeau şi Sara făcea eforturi disperate să inspire aer curat. Întreg trupul îi tremura şi încercă să-şi stăpînească frica. Nimeni n-avea să vină s-o salveze pentru că nimeni nu ştia unde se află. Se găsea la discreţia unei femei care era convinsă că ea îi ucisese fiul şi a unui bărbat fără scrupule. Nu ştia de care să se teamă mai mult.

Păstrează-ţi calmul! Păstrează-ţi calmul!

Se uită la cei ce o răpiseră. Servitorul purta o livrea neagră; Lady Neville, un neglijeu dintr-un material de un roz bonbon, care o făcea să arate asemeni unui clovn.

– Lady Neville! Tremurul vocii Sarei era parţial natural. Se uită în jos la legăturile care o înlănţuiau, gîfîi şi începu să se zbată. De ce mă aflu aici? Ce înseamnă toate astea?

Nu observă ceea ce urmă, dar ar fi trebuit să se aştepte. Lady Neville ridică brusc mîna şi o lovi peste faţă. Ar fi plesnit-o din nou, dacă servitorul nu ar fi intervenit. El o apucă pe Lady Neville de încheietură şi o trase deoparte.

Lovitura primită îi provocă mai mult decît durere, o trezi la realitate. Sentimentul de panică îi dispăru. Dacă voia să scape cu viaţă, trebuia să-şi păstreze firea.

– Stăpîneşte-te, strigă Beckett. Stătea între Lady Neville şi Sara. Dacă leşină din nou, n-o să aflăm nimic.

– Mi-a ucis fiul! izbucni Lady Neville.

– Am fost găsită nevinovată de moartea lui, strigă Sara.

Lady Neville scoase un sunet răguşit.

– Doar pentru că nu a fost găsit cadavrul lui William.

Se smuci din strînsoarea servitorului, înaintă spre altar şi se întoarse cu unul din portretele în miniatură.

– Uită-te la el! porunci ea cu voce sacadată.

Sara privi chipul lui William Neville, un William mai tînăr decît şi-l amintea ea. Faţa lui slabă era încadrată de bucle negre. Buzele pline schiţau un zîmbet. Nimeni n-ar fi bănuit, privind acel chip fermecător, de cîtă cruzime era capabil acel om.

Înghiţi în sec.

– Îmi pare rău, spuse, dar...

Lady Neville bătu din picior.

– Nu minţi! Tu ai făcut-o! L-am aşteptat în noaptea aceea, dar nu s-a întors acasă. Chipul îi era desfigurat de răutate. Nu ştiai, nu-i aşa, că William îşi vizita încă mama? Era totul pentru mine, iar eu eram totul pentru el. Mi-a povestit cît de zgîrcită erai în privinţa banilor. Eu n-am fost niciodată zgîrcită cu el. Întotdeauna i-am dat tot ce puteam economisi. Este atît de nedrept totul. Banii trebuia să fie ai lui. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu cineva sub condiţia sa, dacă tu nu l-ai fi montat pe tatăl său împotriva lui.

– *Eu* l-am întors pe Sir Ivor împotriva lui William? Cum aş fi putut face acest lucru?

Lady Neville ridică vocea:

– Spunînd minciuni despre el. Ai împrăştiat zvonuri. Ai spus că şi-a violat propria soră. Iar cînd Sir Ivor a auzit, l-a dezmoştenit. Toate astea ţi se datorează ţie.

– Caroline?

Sara simţea că fusese ridicată de la pămînt şi absorbită într-o gaură neagră. Ochii îi alunecară spre altar, spre portretul lui Caroline. Ea să fi fost fata pe care William o părăsise? Nu-şi recunoscu vocea cînd spuse:

– Caroline a afirmat că William a violat-o?

– Era moartă, nu-i aşa? O, ai fost isteaţă. Ai aşteptat să ajungă în mormînt înainte să împrăştii acele bîrfe murdare.

Sara privi ochii decoloraţi, dar răi şi îşi dădu seama că nici o explicaţie pe care ar fi putut-o oferi nu ar fi fost acceptată. Ura lui Lady Neville era atît de puternică, încît devenise aproape fizică.

Servitorul se arăta nerăbdător.

– Aşa nu ajungem nicăieri. Nu m-am străduit atît doar ca să aud istorioare de familie. Vreau recompensa şi, cu cît aflăm mai repede unde este cadavrul lui William, cu atît mai repede o voi avea.

Lady Neville nu răspunse. Aşeză la loc pe altar portretul lui William, îl sărută, făcu la fel şi cu celălalt portret, apoi se postă în faţa Sarei.

– M-am rugat mult să apuc această zi. Cînd ai plecat, am fost distrusă. Am crezut că nu te voi mai vedea. Dar am găsit o modalitate să te aduc acasă, nu-i aşa, Sara?

Sara înţelese.

– Tu mi-ai trimis biletele acelea cu scrisul lui William.

– Bineînţeles. Apoi eu şi Beckett am aşteptat răbdători să te întorci ca să ne conduci la William. Beckett mi-a spus că vei dori să te convingi că William este mort. Cum nu ne-ai dus la mormîntul lui, am hotărît să adoptăm măsuri mai drastice. Şi aşa am ajuns aici.

Sara simţi cum panica o cuprinde din nou. Cu mîinile şi picioarele legate, era în imposibilitate de a se apăra. Se întrebă disperată dacă ar trebui să ţipe. Aflase din conversaţia lor că Sir Ivor era acasă. Probabil că şi servitorii. Se îndoia însă că cineva mai era treaz la acea oră şi, chiar dacă ar fi ţipat şi cineva ar fi auzit-o, n-avea cum s-o găsească.

O privi pe Lady Neville. Admiţînd că ar fi ştiut unde se află cadavrul lui William, acest lucru n-ar fi salvat-o. Chipul ei exprima o cruzime bolnăvicioasă.

– O, Max, oftă Sara încetişor.

Dar Lady Neville auzi şi îi aplică o nouă lovitură.

– Oh, da, să nu-l uităm pe dragul tău soţ. Te-ai crezut foarte deşteaptă punînd mîna pe Lord Maxwell. Chiar ai crezut că familia Worthe de Lyndhurst te va accepta ca noră? Lord Maxwell s-a folosit de tine. Este proprietarul şi editorul ziarului *Courier*. Tot ce-şi doreşte este un subiect pentru publicaţia sa. Asta i-a spus lui Sir Ivor. Lord Maxwell nu s-ar fi căsătorit cu tine, fiica unui fabricant de bere! Timpul va demonstra că am dreptate.

Sara luă cea mai mare parte a acestui discurs drept aiurelile unei femei nebune. Durerea pierderii unui fiu o măcinase pe Lady Neville şi sfîrşise prin a-i afecta judecata. Era imprevizibilă, incapabilă să se controleze.

Privi spre servitor. Se uita la ea cu un zîmbet enigmatic pe chip. Sara îşi încleştă degetele pe braţele scaunului.

– Gîndeşte-te bine înainte de a face o prostie, i se adresă ea pe un ton rugător. Lord Maxwell îşi va da seama că ai o legătură cu răpirea mea. Şi, dacă banii sînt ceea ce te interesează, am destui. Îţi voi plăti dacă mă laşi să plec.

– Nu! Ţipătul veni dinspre Lady Neville.

Zîmbetul lui Beckett dezvălui un şir de dinţi albi.

– Nu-ţi fie teamă! Nu sînt aşa de prost. Cunosc foarte bine doamnele şi felul în care-şi ţin promisiunile.

– Sînt banii atît de importanţi pentru tine? strigă Sara.

Zîmbetul se transformă brusc într-un rînjet.

– Ai vorbit ca o adevărată lady. Ce ştii tu şi cei asemeni ţie despre ce înseamnă să fii servitor? N-ai muncit nici o zi în viaţa ta.

Sara sesiză furia care-i ardea în privire. Încercă să se îndrepte, lipindu-şi spatele de spătarul scaunului.

– Cîştig treizeci de lire pe an, continuă el. Treizeci!

Majoritatea servitorilor ciștigă jumătate din această sumă. Sîntem la fel de buni ca și cei pe care-i servim, dar ei își tratează mai bine cîinii decît pe noi. Ei bine, sînt ambițios. Am planuri mari de viitor, iar banii mă vor ajuta să le pun în practică.

Sara gîfîi cînd bărbatul îi apucă fața cu mîinile.

– Așa, spuse el, trebuie să-ți fie frică de mine. Știi, voi fi foarte supărat dacă nu voi încasa banii. De fapt, sînt dispus să fac orice pentru asta. Și am o fire îngrozitoare. Nu știu de ce sînt în stare dacă nu-mi spui ceea ce vreau să aflu.

– Beckett vrea să spună că te va ucide dacă nu ne spui unde este William, dar, dacă mărturisești, te vom lăsa să pleci. O, știu că nu poți fi judecată pentru crimă a doua oară, dar lumea va afla că tu mi-ai ucis fiul. Vezi, miss Carstairs, vei plăti pentru crimă, într-un fel sau altul.

– Nu pot să vă spun unde este cadavrul lui William, strigă Sara, pentru că... Privi întîi spre una din fețele împietrite din fața sa, apoi spre cealaltă și-și dădu seama că adevărul nu avea s-o salveze. Pentru că... ezită, apoi continuă, nu-l veți găsi niciodată. Trebuie să vă conduc acolo.

– Minte, șuieră Lady Neville. Încearcă să cîștige timp.

– Las-o să termine. Continuă. Spune-mi unde este, apoi voi decide dacă minți sau nu. Iar dacă minți, nici Dumnezeu n-o să te poată ajuta.

Cuvintele îi veneau mai ușor acum, deoarece Peter Fallon făcuse speculații cu privire la locul unde ar putea fi corpul lui William în momentul în care fuseseră atacați de Beckett.

– Este în luncă, într-una din acele vechi fortificații saxone din care se poate vedea în vale Longfield. Dar nu-l veți descoperi. Este acoperit cu bălării și pietriș. Polițiștii nu l-au găsit, deoarece nimeni în afară de mine nu cunoaște acel loc. L-am descoperit cînd eram copil și l-am transformat în ascunzătoarea mea.

Chipul lui Lady Neville era schimonosit de durere și furie.

– Acolo te-ai întîlnit cu William în noaptea aceea! L-ai ademenit acolo, apoi l-ai ucis.

Înaintă cu paşi repezi spre Sara, dar, şi de data aceasta, Beckett interveni.

– Dacă o răneşti, izbucni, nu vom găsi niciodată trupul fiului tău. Privi spre Sara. Ai fost de două ori în cabană în toiul nopţii. Prima oară te-am urmărit. După aceea am ştiut că te vei întoarce şi te-am aşteptat noapte de noapte. Dacă trupul lui William nu este în cabană, atunci se află în împrejurimile acesteia. Cabana nu este însă în luncă, ci în direcţie opusă.

Mintea Sarei nu funcţionase niciodată atît de rapid.

– A fost o cacealma. Pentru a fi sigură că nu sînt urmărită. Mă crezi atît de proastă încît să nu sondez întîi terenul? De ambele dăţi am fost urmărită. Calul lui William a fost găsit în luncă, nu uita. Acolo se află şi el.

Un scurt schimb de priviri avu loc între stăpînă şi servitor şi, după un moment, Lady Neville aprobă din cap şi spuse:

– Te voi aştepta aici. Dar ţine minte cine-ţi plăteşte recompensa. Dacă nu găseşti rămăşiţele lui William, nu vei primi nici un cent.

– N-am să uit acest lucru.

Sara tresări cînd bărbatul se întoarse brusc spre ea cu un cuţit în mînă, apoi scăpă un oftat înăbuşit. Voia doar să-i taie legăturile, întîi cele de la încheieturi, apoi cele de la glezne. Observase expresia îngrozită de pe chipul ei şi zîmbea.

– Ridică-te, spuse el.

Sara se supuse, dar se clătina de parcă băuse prea mult. Gîndurile i se învălmăşeau în minte. Lady Neville spusese că va aştepta acolo. Faptul că avea să înfrunte un singur duşman îi mărea şansele de evadare, însă nu voia să rămînă singură cu servitorul.

Vei putea rămîne singur cu ea după ce ne va spune ce vrem să aflăm.

Cuvintele ii reveniră in minte. Era convinsă că bărbatul acela nu ținea seama decît de propriile-i hotărîri.

– Acum să te vedem mergînd, spuse el.

Sara făcu un pas și se clătină, dar se forță să meargă mai departe. Dacă voia să scape cu viață din povestea asta, trebuia să facă mai mult decît să meargă. Trebuia să alerge asemeni unei căprioare.

– Să mergem, spuse Beckett și îi puse cuțitul la gît. Bagă de seamă, dacă încerci vreo șmecherie, am să-ți tai degetele unul cîte unul. Și ai niște degete foarte frumoase.

O apucă pe Sara de braț și o împinse spre ușă. Lady Neville o ținea deschisă pentru ca ei să poată trece.

– Voi fi aici, Beckett, așteptînd să te întorci. Apoi vom merge împreună la Sir Ivor să-i comunicăm vestea cea bună.

Închise ușa în urma lor și se întoarse în cavoul pe care-l construise pentru copiii săi. Se simțea împăcată. Îi promisese fiului ei că, oricît ar fi durat, cel care l-a ucis va fi judecat. În sfîrșit, reușise.

Casa era un labirint de coridoare lungi și înguste, cu scări care duceau spre paliere care dădeau spre alte coridoare la fel de lungi și de înguste. Sara își zise că Beckett alesese acest drum ocolit pentru a ieși din casă pentru a evita orice posibilă întîlnire cu cineva căruia ea i-ar fi putut cere ajutor. Chiar dacă țipa, erau slabe șanse s-o audă cineva.

Nu avea nici un plan. Știa doar că trebuie să fugă de lîngă el și să stea ascunsă pînă dimineață, cînd casa avea să se trezească la viață. Trebuia să acționeze imediat, deoarece o dată ajunși în luncă avantajul era de partea lui. Ar fi prins-o imediat, era mult prea slăbită.

Pentru a reuși să scape avea nevoie de întuneric. Din nefericire, pe fiecare coridor existau niște în care ardeau lumînări.

Probabil că servitorul de serviciu le aprinsese cu ore în urmă şi ea se întrebă dacă nu cumva aceasta era sarcina lui Beckett. Din cîte înţelesese de la el, acestuia nu-i păsa cîtuşi de puţin de ceea ce făcea. Îşi disprețuia profund condiţia de servitor astfel încît nu dădea prea multă atenţie îndatoririlor sale.

– Această aripă a casei aparţine lui Lady Neville, spuse Beckett, vorbindu-i pentru prima oară din momentul în care părăsiseră apartamentul. Este cu totul la dispoziţia noastră şi a cameristei. Dar ea nu se află la acest etaj. Dacă strigi, nimeni nu te aude.

Sara simţi un strop de sînge ce i se prelingea încet pe gît.

Bărbatul se opri în faţa unei nişe şi scoase lumînarea din ea.

– Nu sînt lumînări acolo unde mergem, spuse el.

Bărbatul rămase pe loc, iar ea încercă să se îndepărteze, cu mişcări cît mai naturale.

Bărbatul o înghesui între canatele unei uşi.

– Mă placi, nu-i aşa? spuse.

Sara ar fi vrut să-i tragă un dos de palmă ca să-i dispară zîmbetul lasciv de pe faţă, dar îşi dădu seama că nu era indicat să-l enerveze. De fapt, trebuia să facă exact contrariul. Oare o va crede?

– Da, murmură ea.

Servitorul zîmbi privind-o în ochi.

După ce băgă cuţitul în buzunar, se întinse spre clanţa uşii, strecurîndu-şi mîna pe lîngă şoldul ei drept, şi o deschise. Sara se retrase în grabă, îndepărtîndu-se de el. Bărbatul o urmă înăuntru, închise uşa şi o încuie. În timp ce el aşeza lumînarea pe cămin, Sara studie rapid locul. Nu pierdu timpul examinînd patul mare cu patru stîlpi de care atîrnau draperii sofisticate. Căuta o armă şi o descoperi pe cămin, lîngă grilajul de metal.

Beckett îşi scoase haina şi o aşeză cu grijă pe spătarul unui scaun. Sara încercă să pară la fel de relaxată ca şi el, dar

degetele îi tremurau atît de tare, încît nu reuşi să-şi desfacă nasturii hainei. Tresări speriată cînd, ridicînd capul, îl zări stînd lîngă ea. Mîna lui îi cuprinse umerii, iar ea se împotrivi dorinţei de a se desprinde din îmbrăţişare.

Ochii lui negri o fugerară.

– Tîrfă proastă ce eşti. Chiar credeai că mă poţi păcăli? Încerci să cîştigi timp, în speranţa că cineva te va salva. Ei bine, de data asta n-ai scăpare.

Îi apucă mîna şi i-o lipi de sexul său. Cînd simţi cît de excitat este, Sara acţionă instinctiv, cuprinsă de panică. Îl lovi peste faţă. Bărbatul reacţionă rapid şi o trînti cu faţa în sus. Sara se răsuci şi începu să se tîrască spre şemineu. Respirînd cu greutate, apucă vătraiul pentru a-şi înfrunta atacatorul.

Acesta îşi puse mîinile pe şoldurile ei şi chicoti.

– Te voi face să plăteşti pentru palma aceea, spuse. Mă doreşti, nu-i aşa? Unora dintre femei le place să fie tratate cu duritate.

Sara era pregătită. Ridică vătraiul şi-l lovi pe Beckett, destul de puternic pentru a-l face să se prăbuşească. Cu un răcnet de furie, acesta o trînti pe podea. Se luptă cu el ca o leoaică. Se rostogoliră împreună şi dărîmară un scaun. Lovind, zbătîndu-se, Sara îşi eliberă o mînă şi îi înfipse un deget în ochi. Cu un urlet de durere, bărbatul îi dădu drumul. Ridicîndu-se în genunchi, Sara încercă să apuce vătraiul pe care îl scăpase. Dădu peste haina lui care căzuse de pe scaun şi simţi lama rece a cuţitului.

Reuşi să-l scoată, înainte ca el să realizeze pericolul. Se întinse după ea, însă Sara îi înfipse cuţitul în coapsă. După o clipă de tăcere nefirească, bărbatul se rostogoli urlînd de durere.

– Nenorocito! Tîrfă nenorocită! Cred că mi-ai secţionat o arteră.

– Sper că am reuşit.

– Căţea! Ajută-mă. Am nevoie de un doctor.

Sara nu se sinchisi să răspundă. Ridică haina, găsi cheia de la uşă şi o descuie grăbită. Aruncă cuţitul şi o luă la fugă de-a lungul coridorului strigînd disperată după ajutor.

Auzi zgomote de jos, şi, o clipă mai tîrziu, vocea lui Max care o striga. Coborî în goană ultimul şir de scări.

– Dumnezeule! Sara!

Max se repezi spre scări şi ea i se aruncă în braţe.

25

Sara nu-şi îngădui decît cîteva momente de alinare în acele braţe puternice, apoi se smulse din îmbrăţişare. Se interesă de Peter Fallon şi, după ce Max o asigură că acesta îşi va reveni, îi povesti în cîteva secunde cum ajunsese acolo şi ce se întîmplase.

– L-am înjunghiat pe servitorul lui Lady Neville. S-ar putea să moară din cauza hemoragiei, într-unul din dormitoare. Se uită înapoi la scări. Nu ştiu în care.

– N-are decît să sîngereze pînă moare. Mă scuteşte pe mine de deranjul de a-l ucide!

Sara îl trase de mînecă.

– Dacă nu-ţi pasă de el, gîndeşte-te la mine. Nu vreau să fiu din nou judecată pentru crimă.

– Unde este Sir Ivor? întrebă Max.

Privea peste umărul ei şi, cînd Sara se întoarse, zări un servitor în livrea neagră stînd în umbră. O clipă se sperie, apoi îşi dădu seama că nu era Beckett, ci un bărbat mai în vîrstă. Paznicul de noapte, îşi zise ea izbucnind în lacrimi de uşurare.

– Nu este nimeni aici sus, în afară de mine, spuse servitorul. Arătă spre un ceas ornamentat de pe masa din vestibul. Toată lumea doarme.

– Se vor scula toți imediat, se răsti Max, după care scoase pistolul și trase un foc în tavan.

Zgomotul împușcăturii fu atît de puternic încît Sara începu să tremure.

– Coniac, spuse Max. Ceea ce-ți trebuie este un pahar mare de coniac. Du-ne în biblioteca lui Sir Ivor, se adresă apoi servitorului.

– Nimănui nu-i este permis...

– Acum! urlă Max.

Se auzeau uși deschizîndu-se și voci alarmate. Nimic nu părea însă să-l scoată pe servitor din calmul său englezesc.

– Poftiți pe aici.

O dată ajunși în bibliotecă, Max o împinse pe Sara într-un fotoliu.

– Te rog, Max, spuse ea, cu buzele tremurînd. Trebuie să-l găsești pe Beckett și să-i oprești hemoragia.

– Fii fără grijă, o să-l găsesc. Vocea îi deveni poruncitoare cînd se adresă servitorului: Adu-i soției mele un coniac. Și încuie ușa cît timp lipsesc. Sub nici o formă să nu o lași singură.

– Max, te rog, *du-te!* strigă Sara.

Acesta încuviință din cap și plecă.

După ce servitorul încuie ușa, îi aduse Sarei un pahar cu coniac. Tremura atît de tare, încît, cînd încercă să bea, vărsă cîțiva stropi pe haină. Se întrebă dacă nu făcea cumva o criză de isterie, deoarece cînd servitorul se postă lîngă ușă, ca și cum nimic neobișnuit nu se întîmplase, ea începu să rîdă.

Acum, cînd se afla în afara oricărui pericol, părea incapabilă să se controleze. Încă rîzînd, ridică paharul la gură

şi sorbi lung. Apoi tuşi, împrăştiind stropi de salivă, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Îi era frig, îngrozitor de frig.

Se întoarse spre servitor şi i se adresă adoptînd tonul autoritar al lui Max:

– Vreau să fie aprins focul.

Omul execută ordinul şi Sara se mută într-un fotoliu de lîngă căminul mare, de două ori mai mare decît oricare altul din Longfield. După o vreme, se simţi toropită de căldură. Mai luă o înghiţitură de coniac, se lăsă pe spate în fotoliu şi privi flăcările care jucau în jurul vreascurilor şi butucilor. Pe coridor se auzeau paşi şi voci, dar nu le dădu atenţie. Privea şemineul, dar vedea de fapt căminul din cabană.

Timp de trei ani se chinuise neştiind dacă ea sau Anne îl omorîse pe William. Cînd au apărut biletele, începuse să creadă că William era încă în viaţă. Dar, dacă Lady Neville le scrisese, însemna că William era mort.

În noaptea aceea, după ce plecase din cabană căutase pe cineva care să-i dea bani pentru a-şi achita datoriile făcute la jocurile de noroc. De aceea venise la ea. Datoriile trebuia plătite imediat.

Lady Neville spusese că William avea întîlnire cu ea în acea noapte, dar nu a apărut. Întotdeauna îi dădea tot ce economisea. Banii ei n-ar fi fost suficienţi pentru a acoperi datoriile lui William, iar Sir Ivor nu l-ar fi ajutat. Nu-şi mai vorbeau de ani de zile.

Sorbi absentă din coniac şi abordă problema dintr-un unghi diferit. Cine ar fi avut motivul şi ocazia să-l ucidă pe William? Aceasta era întrebarea care dusese la propria ei arestare şi la procesul care urmase. Încercă să-şi amintească evenimentele din noaptea care încă nu se sfîrşise, în special ultima oră petrecută în apartamentul lui Lady Neville. Ceva o contrarie. Micuţa Jenny.

Ceva despre micuța Jenny. Se agață de această idee și, înainte de a avea timp să se gîndească la ea, mintea ei începu să facă niște conexiuni ciudate.

Nu putea fi adevărat.

O luă de la capăt și încet, piesă cu piesă, construi scenariul pînă în momentul în care începu să se contureze un tablou halucinant.

Nu, nu putea fi adevărat și chiar dacă ar fi fost, nu ar fi putut niciodată să aducă dovezile necesare. Se întreba cum de-i trecuse prin minte așa ceva. Cu o clipă în urmă sorbea coniac, privind fix la șemineu, ca apoi gîndul să-i zboare spre cabană și spre ultima întîlnire cu William.

Așeză paharul și se ridică. Se simțea stimulată. Era doar o teorie, dar părea să aibă logică. Și nu exista decît o singură cale de a o demonstra.

Cineva bătu la ușă. Vocea lui Sir Ivor lătră un ordin, iar cînd servitorul îi deschise, acesta se năpusti înăuntru. În spatele său se afla Max.

Sara nu fu surprinsă de faptul că Sir Ivor era complet îmbrăcat. N-ar fi apărut în cămașă de noapte și în halat de casă.

Primul lucru pe care Sir Ivor îl făcu fu acela de a-l trimite pe servitor la intrarea principală pentru a-l aștepta pe inspector. Max se întoarse spre Sara.

– Beckett a încercat să fugă, dar n-a ajuns prea departe. A lăsat o urmă de sînge. Acum e închis și păzit și, imediat ce vor ajunge polițiștii, va fi supus unui interogatoriu. Deocamdată, nu vrea să spună nimic.

– Și Lady Neville? întrebă ea.

Sir Ivor rosti răspicat:

– Va coborî îndată ce camerista o va îmbrăca. Era foarte furios; vinișoare roșii îi apăruseră pe nas și pe bărbie. Se apropie de Sara. Sînt convins că nu știe nimic și nu cred nici o secundă

această poveste despre răpire. Cred că tu şi Beckett sînteţi implicaţi în aceste fapte, deşi nu-mi dau seama ce sperai să obţii.

Max spuse printre dinţi:

– Omul meu a fost doborît în această noapte în timp ce-mi escorta soţia acasă. S-ar putea să fi fost chiar ucis. Lasă-i pe Lady Neville şi pe servitorul ei să explice ce s-a întîmplat.

– Mi-ai spus că domnul Fallon este teafăr, zise Sara repede.

Max nu-şi dezlipi privirea din ochii lui Sir Ivor.

– A suferit o contuzie, atîta tot. Dar putea fi mult mai grav.

Sir Ivor înjură violent, se întoarse şi se îndreptă spre bar. În timp ce-şi turna un pahar, spuse:

– Te avertizez, voi depune plîngere. Este vorba de intrare prin efracţie, iar dacă Beckett se dovedeşte a fi nevinovat, atunci acuzaţia va fi de tentativă de omor.

– Nu-ţi fie teamă. Max o bătu pe Sara pe mînă. Nu vor scăpa. Ştim că ai fost răpită. Peter ne-a spus acest lucru. În plus, avem martori care vor spune că Beckett se afla în casă în noaptea în care ai primit acel bilet.

– Ha! se întoarse Sir Ivor, cu un zîmbet dur şi disprepuitor pe faţă. Dacă Beckett se afla în casă, cine l-a adus acolo? Dumnezeule, Lord Maxwell, tu, mai mult decît oricine altcineva, ar fi trebuit să ştii că această femeie este profund imorală. Avea o aventură cu Beckett chiar sub nasul dumitale.

– Nenorocitule...

Mîna Sarei prinse braţul lui Max înainte ca acesta să sară la bătrîn.

– Nu, Max! Nu mai vreau violenţă! Te rog!

Max o privi şi expresia de pe chipul lui se îmblînzi.

– Arăţi de parcă ai fi gata să te prăbuşeşti. Te voi duce acasă imediat ce vorbim cu inspectorul. Mai poţi aştepta?

– Dacă are ceva de spus, rosti Sir Ivor înălțînd paharul, îl va însoți pe inspector la secție. Nimic nu s-a schimbat. Este exact ca data trecută.

Max îi spuse ceva Sarei, dar ea nu-l auzi. Se gîndea că Sir Ivor avea dreptate. Totul era atît de asemănător cu ceea ce se întîmplase data trecută, încît simți fiori reci pe șira spinării. Va fi arestată și închisă la Winchester pînă la proces. Bîrfele vor începe din nou. Sara Carstairs se va afla iarăși în centrul atenției.

Totuși situația era similară, însă nu identică, deoarece, de data aceasta, putea vorbi. Nu mai avea o soră căreia să-i ia apărarea. Nu mai trebuia să se teamă că, dacă spune adevărul, o va trimite pe Anne la spînzurătoare.

– Ipocritule! Privirea îi era de gheață, iar ochii îl fixau pe Sir Ivor. Făcu un pas spre el, apoi încă unul. Mincinosule! Laşule! Ți-ai salvat pielea data trecută făcîndu-mă pe mine țap ispășitor. Iar eu te-am ajutat, păstrînd tăcerea. Dar nu se va repeta.

Ambii bărbați o priveau ca pe o nebună.

– Sara, spuse Max încruntîndu-se.

– Nu, ascultă-mă! El l-a ucis pe William. Și-a omorît propriul fiu. Știu cum s-a întîmplat și știu și de ce.

– Am impresia, spuse Sir Ivor, că soția dumitale și-a pierdut mințile. Dar continuă, i se adresă el Sarei. Este extrem de amuzant. Va trece timpul mai ușor pînă la sosirea inspectorului.

Max părea îngrijorat.

– Îți aduc un pahar de coniac, spuse el.

Sir Ivor trase un scaun de sub birou și se așeză. Părea amuzat, fapt care i se păru ciudat Sarei. Luă cu un gest automat paharul întins de Max și-l duse la buze. Apoi văzu că una dintre mîinile lui Sir Ivor era strînsă în pumn. Era un true pe care și ea îl folosise la proces. Își păstrase calmul, dar toată teama și

tensiunea erau concentrate în pumnul strîns pe care îl ascunsese în faldurile rochiei.

– William, spuse, privindu-l pe Max, avea nevoie de bani în acea noapte. Era într-o situație disperată și a apelat întîi la mine. Nu-l puteam ajuta, nici dacă aș fi vrut. Avocații îmi reziliaseră contractul prenupțial. Știi că ne-am certat, și știi că, după aceea, William a plecat din casă. Unde s-ar fi putut duce, Max? Cine ar fi dispus de suma necesară pentru a-și acoperi datoriile? Gîndește-te. Nu existau decît doi oameni în Stoneleigh care dețineau o asemenea sumă, eu și tatăl său.

– N-ar fi apelat la mine, izbucni Sir Ivor. L-am renegat cînd s-a căsătorit cu sora ta.

– Nu, spuse Sara. Cearta ta cu William a avut loc cu mult înainte de căsătoria lui cu Anne. Și nu tu l-ai renegat. El te-a renegat pe tine.

– Ești nebună!

Sara se întoarse spre Max.

– Ți-am povestit cît de tare s-a înfuriat William pe mine cînd am adus vorba despre anumite zvonuri pe care le auzisem.

Max aprobă dînd din cap.

– Lăsase însărcinată o fată din zonă, apoi o părăsise.

Sir Ivor oftă.

– Dacă vrei neapărat să știi, de asta l-am renegat, de asta și din cauza firii lui sălbatice și a pasiunii pentru jocurile de noroc.

Vocea Sarei tremura cînd continuă:

– Dar n-a fost vorba despre o fată oarecare, ci despre propria ta fiică. Nu cred că a murit din cauza unei infecții la plămîni. Nu cred că ai dus-o la Londra pentru a fi consultată de cei mai buni medici. Ai dus-o acolo pentru a face un avort. Avea șaisprezece ani și a murit! Cum ai putut să faci așa ceva?

Chipul lui Sîr Ivor deveni alb ca o coală de hîrtie.

– Cine ţi-a spus aceste minciuni?

– Beckett, spuse Sara, minţind cu neruşinare. Ştie totul despre tine, Sir Ivor. El mi-a spus.

O privi fără să clipească, apoi se întoarse spre Max şi spuse cu o voce răguşită:

– Trebuia să protejez numele familiei. William şi propria lui soră! Cum aş fi putut lăsa să se afle un astfel de lucru? Eşti un om de lume. Ai face la fel pentru a proteja numele familiei tale.

– Te înşeli, răspunse Max. Principala mea grijă ar fi legată de fată.

Sir Ivor îl privi pe Max drept în ochi.

– Nu-mi cer iertare pentru nimic. Se uită la Sara. Dacă aş fi vrut să-l ucid pe William pentru ceea ce-i făcuse fiicei mele, de ce aş fi aşteptat atîta timp? Ea a murit cu un an înaintea căsătoriei lui cu sora ta.

– Asta m-a derutat şi pe mine, spuse ea, pînă cînd mi-am dat seama că William nu avea nimic de-a face cu această poveste. Tu erai tatăl copilului fiicei tale. Cred că Caroline i-a povestit lui William, iar tu l-ai plătit pentru a-şi ţine gura. După ce a cheltuit banii pe care îi primise de la tine, s-a întors să-ţi ceară mai mulţi. Sara se întoarse spre Max. Aşa proceda William. Mă şantaja pe mine, iar cînd termina banii se întorcea pentru a cere şi mai mulţi. A făcut acelaşi lucru cu tatăl său. În noaptea aceea, Sir Ivor a ajuns la capătul răbdării şi l-a ucis pe William. Nu acelaşi lucru mi s-a întîmplat şi mie? Şi eu am vrut să-l omor pe William, dar niciodată nu aş fi permis ca altcineva să fie acuzat în locul meu.

Sir Ivor respira cu greutate.

– Refuz să mai ascult aceste minciuni dezgustătoare.

Chiar şi Max clătina din cap.

– Sara, sînt acuzații grave.

Ea îi ignoră și, cu ochii la Sir Ivor, întrebă pe un ton dur:

– Ce vîrstă are Jenny? O cunoști pe Jenny, nu-i așa, Sir Ivor? Micuța Jenny? Lucrează pentru tine. E cameristă. Beckett spunea că vei fi cu ea în noaptea asta. Are doisprezece ani? Treisprezece? Tăcu o clipă înainte de a continua: Propria mea soră, Lucy, mi-a spus că ai făcut ceva ce a îngrozit-o. N-am insistat pentru că nu mi-a trecut niciodată prin cap că ai putea s-o agresezi. Pînă și soția ta știe că îți plac fetițele. Din această cauză nu s-a maturizat psihic niciodată? Cîte fetițe ai agresat, Sir Ivor? Crezi că poți păstra un astfel de secret? Voi afla, ți-o promit. Voi afla.

– Minciuni! urlă Sir Ivor. Scornirile unei nebune! Nu poți dovedi nimic!

Sara oftă ușor.

– O, ba da, pot. L-ai ucis pe William chiar în această cameră. Apoi i-ai ascuns cadavrul în camera secretă din spatele căminului. Max, privește șemineul. Este aproape identic cu cel din cabană. Uită-te la cărămizile decorative. Acest cămin a fost construit de același meșter care a ridicat șemineul din cabană.

– Congreve, spuse Max. Peter mi-a povestit despre el. Se apropie de zidul șemineului și îl examină cu atenție. Dumnezeule, Sara, ai dreptate.

– Trebuie să existe un mecanism...

Se întrerupse deoarece, brusc, Sir Ivor o apucă pe la spate, strîngînd-o ca într-un laț. Se mișcase cu repeziciunea și silențiozitatea unei pantere. Avea un pistol în mînă și, în momentul în care-i ridică piedica, Max se întoarse.

– Nu mișca, spuse Sir Ivor, sau fata va muri.

Puse pistolul la tîmpla Sarei.

– N-am crezut nici jumătate din cele spuse de Sara, zise Max.

– Nici eu, spuse ea. Şi, ca să fiu sinceră, majoritatea au fost simple speculaţii. Max, te iubesc.

– O iau cu mine. Sir Ivor începu s-o tîrască pe Sara spre uşă. Dacă încerci să intervii, îţi jur că nu voi ezita nici o clipă să-i trag un glonţ în cap.

Max duse braţele lateral.

– M-ai bine m-ai împuşca pe mine, spuse el şi avansă încet. Dacă te atingi de un fir de păr din capul ei, îţi jur că te voi urmări şi te voi ucide cu propriile mîini.

Privi peste umărul lui Sir Ivor.

– Ah, inspectore. Ai ajuns la ţanc.

– Ce dracu' se petrece, exclamă inspectorul Evans, un omuleţ îndesat, oprindu-se în uşă.

În clipa în care Sir Ivor îşi luă ochii de la Max, acesta sări. Lovi cu piciorul mîna în care Sir Ivor ţinea pistolul şi acesta zbură pe podea. Sara se eliberă cu o mişcare bruscă, iar Max îi aplică un croşeu de dreapta lui Sir Ivor exact în falcă. Sir Ivor căzu în genunchi. Învins, cu capul plecat, nu opuse rezistenţă cînd inspectorul îi legă mîinile la spate şi-l ridică în picioare.

– E timpul să-mi spuneţi ce naiba se întîmplă aici, zise el.

Inspectorul nu părea nerăbdător să caute camere ascunse unde s-ar fi putut afla cadavrul. După ce realiză că tocmai îl arestase pe cel mai influent om din West Hampshire, deveni mult mai prevăzător. Şi-ar fi dorit în acele momente ca tînărul Streatham să-l fi chemat pe judecătorul Orr, nu pe el. Risca mult dacă va dovedi exces de zel în afacerea aceasta. Avea şase copii de hrănit şi, dacă ar fi fost concediat, n-ar fi putut să-i întreţină în continuare. Ca atare, îl trimise pe Streatham înapoi la Stoneleigh pentru a-l aduce pe magistrat. Acesta făcea şi el parte din înalta societate, aşa

că trebuia să ştie cum să acţioneze în situaţia dată.

Îi displăcea profund să fie chemat pentru a rezolva problemele bogătaşilor. Toţi erau la fel. Credeau că ceea ce spuneau nu putea fi pus la îndoială. Asta era problema şi acum. Fiecare avea varianta lui.

Situaţia era cu atît mai bizară, cu cît unul dintre acuzatorii lui Sir Ivor era Sara Carstairs, femeia pe care o arestase cu trei ani în urmă pentru uciderea tînărului Neville. Acum, aceasta era căsătorită cu un bărbat de condiţie bună, iar el nu ştia cum să i se adreseze, Lady Worthe sau Lady Maxwell. Dorea doar ca Orr să ajungă mai repede şi să preia problema.

La puţin timp după sosirea inspectorului, Lady Neville coborîse în scaunul ei cu rotile. Dintre toţi, ea îi dădea inspectorului cea mai multă bătaie de cap. Vocifera despre consecinţele dure pe care le va avea de suportat, deoarece arestase pe cine nu trebuia. Ceilalţi erau mai tăcuţi, aşteptînd sosirea judecătorului Orr. De fapt, Sir Ivor abia dacă deschisese gura. Sara Carstairs avea ochii închişi, iar soţul ei încerca s-o determine să soarbă din paharul de coniac pe care i-l ţinea în dreptul buzelor.

Inspectorul se uită la Max.

– Despre ce este vorba, domnule?

Răbdarea lui Max era pe cale de a se epuiza. Îşi dăduse seama că poliţistul era un tip lent şi nu foarte isteţ, dar întrebarea pe care acesta o pusese depăşea orice limită acceptabilă. Omul trebuia să fie de-a dreptul tîmpit ca să nu-şi dea seama că Sir Ivor era vinovat, ţinînd cont de felul în care se comportase.

– Uite ce e, spuse, încercînd să fie calm, l-ai surprins pe Sir Ivor cu un pistol îndreptat spre soţia mea. Şi-a dat seama că am descoperit unde este ascuns cadavrul fiului său, iar dacă-mi dai răgazul să găsesc mecanismul de deschidere a trapei, îţi voi dovedi acest fapt.

– Nu, răspunse inspectorul Evans, nu înainte ca judecătorul

Orr să ajungă aici. Este singurul care are autoritatea de a percheziționa casa lui Sir Ivor.

Nu era sigur că așa stăteau lucrurile, dar nu voia să rişte nimic.

Chipul lui Lady Neville exprima în același timp teamă și furie.

– Este o calomnie! Bineînțeles că trupul lui William nu se află aici. Doar Sara Carstairs știe unde este. Nu înțelegi chiar nimic, inspectore? Am adus-o aici tocmai în acest scop, să mă conducă la locul unde a ascuns cadavrul lui William. Și, dacă n-ai fi intervenit, exact asta ar fi făcut.

Pentru prima dată după multă vreme, Sir Ivor reacționă:

– Ce vrei să spui, Jessica? Cum ai adus-o pe femeia asta aici?

– I-am trimis scrisori imitînd scrisul lui William. O, Ivor, de ce crezi c-am intrat în asociația femeilor de la biserică? De ce crezi că m-am împrietenit cu femeia aceea imposibilă, Constance Carstairs, și i-am promis că o s-o ajut să-și introducă fiica în societate? Am făcut toate acestea pentru a descoperi adresa Sarei Carstairs, ca să-i pot trimite bilete cu scrisul lui William. Știam că se va întoarce acasă crezînd că William trăiește.

Privi în jur și constatînd că toată lumea se uita la ea încercă să le depășească așteptările, asemeni unui copil precoce.

– Nimeni nu știe cît am suferit atît eu cît și Sir Ivor neștiind ce s-a întîmplat cu fiul nostru. Ne-ar fi alinat să-l fi putut înmormînta creștinește. Cum vă puteți îndoi că Sir Ivor l-a iubit pe William? A oferit o recompensă celui care va descoperi rămășițele lui William. N-ar trebui să-l deranjați pe soțul meu cu întrebări. Nu-l veți găsi pe William aici. Întinse un deget tremurînd spre Sara. Cadavrul lui este ascuns în lunca. Acolo îl ducea pe Beckett, cînd a apărut Lord Maxwell. Întrebați-o.

Puneți-o să vă arate unde a ascuns trupul fiului meu.

Sir Ivor ședea pe marginea scaunului, cu mîinile încătușate la spate.

– Ai adus-o pe această femeie acasă la Stoneleigh? Fără să-mi spui nimic?

Lady Neville clipi la auzul tonului aspru cu care i se adresase soțul ei și își ridică sprîncenele subțiri.

– Beckett voia recompensa, Ivor. Spunea că s-ar putea să nu i-o mai dai dacă-ți spuneam. Era singura modalitate de a-l determina să mă ajute. Considera că s-ar putea să nu fii de acord cu metodele noastre. Își frămînta mîinile din ce în ce mai puternic, pe măsură ce observa paloarea care cuprinsese chipul lui Sir Ivor. Am făcut-o pentru tine, Ivor, continuă ea. Cînd am văzut că mărești recompensa, mi-am dat seama cît de mult înseamnă pentru tine găsirea rămășițelor lui William. Am știut atunci că l-ai iubit pe William și am vrut să te ajut să-l găsești.

Sir Ivor sări în picioare și răcni:

– Vită cretină! M-ai trimis la spînzurătoare!

Cînd Sir Ivor se repezi spre Lady Neville, Max interveni prompt și-l trase înapoi.

Sir Ivor urla, încercînd să se elibereze din strînsoarea lui Max.

– Nu-ți dai seama ce-ai făcut? Ea era singura persoană de care mă temeam. Nu voiam să se întoarcă aici, să pună întrebări și să răscolească lucrurile. Eram în siguranță atîta timp cît ea era departe.

O tăcere mormîntală se așternu în încăpere.

Sir Ivor își reveni. Era alb ca varul, încremenit, cu chipul răvășit. După o clipă, scutură din cap și răsuflă adînc.

Vocea lui Lady Neville era aproape isterică:

– De ce spui asemenea lucruri, Ivor? Femeia aceasta l-a ucis pe William. Sara Carstairs. Toată lumea știe. Nimeni nu

mă va putea vreodată convinge că nu ea a făcut-o.

Sir Ivor privi spre inspector.

– Trupul fiului meu se află exact în locul indicat de Lord Maxwell, adică sub picioarele dumneavoastră. Dacă scoateți prima cărămidă din stînga, apoi pe a patra, se va deschide o trapă sub coșul cu bușteni. Mărturisesc că mi-am ucis fiul. Era un pierde-vară. Ne-am certat. L-am lovit. Asta este tot ce am de declarat. Acum, scoteți-mă de aici înainte de a fi nevoit să mai aud vreun cuvînt din partea cretinei ăsteia.

– Îmi permiteți să vă percheziționez casa? întrebă inspectorul.

– Da! Dă-i drumul! Numai scoate-mă de-aici!

Inspectorul Evans chemă doi oameni și le spuse să-l scoată pe Sir Ivor afară și să aștepte acolo.

Lady Neville își îngropase capul în palme și plîngea în hohote.

– Nu e adevărat, suspină ea. Sir Ivor l-a iubit pe William. E vina femeii ăsteia. L-a vrăjit. Ia vina ei asupra lui, nu vedeți?

În acest timp, inspectorul ieși din ascunzătoarea pe care i-o indicase Sir Ivor.

– E acolo, spuse, sau ce-a mai rămas din el. Am găsit acest ceas. Are gravat pe spate „William Neville".

– Să mergem acasă, spuse Max, și îi întinse mîna Sarei.

26

Longfield era învăluit în lumina dimineții cînd Sara și Max ajunseră acasă. Sara călărea pe Arrogance, iar în momentul cînd picioarele ei atinseră pămîntul, își ridică fusta și începu să

alerge. Salonul mare era plin de oameni. În momentul în care intră, zgomotul vocilor se stinse treptat. Apoi, ca la un semn, izbucniră aclamațiile.

Sara o căută cu privirea pe Anne. Aceasta ținea în mîini un platou cu sandvișuri și cînd o văzu pe Sara îl puse deoparte făcîndu-și loc prin mulțimea de servitori pentru a-și îmbrățișa sora. Cele două femei se aruncară una în brațele celeilalte rîzînd și plîngînd în același timp.

Într-un tîrziu, Sara se desprinse din îmbrățișarea surorii sale.

– Ascultă-mă, draga mea, cadavrul lui William a fost găsit. Tatăl lui a fost arestat pentru crimă. Înțelegi? Cadavrul lui William a fost găsit. Era după șemineul din biblioteca lui Sir Ivor. În toți acești ani, corpul lui William s-a aflat în casa lui Sir Ivor.

Anne rămase încremenită. Cînd pricepu, în sfîrșit, vorbele Sarei, își duse mîinile la ochi și începu să plîngă. Constance ajunse la ele, urmată de Martin.

– O, Sara, mă vei putea ierta vreodată? suspină Constance.

În acel moment, Sara își dădu seama cum intrase Beckett în casă pentru a-i lăsa biletul pe măsuța de toaletă. Își deschise însă larg brațele și Constance se aruncă la pieptul ei strîngînd-o cu putere.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ești teafără, suspină Constance.

Se îmbrățișară cu toții – Sara, Anne, Constance și Martin –, apoi se despărțiră cu lacrimi de fericire în ochi. Sara privi în jur și îl zări pe Max care asista la scenă. Întinse mîna spre el, și Max se apropie.

Apoi, Sara fu nevoită să repete de nenumărate ori întîmplările prin care trecuse, familiei, lui Peter Fallon, care refuză să se întoarcă în pat înainte de a afla cum se rezolvase

totul. În sfîrşit, trebui să mai povestească o dată, cînd Simon ajunse acasă cu judecătorul Orr şi cu inspectorul.

Se strînseră toţi în biroul lui Peter Fallon. Drew Primrose era şi el prezent în calitate de avocat al Sarei. Max îi servi cu coniac, înainte de a începe. Judecătorul, nou venit în zonă, zîmbi cu tristeţe, fapt care, în mod surprinzător, avu un efect calmant asupra celor prezenţi. Apoi ascultă povestirea fără a o întrerupe pe Sara.

După ce ea îi relată tot ce ştia, judecătorul spuse:

– Ceea ce mă intrigă este cum ai ajuns la concluzia că Sir Ivor este criminalul.

– Nu mi-am dat seama de la început, răspunse Sara, deoarece nu găseam motivaţia. Ceva ce a spus Beckett şi m-a scîrbit profund, dar la care nu m-am putut gîndi decît mai tîrziu, din cauza panicii de care eram cuprinsă, mi-a oferit motivul. Beckett a zis că Sir Ivor nu ne va deranja, deoarece micuţa Jenny îl va ţine ocupat. Atunci mi-am spus că, dacă William ar fi ştiut despre micuţa Jenny sau despre altele asemeni ei, şi-ar fi şantajat tatăl în mod constant, pînă cînd ar fi depăşit limita. Sorbi o înghiţitură de coniac, deoarece degetele începuseră să-i tremure. Apoi m-am gîndit la sora lui William. Totul a fost doar o bănuială din partea mea. Nici măcar nu ştiu dacă este adevărat sau nu.

Inspectorul Evans şi judecătorul Orr schimbară o scurtă privire. Apoi, judecătorul spuse:

– Am găsit-o pe Jenny. Are doar doisprezece ani. Presupunerea dumneavoastră s-a dovedit corectă.

– Şi nu doar în acest sens, adăugă inspectorul Evans. Am primit reclamaţii cu privire la Sir Ivor timp de mulţi ani, dar nu am putut face nimic, deoarece nu am avut dovezi.

– Sînt convinsă că William avea, spuse Sara. Poate nu în legătură cu alte fete, dar în mod sigur cu sora lui. Sir Ivor

nu ar fi permis niciodată să se afle că şi-a violat propria fiică!

O umbră de durere străbătu chipul Sarei, iar Max spuse aspru:

– Domnilor, nu putem aştepta pînă mîine? Soţia mea este pe punctul de a claca.

– Nu, aşteaptă, interveni Sara. Vreau să aflu ce au de spus Lady Neville şi Beckett.

– Lady Neville, răspunse judecătorul Orr, insistă în continuare că dumneata i-ai ucis fiul. Nici mărturisirea soţului său nu-i poate scoate acest lucru din cap. În ceea ce-l priveşte pe Beckett, de cînd şi-a dat seama că nu are nici un prieten influent care să-l ajute, ciripeşte ca o pasăre. Afirmă că nu a făcut altceva decît să execute ordinele lui Lady Neville. A căutat rămăşiţele lui William din clipa în care a intrat în serviciul ei. Negăsindu-le, au hotărît să te ademenească la Longfield. Sperau să-i conduci la William.

Judecătorul îl privi pe Max.

– Apariţia dumitale în decor le-a stricat planurile. Beckett se temea că ai putea găsi cadavrul lui William înaintea lui, aşa că a decis să grăbească lucrurile, răpindu-ţi soţia.

– Mă întreb dacă Beckett a fost cel care a intrat prin efracţie în cabană, spuse Drew.

– Recunoaşte, preciză judecătorul, că a trecut pe acolo de cîteva ori, încercînd să găsească o cameră secretă, dar n-a descoperit nimic. Cînd Lady Maxwell a trecut pe-acolo la scurt timp după ce s-a întors acasă, a fost convins că acolo se află cadavrul.

– A încercat să mă răpească şi atunci, spuse Sara tremurînd.

– Aşa cum am precizat, se temea că Lord Maxwell va găsi cadavrul lui William înaintea lui şi că va pierde recompensa.

De asta a încercat să grăbească lucrurile. Se poate spune că, din acel moment, şi-a stabilit cartierul general în acea casă. Era sigur că vă veţi întoarce.

Cînd judecătorul Orr se ridică în picioare, inspectorul îl urmă.

Sara se gîndea încă la fetiţele pe care Sir Ivor le violase.

– Cît din adevăr va ieşi la suprafaţă la procesul lui Sir Ivor? Mă refer la motivul pentru care l-a ucis pe William.

– Foarte puţin, răspunse judecătorul. Sir Ivor a mărturisit uciderea fiului său, şi va susţine că s-a pierdut cu firea şi l-a lovit pe William în timpul unei certe legate de datoriile făcute de acesta la jocurile de noroc.

– Poate că este mai bine aşa, spuse Sara, cu amărăciune. O, nu de dragul lui Sir Ivor, ci de dragul tinerelor sale victime.

– Oricare ar fi fost motivul, adăugă Drew, va fi spînzurat pentru crimă şi nimeni în Stoneleigh nu va vărsa o lacrimă pentru el. Apoi părăsi încăperea.

Anne îl căuta pe Drew, şi îl zări părăsind anticamera.

– Drew, strigă ea.

Acesta îi aruncă o privire indiferentă, spuse ceva neinteligibil şi îşi continuă drumul spre uşă.

Anne avu nevoie de cîteva secunde pentru a se dezmetici din şocul pe care i-l provocă atitudinea lui. Îl strigă din nou şi, cum acesta o ignoră, alergă după el.

Îl ajunse din urmă în curte. Îl apucă de braţ şi îl trase spre ea.

– Drew, te rog, ascultă-mă.

Se opri pentru o clipă să-şi tragă sufletul. Drew îi vorbi cu răceală:

– N-avem nimic să ne spunem, Anne, nu acum.

Femeia se agăţă de braţul lui, nelăsîndu-l să plece.

– Drew, *te rog*, ascultă-mă. Am suferit la fel de mult ca și tine, de fapt chiar mai mult, pentru că eu am fost singură, în timp ce tu ți-ai găsit consolarea în compania altora.

Buzele lui se strînseră.

– Să nu-mi spui că ți-a păsat. Tu ți-ai găsit consolarea în religie. Crezi că ne putem preface că nimic nu s-a întîmplat? Nu mi-ai vorbit timp de trei ani; nici măcar nu te-ai uitat la mine. Acum, cînd te-ai convins că nu eu l-am ucis pe William, crezi că lucrurile se pot îndrepta de la sine? Dacă aș fi fost în locul tău, dacă aș fi crezut că tu l-ai omorît pe William, nu te-aș fi abandonat niciodată.

Cuvintele lui exprimau o sentință înspăimîntătoare, dar acest lucru n-o descurajă pe Anne. Îi datora măcar o explicație.

– Ascultă-mă, Drew, spuse ea. Dacă te-am rănit, m-am rănit pe mine îndoit. Da, am fost convinsă că tu l-ai ucis pe William, dar nu te-am considerat niciodată responsabil pentru moartea lui. M-am învinovățit pe mine. Și trăiam cu teama că ai putea fi descoperit. Așa că am făcut un pact cu Dumnezeu. Dacă te va proteja, voi renunța la tine. Am crezut că asta este pedeapsa pe care trebuie s-o îndur pentru păcatul de a te fi iubit.

Lacrimile îi curgeau pe față.

– Nu contează dacă ai încetat să mă iubești, continuă ea. Este o ușurare să-ți pot spune, în sfîrșit, aceste lucruri. Te iubesc, Drew. N-am încetat nici o clipă să te iubesc. Asta am vrut să știi.

Neprimind nici un răspuns, se întoarse să plece spre casă.

– Stai!

Anne se răsuci pe călcîie și-l privi în ochi.

– De ce ai rămas în Longfield? Dacă ți-ai promis să renunți la mine, de ce n-ai plecat de-aici să începi o viață nouă în altă parte?

– Cred că ştii de ce. Doar pentru a putea să te văd, să fiu lîngă tine, asta-mi mai rămăsese. Nu puteam renunța și la acest lucru.

Drew făcu un pas spre ea şi o luă în braţe.

În timp ce urca scările spre dormitor alături de Max, Sarei i se închideau deja ochii. Mai avea însă ceva de făcut înainte de a se duce la culcare, altfel nu ar fi avut liniște toată noaptea.

– Trebuie s-o văd pe Lucy, îi spuse ea lui Max.

Max înțelese. Recepționase referirea la Lucy, în timpul confruntării Sarei cu Sir Ivor. Cînd Sara intră în camera acesteia, el o aşteptă afară. Sara nu stătu decît cîteva minute şi ieşi zîmbind.

– Ce ți-a spus? întrebă Max.

– Mi-a povestit că odată, cînd îşi aştepta mama în fața bisericii, după o întîlnire a asociației, l-a văzut pe Sir Ivor încercînd s-o ademenească pe Ellie, una din fiicele fierarului. Ăsta este meritul lui Constance. Ne-a crescut, pe noi, fetele, să fim foarte atente la intențiile bărbaților. Deci, fără să ezite, Lucy a noastră s-a dus direct la ei, a apucat-o pe Ellie de braț şi i-a spus că o caută mama ei. După această întîmplare, Lucy l-a urmărit atent pe Sir Ivor. Ar fi fost bine dacă mi-ar fi spus. Mie sau lui Constance. Am fi putut interveni. Lady Neville ştia despre Jenny. Cum a putut permite să se întîmple aşa ceva?

Intrară tăcuți în cameră. Max era gînditor. Într-un fel, se simțea binecuvîntat că era bărbat.

– Ce se va întîmpla cu Lady Neville şi cu servitorul ei? întrebă Sara.

– Cu un avocat bun, ar putea scăpa de spînzurătoare, dar îşi vor petrece restul zilelor în închisoare.

Sara își dezbrăcă haina și o așeză pe un scaun.

– Nu crezi că este o pedeapsă prea aspră?

– Ținînd cont de ce ți-au făcut, nu! Puțin mi-ar păsa chiar dacă ar fi condamnați la spînzurătoare.

Sara întoarse capul și-l privi.

– Peter Fallon mi-a spus că ești împotriva pedepsei capitale.

Bărbatul o luă în brațe.

– Imaginea unui pistol încărcat pus la tîmpla soției sale poate schimba multe din concepțiile unui bărbat.

– Și cînd te gîndești că nu l-am provocat pe Sir Ivor să mă împuște. Nu cred că voi uita vreodată imaginea ta cînd i-ai spus să tragă în tine. Îmi venea să te omor pentru că m-ai făcut să trec prin asta.

Max rîse.

– Uite pînă unde a trebuit să merg pentru a scoate de la tine acele două cuvinte. Spune-mi-le din nou, Sara. Promit că n-o se te doară.

– Te iubesc, Max.

– Și eu te iubesc.

Era pe punctul de a o săruta, cînd ea căscă.

– Au. Își duse mina la falcă. Încă mă mai doare.

– Hai să te bag în pat.

Cînd Sara se așeză pe marginea patului, Max îngenunche lîngă ea și îi scoase pantofii.

– Chiar ai crezut că ziarul este cel mai important lucru pentru mine? De aceea n-ai avut încredere în mine, Sara?

– Nu neapărat, Max. Dacă m-aș fi gîndit doar la mine, n-aș fi ezitat nici o secundă. Dar, vezi, era vorba și despre Anne. Se lăsă pe spate sprijinindu-se în coate și zîmbi privind visătoare în tavan. Dar asta a fost ieri. Multe se pot întîmpla în cîteva ore.

Un bărbat gata să-şi dea viaţa pentru soţia lui nu e un lucru chiar atît de rău.

– Sara!

Ea chicoti.

– Am impresia că plutesc. Cred că asta se datorează faptului că mi-am recîştigat onoarea. Anne este în siguranţă. Şi toate acele suspiciuni în legătură cu familia mea au fost pentru totdeauna curmate. Mi-e ruşine acum că m-am îndoit de ei. Sînt nişte drăguţi, nu-i aşa, Max?

– N-aş merge chiar atît de departe.

Cînd Sara chicoti din nou, se încruntă.

– Cît coniac ai băut în seara asta? o întrebă el.

– Să vedem. Două sau trei pahare, dar asta doar pentru că m-ai obligat.

Îşi trase rochia peste cap, şi se aruncă înapoi pe saltea.

– Vreau povestea tipărită în *Courier* cît mai repede.

– Eşti sigură?

Trase păturile şi o aşeză în aşternut.

Sara îşi înălţă capul.

– Nu mă poţi păcăli, Max. Ştiu că abia aştepţi să adorm ca să te strecori în biroul lui Peter Fallon pentru a-ţi scrie articolul.

– Şi te deranjează?

– De data asta nu, pentru că ştiu că eşti de partea mea. Se rostogoli în partea cealaltă a patului şi oftă încet. Compătimesc pe oricine îţi este duşman.

– Sara?

– Mmm?

– Dacă ai fi descoperit cadavrul lui William în spatele şemineului din cabană, cum ai fi procedat în continuare?

– Nu ştiu, Max. Nu voiam să te implic, dar... Cred că, în cele din urmă aş fi venit la tine şi te-aş fi rugat să mă ajuţi să

scap de el, ştii tu, să-l pun într-o ladă şi să-l îngrop în luncă. Dar speram să nu se întîmple aşa.

Max o privi acuzator, apoi izbucni în rîs.

– Ei bine, ce altceva aş fi putut să fac?

– Nimic. Sînt impresionat. Zău, vorbesc serios.

Cînd Sara se cuibări în aşternuturi şi ochii i se închiseră, Max se aşeză cu un genunchi pe pat.

– Sara, începu el, dar se opri ca să-şi dreagă glasul. Trebuie să-ţi spun ceva despre purtarea mea ruşinoasă din noaptea trecută.

– Mmm? făcu Sara fără să deschidă ochii.

Max îşi trecu degetele prin părul ei.

– Am fost furios cînd mi-am dat seama că mi-ai pus laudanum în coniac. Mi-am pierdut capul. Îmi pare rău dacă te-am speriat sau te-am dezgustat.

Întinse mîna pentru a-i da şuviţele de păr la o parte, apoi şi-o retrase.

– Ceea ce vreau să spun e că... La naiba, nu toţi bărbaţii sînt asemeni lui Sir Ivor. Fir-ar să fie, Sara, te iubesc. Să fii convinsă că niciodată nu ţi-aş face rău.

Sara deschise brusc ochii şi se ridică în capul oaselor.

– Sir Ivor, ţipă ea. Să nu îndrăzneşti să te compari cu acel monstru. Nu m-ai speriat. Nu m-ai dezgustat, nici nu m-ai rănit. Cred că a fost minunat. Superb, dacă vrei să ştii.

Se cuibări în braţele lui.

– Păcat că n-ai terminat ce-ai început, murmură ea. S-ar putea să nu te iert niciodată pentru asta. Încă mai eşti îmbrăcat? Vino în pat, Max. Ţine-mă în braţe, doar atît, ţine-mă în braţe. Am nevoie să simt braţele unui om bun în jurul meu ca să pot uita că există bărbaţi precum Sir Ivor.

– Sara!

Pe Max îl cuprinse un val de dragoste şi recunoştinţă. Se

dezbrăcă repede, stinse lumînările şi se sui în pat. Sara se lipi de el plină de încredere, cu capul odihnindu-se pe umărul lui, cu braţul cuprinzîndu-i mijlocul. Max o mîngîie şi o trase mai aproape, la adăpostul trupului său.

După o vreme, o întrebă pe un ton şugubăţ:

– A fost superb, nu-i aşa?

Sara nu-i răspunse şi Max îşi dădu seama că adormise.

27

Cîteva zile mai tîrziu, Max şi Sara îşi puneau în ordine corespondenţa, în camera de zi. Aşteptau sosirea avocaţilor pentru ca aranjamentele contractuale ale căsătoriei să fie semnate şi parafate. Sara citea peste umărul lui Max, ce scria acesta.

– N-ai gută! spuse.

– E un cod, răspunse el. Prietenii mei vor şti despre ce e vorba.

– Totuşi, ce înseamnă?

– Înseamnă, Max o privi zîmbind, că zilele mele de burlăcie au luat sfîrşit. Sînt legat de mîini şi de picioare.

– Ciudat, spuse ea, eu simt exact contrariu. Căsătoria cu tine m-a eliberat de toate lanţurile. Sînt cea mai fericită femeie de pe pămînt.

– Treci înapoi şi citeşte-ţi scrisoarea, Sara, altfel nu răspund de ce se va întîmpla.

Sara rîse, se aşeză pe locul de la fereastră şi deschise scrisoarea.

– E de la Bea, spuse. I-am scris imediat şi i-am povestit despre Sir Ivor.

Max se răsuci pentru a o privi mai bine. Afirmația că a fost doborît de o formă foarte gravă de gută era singura modalitate de a le explica prietenilor săi cum fusese transformat de iubirea vieții sale. Nu era poet, iar dacă le-ar fi spus ce simte cu adevărat, aceştia l-ar fi considerat nebun.

– Ei bine? întrebă. Ce spune Miss Beattie?

– Mmm? Sara ridică privirea. O, o cunoşti pe Bea. Crede că eşti Făt-Frumos. Întotdeauna a ştiut că eşti făcut pentru mine, chestii de genul ăsta. N-a mirat-o nici măcar faptul că eşti proprietarul ziarului *Courier*. Spune că misterioase sînt căile Domnului. Ei bine, putem subscrie. I-am scris că ne vom stabili la Londra, iar ea ne anunță că, îndată ce ne vom aranja, va veni să ne viziteze.

Bărbatul întrebă cu blîndețe:

– Nu te deranjează să te stabileşti la Londra? Ştiu că inima ta va rămîne aici.

– Ei bine, asta-i o prostie. Inima mea nu va rămîne aici.

– Atunci, unde?

Sara împături scrisoarea de la Miss Beattie şi o puse în buzunar, apoi veni spre el. Luîndu-i mîinile într-ale ei, le aşează în dreptul inimii.

– Unde eşti tu, acolo este inima mea.

Max îi duse mîinile la buze şi, întorcîndu-i-le, îi sărută cu tandrețe palmele.

– Oh, iubirea mea...

Nu mai continuă deoarece se deschise uşa şi Anne se strecură în cameră.

– Max, spuse, Drew ar dori să discute ceva cu tine. Este în bibliotecă.

Sara privi la ceas.

– Au ajuns avocații?

– Nu, răspunse Anne. Drew a vrut să discute întîi cu Max, iar eu vreau să vorbesc cu tine.

– Mă aşteptam la asta, zise Max. Apoi i se adresă Sarei: Pregăteşte-te pentru o surpriză, Sara. Nu eşti singura femeie fericită din lume.

– Poftim?

Max părăsi camera, iar Sara îşi privi sora. Anne era roşie ca focul, iar ochii îi străluceau. Se apropie de Sara cu paşi şovăitori.

– O, Sara, mă voi căsători cu Drew, spuse ea. Încă mă mai iubeşte. După toţi aceşti ani, încă mă mai iubeşte. Sînt atît de fericită. Spune-mi că şi tu eşti fericită pentru mine.

Sara o privi fără să clipească, apoi oftă şi zise:

– Bineînţeles că mă bucur pentru tine, dar nu crezi că este prea bruscă decizia ta? De cîţi ani îl iubeşti?

– O, de cînd aveam trei ani. Consideri că e de ajuns? Anne zîmbi văzînd privirea mirată a Sarei. Dragostea nu este întotdeauna atît de simplă, ca în cazul tău şi al lui Max. Nouă totul ne-a fost potrivnic, dar, în sfîrşit, putem fi împreună. Nu ne tulbura fericirea.

Sara izbucni:

– O, draga mea, n-aş putea face asta. Meriţi să fii cea mai fericită femeie din lume. Întotdeauna mi-am dorit să fie aşa.

– Sara, nu e ceva tragic! Nu plînge!

– Eu nu plîng *niciodată*, spuse Sara şi, izbucnind în lacrimi, se aruncă în braţele surorii sale.

Ultima ediţie din *Courier* ajunse spre seară de la Londra, printr-un curier special şi stîrni mare agitaţie în toată casa. Erau suficiente exemplare pentru toţi membrii familiei, şi Peter Fallon nu pregetă să le distribuie.

Simon fu primul care-l citi şi se năpusti în camera fratelui

său. Cîteva minute mai tîrziu, amîndoi năvăleau în camera mamei lor. Constance se pregătea pentru cină. Ea luă ziarul adus de cei doi şi citi titlul principal scris cu majuscule: „Sir Ivor arestat pentru uciderea fiului său". În continuare scria: „Sara Carstairs, care a fost achitată pentru uciderea lui William Neville cu trei ani în urmă, a descoperit camera secretă din casa lui Sir Ivor. Alături de ea se afla soţul său, Lord Maxwell Worthe, editorul ziarului *Courier,* moştenitor al marchizului de Lyndhurst."

Îşi privi fiii.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că a fost într-adevăr o căsătorie din dragoste, spuse Martin, iar Max nu este un vînător de zestre.

Simon făcu o faţă lungă şi-l bătu pe fratele său pe umăr.

– Asta înseamnă, Martin, că nu va trebui să apelăm la Sara cînd vom avea probleme. Ne vom duce la Max. Are o inimă bună şi mai mulţi bani decît Sara.

Constance nu era convinsă.

– Am auzit de familia Lyndhurst. Nu sînt cei care locuiesc în acel castel dărăpănat dintre Winchester şi Aylesford? Poate că deţin un titlu, dar n-am auzit vreodată că ar avea bani.

– Ăsta este stilul celor din marile familii, spuse Simon, adoptînd atitudinea lui de om de lume care le ştie pe toate. Crede-mă, mamă. La Oxford am aflat multe despre Lord Lyndhurst. Dacă nu era el, jumătate din colegiu ar fi fost închis din lipsă de fonduri.

Martin fluieră a mirare.

– Vrei să spui că tatăl lui Max este *acel* Lyndhurst?

– Bineînţeles! Din cîte am auzit, el şi Lady Lyndhurst sînt putrezi de bogaţi. Simon îşi duse un deget la tîmplă. Ştii tu, excentrici, dar au un titlu foarte vechi şi o groază de bani.

Constance luă batista şi îşi suflă nasul.

– Max a fost aici mai devreme şi mi-a propus să petrecem o vacanţă la Londra, dar am refuzat. În lipsa lui Lady Neville care ne sponsoriza, n-am găsit altă soluţie.

– Lady Neville! Simon o privi uimit. Nici nu se compară cu Lady Lyndhurst. Dacă aş fi în locul tău, i-aş spune lui Max că mi-am schimbat decizia.

– Avocaţii nu trebuie să se întîlnească în după-amiaza aceasta pentru a stabili condiţiile legale ale căsătoriei? întrebă Martin.

– Şi?

– Mă întreb ce decizie a luat Sara în legătură cu viitorul nostru. Poate ne va comunica la cină.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră servitoarea.

– Lord Maxwell, le comunică aceasta, doreşte să coborîţi cu toţii în bibliotecă.

Constance privi în jur căutîndu-şi şalul şi, cînd ridică privirea, observă că rămăsese singură.

Simon intră în bibliotecă, fluturînd ziarul deasupra capului.

– Sara, strigă el, eşti o eroină. Ai citit articolul din *Courier?* Iar ţie, Max, să-ţi fie ruşine, continuă Simon, pentru că ne-ai lăsat să ne facem de rîs în faţa ta.

– Simon, interveni Constance, ia loc şi ţine-ţi gura.

Max aşteptă pînă cînd întreaga familie se adună. Peter Fallon avea să li se alăture la cină. Era o problemă de familie, şi numai membrii acesteia fuseseră invitaţi. Excepţie făcea Drew Primrose.

Max stătea în picioare în faţa căminului. Cînd toată lumea se aşeză, făcu un semn din cap servitorului, care îi servi pe toţi cu şampanie.

– Şampanie? se miră Lucy cu ochii cît cepele.

– Este o ocazie specială, spuse Max. Am de făcut un anunţ.

Anne și Drew se vor căsători imediat ce aranjamentele vor fi rezolvate.

Urmă o liniște deplină, după care toată lumea începu să vorbească în același timp, felicitîndu-i. Max o privi pe Constance. Ar fi vorbit cu ea pentru a o pregăti în legătură cu anunțul, dar Drew i-o luase înainte. Constance nu-l dezamăgise. Zîmbetul ei era calm; felicitările păreau sincere. Anne și Drew arătau relaxați și fericiți. Pînă aici, toate bune.

Max ridică vocea:

– Pentru Drew și Anne, toastă el. Viață lungă și fericire.

– Pentru Drew și Anne, răspunse toată lumea în cor. Viață lungă și fericire.

Max făcu un semn din cap către servitor, și acesta părăsi încăperea.

– Mai avem ceva de sărbătorit, spuse Max. Soția mea susține că și-a îndeplinit o obligație sfîntă. Am s-o las pe ea să vă explice.

Sara îi privi pe toți pe rînd. Chipul îi strălucea de fericire.

– Înainte de a muri, începu ea, tata m-a rugat să am grijă de voi toți. Astăzi, cînd eu și Max am semnat contractul de căsătorie, m-am simțit fericită știind că am îndeplinit ultima dorință a tatălui meu. Îi zîmbi lui Max. Poate că ceea ce am făcut n-a fost foarte înțelept, dar a fost drept. Îți mulțumesc, Max, că mi-ai permis să fac asta.

Toate privirile se întoarseră spre Max.

– Asta înseamnă, spuse Max, că averea tatălui vostru se va împărți în mod egal între copiii săi naturali și cei vitregi. Vreau să adaug că Anne este de acord cu acest aranjament. Dar, înainte de a vă aventura în planuri grandioase despre cum vă veți cheltui partea, dați-mi voie să precizez că eu și tatăl meu, Lord Lyndhurst, sîntem garanți pînă cînd veți împlini

douăzeci şi cinci de ani. Atunci veţi beneficia integral de capital, iar acesta va fi intact. M-am făcut înţeles?

Toţi arătau de parcă tocmai anunţase un deces în familie, aşa că Max profită de ocazie pentru a vorbi mai departe:

– Vă voi spune ce a zis tata cînd am intrat în posesia averii: „Banii pe care-i primeşti reprezintă munca asiduă şi sacrificiul altcuiva. Dacă-i vei cheltui fără cap, îţi vei dezonora binefăcătorul."

– Dumnezeule! exclamă Martin. Vorbeşti exact ca Sara.

– Atîta vreme cît vei realiza acest lucru, Martin, ne vom înţelege de minune, zise Max zîmbindu-i cu subînţeles.

Simon clipi insistent spre fratele său, înainte de a se întoarce spre Max.

– Tot ce-am aflat pînă acum este cum va fi împărţită averea tatălui nostru. În calitatea mea de cap al familiei, am dreptul să ştiu ce prevederi financiare ai stabilit pentru sora mea.

– Corect, spuse Max, contracarînd privirea plină de reproş pe care Sara i-o aruncă fratelui ei. Probabil că Drew, în calitate de avocat al Sarei, nu va fi deranjat să răspundă la această chestiune.

– N-am nici o obiecţie. Sara este bine aranjată din punct de vedere financiar, spuse Drew. Partea ei cuprinde toate veniturile aduse de *Courier*, cît şi de celelalte afaceri ale Lordului Maxwell. Şi, bineînţeles, obişnuita dotă în caz că va deveni văduvă, şi anume a treia parte din venitul adus de toate terenurile şi proprietăţile soţului său.

Simon încercă să socotească în gînd suma, dar renunţă cînd ajunse la nişte cifre cu multe zerouri.

– Sara, nu pari foarte impresionată, observă Martin, privind-o curios.

Sara îşi savura şampania, gîndindu-se cît de mult are de

recuperat de la viață, iar Max era exact omul potrivit lîngă care să facă acest lucru.

– Sînt impresionată, spuse. Sînt bogată în privința lucrurilor care contează cu adevărat. Îl privi pe Max cu coada ochiului, apoi continuă: Banii sînt o povară. Mă simt mai fericită acum, fără ei. Max m-a învățat asta. În plus, nu sînt în situația de a-mi cîștiga existența ca spălătoreasă. Mă declar mulțumită.

Toți avură impresia că glumește și izbucniră în rîs. Max o privea pe Sara cu ochi blînzi.

– Ne așezăm la masă? întrebă ea radiind de fericire.

Sara intră în cameră pentru a căuta un șal și observă un exemplar din *Courier* pe noptieră. Îl ridică și apucă să citească doar primul paragraf, înainte de a intra Max în dormitor. Acesta veni în spatele ei și o cuprinse în brațe.

– N-am mai fost singur cu frumoasa mea soție de cînd au sosit avocații.

Sara se întoarse în brațele lui și-l sărută.

– Știu. Vom avea timp cînd ne vom duce la culcare.

Brațele lui o strînseră și mai tare în momentul în care ea încercă să se desprindă din îmbrățișare.

– Sara...

– Da, Max?

– M-ai iubi și dacă ai ști că sînt bogat?

Sara chicoti.

– Ce te-a apucat?

– Răspunde-mi la întrebare.

Ea se gîndi o clipă, înainte de a-i răspunde.

– Așa cum ai spus tu însuți, Max, sîntem bogați avînd ceea ce contează cu adevărat. Sîntem sănătoși. Ne avem unul pe altul. Avem un venit care ne permite să trăim decent de pe urma

ziarului şi a moştenirii mele. Şi, la urma urmei, tu eşti cel care-mi tot repetă că banii nu contează. Nu. Îmi placi aşa cum eşti.

Max se încruntă cînd ea se desprinse din îmbrăţişarea lui şi începu să se plimbe agitată prin cameră, atingînd cu mîna obiectele din jur. Sara îl privi zîmbind.

– Cel puţin, nimeni nu te mai consideră acum un vînător de zestre, Max. Averea mea nu mai este decît o fărîmă din ce era azi-dimineaţă. Ştii ce cred? Cred că familia ta va considera că *eu* îţi vînez averea. Nu e amuzant?

Max făcu un pas spre ea.

– Familia mea? întrebă circumspect.

– Ştii tu, Lordul şi Lady Lyndhurst, cei care locuiesc într-un castel dărăpănat de cealaltă parte a Winchester-ului, şi care se întîmplă a fi înrudiţi direct cu familia regală.

Max zîmbi strengăreşte.

– De fapt, sînt înrudiţi cu familia regală prin alianţă, şi sînt exact cum ţi i-am descris. Tatăl meu administrează domeniul, iar mama îl ajută. Nu am spus niciodată că reşedinţa Lyndhurst ar fi o ruină. De fapt, se găseşte într-o stare perfectă. Mama n-ar accepta să fie altfel.

Cu mîinile în şolduri, Sara spuse indignată:

– Îmi amintesc perfect cînd ai spus la cină că părinţii tăi locuiesc într-un castel dărăpănat.

– Aşa şi este, dar pe dinafară. După ce intri găseşti o locuinţă în stare perfectă.

– Şi nu mi-ai spus că averea mea nu reprezintă nici o miime din a ta.

– Oho! Deci ai aflat. În cercurile din care fac parte, draga mea, nu este considerat politicos să vorbeşti despre avere. Sincer, Sara, nu mi-am pus niciodată problema. Din prima clipă m-ai catalogat drept un aventurier care nu e în stare de nimic,

iar această primă impresie ți-a rămas întipărită în minte.

– Ce e rău în a fi aventurier? De fapt, speram să aflu și eu alături de tine.

Max surprinse privirea ei amuzată.

– Și așa vom și face, iubirea mea, așa vom și face. Începînd chiar din clipa asta.

Sara încercă să scape cînd Max o înhăță. Rîzînd în hohote Max o aruncă pe pat. Sara se zbătu, dar, în cele din urmă, cedă.

– Cum ți-ai dat seama? o întrebă.

– Lady Neville m-a pus în temă cu poziția ta socială. Ți-a numit familia „Worthe de Lyndhurst". Ca și cum Carstairs n-ar fi însemnat nimic! Apoi a fost scrisoarea de la Bea pe care am primit-o astăzi. Mi-a scris că moștenitorul Lordului Lyndhurst este cel mai vînat burlac din Anglia și ar trebui să-ți sărut cizmele pentru că m-ai luat de nevastă. Ha! Să nu îndrăznești să rîzi de mine, Max Worthe! Provin din familia Carstairs de Longfield și sînt la fel de bună ca tine. Stră-străbunicul meu, lasă-mă să-ți spun...

O sărută pentru a o face să tacă.

– Părinții mei te vor adora. Nu ești cu adevărat supărată, nu-i așa, Sara?

Jucîndu-se cu colierul de la gît, ea răspunse:

– Ei bine, la început am fost dezamăgită. N-am vrut niciodată să intru în rîndul aristocrației prin căsătorie. M-am gîndit că, dacă părinții tăi seamănă cît de cît cu Lady Neville și Sir Ivor, am să divorțez.

– Niciodată, exclamă Max.

– Ei bine, cred că nu sînt așa, altfel tu nu ai fi ceea ce ești.

Tentativa de flatare merita încă un sărut, iar Max nu mai stătu pe gînduri.

Sara îi zîmbi, privindu-l drăgăstos, apoi murmură:

– Iar pentru că ești ceea ce ești, n-ai putea niciodată să mă

dezamăgeşti. Bogat sau sărac, tu eşti bărbatul vieţii mele. Te iubesc, Max Worthe, din toată inima. De fapt...

– Mă *adori*, spuse Max şi o sărută din nou.

Rîsete izbucniră pe scări. O uşă se trînti undeva pe coridor. Cineva începuse să cînte la pian. Max şi Sara nu auziră. Nu mai existau decît ei doi pe lume.

Sfîrşit

Colecția
Romantica

Cu ultimul său roman, în care suspiciunea şi pasiunea se succed într-o desfăşurare de întîmplări neaşteptate, ELIZABETH THORNTON îşi fascinează din nou cititorii.

O fermecătoare tînără, *Sara Carstairs,* este învinuită de a-şi fi ucis cumnatul. Deşi toate aparenţele sînt împotriva ei, va obţine, totuşi, achitarea. Max Worthe, proprietarul unui ziar, convins de temeinicia acuzaţiilor, continuă campania de presă menită să dezvăluie adevărul chiar şi după trei ani de la finalizarea cazului. Inevitabil, destinul imprevizibil face ca drumurile lor să se încrucişeze. Şi nu numai atît. Max se află în faţa unei mari dileme, neştiind dacă s-a îndrăgostit de femeia visurilor sale sau de o ucigaşă nemiloasă. La rîndul ei, Sara se întreabă dacă s-a lăsat pe mîinile unui cavaler în armură strălucitoare sortit să o salveze sau ale unui materialist fără scrupule, hotărît să o distrugă.

O captivantă poveste de dragoste, redată într-un stil fermecător de către o maestră a genului.

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENT